

Lagrådsremiss

Gränsöverskridande förvaltning och marknadsföring av alternativa investeringsfonder

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 13 februari 2014

Peter Norman

Katarina Back
(Finansdepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

Den 22 juli 2013 trädde lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder i kraft. Lagen innehåller bestämmelser som genomför Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (AIFM-direktivet). I lagen regleras verksamhet som får drivas av förvaltare av alternativa investeringsfonder (AIF-förvaltare). Både AIF-förvaltare som är etablerade inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) och AIF-förvaltare som är etablerade utanför EES kan få tillstånd att driva verksamhet i Sverige med stöd av lagen. Finansinspektionen har tillsyn över AIF-förvaltare och ska ingripa om en sådan förvaltare åsidosätter sina skyldigheter enligt nämnda lag eller andra författningar som reglerar förvaltarens verksamhet.

I lagrådsremissen föreslås att det införs bestämmelser i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder som genomför de regler i AIFM-direktivet som innebär att det blir möjligt även för icke EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder att med stöd av tillstånd i ett land inom EES genom ett underrättelseförfarande driva verksamhet i andra länder inom EES. I enlighet med AIFM-direktivet kommer de bestämmelserna att kunna börja tillämpas tidigast 2015. I lagrådsremissen föreslås även att nuvarande bestämmelser om icke EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska upphöra att gälla samt att vissa följändringar

ska göras. De nuvarande bestämmelserna kommer i enlighet med AIFM-direktivet att kunna fortsätta att tillämpas åtminstone till 2018.

Vidare föreslås att en hänvisning i bestämmelserna om ingripande mot icke EES-baserade AIF-förvaltare i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder ändras. Hänvisningen har medfört att Finansinspektionens möjligheter att ingripa har blivit snävare avgränsade än det som är avsett. Genom att hänvisningen ändras kan Finansinspektionen ingripa mot en sådan AIF-förvaltare som driver verksamhet i Sverige och som åsidosätter sina skyldigheter enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder eller andra författningar som reglerar förvaltarens verksamhet i Sverige, oavsett enligt vilken bestämmelse i lagen som förvaltaren har tillstånd att driva verksamheten.

I lagrådsremissen föreslås slutligen ändringar i lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism som innebär att förvaltning av alternativa investeringsfonder ska omfattas av samma bestämmelser i den lagen som fondverksamhet enligt lagen (2004:46) om värdepappersfonder.

Lagändringarna som avser bestämmelserna om Finansinspektionens möjligheter att ingripa mot icke EES-baserade AIF-förvaltare föreslås träda i kraft den 1 juli 2014. Lagändringarna som avser åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism föreslås träda i kraft den 15 juli 2014. Övriga lagändringar föreslås träda i kraft den dag regeringen bestämmer.

Innehållsförteckning

1	Beslut	6
2	Lagtext	7
2.1	Förslag till lag om ändring i lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism	7
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder	11
2.3	Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder	13
2.4	Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder	48
3	Ärendet och dess beredning	54
4	Bakgrund.....	56
4.1	Direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder.....	56
4.2	Genomförandet av direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder.....	57
4.3	AIF-förvaltare och alternativa investeringsfonder etablerade utanför EES	58
4.3.1	Svenska AIF-förvaltares förvaltning av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder.....	59
4.3.2	Marknadsföring i Sverige av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder som förvaltas av en EES-baserad AIF-förvaltare	59
4.3.3	Marknadsföring i Sverige av alternativa investeringsfonder som förvaltas av en icke EES-baserad AIF-förvaltare.....	60
4.4	Svenska AIF-förvaltare	61
5	Harmoniserade regler för fonder och AIF-förvaltare från tredjeländ.....	62
5.1	Inledning.....	62
5.2	Marknadsföring inom EES av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder som förvaltas av en EES-baserad AIF-förvaltare	64
5.3	Referensland för icke EES-baserade AIF-förvaltare	68
5.4	Krav på tillstånd och tillståndsförfarandet för icke EES-baserade AIF-förvaltare	72
5.5	Utvärdering av tillstånd och tillsyn avseende icke EES-baserade AIF-förvaltare	75
5.6	Marknadsföring över gränserna av EES-baserade alternativa investeringsfonder som förvaltas av icke EES-baserade AIF-förvaltare	77

5.7	Marknadsföring av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder som förvaltas av icke EES-baserade AIF-förvaltare.....	80
5.8	Icke EES-baserade AIF-förvaltares förvaltning av alternativa investeringsfonder över gränserna.....	83
5.9	Myndighetssamarbete.....	85
5.10	Lagval, behörig domstol och delgivning.....	86
5.11	Behörig domstol och tillämplig lag i förvaltningsmål.....	92
6	Upphävandet av vissa bestämmelser om icke EES-baserade AIF-förvaltare och alternativa investeringsfonder.....	94
7	Övriga ändringar i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.....	96
7.1	Utländska EES-baserade AIF-förvaltare som marknadsför icke EES-baserade alternativa investeringsfonder till professionella och vissa icke-professionella investerare.....	96
7.2	Ingripanden mot icke EES-baserade AIF-förvaltare.....	97
8	Åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism.....	98
9	Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser.....	102
10	Förslagets konsekvenser.....	106
10.1	Allmänt.....	106
10.2	Möjligheten till EU-pass för icke EES-baserade AIF-förvaltare och EES-baserade eller icke EES-baserade alternativa investeringsfonder.....	107
10.2.1	EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder.....	107
10.2.2	Icke EES-baserade AIF-förvaltare och alternativa investeringsfonder.....	108
10.2.3	Särskilt om lagval och behörig domstol.....	109
10.3	Upphävande av nuvarande bestämmelser om icke EES-baserade AIF-förvaltare och alternativa investeringsfonder.....	109
10.4	Övriga förslag till ändringar i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.....	110
10.5	Ändringarna i lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism.....	111
11	Författningskommentar.....	112
11.1	Förslaget till lag om ändring i lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism.....	112
11.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.....	114
11.3	Förslaget till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.....	115
11.4	Förslaget till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.....	139

Bilaga 1	Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010	142
Bilaga 2	Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 448/2013 av den 15 maj 2013 om införande av ett förfarande för att fastställa referensmedlemsstaten för en icke EU-baserad AIF-förvaltare i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU	216
Bilaga 3	Utredningens sammanfattning av förslagen i betänkandet (Förvaltare av alternativa investeringsfonder, SOU 2012:67)	220
Bilaga 4	Utredningens lagförslag i bilaga 3 till betänkandet Förvaltare av alternativa investeringsfonder (SOU 2012:67)	229
Bilaga 5	Remissinstanser som har haft möjlighet att yttra sig eller yttrat sig över utredningens förslag (Förvaltare av alternativa investeringsfonder, SOU 2012:67)	265
Bilaga 6	Sammanfattning av promemorian Kompletterande bestämmelser för AIF-förvaltare (dnr Fi2013/4323)	267
Bilaga 7	Promemorians lagförslag	268
Bilaga 8	Remissinstanser som har haft möjlighet att yttra sig eller yttrat sig över promemorians förslag	280
Bilaga 9	Parallelluppställning över genomförandet av direktiv 2011/61/EU (AIFM-direktivet) i svensk rätt	281

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om ändring i lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism,

2. lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder,

3. lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder,

4. lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag om ändring i lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 4 §, 2 kap. 4, 5, 12 och 14 §§ samt 3 kap. 7 § lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism ska ha följande lydelse

*Lydelse enligt lagrådsremiss Viss Föreslagen lydelse
kreditgivning till konsumenter*

1 kap.

4 §

I fråga om verksamheter som avses i 2 § 1–7, 17 och 20 gäller lagen även filialer i Sverige till utländska juridiska personer med huvudkontor i utlandet.

I fråga om verksamheter som avses i 2 § 1–7, 17, 19 och 20 gäller lagen även filialer i Sverige till utländska juridiska personer med huvudkontor i utlandet.

2 kap.

4 §

Med utomstående i 3 § tredje stycket avses

1. fysiska eller juridiska personer med verksamhet som anges i 1 kap. 2 § 1–3, 5–7, 17 och 20, godkända eller auktoriserade revisorer och advokater med hemvist inom EES, som har tillstånd eller är registrerade i ett särskilt yrkesregister, eller

2. fysiska eller juridiska personer med verksamhet som anges i 1 kap. 2 § 1–3, 5–7, 17 och 20, godkända eller auktoriserade revisorer och advokater med hemvist utanför EES, som har tillstånd eller är registrerade i ett särskilt yrkesregister, om de tillämpar bestämmelser rörande kundkännedom och bevarande av handlingar som motsvarar kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra

1. fysiska eller juridiska personer med verksamhet som anges i 1 kap. 2 § 1–3, 5–7, 17, 19 och 20, godkända eller auktoriserade revisorer och advokater med hemvist inom EES, som har tillstånd eller är registrerade i ett särskilt yrkesregister, eller

2. fysiska eller juridiska personer med verksamhet som anges i 1 kap. 2 § 1–3, 5–7, 17, 19 och 20, godkända eller auktoriserade revisorer och advokater med hemvist utanför EES, som har tillstånd eller är registrerade i ett särskilt yrkesregister, om de tillämpar bestämmelser rörande kundkännedom och bevarande av handlingar som motsvarar kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra

att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism¹ och om det finns tillsyn över att dessa bestämmelser följs.

att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism² och om det finns tillsyn över att dessa bestämmelser följs.

5 §

Bestämmelserna om grundläggande kundkännedom och om fortlöpande uppföljning av affärsförbindelser i 3, 4 och 10 §§ gäller inte för

1. svenska myndigheter,
2. verksamhetsutövare som anges i 1 kap. 2 § 1–7, 17, 18 och 20, och som har hemvist
2. verksamhetsutövare som anges i 1 kap. 2 § 1–7 och 17–20, och som har hemvist

a) inom EES,

b) i en stat utanför EES om staten har bestämmelser om åtgärder mot penningtvätt som motsvarar dem som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism och om det finns tillsyn över att dessa bestämmelser följs,

3. företag inom EES vars överlåtbara värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG³,

4. företag utanför EES vars överlåtbara värdepapper är upptagna till motsvarande handel och omfattas av motsvarande informationsskyldighet som företag under 3,

5. livförsäkringar, om den årliga premien uppgår till ett belopp motsvarande högst 1 000 euro eller engångspremien uppgår till ett belopp motsvarande högst 2 500 euro,

6. pensionsförsäkringar enligt 58 kap. 4–16 §§ inkomstskattelagen (1999:1229) som inte får återköpas,

7. pensionsavtal och pensionsrätter för anställda eller i den försäkrades förvärvsverksamhet, om inbetalning sker i form av avdrag på lön och överlåtelse av rättigheter inte är tillåten,

8. elektroniska pengar enligt lagen (2011:755) om elektroniska pengar

a) om det penningvärde som kan lagras på ett elektroniskt medium som inte kan laddas uppgår till högst 250 euro, eller

b) när det gäller elektroniska medier som kan laddas, det penningvärde som omsätts under ett kalenderår inte överstiger 2 500 euro och högst 1 000 euro kan lösas in under samma period, eller

9. när det gäller verkliga huvudmän bakom gemensamma konton som förvaltas av advokater eller andra oberoende jurister som har hemvist

¹ EUT L 309, 25.11.2005, s. 15 (Celex 32005L0060).

² EUT L 309, 25.11.2005, s. 15 (Celex 32005L0060).

³ EUT L 145, 30.4.2004, s. 1 (Celex 32004L0039).

a) inom EES, om uppgifter om de verkliga huvudmännens identitet kan göras tillgängliga på verksamhetsutövarens begäran, eller

b) i en stat utanför EES, om uppgifter om de verkliga huvudmännens identitet kan göras tillgängliga på verksamhetsutövarens begäran och advokaten eller den oberoende juristen omfattas av skyldigheter som motsvarar dem som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism och om det finns tillsyn över att dessa skyldigheter uppfylls.

12 §

Verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § 1–7, 17, 18 och 20 ska tillämpa bestämmelserna om kundkännedom och bevarande av handlingar enligt 2 kap. även för sina filialer och majoritetsägda dotterföretag med hemvist utanför EES, om inte hemvistlandets lag hindrar detta.

En verksamhetsutövare ska vidta åtgärder för att effektivt hantera risken för penningtvätt och finansiering av terrorism om bestämmelserna som anges i första stycket inte kan tillämpas samt skriftligen underrätta Finansinspektionen om detta.

Verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § 1–7 och 17–20 ska tillämpa bestämmelserna om kundkännedom och bevarande av handlingar enligt 2 kap. även för sina filialer och majoritetsägda dotterföretag med hemvist utanför EES, om inte hemvistlandets lag hindrar detta.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

14 §⁴

Verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § 1–7, 17 och 18 får inte föra anonyma konton eller utfärda anonyma motböcker.

Verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § 1–7 och 17–19 får inte föra anonyma konton eller utfärda anonyma motböcker.

Lydelse enligt lagrådsremiss Viss kreditgivning till konsumenter

Föreslagen lydelse

3 kap.

7 §

En verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § 1–7, 17, 18 och 20 ska ha ett system för att snabbt och fullständigt kunna lämna upplysningar om huruvida de under de senaste fem åren har haft en affärsförbindelse med en viss person och, om så skulle vara fallet, om förbindelsens art.

En verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § 1–7 och 17–20 ska ha ett system för att snabbt och fullständigt kunna lämna upplysningar om huruvida de under de senaste fem åren har haft en affärsförbindelse med en viss person och, om så skulle vara fallet, om förbindelsens art.

⁴ Senaste lydelse 2010:764.

Denna lag träder i kraft den 15 juli 2014.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

dels att 5 kap. 7 § och 14 kap. 22 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas en ny rubrik närmast före 5 kap. 7 § av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5 kap.

Marknadsföring av vissa alternativa investeringsfonder

7 §

En utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd eller är registrerad i enlighet med nationell lagstiftning som genomför direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i 4 kap. 5 § första stycket till professionella investerare i Sverige samt sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

En sådan AIF-förvaltare får även, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i första stycket till investerare som avses i första stycket, om kraven i 5 § andra stycket 2 och 3 är uppfyllda.

En utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd eller är registrerad i enlighet med nationell lagstiftning som genomför direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder får, efter *underrättelse enligt 3 § eller efter* tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i 4 kap. 5 § första stycket till professionella investerare i Sverige samt, *efter tillstånd av Finansinspektionen, till* sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

En sådan AIF-förvaltare får även, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i första stycket till investerare som avses i första stycket, om kraven i 5 § andra stycket 2 och 3 är uppfyllda. *För en AIF-förvaltare med tillstånd i sitt hemland gäller även 5 § andra stycket 1 och tredje stycket.*

14 kap.

22 §

Om en icke EES-baserad AIF-förvaltare som driver verksamhet i Sverige med stöd av tillstånd enligt 5 kap. 10 § åsidosätter sina skyldigheter enligt denna lag eller andra författningar som reglerar förvaltarens verksamhet i Sverige, gäller 1 och 2 §§.

Om en icke EES-baserad AIF-förvaltare som driver verksamhet i Sverige med stöd av tillstånd enligt 5 kap. åsidosätter sina skyldigheter enligt denna lag eller andra författningar som reglerar förvaltarens verksamhet i Sverige, gäller 1 och 2 §§.

Finansinspektionen ska underrätta behörig tillsynsmyndighet i det land där förvaltaren är etablerad om de åtgärder som enligt 1 § har vidtagits med stöd av denna paragraf.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2014.

2.3 Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

dels att 5 kap. 4 § ska upphöra att gälla,

dels att 1 kap. 1, 8 och 12 §§, 4 kap. 2–6 och 8–11 §§, 5 kap. 3, 6, 7 och 11–13 §§, 8 kap. 28 §, 13 kap. 4 och 13 §§, 14 kap. 4 och 22 §§, 15 kap. 2 §, 16 kap. 2 § samt rubriken till 5 kap. och rubriken närmast före 5 kap. 3 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas 26 nya paragrafer, 1 kap. 6 a och 11 a §§, 4 kap. 8 a §, 5 kap. 10 a–10 k och 14–18 §§, 6 kap. 4 a och 4 b §§ och 8 kap. 32–36 §§, samt närmast före 5 kap. 10 a, 10 b, 10 c, 10 d, 10 e, 10 f, 10 h, 10 j och 14 §§ och 8 kap. 32 § nya rubriker av följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas ett nytt kapitel, 5 a kap., av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

1 §

I denna lag finns bestämmelser om tillstånd för, registrering av och tillsyn över förvaltare av alternativa investeringsfonder (AIF-förvaltare) samt hur deras verksamhet ska drivas.

I lagen finns även bestämmelser om förvaringsinstitut och externa värderares skadeståndsansvar.

Lagen är indelad i *sexton* kapitel. Dessa är

– lagens innehåll, definitioner, tillämpningsområde och allmänna bestämmelser om förvaltning av alternativa investeringsfonder (1 kap.),

– registrering vid förvaltning av alternativa investeringsfonder som inte överstiger vissa tröskelvärden (2 kap.),

– tillstånd för svenska AIF-förvaltare (3 kap.),

– svenska AIF-förvaltares marknadsföring i Sverige (4 kap.),

– utländska AIF-förvaltares verksamhet i Sverige (5 kap.),

– utländska AIF-förvaltares verksamhet i Sverige och utomlands (5 kap.),
– referensland för icke EES-baserade AIF-förvaltare (5 a kap.),

– svenska AIF-förvaltares verksamhet utomlands (6 kap.),

– startkapital och kapitalbas (7 kap.),

– skydd för investerare och andra rörelse regler (8 kap.),

– förvaringsinstitut (9 kap.),

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 1.7.2011, s. 1, Celex 32011L0061).

- informationskrav (10 kap.),
 - särskilt om förvärv av onoterade företag och emittenter (11 kap.),
 - särskilt om specialfonder (12 kap.),
 - tillsyn och myndighetssamarbete (13 kap.),
 - ingripanden (14 kap.),
 - bemyndiganden (15 kap.), och
 - överklagande (16 kap.)
- överklagande (16 kap.).

6 a §

För icke EES-baserade AIF-förvaltare ska hänvisningar i denna lag till förvaltarens hemland i stället avse förvaltarens referensland.

8 §

Med en icke EES-baserad AIF-förvaltares värmland avses det land i vilket förvaltaren

Med en icke EES-baserad AIF-förvaltares värmland avses det land, annat än referenslandet, i vilket förvaltaren

1. förvaltar en alternativ investeringsfond som har det landet som sitt hemland, eller
2. marknadsför andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond, oberoende av vilket land som utgör fondens hemland.

11 a §

I denna lag betyder

1. etablerad

a) för rättsliga representanter som är juridiska personer: där deras stadgeenliga säte finns,

b) för rättsliga representanter som är fysiska personer: där de har sin hemvist

2. referensland: det land inom EES som fastställs i enlighet med 5 a kap. eller i enlighet med lagstiftningen i ett annat land inom EES som genomför reglerna om referensland i direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder,

3. rättslig representant: en fysisk person som har sin hemvist i ett land inom EES eller en juridisk person som har sitt stadgeenliga säte i ett land inom EES, och som uttryckligen är utsedd av en icke EES-baserad AIF-förvaltare att handla för en sådan förvaltares räkning gentemot myndigheter,

kunder, andra enheter och motparter till förvaltaren inom EES när det gäller förvaltarens skyldigheter enligt denna lag och direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

12 §

Denna lag gäller för AIF-förvaltare som är etablerade i Sverige och som förvaltar en eller flera alternativa investeringsfonder, oberoende av om dessa fonder är EES-baserade eller icke EES-baserade.

För utländska AIF-förvaltare gäller bestämmelserna i denna lag i den utsträckning som framgår av 5 kap. och 14 kap. 19–22 §§. För filialer till utländska AIF-förvaltare gäller i övrigt lagen (1992:160) om utländska filialer m.m.

För utländska AIF-förvaltare gäller bestämmelserna i denna lag i den utsträckning som framgår av 5 kap., 5 a kap., 8 kap. 28–36 §§ och 14 kap. 19–22 §§. För filialer till utländska AIF-förvaltare gäller i övrigt lagen (1992:160) om utländska filialer m.m.

I 2 kap. finns särskilda bestämmelser för AIF-förvaltare som förvaltar portföljer av fonder vars sammanlagda tillgångar inte överstiger vissa tröskelvärden.

4 kap.

2 §

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 1 § får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd utländsk EES-baserad alternativ investeringsfond till icke-professionella investerare i Sverige. Tillstånd får ges bara om

1. fondens enda syfte är att göra kollektiva investeringar i sådana tillgångar som avses i 12 kap. 13 § med kapital från allmänheten eller från en särskilt angiven och avgränsad krets investerare,

2. fonden tillämpar principen om riskspridning,

3. fondens andelar eller aktier på begäran av andels- eller aktieägarna återköps eller inlöses med medel ur fondens tillgångar,

4. AIF-förvaltaren vidtar nödvändiga åtgärder för att här i landet kunna

– göra utbetalningar till andels- eller aktieägarna,

– lösa in andelar eller aktier, och

– lämna den information som förvaltaren är skyldig att tillhandahålla, och

5. det finns ett faktablad för fonden som uppfyller kraven i 10 kap. 2 §.

Om marknadsföringen avser andelar eller aktier i en matarfond till en alternativ investeringsfond vars mottagarfond, eller dess förvaltare, inte är EES-baserad, gäller dessutom 3 § första stycket 1, 3 och 4 samt andra stycket.

Om marknadsföringen avser andelar eller aktier i en matarfond till en alternativ investeringsfond vars mottagarfond, eller dess förvaltare, inte är EES-baserad, krävs dessutom att kraven för marknadsföring till professionella investerare i Sverige är uppfyllda.

3 §

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 1 § får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond till icke-professionella investerare i Sverige. Tillstånd får ges bara om

1. *det finns skäl att anta att AIF-förvaltaren kommer att uppfylla samtliga krav enligt denna lag och andra författningar som reglerar verksamheten,*

2. *kraven i 2 § är uppfyllda,*

3. *det mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land där fonden eller mottagarfonden eller dess förvaltare är etablerad finns lämpliga samarbetsarrangemang avseende övervakningen av systemrisk, och*

4. *det land där fonden eller mottagarfonden, eller dess förvaltare, är etablerad har vidtagit nödvändiga åtgärder för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism.*

Tillstånd får ges även om kraven i 9 kap. inte är uppfyllda, om AIF-förvaltaren har sett till att en eller flera enheter har utsetts för att utföra uppgifterna enligt 9 kap. 9, 10 och 12 §§. Förvaltaren ska informera Finansinspektionen om vem som ansvarar för dessa uppgifter.

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 1 § får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond till icke-professionella investerare i Sverige. Tillstånd får ges bara om kraven i 2 § *första stycket och kraven för marknadsföring till professionella investerare i Sverige* är uppfyllda.

4 §²

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 1 § får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd alternativ investeringsfond till icke-professionella investerare i Sverige i

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 1 § får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd alternativ investeringsfond till icke-professionella investerare i Sverige i

² Ändringen innebär bl.a. att andra stycket upphävs.

andra fall än som avses i 1–3 §§, om

1. andelarna eller aktierna i fonden är upptagna till handel på en reglerad marknad eller motsvarande marknad utanför EES, och

2. det finns ett faktablad för fonden som uppfyller kraven i 10 kap. 2 §.

Om marknadsföringen avser andelar eller aktier i en icke EES-baserad alternativ investeringsfond eller i en matarfond till en alternativ investeringsfond vars mottagarfond, eller dess förvaltare, inte är EES-baserad, gäller dessutom 3 § första stycket 1, 3 och 4 samt andra stycket.

andra fall än som avses i 1–3 §§, om

1. kraven för marknadsföring till professionella investerare i Sverige är uppfyllda,

2. andelarna eller aktierna i fonden är upptagna till handel på en reglerad marknad eller motsvarande marknad utanför EES, och

3. det finns ett faktablad för fonden som uppfyller kraven i 10 kap. 2 §.

5 §

En AIF-förvaltare som är registrerad enligt 2 kap. 3 § eller har tillstånd enligt 3 kap. 1 § får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd EES-baserad alternativ investeringsfond till sådana icke-professionella investerare som anges i andra stycket, om fonden

1. saknar rätt till inlösen under minst fem år från den första investeringen, och

2. enligt sin investeringspolicy generellt investerar i emittenter eller onoterade företag för att förvärva kontroll enligt 11 kap.

Andelar eller aktier i en sådan alternativ investeringsfond som anges i första stycket får, under de förutsättningar som anges där, marknadsföras till sådana icke-professionella investerare i Sverige som

1. utfäster sig att investera ett belopp som motsvarar minst 100 000 euro, och

2. skriftligen, i en annan handling än avtalet som ingås för investeringsåtagandet, uppger att de är medvetna om riskerna med det avsedda åtagandet eller investeringen.

En sådan AIF-förvaltare får även, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i första stycket 1 och 2 till investerare som avses i andra stycket, om kraven i 3 § första stycket 3 och 4 är uppfyllda. För en AIF-förvaltare

En sådan AIF-förvaltare får även, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i första stycket 1 och 2 till investerare som avses i andra stycket, om kraven i 8 § andra stycket 2 och 3 är uppfyllda. För en AIF-förvaltare

med tillstånd enligt 3 kap. 1 §
gäller även 3 § första stycket 1
och andra stycket.

med tillstånd enligt 3 kap. 1 § ska
även kraven i 8 § andra stycket 1
och tredje stycket eller kraven i
8 a § vara uppfyllda.

6 §

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 1 § får utöver sådana andelar eller aktier i alternativa investeringsfonder som får marknadsföras enligt 1, 2, 4 eller 5 §, efter underrättelse till Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare i Sverige.

En AIF-förvaltare ska fastställa och vidta åtgärder som förhindrar att andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond marknadsförs till icke-professionella investerare i Sverige. Det gäller dock inte sådana fonder som förvaltaren får marknadsföra till icke-professionella investerare enligt 1, 2 eller 4 §. Det gäller inte heller för marknadsföring av sådana fonder som anges i 5 § första stycket i förhållande till sådana investerare som anges i 5 § andra stycket.

Ytterligare bestämmelser om
marknadsföring av matarfonder till
alternativa investeringsfonder
finns i 7 och 8 §§.

Ytterligare bestämmelser om
marknadsföring av matarfonder till
alternativa investeringsfonder
finns i 7, 8 och 8 a §§.

8 §

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 1 § får, utöver sådana andelar eller aktier i alternativa investeringsfonder som får marknadsföras enligt 3 eller 4 §, efter tillstånd av Finansinspektionen, till professionella investerare i Sverige marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd

1. icke EES-baserad alternativ investeringsfond, eller
2. matarfond till en alternativ investeringsfond vars mottagarfond, eller dess förvaltare, inte är EES-baserad.

Tillstånd får ges om kraven i 3 §
första stycket 1, 3 och 4 samt
andra stycket är uppfyllda.

- Tillstånd får ges, om
1. det finns skäl att anta att AIF-förvaltaren kommer att uppfylla samtliga krav enligt denna lag och andra författningar som reglerar verksamheten,
 2. det mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land där fonden eller mottagarfonden eller dess förvaltare är etablerad finns lämpliga samarbetsarrangemang avseende övervakningen av systemrisk, och
 3. det land där fonden eller mottagarfonden eller dess förvaltare är etablerad har vidtagit nödvändiga åtgärder för att motverka

penningtvätt och finansiering av terrorism.

Tillstånd får ges även om kraven i 9 kap. inte är uppfyllda, om AIF-förvaltaren har sett till att en eller flera enheter har utsetts för att utföra uppgifterna enligt 9 kap. 9, 10 och 12 §§. Förvaltaren ska informera Finansinspektionen om vem som ansvarar för dessa uppgifter.

Vid marknadsföring enligt första stycket gäller även 6 § andra stycket.

8 a §

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 1 § får, efter under rättelse till Finansinspektionen, till professionella investerare i Sverige marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd

1. icke EES-baserad alternativ investeringsfond, eller

2. matarfond till en alternativ investeringsfond vars mottagarfond, eller dess förvaltare, inte är EES-baserad.

Sådan marknadsföring får ske bara om

1. det mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land där fonden eller mottagarfonden eller dess förvaltare är etablerad finns lämpliga samarbetsarrangemang,

2. det land där fonden eller mottagarfonden eller dess förvaltare är etablerad har vidtagit nödvändiga åtgärder för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism, och

3. det mellan Sverige och det land där den icke EES-baserade alternativa investeringsfonden eller mottagarfonden är etablerad finns en skriftlig överenskommelse som uppfyller kraven i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet och som säkerställer ett effektivt informationsutbyte i skatteärenden mellan

Sverige och det landet.

Vid marknadsföring enligt första stycket gäller även 6 § andra stycket.

9 §

En underrättelse om marknadsföring enligt 6 § ska innehålla

En underrättelse om marknadsföring enligt 6 eller 8 a § ska innehålla

1. en verksamhetsplan med uppgifter om vilken alternativ investeringsfond som ska marknadsföras och var den är etablerad,
2. fondens fondbestämmelser eller bolagsordning eller motsvarande handlingar,
3. uppgift om fondens förvaringsinstitut,
4. uppgift om var mottagarfonden är etablerad, om marknadsföringen avser en matarfond till en alternativ investeringsfond,
5. en informationsbroschyr enligt 10 kap. 1 §, och
6. uppgifter om vilka åtgärder som har fastställts för att förhindra att marknadsföring sker till icke-professionella investerare.

10 §

Finansinspektionen ska senast 20 arbetsdagar efter det att en fullständig underrättelse som avses i 6 § togs emot meddela AIF-förvaltaren om marknadsföringen får påbörjas eller inte. Bara om förvaltaren eller dess förvaltning av den alternativa investeringsfonden inte uppfyller eller kan antas komma att uppfylla kraven i denna lag eller andra författningar som reglerar verksamheten får inspektionen besluta att marknadsföringen inte får påbörjas.

Finansinspektionen ska senast 20 arbetsdagar efter det att en fullständig underrättelse som avses i 6 och 8 a §§ togs emot meddela AIF-förvaltaren om marknadsföringen får påbörjas eller inte. Bara om förvaltaren eller dess förvaltning av den alternativa investeringsfonden inte uppfyller eller kan antas komma att uppfylla kraven i denna lag eller andra författningar som reglerar verksamheten får inspektionen besluta att marknadsföringen inte får påbörjas.

Marknadsföringen får påbörjas tidigast när Finansinspektionen meddelat AIF-förvaltaren om detta.

Om den alternativa investeringsfondens hemland är ett annat land inom EES, ska Finansinspektionen lämna information till behörig myndighet i det landet om att marknadsföring av andelarna eller aktierna i fonden får påbörjas här i landet.

Om underrättelsen rör en icke EES-baserad alternativ investeringsfond, ska Finansinspektionen lämna information till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om att marknadsföring av andelarna eller aktierna i fonden får påbörjas här i landet.

11 §

En AIF-förvaltare som avser att göra en väsentlig ändring av något som har angetts i en underrättelse eller i en ansökan om tillstånd för marknadsföring efter det att marknadsföringen har påbörjats, ska skriftligen anmäla detta till Finansinspektionen senast en månad innan ändringen genomförs. Om det är fråga om en redan genomförd, oplanerad ändring, ska dock en anmälan göras omedelbart efter det att ändringen har genomförts.

Om en planerad ändring skulle innebära att AIF-förvaltaren eller dess förvaltning av en alternativ investeringsfond inte längre uppfyller kraven i denna lag eller andra författningar som reglerar verksamheten, ska Finansinspektionen utan dröjsmål meddela förvaltaren att ändringen inte får genomföras.

Om Finansinspektionen godtar en ändring som innebär att andelar eller aktier i en sådan alternativ investeringsfond som avses i 8 a § inte längre ska marknadsföras eller att andelar eller aktier i ytterligare en sådan fond ska marknadsföras här i landet, ska inspektionen utan dröjsmål informera Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om ändringen.

I 14 kap. finns bestämmelser om ingripanden mot en AIF-förvaltare som har genomfört en väsentlig ändring i strid med denna paragraf.

5 kap. Utländska AIF-förvaltares verksamhet i Sverige

Marknadsföring till professionella investerare av EES-baserade alternativa investeringsfonder

5 kap. Utländska AIF-förvaltares verksamhet i Sverige och utomlands

Marknadsföring till professionella investerare

3 §

En utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd som avses i direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder får, utan tillstånd enligt denna lag, till professionella investerare i Sverige marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd EES-baserad alternativ investeringsfond.

En utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd som avses i direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder får, utan tillstånd enligt denna lag, till professionella investerare i Sverige marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd

1. EES-baserad alternativ investeringsfond,
2. icke EES-baserad alternativ

investeringsfond, eller

3. matarfond till en alternativ investeringsfond vars mottagarfond, eller dess förvaltare, inte är EES-baserad.

Marknadsföring av andelar eller aktier i andra alternativa investeringsfonder än specialfonder får inledas när behörig myndighet i förvaltarens hemland har meddelat förvaltaren att en underrättelse om verksamheten och ett intyg om att förvaltaren har tillstånd som avses i direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder och där tillståndets omfattning och eventuella begränsningar avseende investeringsstrategier framgår har lämnats till Finansinspektionen.

6 §

En utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd som avses i direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltrad alternativ investeringsfond till icke-professionella investerare i Sverige. Tillstånd får ges bara om

1. fonden uppfyller kraven i 4 kap. 2 § första stycket, eller

2. andelarna eller aktierna i fonden är upptagna till handel på en reglerad marknad eller motsvarande marknad utanför EES och det finns ett faktablad för fonden som uppfyller kraven i 10 kap. 2 §.

Om marknadsföringen avser andelar eller aktier i en icke EES-baserad alternativ investeringsfond eller en matarfond till en alternativ investeringsfond vars mottagarfond, eller dess förvaltare inte är EES-baserad, *gäller* dessutom 5 § *andra och tredje styckena.*

Om marknadsföringen avser andelar eller aktier i en icke EES-baserad alternativ investeringsfond eller en matarfond till en alternativ investeringsfond vars mottagarfond, eller dess förvaltare, inte är EES-baserad, *krävs* dessutom *att kraven för marknadsföring till professionella investerare i Sverige är uppfyllda.*

Lydelse enligt förslaget i 2.2

Föreslagen lydelse

7 §

En utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd eller är registrerad i enlighet med nationell lagstiftning som genomför direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder får, efter underrättelse enligt 3 § eller efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltrad EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i 4 kap. 5 § första stycket till professionella investerare i Sverige samt, efter tillstånd av Finansinspektionen, till sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

En sådan AIF-förvaltare får *även*, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra en av förvaltaren förvaltrad icke EES-baserad alternativ investeringsfond

En sådan AIF-förvaltare *med tillstånd i sitt hemland* får

1. efter tillstånd av Finansinspektionen marknadsföra en av förvaltaren förvaltrad icke EES-

som uppfyller kraven i första stycket till investerare som avses i första stycket, om kraven i 5 § andra stycket 2 och 3 är uppfyllda. För en AIF-förvaltare med tillstånd i sitt hemland gäller även 5 § andra stycket 1 och tredje stycket.

baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i första stycket till investerare som avses i första stycket, om kraven i 5 § andra stycket 2 och 3 är uppfyllda, eller

2. efter underrättelse enligt 3 § marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i första stycket till professionella investerare och, efter tillstånd av Finansinspektionen, till sådana icke-professionella investerare som avses i första stycket.

För en AIF-förvaltare som avses i första stycket 1 gäller även 5 § andra stycket 1 och tredje stycket.

En sådan AIF-förvaltare som är registrerad i sitt hemland får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i första stycket för marknadsföring till professionella investerare och sådana icke-professionella investerare som avses i första stycket, om kraven i 5 § andra stycket 2 och 3 är uppfyllda.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Tillstånd för icke EES-baserade AIF-förvaltare

10 a §

Tillstånd som avses i direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder krävs för att en icke EES-baserad AIF-förvaltare, efter underrättelse till behörig myndighet, ska få förvalta en alternativ investeringsfond som är etablerad i Sverige eller ett annat land inom EES och marknadsföra andelarna eller aktierna i en av förvaltaren förvaltd alternativ investeringsfond till professionella

investerare i Sverige eller ett annat land inom EES.

Tillstånd ska sökas hos Finansinspektionen, om Sverige är förvaltarens referensland. Bestämmelser om referensland finns i 5 a kap. Om Finansinspektionen finner att valet av referensland inte uppfyller kriterierna i 5 a kap. 1 eller 9 §, ska inspektionen avslå förvaltarens ansökan om tillstånd.

Tillstånd enligt första stycket får inte ges för förvaltning av en specialfond.

Förutsättningar för tillstånd

10 b §

Finansinspektionen ska ge en icke EES-baserad AIF-förvaltare tillstånd enligt 10 a § andra stycket, om

1. Sverige har fastställts som förvaltarens referensland,

2. det finns en utsedd rättslig representant för förvaltaren här i landet,

3. det mellan Finansinspektionen, de behöriga myndigheterna för berörda EES-baserade fonder och tillsynsmyndigheten i det land där en icke EES-baserad alternativ investeringsfond är etablerad finns lämpliga samarbetsarrangemang,

4. det land där förvaltaren är etablerad har vidtagit nödvändiga åtgärder för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism,

5. det mellan Sverige och det land där förvaltaren är etablerad finns en skriftlig överenskommelse som uppfyller kraven i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet och som säkerställer ett effektivt informationsutbyte i skatteärenden mellan Sverige och det landet,

6. Finansinspektionens och övriga behöriga myndigheters effektiva utövande av sina tillsynsuppgifter inte hindras av de lagar

och författningar som förvaltaren omfattas av i det land där förvaltaren är etablerad eller av att undersöknings- eller tillsynsbehörigheten hos tillsynsmyndigheten i det land där förvaltaren är etablerad är begränsad,

7. förvaltaren har tillräckligt startkapital och tillräcklig kapitalbas enligt 7 kap.,

8. förvaltarens aktieägare eller medlemmar, som har eller kan förväntas få kvalificerade innehav, bedöms lämpliga att utöva ett väsentligt inflytande över förvaltarens ledning,

9. de personer som ingår i ledningen för förvaltarens verksamhet har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av en AIF-förvaltare samt även i övrigt är lämpliga för en sådan uppgift, och

10. det finns skäl att anta att den planerade verksamheten kommer att drivas enligt bestämmelserna i denna lag och andra författningar som reglerar förvaltarens verksamhet.

AIF-förvaltaren är dock inte skyldig att följa en bestämmelse i denna lag eller annan författning, om förvaltaren kan visa

1. att det är omöjligt att samtidigt följa både bestämmelsen och den tvingande lagstiftning som gäller för

a) förvaltaren, eller

b) den icke EES-baserade alternativa investeringsfonden som ska marknadsföras, och

2. att den lagstiftning som gäller för förvaltaren eller fonden i det land där de är etablerade innehåller en likvärdig regel som har samma regleringssyfte och som innebär samma skyddsnivå för fondens investerare.

Ansökan om tillstånd och tillståndsprövning

10 c §

En ansökan om tillstånd som avses i 10 a § andra stycket ska innehålla

1. en motivering till valet av referensland och information om marknadsföringsstrategin för den alternativa investeringsfonden,

2. en förteckning över de eventuella bestämmelser i denna lag som är oförenliga med tvingande lagstiftning som gäller för AIF-förvaltaren eller den icke EES-baserade alternativa investeringsfonden där dessa är etablerade,

3. ett skriftligt intyg som

a) innehåller en beskrivning av de regler i den tvingande lagstiftningen i det land där AIF-förvaltaren eller den alternativa investeringsfonden är etablerad som är likvärdiga med de bestämmelser som avses i 2 och ett rättsutlåtande som styrker detta, och

b) visar att förvaltaren följer dessa regler i det landet,

4. namn på förvaltarens rättsliga representant och uppgift om var denne är etablerad, och

5. de uppgifter och handlingar som anges i 3 kap. 5 § första stycket.

Uppgifter och handlingar enligt första stycket 5 behöver bara lämnas för de EES-baserade alternativa investeringsfonder som förvaltaren avser att förvalta och de alternativa investeringsfonder som förvaltaren ska marknadsföra inom EES med stöd av denna lag.

För underrättelseförfarandet, väsentliga ändringar av något som har angetts i en underrättelse och Finansinspektionens handläggning tillämpas 3 kap. 6–10 §§. För att en ansökan om tillstånd ska anses fullständig enligt 3 kap. 8 § andra stycket, ska AIF-förvaltaren även

ha lämnat in det som anges i första stycket 1–4.

Underrättelse inför tillståndsbeslut

10 d §

Finansinspektionen ska utan dröjsmål underrätta Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten, om inspektionen finner att villkoren i 10 b § andra stycket är uppfyllda.

Tidsfristen i 3 kap. 8 § första stycket ska inte löpa under tiden från det att Finansinspektionen har underrättat Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten till dess att myndigheten har lämnat sitt besked till inspektionen.

Om Finansinspektionen avser att inte följa det råd som Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten har lämnat i fråga om tillämpningen av undantaget i 10 b § andra stycket, ska inspektionen underrätta myndigheten om detta. Inspektionen ska även underrätta behörig myndighet i varje annat land inom EES i vilket AIF-förvaltaren ska marknadsföra en alternativ investeringsfond.

Tillämpliga bestämmelser

10 e §

För icke EES-baserade AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 a § andra stycket gäller denna lag i tillämpliga delar.

Förvaltning av en alternativ investeringsfond som är etablerad i Sverige

10 f §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare som har ett annat referensland än Sverige får, utan tillstånd enligt denna lag, förvalta en alternativ investeringsfond som är etablerad i Sverige och inte är en specialfond,

om förvaltaren i sitt referensland har tillstånd som avses i direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder och som omfattar förvaltning av en alternativ investeringsfond av motsvarande slag som den som ska förvaltas här i landet.

Verksamheten får inledas den dag då behörig myndighet i förvaltarens referensland har meddelat förvaltaren att en under rättelse om verksamheten och ett intyg om att förvaltaren har tillstånd som avses i direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder har lämnats till Finansinspektionen.

10 g §

Verksamhet i Sverige enligt 10 f § får drivas genom att en AIF-förvaltare inrättar en filial här i landet eller erbjuder och utför tjänster i Sverige från det land där förvaltaren är etablerad.

För AIF-förvaltarens verksamhet i Sverige tillämpas 4 kap. 6 § andra stycket vid marknadsföring av andra alternativa investeringsfonder än

1. sådana fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare efter tillstånd enligt 11 §, och

2. sådana fonder som får marknadsföras efter tillstånd enligt 12 §, till sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

Marknadsföring av EES-baserade alternativa investeringsfonder till professionella investerare i Sverige

10 h §

En icke EES-baserad AIF-förval-

tare med tillstånd enligt 10 a § andra stycket ska underrätta Finansinspektionen innan förvaltaren påbörjar marknadsföring av andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare i Sverige.

För underrättelsens innehåll, underrättelseförfarandet, väsentliga ändringar av något som har angetts i en underrättelse och Finansinspektionens handläggning tillämpas 4 kap. 9–11 §§. Finansinspektionen ska, utöver det som anges i 4 kap. 10 § tredje stycket, lämna information till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om förvaltarens marknadsföring i Sverige samt informera myndigheten och berörda behöriga myndigheter om inspektionen finner att en ändring som avses i 4 kap. 11 § är godtagbar och medför antingen att vissa alternativa investeringsfonder inte längre marknadsförs eller att ytterligare alternativa investeringsfonder kommer att marknadsföras.

10 i §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd som avses i direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder som har ett annat referensland än Sverige får, utan tillstånd enligt denna lag, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare här i landet. Marknadsföringen får inledas när behörig myndighet i referenslandet har meddelat förvaltaren att en underrättelse om verksamheten och ett intyg om att förvaltaren har tillstånd som avses i direktivet om förvaltare av alternativa och där tillståndets omfattning och eventuella begränsningar avseende investeringsstrategier

framgår har lämnats till Finansinspektionen.

Marknadsföring av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder till professionella investerare i Sverige

10 j §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 a § andra stycket får, efter att ha underrättat Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltat icke EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare i Sverige. Vid sådan marknadsföring krävs att

1. det mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land där fonden är etablerad finns lämpliga samarbetsarrangemang,

2. det land där fonden är etablerad har vidtagit nödvändiga åtgärder för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism, och

3. det mellan Sverige och det land där fonden är etablerad finns en skriftlig överenskommelse som uppfyller kraven i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet och som säkerställer ett effektivt informationsutbyte i skatteärenden mellan Sverige och det landet.

För underrättelsens innehåll, underrättelseförfarandet, väsentliga ändringar av något som har angetts i en underrättelse och Finansinspektionens handläggning tillämpas 4 kap. 9–11 §§. Finansinspektionen ska, utöver det som anges i 4 kap. 10 § tredje stycket, lämna information till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om förvaltarens marknadsföring i Sverige samt infor-

mera myndigheten och berörda behöriga myndigheter om inspektionen finner att en ändring som avses i 4 kap. 11 § är godtagbar och medför antingen att vissa alternativa investeringsfonder inte längre marknadsförs eller att ytterligare fonder kommer att marknadsföras.

10 k §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd som avses i direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder som har ett annat referensland än Sverige får, utan tillstånd enligt denna lag, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare här i landet. Marknadsföringen får inledas när behörig myndighet i referenslandet har meddelat förvaltaren att en underrättelse om verksamheten och ett intyg om att förvaltaren har tillstånd som avses i direktivet om förvaltare av alternativa och där tillståndets omfattning och eventuella begränsningar avseende förvaltningsstrategier framgår har lämnats till Finansinspektionen.

11 §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd alternativ investeringsfond till icke-professionella investerare i Sverige. För tillstånd krävs, *utöver det som anges i 10 §*, att

1. fonden uppfyller kraven i 4 kap. 2 § första stycket och AIF-förvaltaren driver motsvarande verksamhet och står under betryggande tillsyn av en tillsynsmyndighet i det land där förvaltaren är etablerad, eller

En icke EES-baserad AIF-förvaltare får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd alternativ investeringsfond till icke-professionella investerare i Sverige. För tillstånd krävs att

1. fonden uppfyller kraven i 4 kap. 2 § första stycket, eller

2. andelarna eller *aktier* i fonden är upptagna till handel på en reglerad marknad eller en motsvarande marknad utanför EES och det finns ett faktablad för fonden som uppfyller kraven i 10 kap. 2 §.

2. andelarna eller *aktierna* i fonden är upptagna till handel på en reglerad marknad eller en motsvarande marknad utanför EES och det finns ett faktablad för fonden som uppfyller kraven i 10 kap. 2 §, och

3. *förvaltaren*

a) *uppfyller kraven som anges i 10 § och driver motsvarande verksamhet och står under betryggande tillsyn av en tillsynsmyndighet i det land där förvaltaren är etablerad, eller*

b) *får marknadsföra andelar eller aktier i fonden till professionella investerare enligt 10 h, 10 i, 10 j eller 10 k §.*

12 §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i 4 kap. 5 § första stycket till *professionella investerare i Sverige och* sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket. Tillstånd får ges bara om kraven i 10 § är uppfyllda.

En icke EES-baserad AIF-förvaltare får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i 4 kap. 5 § första stycket till sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket. Tillstånd får ges bara om kraven i 10 § är uppfyllda *eller fonden får marknadsföras till professionella investerare i Sverige enligt 10 h, 10 i, 10 j eller 10 k §.*

13 §

Verksamheten i Sverige får drivas genom att en icke EES-baserad AIF-förvaltare inrättar en filial här i landet eller erbjuder och utför tjänster i Sverige från det land där förvaltaren är etablerad. För AIF-förvaltarens verksamhet i Sverige tillämpas 4 kap. 6 § andra stycket vid marknadsföring av andra alternativa investeringsfonder än

1. sådana fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare efter tillstånd enligt 11 §, och

2. sådana fonder som får marknadsföras efter tillstånd enligt 12 §, såvitt gäller sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

Vid en planerad eller en redan genomförd, oplanerad väsentlig ändring av något som har angetts i en ansökan om tillstånd ska 9 §

Vid en planerad eller en redan genomförd, oplanerad väsentlig ändring av något som har angetts i en ansökan om tillstånd *enligt 10,*

tillämpas.

11 eller 12 § ska 9 § tillämpas.

Förvaltning och marknadsföring
av alternativa investeringsfonder i
ett annat land inom EES

14 §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 a § andra stycket som avser att förvalta en alternativ investeringsfond som är etablerad i ett annat land inom EES, ska underrätta Finansinspektionen innan sådan verksamhet inleds första gången. Vid förvaltning av en sådan fond krävs att AIF-förvaltaren enligt sitt tillstånd enligt 10 a § andra stycket har rätt att förvalta fonder av motsvarande slag som den som ska förvaltas i värdlandet.

Om förvaltaren avser att förvalta fonden från Sverige (gränsöverskridande verksamhet), ska underrättelsen innehålla

1. uppgift om i vilket land AIF-förvaltaren avser att förvalta fonden, och

2. en verksamhetsplan med uppgifter om vilka tjänster som förvaltaren avser att utföra och vilken fond som förvaltaren avser att förvalta.

Om förvaltaren avser att erbjuda och utföra sina tjänster genom en filial i värdlandet (filialverksamhet), ska underrättelsen, utöver det som anges i andra stycket, innehålla uppgifter om

1. filialens organisation,

2. på vilken adress i fondens hemland handlingar kan erhållas, samt

3. namn och kontaktuppgifter för filialens ansvariga ledning.

15 §

För underrättelseförfarandet, väsentliga ändringar av något som har angetts i en underrättelse och Finansinspektionens handläggning

tillämpas 6 kap. 2 och 6 §§. Finansinspektionen ska, utöver det som anges i 6 kap. 2 § tredje stycket, lämna information till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om att förvaltaren får börja förvalta den alternativa investeringsfonden i värdlandet samt informera myndigheten och berörda behöriga myndigheter om inspektionen finner att en ändring som avses i 6 kap. 6 § är godtagbar.

För underrättelseförfarandet avseende filialverksamhet gäller även 16 kap. 2 § andra–fjärde styckena.

16 §

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 a § andra stycket som avser att marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare i ett annat land inom EES, ska underrätta Finansinspektionen innan verksamheten inleds.

17 §

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 a § andra stycket som avser att marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare i ett annat land inom EES, ska underrätta Finansinspektionen innan verksamheten inleds. Vid sådan marknadsföring krävs att

1. det mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land där fonden är etablerad finns lämpliga samarbetsarrangemang,

2. det land där fonden är etablerad har vidtagit nödvändiga åtgärder för att förhindra penningtvätt och finansiering av terrorism, och

3. det mellan det land där fonden är etablerad samt Sverige och de länder inom EES där fonden ska marknadsföras finns en skriftlig överenskommelse som uppfyller kraven i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet och som säkerställer ett effektivt informationsutbyte i skatteärenden mellan berörda länder.

18 §

En underrättelse om marknadsföring enligt 16 eller 17 § ska innehålla

1. en verksamhetsplan med uppgifter om vilken fond som ska marknadsföras, var den är etablerad och i vilka länder marknadsföringen ska ske,

2. fondens fondbestämmelser, bolagsordning eller motsvarande handlingar,

3. uppgift om fondens förvaringsinstitut,

4. uppgift om var mottagarfonden är etablerad, om marknadsföringen avser en matarfond till en alternativ investeringsfond,

5. en informationsbroschyr enligt 10 kap. 1 §, och

6. information om de arrangemang som har fastställts för marknadsföringen och, i tillämpliga fall, vilka åtgärder som har fastställts för att förhindra att marknadsföring sker till icke-professionella investerare.

För underrättelseförfarandet, väsentliga ändringar av något som har angetts i en underrättelse och Finansinspektionens handläggning tillämpas 6 kap. 5 och 6 §§. Finansinspektionen ska, utöver det som anges i 6 kap. 5 § tredje stycket, lämna information till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om att förvaltaren får börja marknadsföra den alternativa investeringsfonden

i värdlandet samt informera myndigheten och berörda behöriga myndigheter om inspektionen finner att en ändring som avses i 6 kap. 6 § är godtagbar och medför antingen att vissa alternativa investeringsfonder inte längre marknadsförs eller att ytterligare alternativa investeringsfonder kommer att marknadsföras.

5 a kap. Referensland för icke EES-baserade AIF-förvaltare

Sverige som obligatoriskt referensland

1 §

Sverige är referensland för en icke EES-baserad AIF-förvaltare, när förvaltaren ska

1. förvalta men inte marknadsföra flera EES-baserade alternativa investeringsfonder som samtliga är etablerade här i landet,

2. marknadsföra endast en EES-baserad alternativ investeringsfond, som varken har tillstånd eller är registrerad men som är avsedd att marknadsföras enbart här i landet,

3. marknadsföra endast en icke EES-baserad alternativ investeringsfond och enbart här i landet,

4. marknadsföra flera EES-baserade alternativa investeringsfonder inom EES, och de flesta av dessa fonder är avsedda att aktivt marknadsföras här i landet, förutsatt att inte samtliga har tillstånd eller är registrerade i något annat land, eller

5. marknadsföra flera icke EES-baserade eller flera EES-baserade och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder inom EES, och de flesta av dessa fonder är avsedda att aktivt marknadsföras här i landet.

Sverige som referensland efter särskilt beslut

2 §

Sverige får även vara referensland för en icke EES-baserad AIF-förvaltare i de fall som anges i 3–7 §§.

3 §

Sverige får vara referensland vid förvaltning, utan marknadsföring, av flera EES-baserade alternativa investeringsfonder i flera länder inom EES, om

- 1. de flesta av fonderna är etablerade här i landet, eller*
- 2. den största andelen av fondtillgångarna förvaltas här i landet.*

4 §

Sverige får vara referensland vid marknadsföring av endast en EES-baserad alternativ investeringsfond i ett enda land inom EES, om

- 1. fonden har tillstånd eller är registrerad här i landet, eller*
- 2. fonden är avsedd att marknadsföras här i landet.*

5 §

Sverige får vara referensland vid marknadsföring av endast en EES-baserad alternativ investeringsfond i flera olika länder inom EES, om

- 1. fonden har tillstånd eller är registrerad här i landet, eller*
- 2. Sverige är ett av de länder där fonden är avsedd att aktivt marknadsföras.*

6 §

Sverige får vara referensland vid marknadsföring av endast en icke EES-baserad alternativ investeringsfond i flera olika länder inom EES, om Sverige är ett av de länder inom EES där

fonden är avsedd att marknadsföras.

7 §

Sverige får vara referensland vid marknadsföring av flera EES-baserade alternativa investeringsfonder inom EES som alla har tillstånd eller är registrerade i samma land inom EES, om

1. fonderna har tillstånd eller är registrerade här i landet, eller

2. Sverige är det land där de flesta av dessa fonder är avsedda att aktivt marknadsföras.

Beslut om referensland

8 §

I sådana fall som avses i 3–7 §§ ska AIF-förvaltaren begära att Finansinspektionen och behörig myndighet i samtliga övriga länder som är möjliga som referensland beslutar om att fastställa ett referensland.

9 §

Om ett gemensamt beslut enligt 8 § inte har fattats inom en månad från det att AIF-förvaltaren begäran lämnades in eller om förvaltaren inte har informerats om beslutet inom sju dagar från det att det fattades, får förvaltaren själv välja sitt referensland på grundval av kriterierna i någon av 3–7 §§.

Prövning av AIF-förvaltaren val av referensland

10 §

Finansinspektionen ska pröva AIF-förvaltaren val av referensland enligt 1 eller 9 § i samband med prövningen av förvaltaren ansökan om tillstånd enligt 5 kap. 10 a § andra stycket.

Om Finansinspektionen finner att AIF-förvaltaren val av refe-

rensland uppfyller kriterierna i 1 eller 9 §, ska inspektionen underrätta Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten samt lämna uppgifter om förvaltarens motivering och marknadsföringsstrategi.

Tidsfristen i 3 kap. 8 § första stycket ska inte löpa under tiden från det att Finansinspektionen har underrättat Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten till dess att myndigheten har lämnat sitt besked till inspektionen.

11 §

Om Finansinspektionen avser att, i strid med ett besked från Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten som avses i 10 § tredje stycket, ge AIF-förvaltaren tillstånd enligt 5 kap. 10 a § andra stycket, ska inspektionen underrätta myndigheten och ange sina skäl för detta. I tillämpliga fall ska inspektionen även underrätta behörig myndighet i det land där en av förvaltaren förvaltat alternativ investeringsfond ska marknadsföras och behörig myndighet i det land där fonden är etablerad.

Ändring av referensland

12 §

En AIF-förvaltare som, inom två år från det att tillstånd enligt 5 kap. 10 a § andra stycket beviljades, avser att ändra sin marknadsföringsstrategi på ett sådant sätt att ett nytt referensland kan behöva utses, ska anmäla detta till Finansinspektionen innan ändringen genomförs.

13 §

I en anmälan enligt 12 § ska AIF-förvaltaren

1. ange och motivera valet av

nytt referensland utifrån kriterierna i 1 och 3–7 §§,

2. redovisa den nya marknadsföringsstrategin, samt

3. lämna uppgifter om namn på den rättsliga representanten och plats i det nya referenslandet där denne är etablerad.

14 §

Finansinspektionen ska pröva AIF-förvaltarens motivering enligt 13 § och underrätta Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om sin bedömning. Underrättelsen ska innehålla uppgifter om förvaltarens motivering till val av nytt referensland och den nya marknadsföringsstrategin.

Om Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten och Finansinspektionen finner att AIF-förvaltarens val av nytt referensland uppfyller kriterierna i 1 och 3–7 §§, ska inspektionen underrätta myndigheten samt förvaltaren och dess ursprungliga rättsliga representant om sitt beslut. Finansinspektionen ska även underrätta behörig myndighet i det nya referenslandet om ändringen samt utan dröjsmål överlämna en kopia av tillstånds- och tillsynsdokumentationen för AIF-förvaltaren.

15 §

Om Finansinspektionens beslut enligt 14 § står i strid med beskedet från Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten, ska inspektionen underrätta myndigheten om beslutet och ange sina skäl för det. I tillämpliga fall ska inspektionen även underrätta behörig myndighet i det land där en av förvaltaren förvaltat alternativ investeringsfond ska marknadsföras och behörig myndighet i det land där fonden är etablerad.

16 §

Finansinspektionen ska begära att en AIF-förvaltare lämnar in en anmälan om ändring av referensland enligt 12 §, om det inom två år från det att tillstånd beviljades framgår av den faktiska utvecklingen av förvaltarens verksamhet inom EES att förvaltaren

- 1. inte har följt den ursprungliga marknadsföringsstrategin,*
- 2. har lämnat felaktiga uppgifter om den, eller*
- 3. har genomfört ändringar av den utan att först ha underrättat inspektionen.*

I 14 kap. finns bestämmelser om ingripanden mot en AIF-förvaltare som inte har följt en begäran enligt första stycket.

17 §

Om AIF-förvaltaren ändrar sin marknadsföringsstrategi efter den tidpunkt som anges i 12 §, får förvaltaren lämna in en begäran till Finansinspektionen om ändring av referensland med anledning av den nya strategin. I sådant fall tillämpas 13–15 §§.

6 kap.

4 a §

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 1 § får, efter underrättelse till Finansinspektionen, till professionella investerare i ett annat land inom EES marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltat icke EES-baserad alternativ investeringsfond. Vid sådan marknadsföring krävs att

- 1. förvaltaren och dess verksamhet kan antas komma att uppfylla kraven i denna lag och andra författningar som reglerar verksamheten,*
- 2. det mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i*

det land där fonden är etablerad finns lämpliga samarbetsarrangemang,

3. det land där fonden är etablerad har vidtagit nödvändiga åtgärder för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism, och

4. det mellan det land där fonden är etablerad samt Sverige och de länder inom EES där fonden ska marknadsföras finns en skriftlig överenskommelse som uppfyller kraven i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet och som säkerställer ett effektivt informationsutbyte i skattärenden mellan berörda länder.

4 b §

För underrättelseförfarandet, väsentliga ändringar av något som har angetts i en underrättelse och Finansinspektionens handläggning tillämpas 5 och 6 §§.

Finansinspektionen ska, utöver det som anges i 5 § tredje stycket, lämna information till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om AIF-förvaltarens marknadsföring i ett annat land inom EES samt informera myndigheten om inspektionen finner att en ändring som avses i 6 § är godtagbar och medför antingen att vissa alternativa investeringsfonder inte längre marknadsförs eller att ytterligare alternativa investeringsfonder kommer att marknadsföras.

8 kap.

28 §

En sådan AIF-förvaltare som avses i 3 kap. eller 5 kap. 1 eller 2 § ska ersätta en skada som förvaltaren eller en uppdragstagare har tillfogat den alternativa investeringsfonden eller dess investerare genom att överträda

En sådan AIF-förvaltare som avses i 3 kap. eller 5 kap. 1 §, 2 §, eller 10 a § andra stycket ska ersätta en skada som förvaltaren eller en uppdragstagare har tillfogat den alternativa investeringsfonden eller dess investerare

genom att överträda

1. denna lag, andra författningar som reglerar AIF-förvaltarens verksamhet eller nationella bestämmelser i förvaltarens hemland som genomför direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder,

2. fondens fondbestämmelser, bolagsordning eller motsvarande regelverk, eller

3. bolagsordningen eller interna instruktioner som har sin grund i en författning som reglerar förvaltarens verksamhet.

Avtal som inskränker en icke-professionell investerares rätt enligt första stycket är utan verkan. Det gäller dock inte sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

Lagval, behörig domstol och delgivning

32 §

På ett rättsförhållande mellan en investerare som har hemvist inom EES och en icke EES-baserad AIF-förvaltare ska lagstiftningen i förvaltarens referensland tillämpas, om rättsförhållandet rör investerarens rättigheter eller skyldigheter i egenskap av ägare av andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond.

På ett sådant rättsförhållande som avses i första stycket mellan en investerare som avses där och en icke EES-baserad alternativ investeringsfond som marknadsförs i Sverige, ska lagstiftningen i hemlandet eller referenslandet för den AIF-förvaltare som förvaltar fonden tillämpas.

I de fall som avses i första och andra styckena får det dock avtalas att rättsförhållandet ska vara underkastat lagstiftningen i ett annat bestämt land inom EES. Ett avtalsvillkor om att lagstiftningen i ett land utanför EES ska tillämpas på rättsförhållandet är ogiltigt.

33 §

En tvist om ett rättsförhållande som rör en investerarens rättigheter eller skyldigheter i egenskap av ägare av andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond får

tas upp av svensk domstol om, tvisten är mellan en investerare som har hemvist inom EES och

1. en icke EES-baserad AIF-förvaltare som har Sverige som referensland, eller

2. en icke EES-baserad alternativ investeringsfond som marknadsförs i Sverige.

34 §

Om det inte finns någon behörig domstol när svensk domsrätt föreligger enligt denna lag, ska tvisten tas upp av Stockholms tingsrätt.

35 §

Ett avtalsvillkor om att domstolarna i ett land utanför EES ska vara behöriga att pröva en sådan tvist som avses i 33 § är ogiltigt.

36 §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare som har Sverige som referensland får delges genom förvaltarens rättsliga representant.

13 kap.

4 §

En AIF-förvaltare som förvaltar alternativa investeringsfonder som i betydande grad använder finansiell hävstång ska för varje sådan fond regelbundet informera Finansinspektionen om den samlade nivån på finansiell hävstång och den finansiella hävstångens sammansättning. Informationen ska innehålla uppgift om fondens fem mest betydande långivare och om de belopp som lånats från dessa.

Första stycket ska även tillämpas av icke EES-baserade AIF-förvaltare med tillstånd enligt 5 kap. 10–12 §§ att i Sverige marknadsföra alternativa investeringsfonder.

Första stycket ska även tillämpas av icke EES-baserade AIF-förvaltare med tillstånd enligt 5 kap. att i Sverige marknadsföra eller förvalta alternativa investeringsfonder.

13 §

Finansinspektionen får hän-skjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 21.6,

Finansinspektionen får hän-skjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 21.6,

42.1, 45.10, 50.4 och 55 i direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

35.2, 35.15, 37.6, 37.7, 37.8, 37.9, 37.12, 37.19, 40.2, 40.15, 42.1, 45.10, 50.4 och 55 i direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

14 kap.

4 §

Finansinspektionen ska återkalla en AIF-förvaltares tillstånd om förvaltaren

1. har fått tillståndet genom att lämna falska uppgifter eller på något annat otillbörligt sätt,

2. inte inom ett år från det att tillstånd beviljades har börjat driva sådan verksamhet som tillståndet avser,

3. har förklarat sig avstå från tillståndet, *eller*

3. har förklarat sig avstå från tillståndet,

4. under en sammanhängande tid av sex månader inte har drivit sådan verksamhet som tillståndet avser. *eller*

4. under en sammanhängande tid av sex månader inte har drivit sådan verksamhet som tillståndet avser, *eller*

5. är icke EES-baserad och inte längre har Sverige som referensland.

I de fall som avses i första stycket 1, 2 och 4 får i stället varning meddelas om det är tillräckligt.

Lydelse enligt förslaget i 2.2

Föreslagen lydelse

22 §

Om en icke EES-baserad AIF-förvaltare som driver verksamhet i Sverige med stöd av tillstånd enligt 5 kap. åsidosätter sina skyldigheter enligt denna lag eller andra författningar som reglerar förvaltarens verksamhet i Sverige, gäller 1 och 2 §§.

Om en icke EES-baserad AIF-förvaltare som driver verksamhet i Sverige efter underrättelse enligt 5 kap. tillämpas 21 § om Finansinspektionen har skäl att anse att förvaltaren inte borde ha fått tillstånd enligt direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder i sitt referensland.

Finansinspektionen ska underrätta behörig tillsynsmyndighet i det land där förvaltaren är etablerad om de åtgärder som enligt 1 § har vidtagits med stöd av denna paragraf.

15 kap.

2 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilka åtgärder en AIF-förvaltare ska vidta för att uppfylla de krav som följer av 3 kap. 2 § tredje stycket,

2. vad en AIF-förvaltare ska iaktta för att uppfylla skyldigheterna i 4 kap. 2 § första stycket 4 och 3 § *andra* stycket och 5 kap. 5 § tredje stycket,

2. vad en AIF-förvaltare ska iaktta för att uppfylla skyldigheterna i 4 kap. 2 § första stycket 4 och 8 § *tredje* stycket och 5 kap. 5 § tredje stycket,

3. vilka poster som får räknas in i startkapitalet och kapitalbasen enligt 7 kap. 1–4 §§,

4. vilka uppgifter som ska ingå i en underrättelse enligt 8 kap. 14 § och i en ansökan om godkännande enligt 8 kap. 16 §, samt vilken information och vilka handlingar som samtidigt ska lämnas till Finansinspektionen,

5. en AIF-förvaltares ersättningssystem och vad förvaltaren ska iaktta för att uppfylla villkoren enligt 8 kap. 22 §,

6. vilka uppgifter som ska ingå i en informationsbroschyr enligt 10 kap. 1 § och 12 kap. 7 §,

7. vilka uppgifter som ska ingå i ett faktablad enligt 10 kap. 2 § och 12 kap. 8 §,

8. tillhandahållande av informationsbroschyr och faktablad enligt 10 kap. 3 §,

9. vilka uppgifter som ska ingå i underrättelser enligt 11 kap. 4, 5 och 7 §§ samt vilken information och vilka handlingar som samtidigt ska lämnas till Finansinspektionen,

10. vad AIF-förvaltaren ska iaktta för att uppfylla bestämmelserna i 12 kap. 3 §,

11. innehåll i årsberättelser och halvårsredogörelser enligt 12 kap. 10 §,

12. kriterier för de finansiella tillgångar som medel i en specialfond får placeras i, vilka tekniker och instrument en AIF-förvaltare får använda samt villkor och gränser för sådan användning, det system för riskhantering som en AIF-förvaltare som förvaltar specialfonder ska ha och beräkning av exponeringar enligt 12 kap. 13 §,

13. på vilket sätt underrättelse ska lämnas, vilka fel och försummelse som ska rapporteras till Finansinspektionen samt förutsättningar för överföring av finansiella instrument och förvaltning enligt 12 kap. 14 §,

14. hur beräkning och redovisning av en specialfonds risknivå ska utföras enligt 12 kap. 15 §,

15. vilken information som ska lämnas till andelsägare, hur den ska utformas, på vilket sätt den ska tillhandahållas och vad som ska bifogas informationen enligt 12 kap. 16 §,

16. vad som vid förvaltning av specialfonder ska iakttas för att uppfylla skyldigheterna i 12 kap. 19 §,

17. vilka upplysningar som AIF-förvaltare ska lämna till Finansinspektionen enligt 13 kap. 6 §,

18. avgifter enligt 13 kap. 15 §, samt

19. på vilket språk handlingar som avses i denna lag ska upprättas.

16 kap.

2 §

Om Finansinspektionen i ett ärende om tillstånd enligt 3 kap. 1 § första stycket inte meddelar beslut inom sex månader från det att ansökan gavs in, ska inspektionen underrätta sökanden om skälen för detta. Sökanden får därefter begära förklaring av domstol att ärendet onödigt uppehålls.

Om Finansinspektionen inte lämnar över en underrättelse som avses i 6 kap. 2 § första stycket 2 till behörig myndighet i utlandet inom den tid som anges i paragrafen från det att underrättelsen togs emot och inte heller inom samma tid meddelar beslut enligt fjärde stycket 2 samma paragraf, ska inspektionen underrätta sökanden om skälen för detta. Sökanden får därefter begära förklaring av domstol att ärendet onödigt uppehålls.

En begäran om en förklaring som avses i första eller andra stycket ska göras hos allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Om Finansinspektionen inte har meddelat ett beslut som avses i första stycket inom sex månader från det att en förklaring har lämnats, ska ansökan anses ha avslagits. Om en underrättelse som avses i andra stycket inte har lämnats över inom två månader från det att en förklaring har lämnats, ska beslut enligt 6 kap. 2 § fjärde stycket 2 anses ha meddelats.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

2.4 Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

dels att 4 kap. 8 § samt 5 kap. 5 och 10 §§ ska upphöra att gälla,

dels att rubrikerna närmast före 5 kap. 5 och 10 §§ ska utgå,

dels att 4 kap. 5 och 6 §§, 5 kap. 7, 8 och 11–13 §§, 13 kap. 13 § samt 15 kap. 1 och 2 §§ ska ha följande lydelse.

Lydelse enligt förslaget i 2.3

Föreslagen lydelse

4 kap.

5 §

En AIF-förvaltare som är registrerad enligt 2 kap. 3 § eller har tillstånd enligt 3 kap. 1 § får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd EES-baserad alternativ investeringsfond till sådana icke-professionella investerare som anges i andra stycket, om fonden

1. saknar rätt till inlösen under minst fem år från den första investeringen, och

2. enligt sin investeringspolicy generellt investerar i emittenter eller onoterade företag för att förvärva kontroll enligt 11 kap.

Andelar eller aktier i en sådan alternativ investeringsfond som anges i första stycket får, under de förutsättningar som anges där, marknadsföras till sådana icke-professionella investerare i Sverige som

1. utfäster sig att investera ett belopp som motsvarar minst 100 000 euro, och

2. skriftligen, i en annan handling än avtalet som ingås för investeringsåtagandet, uppger att de är medvetna om riskerna med det avsedda åtagandet eller investeringen.

En sådan AIF-förvaltare får även, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i första stycket 1 och 2 till investerare som avses i andra stycket, om kraven i 8 § andra stycket 2 och 3 är uppfyllda. För AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 1 § ska även kraven i 8 § andra stycket 1 och tredje stycket eller kraven i 8 a § vara uppfyllda.

En sådan AIF-förvaltare får även, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i första stycket 1 och 2 till investerare som avses i andra stycket, om kraven i 8 a § andra stycket 1 och 2 är uppfyllda. För AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 1 § ska även kraven i 8 a § andra stycket 3 vara uppfyllda.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 1.7.2011, s. 1, Celex 32011L0061).

6 §

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 1 § får utöver sådana andelar eller aktier i alternativa investeringsfonder som får marknadsföras enligt 1, 2, 4 eller 5 §, efter underrättelse till Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare i Sverige.

En AIF-förvaltare ska fastställa och vidta åtgärder som förhindrar att andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond marknadsförs till icke-professionella investerare i Sverige. Det gäller dock inte sådana fonder som förvaltaren får marknadsföra till icke-professionella investerare enligt 1, 2 eller 4 §. Det gäller inte heller för marknadsföring av sådana fonder som anges i 5 § första stycket i förhållande till sådana investerare som anges i 5 § andra stycket.

Ytterligare bestämmelser om marknadsföring av matarfonder till alternativa investeringsfonder finns i 7, 8 och 8 a §§.

Ytterligare bestämmelser om marknadsföring av matarfonder till alternativa investeringsfonder finns i 7 och 8 a §§.

5 kap.

7 §

En utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd eller är registrerad i enlighet med nationell lagstiftning som genomför direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder får, efter underrättelse enligt 3 § eller efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i 4 kap. 5 § första stycket till professionella investerare i Sverige samt, efter tillstånd av Finansinspektionen, till sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

En sådan AIF-förvaltare med tillstånd i sitt hemland får

1. efter tillstånd av Finansinspektionen marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i första stycket till investerare som avses i första stycket, om kraven i 5 § andra stycket 2 och 3 är uppfyllda, eller

2. efter underrättelse enligt 3 § marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i första stycket till professionella investerare och, efter tillstånd av Finansinspektionen, till sådana icke-professionella investerare som avses i första

En sådan AIF-förvaltare med tillstånd i sitt hemland får, efter underrättelse enligt 3 §, marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i första stycket till professionella investerare och efter tillstånd av Finansinspektionen, till sådana icke-professionella investerare som avses i första stycket.

stycket.

För en AIF-förvaltare som avses i första stycket 1 gäller även 5 § andra stycket 1 och tredje stycket.

En sådan AIF-förvaltare som är registrerad i sitt hemland får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i första stycket för marknadsföring till professionella investerare och sådana icke-professionella investerare som avses i första stycket, om *kraven i 5 § andra stycket 2 och 3 är uppfyllda.*

En sådan AIF-förvaltare som är registrerad i sitt hemland får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i första stycket för marknadsföring till professionella investerare och sådana icke-professionella investerare som avses i första stycket, om

1. det mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land där fonden är etablerad finns lämpliga samarbetsarrangemang, och

2. det landet har vidtagit nödvändiga åtgärder för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

8 §

Verksamhet enligt 1–3 och 5–7 §§ får drivas genom att AIF-förvaltaren inrättar en filial i Sverige eller erbjuder och utför tjänster i Sverige från sitt hemland.

För AIF-förvaltarens verksamhet i Sverige tillämpas 4 kap. 6 § andra stycket vid marknadsföring av andra alternativa investeringsfonder än

1. specialfonder,
2. sådana fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare efter tillstånd enligt 6 §, och
3. sådana fonder som får marknadsföras efter tillstånd enligt 7 §, såvitt gäller sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

Vid förvaltning av en specialfond tillämpas 12 kap. I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 19–21 och 23 §§ tillämpas. Vid förvaltning enligt 1 och 2 §§ tillämpas även 8 kap. 28 §. För förvaringsinstitut till alternativa investeringsfonder som förvaltas enligt 5 kap. 1 eller 2 § tillämpas 9 kap.

Verksamhet enligt 1–3, 6 och 7 §§ får drivas genom att AIF-förvaltaren inrättar en filial i Sverige eller erbjuder och utför tjänster i Sverige från sitt hemland.

För AIF-förvaltarens verksamhet i Sverige tillämpas 4 kap. 6 § andra stycket vid marknadsföring av andra alternativa investeringsfonder än

1. specialfonder,
2. sådana fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare efter tillstånd enligt 6 §, och
3. sådana fonder som får marknadsföras efter tillstånd enligt 7 §, såvitt gäller sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

Vid förvaltning av en specialfond tillämpas 12 kap. I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 19–21 och 23 §§ tillämpas. Vid förvaltning enligt 1 och 2 §§ tillämpas även 8 kap. 28 §. För förvaringsinstitut till alternativa investeringsfonder som förvaltas enligt 5 kap. 1 eller 2 § tillämpas 9 kap.

11 §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd alternativ investeringsfond till icke-professionella investerare i Sverige. För tillstånd krävs att

1. fonden uppfyller kraven i 4 kap. 2 § första stycket, eller
2. andelarna eller aktierna i fonden är upptagna till handel på en reglerad marknad eller en motsvarande marknad utanför EES och det finns ett faktablad för fonden som uppfyller kraven i 10 kap. 2 §, och
3. förvaltaren
 - a) uppfyller kraven som anges i 10 § och driver motsvarande verksamhet och står under betryggande tillsyn av en tillsynsmyndighet i det land där förvaltaren är etablerad, eller
 - b) får marknadsföra andelar eller aktier i fonden till professionella investerare enligt 10 h, 10 i, 10 j eller 10 k §.

12 §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i 4 kap. 5 § första stycket till sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket. Tillstånd får ges bara om *kraven i 10 § är uppfyllda* eller fonden får marknadsföras till professionella investerare i Sverige enligt 10 h, 10 i, 10 j eller 10 k §.

En icke EES-baserad AIF-förvaltare får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i 4 kap. 5 § första stycket till sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket. Tillstånd får ges bara om fonden får marknadsföras till professionella investerare i Sverige enligt *denna lag*.

13 §²

Verksamheten i Sverige får drivas genom att en icke EES-baserad AIF-förvaltare inrättar en filial här i landet eller erbjuder och utför tjänster i Sverige från det land där förvaltaren är etablerad. För AIF-förvaltarens verksamhet i Sverige tillämpas 4 kap. 6 § andra stycket vid marknadsföring av andra alternativa investeringsfonder än

1. sådana fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare efter tillstånd enligt 11 §, och

² Ändringen innebär att tredje stycket upphävs.

2. sådana fonder som får marknadsföras efter tillstånd enligt 12 §, såvitt gäller sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 19–21 och 23 §§ tillämpas.

Vid en planerad eller en redan genomförd, oplanerad väsentlig ändring av något som har angetts i en ansökan om tillstånd enligt 10, 11 eller 12 § ska 9 § tillämpas.

13 kap.

13 §

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 21.6, 35.2, 35.15, 37.6, 37.7, 37.8, 37.9, 37.12, 37.19, 40.2, 40.15, 42.1, 45.10, 50.4 och 55 i direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 21.6, 35.2, 35.15, 37.6, 37.7, 37.8, 37.9, 37.12, 37.19, 40.2, 40.15, 45.10, 50.4 och 55 i direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

15 kap.

1 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka uppgifter eller handlingar som ska ingå i

1. en anmälan för registrering enligt 2 kap. 3 §,
2. en underrättelse enligt 2 kap. 4 §,
3. en ansökan om tillstånd enligt 3 kap. 2 §,
4. en ansökan om tillstånd att förvalta en alternativ investeringsfond enligt 3 kap. 1 §, 5 kap. 2 § och 6 kap. 7 §,
5. en ansökan om tillstånd till marknadsföring enligt 4 kap. 2–5 och 8 §§ samt 5 kap. 5–7 och 10–12 §§,
6. en anmälan om väsentlig ändring enligt 3 kap. 10 §, 4 kap. 11 §, 5 kap. 9 § och 6 kap. 6 och 7 §§, samt
7. en verksamhetsplan enligt 3 kap. 5 §, 4 kap. 9 § samt 6 kap. 1 och 3 §§.

Lydelse enligt förslaget i 2.3

Föreslagen lydelse

2 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilka åtgärder en AIF-förvaltare ska vidta för att uppfylla de krav som följer av 3 kap. 2 § tredje stycket,
2. vad en AIF-förvaltare ska iaktta för att uppfylla skyldigheterna i 4 kap. 2 § första stycket 4 och 8 § tredje stycket och 5 kap. 5 § tredje stycket,
2. vad en AIF-förvaltare ska iaktta för att uppfylla skyldigheterna i 4 kap. 2 § första stycket 4,
3. vilka poster som får räknas in i startkapitalet och kapitalbasen enligt 7 kap. 1–4 §§,
4. vilka uppgifter som ska ingå i en underrättelse enligt 8 kap. 14 § och i en ansökan om godkännande enligt 8 kap. 16 §, samt vilken information och vilka handlingar som samtidigt ska lämnas till Finansinspektionen,
5. en AIF-förvaltares ersättningssystem och vad förvaltaren ska iaktta för att uppfylla villkoren enligt 8 kap. 22 §,
6. vilka uppgifter som ska ingå i en informationsbroschyr enligt 10 kap. 1 § och 12 kap. 7 §,
7. vilka uppgifter som ska ingå i ett faktablad enligt 10 kap. 2 § och 12 kap. 8 §,
8. tillhandahållande av informationsbroschyr och faktablad enligt 10 kap. 3 §,
9. vilka uppgifter som ska ingå i underrättelser enligt 11 kap. 4, 5 och 7 §§ samt vilken information och vilka handlingar som samtidigt ska lämnas till Finansinspektionen,
10. vad AIF-förvaltaren ska iaktta för att uppfylla bestämmelserna i 12 kap. 3 §,
11. innehåll i årsberättelser och halvårsredogörelser enligt 12 kap. 10 §,
12. kriterier för de finansiella tillgångar som medel i en specialfond får placeras i, vilka tekniker och instrument en AIF-förvaltare får använda samt villkor och gränser för sådan användning, det system för riskhantering som en AIF-förvaltare som förvaltar specialfonder ska ha och beräkning av exponering enligt 12 kap. 13 §,
13. på vilket sätt underrättelse ska lämnas, vilka fel och försummelser som ska rapporteras till Finansinspektionen samt förutsättningar för överföring av finansiella instrument och förvaltning enligt 12 kap. 14 §,
14. hur beräkning och redovisning av en specialfonds risknivå ska utföras enligt 12 kap. 15 §,
15. vilken information som ska lämnas till andelsägare, hur den ska utformas, på vilket sätt den ska tillhandahållas och vad som ska bifogas informationen enligt 12 kap. 16 §,
16. vad som vid förvaltning av specialfonder ska iakttas för att uppfylla skyldigheterna i 12 kap. 19 §,
17. vilka upplysningar som AIF-förvaltare ska lämna till Finansinspektionen enligt 13 kap. 6 §,
18. avgifter enligt 13 kap. 15 §, samt
19. på vilket språk handlingar som avses i denna lag ska upprättas.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

3 Ärendet och dess beredning

Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 antogs i juni 2011 (i det följande benämnt *AIFM-direktivet*), se *bilaga 1*. Europeiska kommissionen (i det följande benämnd *kommissionen*) har i enlighet med ett i direktivet föreskrivet kommittéförfarande antagit en rättsakt som kompletterar direktivet. Denna rättsakt är kommissionens delegerade förordning (EU) nr 231/2013 av den 19 december 2012 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU vad gäller undantag, allmänna verksamhetsvillkor, förvaringsinstitut, finansiell hävstång, öppenhet och tillsyn. Kommissionen har även antagit genomförandebestämmelser till direktivet. En sådan rättsakt är kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 448/2013 av den 15 maj 2013 om införande av ett förfarande för att fastställa referensmedlemsstaten för en icke EU-baserad AIF-förvaltare i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU, se *bilaga 2*.

Regeringen beslutade den 8 september 2011 att tillkalla en särskild utredare med uppdrag bl.a. att lämna förslag till hur AIFM-direktivet ska genomföras i svensk rätt. Utredningen antog namnet AIF-förvaltarutredningen.

Utredningen avgav betänkandet *Förvaltare av alternativa investeringsfonder* (SOU 2012:67). Sammanfattningen i betänkandet finns i *bilaga 3*.

Betänkandet har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 5*. En sammanställning av remissvaren finns tillgänglig i Finansdepartementet (dnr Fi2012/3710).

AIFM-direktivet har i svensk rätt genomförts i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder (prop. 2012/13:155). Lagen trädde i kraft den 22 juli 2013.

Lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder innehåller dock inte några bestämmelser som genomför de regler i AIFM-direktivet som innebär att det tidigast 2015 kan bli möjligt även för förvaltare av alternativa investeringsfonder (AIF-förvaltare) och alternativa investeringsfonder som inte är etablerade inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) att med stöd av tillstånd i ett land inom EES genom ett underrättelseförfarande driva verksamhet i andra länder inom EES. Lagen innehåller inte heller några bestämmelser som genomför de regler i AIFM-direktivet som innebär att nuvarande bestämmelser om AIF-förvaltare och alternativa investeringsfonder som inte är etablerade inom EES ska kunna upphöra att gälla tidigast 2018. Förslag till sådana bestämmelser finns i ett beredningsunderlag till AIF-förvaltarutredningens betänkande (se *bilaga 3* till betänkandet). Utredningens lagförslag finns i *bilaga 4*. I promemorian *Kompletterande bestämmelser för AIF-förvaltare* finns förslag till ytterligare bestämmelser för att genomföra dessa regler i AIFM-direktivet. Sammanfattningen i promemorian och promemorians lagförslag finns i *bilagorna 6* och *7*. Promemorian har remissbehandlats (dnr Fi2013/4323). En förteckning över remissinstanserna

finns i *bilaga 8*. En sammanställning av remissvaren finns tillgänglig i Finansdepartementet (dnr Fi2013/4323).

I *bilaga 9* finns en uppställning som visar vilka bestämmelser som genomför AIFM-direktivet i svensk rätt.

4 Bakgrund

4.1 Direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder

AIFM-direktivet reglerar juridiska personer vars normala verksamhet består i förvaltning av en eller flera alternativa investeringsfonder. I den svenska översättningen av direktivet benämns förvaltarna AIF-förvaltare och fonderna AIF-fonder. I lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, som genomför AIFM-direktivet, benämns fonderna alternativa investeringsfonder (prop. 2012/13:155 s. 186 f.). Bakgrunden till AIFM-direktivet och till lagen behandlas i lagens förarbeten (a. prop. s. 168–183).

Genom AIFM-direktivet har det införts en harmoniserad EU-rättslig reglering av AIF-förvaltare. Alternativa investeringsfonder definieras i direktivet (artikel 4.1 a) som företag för kollektiva investeringar, inbegripet dess delfonder, som tar emot kapital från ett antal investerare för att investera det i enlighet med en fastställd investeringspolicy till förmån för dessa investerare, och som inte omfattas av direktiv 2009/65/EG om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (UCITS-direktivet).

AIFM-direktivet är tillämpligt på alla AIF-förvaltare oavsett de förvaltade alternativa investeringsfondernas struktur och rättsliga form. Direktivet reglerar förvaltarna men endast i begränsad utsträckning fonderna, vilka kan vara bildade på kontraktsrättslig eller associationsrättslig grund, genom trust-lagstiftning, eller på annat sätt. Av de företag för kollektiva investeringar som förekommer på den svenska marknaden träffas vissa nationellt reglerade fonder (specialfonder) av definitionen av alternativ investeringsfond. Andra fonder som förekommer i Sverige och som inbegrips i definitionen i direktivet har dock inte före ikraftträdandet av lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder omfattats av svensk fondreglering. Det rör sig främst om olika typer av slutna fonder, såsom riskkapitalfonder, fastighetsfonder och infrastrukturfonder (begreppet slutna fond används här för att beteckna en fond med en begränsad mängd kapital och som generellt sett inte är öppen för inlösen under fondens livstid). Kommissionen antog den 17 december 2013 en delegerad rättsakt som innehåller regler om vad som ska anses som en öppen alternativ investeringsfond och en slutna alternativ investeringsfond (kommissionens delegerade förordning (EU) nr .../... av den 17.12.2013 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU vad gäller tekniska standarder för tillsyn för att avgöra typ av förvaltare av alternativa investeringsfonder, C[2013] 9098 final). Den period på tre månader under vilken Europaparlamentet och rådet får invända mot den delegerade rättsakten har ännu inte löpt ut (artikel 58 i AIFM-direktivet).

4.2 Genomförandet av direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder

AIFM-direktivet har, som framgår av avsnitt 4.1, genomförts i svensk rätt i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. Lagen trädde i kraft den 22 juli 2013. Av lagen följer att en alternativ investeringsfond är ett företag som har bildats för kollektiva investeringar och som tar emot kapital från ett antal investerare för att investera det i enlighet med en fastställd investeringspolicy till förmån för dessa investerare, och som inte kräver auktorisation enligt UCITS-direktivet (1 kap. 2 § första stycket). Begreppet företag har här en vidare innebörd än i andra sammanhang (a. prop. s. 427). Eftersom en alternativ investeringsfond kan vara bildad på kontraktsrättslig grund krävs inte att det rör sig om en juridisk person.

En första förutsättning för att det ska röra sig om en alternativ investeringsfond är således att syftet med konstruktionen i fråga är att göra kollektiva investeringar i avsikt att skapa avkastning till förmån för investerarkollektivet (a. prop. s. 193). Det krävs dock inte att investerarna får avkastning på sin investering på lika villkor. Det sätt på vilket avkastningen skapas är inte heller relevant: om det är genom att köpa och sälja tillgångarna eller genom att förvalta dem. Däremot ska investerarna inte ha någon löpande kontroll avseende investeringarna. Med det menas att de generellt inte bör ha någon daglig kontroll över verksamheten, även om det inte hindrar att investerare godkänner eventuella ändringar av eller påverkar den allmänna inriktningen av verksamheten.

För att betraktas som en alternativ investeringsfond ska konstruktionen också ta emot kapital från ett antal investerare (a. prop. a. s.). Det ska vara minst två investerare. Bedömningen av antalet investerare avser inte antalet faktiska investerare. Den ska i stället grunda sig på om huruvida konstruktionen enligt lag, bolagsordning, fondbestämmelser eller motsvarande regelverk är förhindrad att ta emot kapital från fler än en investerare. Föreligger inget sådant hinder bör konstruktionen anses ta emot kapital från ett antal investerare.

Avsikten med konstruktionen ska vara att kapitalet ska investeras i enlighet med en fastställd investeringspolicy till förmån för investerarna (a. prop. s. 194 f.). Syftet med investeringen måste vara att ge avkastning till dem som investerar. En samlingsstiftelse som samlar in pengar för andra syften än att gynna dem som skjutit till kapitalet omfattas därför inte. Även andra typer av stiftelser faller utanför definitionen av alternativ investeringsfond av detta skäl, t.ex. en pensionsstiftelse som bildats genom kapitaltillskott och avsättningar från ett eller flera företag som en form av säkerhet för företagets pensionsåtagande. Verksamhetsdrivande aktiebolag betraktas normalt sett inte som alternativa investeringsfonder när verksamheten utgörs av något annat än att investera bolagets kapital. Begreppet ”verksamhetsdrivande aktiebolag” bör i detta sammanhang förstås som ett aktiebolag som driver någon annan verksamhet än att investera investerarens kapital enligt en fastställd investeringspolicy till förmån för dessa investerare. Sådana bolag har inte som huvudsakligt verksamhetsföremål att investera kapitalet i tillgångar i enlighet med någon investeringspolicy, utan verksamhetsföremålet är normalt att an-

vända kapitalet för att driva en viss verksamhet och därigenom ge aktieägarna avkastning. Kapitalet används även i sådana fall ofta för att införskaffa tillgångar men då i syfte att använda dessa för att exempelvis producera varor eller tjänster eller för att sälja vidare så snart som möjligt i en rörelse som består i att sälja sådana tillgångar. Dessutom innebär inte vinst i ett verksamhetsdrivande aktiebolag per automatik avkastning för aktieägarna.

Med en EES-baserad alternativ investeringsfond avses i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder en alternativ investeringsfond som har tillstånd eller är registrerad i ett land inom EES enligt tillämplig nationell lagstiftning, har sitt stadgeenliga säte eller huvudkontor i ett land inom EES, eller, om fonden varken har tillstånd eller är registrerad i något land eller har något säte eller huvudkontor, har starkast anknytning till ett land inom EES (1 kap. 2 § andra stycket). En alternativ investeringsfond som inte uppfyller något av dessa villkor är en icke EES-baserad alternativ investeringsfond (1 kap. 2 § tredje stycket).

Med förvaltning av en alternativ investeringsfond avses att, i förhållande till fonden, utföra åtminstone portföljförvaltning eller riskhantering (1 kap. 4 § nämnda lag). Portföljförvaltning innebär att fatta och genomföra investeringsbeslut för fondens räkning och riskhantering att hantera de risker som uppstår i förvaltningen (a. prop. s. 197). Det anges i AIFM-direktivet vad en AIF-förvaltare ska göra inom ramen för sin riskhantering och hur funktionen för riskhantering ska organiseras (artikel 15).

En AIF-förvaltare är en juridisk person, vars normala verksamhet består i förvaltning av en eller flera alternativa investeringsfonder (1 kap. 3 § första stycket nämnda lag). En alternativ investeringsfond ska ha en enda AIF-förvaltare som ansvarar för att kraven i lagen och andra författningar som reglerar verksamheten uppfylls (1 kap. 14 § första och fjärde styckena samma lag). Det kan vara antingen en intern eller en extern AIF-förvaltare. En intern AIF-förvaltare är en internt förvaltd alternativ investeringsfond (1 kap. 3 § andra stycket). En extern AIF-förvaltare är en från den alternativa investeringsfonden fristående juridisk person (1 kap. 3 § tredje stycket).

Med en EES-baserad AIF-förvaltare avses en förvaltare som har sitt stadgeenliga säte i ett land inom EES (1 kap. 3 § fjärde stycket nämnda lag). Andra AIF-förvaltare utgör icke EES-baserade AIF-förvaltare. Innebörden av att en AIF-förvaltare är etablerad inom EES är densamma som att förvaltaren är en EES-baserad AIF-förvaltare (1 kap. 11 § 5 b samma lag).

4.3 AIF-förvaltare och alternativa investeringsfonder etablerade utanför EES

I lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder finns bestämmelser om AIF-förvaltare och alternativa investeringsfonder som är etablerade utanför EES. Dessa bestämmelser genomför de regler i AIFM-direktivet som länderna inom EES får välja att genomföra (artiklarna 36 och 42, se a. prop. s. 362 ff.). De reglerna innehåller inte några s.k. EU-pass för sådana förvaltare och fonder, dvs. någon rätt för en AIF-

förvaltare att med stöd av ett tillstånd enligt AIFM-direktivet i ett land inom EES genom ett underrättelseförfarande förvalta eller marknadsföra en alternativ investeringsfond i ett annat land inom EES.

I lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder finns det emellertid inte några bestämmelser som genomför de regler i AIFM-direktivet som innebär att det tidigast 2015 kan bli möjligt med EU-pass även för AIF-förvaltare och alternativa investeringsfonder som inte är etablerade inom EES (artiklarna 35 och 37–41, se även artikel 67). Lagen innehåller inte heller några bestämmelser som genomför de regler i AIFM-direktivet som innebär att nuvarande bestämmelser om AIF-förvaltare och alternativa investeringsfonder som inte är etablerade inom EES ska kunna upphöra att gälla tidigast 2018 (artiklarna 36 och 42, se även artikel 68).

4.3.1 Svenska AIF-förvaltares förvaltning av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder

En svensk AIF-förvaltare får, efter tillstånd av Finansinspektionen, förvalta en icke EES-baserad alternativ investeringsfond som inte marknadsförs inom EES (6 kap. 7 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, jfr artikel 34.1 i AIFM-direktivet). Tillstånd för sådan förvaltning får ges om AIF-förvaltaren uppfyller samtliga krav i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, med undantag av kraven avseende förvaringsinstitut, kraven att tillhandahålla årsberättelse samt behörighetsvillkoren för den alternativa investeringsfondens revisorer. En förutsättning är också att det finns lämpliga samarbetsarrangemang mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land där den alternativa investeringsfonden är etablerad.

4.3.2 Marknadsföring i Sverige av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder som förvaltas av en EES-baserad AIF-förvaltare

En svensk AIF-förvaltare eller en AIF-förvaltare som är etablerad i ett annat land inom EES får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra en av förvaltaren förvaltad icke EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare i Sverige (4 kap. 8 § och 5 kap. 5 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, jfr artikel 36.1 i AIFM-direktivet). Tillstånd får ges bara om AIF-förvaltaren uppfyller samtliga krav i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, med undantag för vissa krav avseende förvaringsinstitut, om det finns lämpliga arrangemang för samarbete mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land där den alternativa investeringsfonden är etablerad avseende övervakningen av systemrisker och under förutsättning att det land där fonden är etablerad har vidtagit nödvändiga åtgärder för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism.

För marknadsföring till icke-professionella investerare i Sverige av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder krävs tillstånd (4 kap. 3 eller 4 § respektive 5 kap. 6 § nämnda lag, jfr artikel 43 i AIFM-

direktivet). För tillstånd för marknadsföring till icke-professionella investerare krävs dessutom

1. att den alternativa investeringsfonden omfattas av en reglering som motsvarar den som gäller för specialfonder i Sverige eller, om sådan reglering saknas, ändå motsvarar en specialfond, och att AIF-förvaltaren har vidtagit nödvändiga åtgärder för att här i landet kunna göra utbetalningar till andelsägarna och lösa in andelar eller aktier, eller

2. att andelarna eller aktierna i den alternativa investeringsfonden är upptagna till handel på en reglerad marknad eller motsvarande marknad utanför EES och att det finns ett faktablad för fonden.

I fråga om alternativa investeringsfonder där andels- eller aktieägaren saknar rätt till inlösen under minst fem år från den första investeringen och som enligt sin investeringspolicy generellt investerar i emittenter eller onoterade företag för att förvärva kontroll över dem (riskkapitalfonder) finns särskilda krav (4 kap. 5 § och 5 kap. 7 § nämnda lag, jfr artiklarna 42 och 43 i AIFM-direktivet). Tillstånd för marknadsföring av sådana fonder till professionella och vissa icke-professionella investerare, s.k. semi-professionella investerare, får ges även om villkoren som anges ovan inte är uppfyllda (i fråga om begreppet semi-professionella investerare, se a. prop. s. 446). Dessa semi-professionella investerare ska utfästa sig att investera ett belopp som motsvarar minst 100 000 euro och skriftligen uppge att de är medvetna om riskerna med det avsedda åtagandet eller investeringen.

4.3.3 Marknadsföring i Sverige av alternativa investeringsfonder som förvaltas av en icke EES-baserad AIF-förvaltare

En icke EES-baserad AIF-förvaltare får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra en av förvaltaren förvaltd alternativ investeringsfond till professionella investerare i Sverige (5 kap. 10 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, jfr artikel 42 i AIFM-direktivet). Tillstånd får ges bara om AIF-förvaltaren uppfyller kraven i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder avseende årsberättelse, information till investerare och behöriga myndigheter samt information m.m. om en förvaltd alternativ investeringsfond har kontroll över onoterade företag eller emittenter. Dessutom ska det finnas lämpliga arrangemang för samarbete avseende övervakning av systemrisker mellan å ena sidan Finansinspektionen och å andra sidan tillsynsmyndigheten för AIF-förvaltaren och den behöriga myndigheten för den EES-baserade alternativa investeringsfonden eller tillsynsmyndigheten för den icke EES-baserade alternativa investeringsfonden. Slutligen krävs även att det land där AIF-förvaltaren eller den icke EES-baserade alternativa investeringsfonden är etablerad har vidtagit nödvändiga åtgärder för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism.

Tillstånd för sådan marknadsföring till icke-professionella investerare i Sverige förutsätter dessutom

1. att den alternativa investeringsfonden omfattas av en reglering som motsvarar den som gäller för specialfonder i Sverige eller, om sådan reglering saknas, ändå motsvarar en specialfond, och att AIF-förvaltaren

har vidtagit nödvändiga åtgärder för att här i landet kunna göra utbetalningar till andelsägarna och lösa in andelar eller aktier, eller

2. att andelarna eller aktierna i den alternativa investeringsfonden är upptagna till handel på en reglerad marknad eller motsvarande marknad utanför EES och att det finns ett faktablad för fonden (5 kap. 11 § nämnda lag, jfr artikel 43 i AIFM-direktivet).

I fråga om alternativa investeringsfonder där andels- eller aktieägaren saknar rätt till inlösen under minst fem år från den första investeringen och som enligt sin investeringspolicy generellt investerar i emittenter eller onoterade företag för att förvärva kontroll över dem (riskkapitalfonder) gäller samma särskilda krav som framgår av avsnitt 4.3.2 (5 kap. 12 § nämnda lag, jfr artiklarna 42 och 43 i AIFM-direktivet).

4.4 Svenska AIF-förvaltare

Enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder gäller som huvudregel att svenska AIF-förvaltare ska ha tillstånd av Finansinspektionen (3 kap. 1 §). AIF-förvaltare som förvaltar alternativa investeringsfonder vars tillgångar inte överstiger vissa tröskelvärden behöver dock enbart vara registrerade hos inspektionen (2 kap.). Hittills har Finansinspektionen beviljat tillstånd för endast två AIF-förvaltare. Övergångsbestämmelserna till lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder innebär nämligen att AIF-förvaltare inte behöver ansöka om tillstånd före den 22 juli 2014. Det datumet är också den dag som en AIF-förvaltare som inte behöver tillstånd senast måste anmäla sig för registrering. Inför genomförandet av AIFM-direktivet gjorde Finansinspektionen uppskattningen att omkring 190 svenska företag skulle komma att stå under inspektionens tillsyn enligt nämnda lag (a. prop. s. 413).

5 Harmoniserade regler för fonder och AIF-förvaltare från tredjeland

5.1 Inledning

Reglerna i AIFM-direktivet om verksamhet över gränserna är i stora drag utformade som motsvarande regler i andra EU-direktiv på värdepappersmarknadsområdet (t.ex. Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag), i det följande benämnt UCITS-direktivet, och Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG, i det följande benämnt MiFID). Den som i sitt hemland har tillstånd att driva verksamhet och som vill driva verksamhet över gränserna ska underrätta den behöriga myndigheten i hemlandet vilken, i sin tur, ska överlämna underrättelsen till den behöriga myndigheten i det land inom EES där verksamheten ska drivas. Möjligheten för någon att med stöd av sitt verksamhetsstillstånd i hemlandet få driva verksamhet även i andra länder inom EES genom ett sådant underrättelseförfarande brukar benämnas EU-pass.

I likhet med UCITS-direktivet kompliceras reglerna i AIFM-direktivet av att förvaltaren och fonden kan ha olika hemland. Till skillnad från UCITS-direktivet gäller EU-passet enligt AIFM-direktivet bara för marknadsföring till professionella investerare. Länderna inom EES får dock enligt AIFM-direktivet tillåta marknadsföring av alternativa investeringsfonder även till icke-professionella investerare på det egna territoriet (artikel 43). För sådan marknadsföring får länderna behålla eller införa striktare krav än de som gäller för marknadsföring till professionella investerare (bl.a. finansiella företag och stora icke-finansiella företag samt fysiska personer som har erfarenhet från finansmarknaderna eller stora portföljer med finansiella instrument och som själva har valt att bli betraktade som professionella investerare). Reglerna beträffande alternativa investeringsfonder och AIF-förvaltare som hör hemma utanför EES (tredjeland) komplicerar saken ytterligare (artiklarna 35–42). Någon motsvarighet till de reglerna finns inte i UCITS-direktivet utan det direktivet omfattar bara förvaltare och fonder som hör hemma inom EES.

Artiklarna 32 och 33 i AIFM-direktivet, som möjliggör marknadsföring och förvaltning av alternativa investeringsfonder över gränserna när både AIF-förvaltaren och fonden är EES-baserade, har genomförts i svensk rätt i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder (5 och 6 kap., se prop. 2012/13:155 s. 356 ff. och 1034 f.). Artiklarna 36 och 42 i direktivet rör situationer när antingen AIF-förvaltaren eller fonden, eller båda, hör hemma utanför EES. De artiklarna innehåller minimikrav som ska vara uppfyllda om ett land inom EES väljer att i sin nationella lagstiftning tillåta viss marknads-

föring enligt reglerna i dessa artiklar (s.k. private placement). Även de två artiklarna har genomförts i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (4 och 5 kap., se a. prop. s. 362 ff. och 1035).

AIFM-direktivet syftar bl.a. till att skapa en inre marknad för AIF-förvaltare samt ett harmoniserat och konsekvent ramverk för reglering och tillsyn avseende både EES-baserade och icke EES-baserade AIF-förvaltares verksamhet inom EES. Direktivet innehåller därför även harmoniserade regler avseende förvaltare och fonder från tredjeland. Artiklarna 35 och 37–41 innehåller regler om förvaltning och marknadsföring av alternativa investeringsfonder i de fall fonden, AIF-förvaltaren eller båda hör hemma utanför EES. Regleringen är omfattande, relativt komplicerad och ställer en rad krav på samarbete mellan olika behöriga myndigheter, tillsynsmyndigheter i länder utanför EES och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esmā). Dessa regler bygger på samma principer för gränsöverskridande verksamhet som gäller då både fond och AIF-förvaltare är etablerade inom EES, dvs. principen om hemlandstillsyn och underrättelseförfarande.

Med hänsyn till de praktiska svårigheter som harmoniserade regler för alternativa investeringsfonder och AIF-förvaltare som inte är EES-baserade kan medföra är tillämpningen av reglerna i artiklarna 35 och 37–41 både villkorad och senarelagd. Enligt artikel 67.1 ska Esmā senast den 22 juli 2015 till Europaparlamentet, rådet och kommissionen avge ett yttrande både om hur marknadsföringspasset (EU-passet) för EES-baserade AIF-förvaltare som förvaltar EES-baserade alternativa investeringsfonder (enligt artiklarna 32 och 33) fungerar och hur de nationella reglerna för icke EES-baserade fonder och förvaltare (enligt artiklarna 36 och 42) fungerar. Esmā ska samtidigt ge råd om huruvida marknadsföringspasset bör utökas till att även omfatta EES-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder och icke EES-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av alternativa investeringsfonder, dvs. om artiklarna 35 och 37–41 ska börja tillämpas. Esmā ska grunda sitt råd på ett antal olika parametrar, bl.a. hur marknadsföringspasset har använts, eventuella problem avseende samarbetet mellan behöriga myndigheter, hur väl minimikraven i de nationella regleringarna av tredjelandssituationer har uppfyllts, potentiella marknadsstörningar och konkurrenssnedvridningar (se artikel 67.2). Kommissionen ska enligt artikel 67.6 inom tre månader från det att Esmā har lämnat ett positivt råd och yttrande anta en delegerad akt som närmare anger när reglerna om förvaltnings- och marknadsföringspassen ska börja tillämpas för icke EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder. Det innebär enligt artikel 66.3 att svenska bestämmelser på detta område ska börja gälla först om och när kommissionen under 2015 har bestämt ett datum för när reglerna i artiklarna 35 och 37–41 ska börja tillämpas. Detta innebär även att de nya EU-passen för icke EES-baserade AIF-förvaltare kommer att gälla parallellt med nu tillämpliga regler om tillstånd för icke EES-baserade AIF-förvaltare och fonder.

I lagrådsremissen behandlas inte frågan om huruvida de ändringar i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder som föreslås bör föranleda några ändringar i andra lagar. Skälet för det är den osäkerhet som råder kring om och när de föreslagna nya bestämmelserna ska träda i

kraft. Frågan om behovet av lagändringar med anledning av ändringarna i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder kommer att övervägas i ett annat sammanhang.

5.2 Marknadsföring inom EES av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder som förvaltas av en EES-baserad AIF-förvaltare

Regeringens förslag: I lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder tas in bestämmelser om att en svensk AIF-förvaltare med tillstånd som förvaltar en icke EES-baserad alternativ investeringsfond eller en alternativ investeringsfond som är en matarfond vars mottagarfond, eller dess förvaltare, inte är EES-baserad, och som avser att marknadsföra andelar eller aktier i en sådan fond till professionella investerare i Sverige eller i ett annat land inom EES, ska underrätta Finansinspektionen innan verksamheten inleds. Sådan marknadsföring förutsätter att

1. det mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land där fonden är etablerad, finns lämpliga samarbetsarrangemang,

2. det land där fonden är etablerad har vidtagit nödvändiga åtgärder för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism, och

3. det land där fonden är etablerad har undertecknat ett avtal med Sverige och med varje land inom EES där andelarna eller aktierna i fonden är avsedda att marknadsföras, som uppfyller kraven i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet.

Bestämmelser om underrättelsens innehåll, underrättelseförfarandet och väsentliga ändringar av något som angetts i en underrättelse tas in i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

En utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd som AIF-förvaltare får till professionella investerare i Sverige, utan tillstånd enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltrad icke EES-baserad alternativ investeringsfond eller en alternativ investeringsfond som är en matarfond vars mottagarfond, eller dess förvaltare, inte är EES-baserad.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens. Utredningens förslag avviker från regeringens genom är det i utredningens förslag krävs att det finns samarbetsarrangemang endast avseende övervakning av systemriskerna mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land där fonden är etablerad. I utredningens förslag anges även de förutsättningar som en utländsk EES-baserad AIF-förvaltare måste uppfylla i sitt hemland för att den ska få marknadsföra en icke EES-baserad alternativ investeringsfond.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att erinra mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 35 i AIFM-direktivet får en EES-baserad AIF-förvaltare som har tillstånd i sitt hemland marknadsföra andelar eller aktier i en icke EES-baserad alternativ

investeringsfond som förvaltaren förvaltar till professionella investerare inom EES, om de förutsättningar som anges i artikeln är uppfyllda. Detsamma gäller i fråga om marknadsföring av en alternativ investeringsfond som är en matarfond vars mottagarfond, eller vars AIF-förvaltare inte är etablerad inom EES (jfr artikel 31.1 andra stycket).

AIF-förvaltaren ska i så fall uppfylla samtliga krav i AIFM-direktivet. Därutöver krävs

- att det finns lämpliga samarbetsarrangemang mellan behörig myndighet i AIF-förvaltarens hemland och tillsynsmyndigheten i det land där den icke EES-baserade alternativa investeringsfonden är etablerad, för att åtminstone säkerställa ett effektivt informationsutbyte som gör det möjligt för den behöriga myndigheten att utföra sina uppgifter (artikel 35.2 första stycket a),
- att det land där den icke EES-baserade alternativa investeringsfonden är etablerad inte får vara uppfört på förteckningen över icke samarbetsvilliga länder och territorier som sammanställs av den internationella arbetsgruppen för finansiella åtgärder mot penningtvätt, Financial Action Task Force (FATF) (artikel 35.2 första stycket b), och
- att det mellan det land där den icke EES-baserade alternativa investeringsfonden är etablerad, AIF-förvaltarens hemland och varje land inom EES där fonden ska marknadsföras, finns en skriftlig överenskommelse som till fullo uppfyller normerna i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet och säkerställer ett effektivt informationsutbyte i skatteärenden, inklusive eventuella multilaterala skatteavtal (artikel 35.2 första stycket c).

Det är den behöriga myndigheten i AIF-förvaltarens hemland som ska kontrollera att dessa förutsättningar är uppfyllda. När det gäller kravet på samarbetsarrangemang i artikel 35.2 första stycket a i AIFM-direktivet, anser regeringen att direktivet innebär att sådana arrangemang inte kan begränsas till att endast omfatta övervakning av systemrisker såsom utredningen föreslår. Samarbetsarrangemangen i artikel 35.2 första stycket a i AIFM-direktivet ska åtminstone säkerställa ett effektivt informationsutbyte mellan myndigheterna, men de ska inte vara begränsade till endast övervakning av systemrisker, vilket t.ex. är fallet med de samarbetsarrangemang som avses i artikel 36.1 b.

Om en behörig myndighet i ett annat land inom EES har en avvikande åsikt om den bedömning som myndigheten i förvaltarens hemland har gjort beträffande samarbetsarrangemangen mellan myndigheter och huruvida den alternativa investeringsfondens hemland är uppfört på FATF:s förteckning över icke samarbetsvilliga länder, får de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta frågan till Esma. Esma får då agera i enlighet med de befogenheter som myndigheten har tilldelats genom artikel 19 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommis-

sionens beslut 2009/77/EG, i det följande benämnd Esma-förordningen. Se även avsnitt 5.9.

Innan marknadsföring av en icke EES-baserad alternativ investeringsfond i AIF-förvaltarens hemland inleds, ska förvaltaren underrätta sin behöriga myndighet om varje fond som förvaltaren avser att marknadsföra (artikel 35.3). En sådan underrättelse ska innehålla de uppgifter och handlingar som anges i bilaga III till AIFM-direktivet, dvs. information om bl.a. fondens namn, i vilket land den är etablerad, vilket som är dess förvaringsinstitut, fondens fondbestämmelser eller bolagsordning. Underrättelsen ska också innehålla information om vilka åtgärder AIF-förvaltaren har vidtagit för att förhindra att marknadsföring sker till icke-professionella investerare, när detta inte är tillåtet, och hur sådan marknadsföring förhindras i fall då AIF-förvaltaren förlitar sig på fristående företag som tillhandahåller investeringstjänster avseende alternativa investeringsfonder, t.ex. värdepappersinstitut. Formkraven för sådana underrättelser får specificeras i tekniska standarder för genomförande, som antas av kommissionen efter förslag från Esma (artikel 35.16 a).

Den behöriga myndigheten i AIF-förvaltarens hemland ska inom 20 arbetsdagar från mottagandet av en komplett underrättelse meddela förvaltaren om huruvida marknadsföringen av den alternativa investeringsfonden får inledas (artikel 35.4). Underrättelseförfarandet överensstämmer även i övrigt med det som gäller för marknadsföring av EES-baserade alternativa investeringsfonder i förvaltarens hemland (se artikel 31). Den behöriga myndigheten ska dock även informera Esma om att AIF-förvaltaren får börja marknadsföra fonden (artikel 35.4 andra stycket).

Innan marknadsföring av en icke EES-baserad alternativ investeringsfond inleds i ett annat land inom EES än AIF-förvaltarens hemland, ska förvaltaren underrätta sin behöriga myndighet om varje fond som avses marknadsföras (artikel 35.5). Underrättelsen ska innehålla de uppgifter och handlingar som anges i bilaga IV till AIFM-direktivet. De uppgifter och handlingar som ska ges in till den behöriga myndigheten motsvarar det som enligt bilaga III ska ges in då marknadsföringen ska ske i AIF-förvaltarens hemland men med den skillnaden att förvaltaren ska ange i vilka länder inom EES som marknadsföringen avses ske.

Den behöriga myndigheten i AIF-förvaltarens hemland ska inom 20 arbetsdagar från mottagandet av en komplett underrättelse vidarebefordra den i dess helhet till den behöriga myndigheten i det land inom EES där förvaltaren avser att marknadsföra fonden (artikel 35.6). Den behöriga myndigheten i AIF-förvaltarens hemland ska även bifoga ett intyg om att förvaltaren har tillstånd att förvalta alternativa investeringsfonder med en viss investeringsstrategi. Formkraven för underrättelsen, intyget och formen för vidarebefordran till den behöriga myndigheten i värdlandet får specificeras i tekniska standarder för genomförande, som antas av kommissionen efter förslag från Esma (artikel 35.16 b, c och d). Underrättelseförfarandet överensstämmer med det som gäller för marknadsföring av EES-baserade alternativa investeringsfonder över gränserna (se artikel 32). AIF-förvaltarens behöriga myndighet ska dock även underrätta Esma (artikel 35.7).

Den behöriga myndigheten i AIF-förvaltarens hemland ska utan dröjsmål meddela förvaltaren om att underrättelsen har vidarebefordrats. Förvaltaren får då börja marknadsföra fonden i värdlandet (artikel 35.7).

AIF-förvaltarens underrättelse och den behöriga myndighetens intyg om tillståndet ska vara tillgängliga på ”ett språk som är brukligt i internationella finansketsar”, t.ex. engelska (artikel 35.9). Underrättelser mellan de behöriga myndigheterna ska kunna överföras elektroniskt.

Vid varje väsentlig ändring av någon av de uppgifter som AIF-förvaltaren har lämnat i underrättelse om marknadsföring av en icke EES-baserad alternativ investeringsfond, ska förvaltaren skriftligen anmäla detta till den behöriga myndigheten i hemlandet senast en månad innan en planerad ändring genomförs eller omedelbart efter det att en oplanerad ändring har gjorts (artikel 35.10). Om ändringen skulle innebära att verksamheten inte längre är förenlig med AIFM-direktivet, ska den behöriga myndigheten utan dröjsmål underrätta förvaltaren om att ändringen inte får genomföras. Om en ändring (planerad eller oplanerad) leder till att AIF-förvaltaren inte uppfyller kraven i AIFM-direktivet, ska den behöriga myndigheten i förvaltarens hemland vidta de åtgärder som krävs, inbegripet förbjuda marknadsföringen av den alternativa investeringsfonden om det bedöms nödvändigt. Om ändringen är godtagbar och innebär att en alternativ investeringsfond inte längre marknadsförs eller att ytterligare alternativa investeringsfonder ska marknadsföras, ska den behöriga myndigheten i AIF-förvaltarens hemland informera Esmå och den berörda behöriga myndigheten i förvaltarens värdland. Formkraven för AIF-förvaltarens anmälan om ändring får specificeras i tekniska standarder för genomförande (artikel 35.16 e).

I artikel 35 i AIFM-direktivet regleras, ur ett svenskt perspektiv, tre olika situationer:

- När en svensk AIF-förvaltare avser att marknadsföra en icke EES-baserad alternativ investeringsfond i Sverige.
- När en svensk AIF-förvaltare avser att marknadsföra en sådan fond i ett annat land inom EES.
- När en utländsk EES-baserad AIF-förvaltare avser att marknadsföra en alternativ investeringsfond i Sverige.

Reglerna om EU-pass för de tredjelandsituationer som avses i artikel 35 i AIFM-direktivet är, som beskrivits ovan, utformade enligt samma principer som reglerna om EU-pass då både AIF-förvaltaren och den alternativa investeringsfonden är etablerade inom EES (artiklarna 31 och 32). Detta talar enligt regeringens uppfattning för att reglerna bör genomföras i svensk rätt på ett enhetligt sätt. I lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder bör det därför tas in bestämmelser utformade efter förebild av 4 kap. 6, 7 och 9–11 §§ samt 5 kap. 3, 4, 8 och 9 §§ samma lag.

De nya bestämmelserna bör inte föranleda någon ändring i sak av gällande bestämmelser i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder om tillståndskrav avseende marknadsföring av andelar eller aktier i nu aktuella fonder till icke-professionella investerare i Sverige. Både kravet på tillstånd och förutsättningarna för tillstånd kommer

således att gälla i sak oförändrade för sådan marknadsföring (se t.ex. 4 kap. 3 och 4 §§ samt prop. 2012/13:155 s. 363 ff.).

När det gäller utländska EES-baserade AIF-förvaltare är det hos den behöriga myndigheten i hemlandet som förvaltaren ska lämna in en underrättelse om den avser att marknadsföra en alternativ investeringsfond som förvaltaren förvaltar till professionella investerare i Sverige. Det är sedan den behöriga myndigheten som ska göra en bedömning av om förvaltaren uppfyller de krav som ställs upp i AIFM-direktivet för sådan marknadsföring. Regeringen anser mot den bakgrunden och till skillnad från utredningen att det inte bör tas in några bestämmelser i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder som reglerar den underrättelse som en sådan AIF-förvaltare ska ge in till den behöriga myndigheten i sitt hemland och de krav som förvaltaren ska uppfylla för att den myndigheten ska meddela att förvaltaren får marknadsföra en alternativ investeringsfond i Sverige.

5.3 Referensland för icke EES-baserade AIF-förvaltare

Regeringens förslag: I lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder tas in bestämmelser om definition av referensland för icke EES-baserade AIF-förvaltare och tillvägagångssätt för att bestämma och byta referensland.

Utredningens förslag överensstämmer i sak med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att erinra mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 37 i AIFM-direktivet krävs att en icke EES-baserad AIF-förvaltare har tillstånd som avses i direktivet för att förvalta EES-baserade alternativa investeringsfonder, marknadsföra dessa eller icke EES-baserade alternativa investeringsfonder inom EES. Artikel 37 innehåller en omfattande reglering av tillståndsförfarandet.

Tillstånd som AIF-förvaltare ska sökas hos den behöriga myndigheten i förvaltarens referensland. Begreppet *referensmedlemsstat* används i AIFM-direktivet och har sin grund i att EU och medlemsstaterna är utgångspunkten i direktivtexten. Enligt EES-avtalet är AIFM-direktivet tillämpligt även i de länder inom EES som inte är medlemmar i EU. Rätten att driva verksamhet över gränserna m.m. gäller således även AIF-förvaltare i länder som inte är medlemsstater. För att vara konsekvent i förhållande till den terminologi som används i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder används därför begreppen EES och referensland genomgående i denna lagrådsremiss och förslag till lagtext. Enligt definitionen i artikel 4.1 z i AIFM-direktivet ska med referensland förstås den medlemsstat som fastställs i enlighet med artikel 37.4. Begreppets innebörd framgår alltså av artikel 37.4 i AIFM-direktivet och förfarandet för att fastställa referenslandet preciseras ytterligare genom kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 448/2013 av den 15 maj 2013 om införande av ett förfarande för att fastställa referens-

medlemsstaten för en icke EU-baserad AIF-förvaltare i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU. Enligt artikel 37.4 i AIFM-direktivet ska referenslandet fastställas enligt följande förfarande:

- Om AIF-förvaltaren avser att endast förvalta EES-baserade alternativa investeringsfonder och inte marknadsföra fonderna inom EES, är referenslandet det land där fonderna är etablerade (artikel 37.4 första stycket a).
- Om AIF-förvaltaren avser att förvalta flera EES-baserade alternativa investeringsfonder som är etablerade i olika länder, men inte marknadsföra fonderna inom EES, är referenslandet antingen det land där flest fonder är etablerade eller det land där den största andelen av tillgångarna förvaltas (artikel 37.4 första stycket b).
- Om AIF-förvaltaren avser att marknadsföra endast en EES-baserad alternativ investeringsfond i endast ett land inom EES, är referenslandet det landet där fonden har tillstånd eller är registrerad. Om fonden varken har tillstånd eller är registrerad i något land är referenslandet det land där marknadsföringen ska ske (artikel 37.4 första stycket c).
- Om AIF-förvaltaren avser att marknadsföra endast en icke EES-baserad alternativ investeringsfond i endast ett land inom EES, är referenslandet det landet (artikel 37.4 första stycket d).
- Om AIF-förvaltaren avser att marknadsföra endast en EES-baserad alternativ investeringsfond i flera länder inom EES, är referenslandet det land där fonden har tillstånd eller är registrerad eller ett av de länder där förvaltaren avser att marknadsföra fonden. Om fonden varken har tillstånd eller är registrerad i något land inom EES, är referenslandet ett av de länder där förvaltaren avser att aktivt marknadsföra fonden (artikel 37.4 första stycket e).
- Om AIF-förvaltaren avser att marknadsföra endast en icke EES-baserad alternativ investeringsfond i olika länder inom EES, är referenslandet ett av dessa länder (artikel 37.4 första stycket f).
- Om AIF-förvaltaren avser att marknadsföra flera EES-baserade alternativa investeringsfonder inom EES, är referenslandet det land där samtliga fonder har tillstånd eller är registrerade, eller det land där förvaltaren avser att aktivt marknadsföra de flesta av fonderna (artikel 37.4 första stycket g).
- Om AIF-förvaltaren avser att marknadsföra flera EES-baserade och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder är referenslandet det land där förvaltaren avser att aktivt marknadsföra de flesta av fonderna (artikel 37.4 första stycket h).

I flera av de ovanstående situationerna kan mer än ett land inom EES vara möjligt som referensland. I dessa fall ska AIF-förvaltaren hos de behöriga myndigheterna i alla dessa länder begära beslut om vilket land som ska vara referensland (artikel 37.4 andra stycket). AIF-förvaltaren ska kunna styrka sina avsikter att bedriva aktiv marknadsföring i ett visst land med en redogörelse för sin marknadsföringsstrategi (artikel 37.4 tredje stycket). De behöriga myndigheterna ska inom en månad från att de tog emot begäran, gemensamt besluta vilket land som ska vara förvaltarens referensland. Den behöriga myndigheten i referenslandet ska

därefter utan dröjsmål underrätta AIF-förvaltaren. Om de behöriga myndigheterna inte kan enas om ett beslut kan de hänskjuta frågan till Esma, som då kan agera i enlighet med artikel 19 i Esma-förordningen, dvs. medla mellan myndigheterna och även fatta beslut i frågan (artikel 37.6 i AIFM-direktivet). I de fall där de behöriga myndigheterna ska komma överens om vilket land som ska vara referensland innebär detta en sådan internationell överenskommelse som enligt 10 kap. 2 § regeringsformen kräver ett uttryckligt bemyndigande från regeringen. Om AIF-förvaltaren inte har fått besked inom sju dagar från beslutet, eller om det inte har fattats något beslut inom fristen på en månad, får förvaltaren själv välja ett av dessa länder som referensland.

I artikel 37.4 i AIFM-direktivet används begreppet *aktivt* marknadsföra en alternativ investeringsfond. Det framstår som rimligt att tolka det som att den alternativa investeringsfonden inte bara ska vara formellt anmäld för marknadsföring i ett land inom EES, utan att AIF-förvaltaren ska ha för avsikt att sälja andelar eller aktier i fonden till investerare i det landet och att den avsikten ska stödjas av faktiska marknadsföringsåtgärder.

När ett referensland är fastställt eller, i tillämpliga fall, har valts av AIF-förvaltaren, ska förvaltaren lämna in en ansökan om tillstånd som avses i AIFM-direktivet till den behöriga myndigheten i referenslandet. Tillståndsförfarandet behandlas i avsnitt 5.4.

Den behöriga myndigheten ska vid sin tillståndsprövning först ta ställning till om AIF-förvaltaren har utsett ett referensland i enlighet med kriterierna i artikel 37.4 i AIFM-direktivet (artikel 37.5). Denna fråga bör således inte bli aktuell för de fall de behöriga myndigheterna i de möjliga referensländerna gemensamt beslutat om vilket land som ska fastställas som referensland. Om den behöriga myndigheten anser att AIF-förvaltaren inte har utsett ett referensland i enlighet med kriterierna, ska myndigheten inte bevilja något tillstånd. I sitt avslagsbeslut ska myndigheten ange skälen för beslutet. Om den behöriga myndigheten anser att förvaltaren har utsett ett referensland i enlighet med kriterierna, ska myndigheten begära att Esma avger ett råd i fråga om myndighetens bedömning. Meddelandet från myndigheten till Esma ska innehålla AIF-förvaltarens motivering av sitt val av referensland och information om förvaltarens marknadsföringsstrategi. Esma ska inom en månad från mottagandet av meddelandet lämna sitt råd om huruvida de behöriga myndigheternas bedömning är korrekt. Om en behörig myndighet avser att ge tillstånd till en AIF-förvaltare i strid med Esmas råd, ska myndigheten informera Esma och ange sina skäl för detta. Esma ska då, efter att ha informerat myndigheten, offentliggöra att den behöriga myndigheten inte har följt Esmas råd. Esma får också offentliggöra de skäl som den behöriga myndigheten har anfört för att inte följa Esmas råd. Om AIF-förvaltaren avser att marknadsföra alternativa investeringsfonder i flera länder inom EES, ska den behöriga myndigheten även informera de behöriga myndigheterna i dessa länder samt, i förekommande fall, den alternativa investeringsfondens behöriga myndighet om att myndigheten inte avser att följa Esmas råd.

Hur en AIF-förvaltares verksamhet inom EES utvecklas sedan den inlett ska som huvudregel inte påverka valet av referensland (artikel 37.11 första stycket). Däremot ska ett nytt referensland fastställas om AIF-förvaltaren, inom två år från det ursprungliga tillståndet, ändrar sin

marknadsföringsstrategi i sådan utsträckning att det hade påverkat valet av referensland i den ursprungliga bedömningen. En AIF-förvaltare som avser att ändra sin marknadsföringsstrategi i sådan utsträckning, ska underrätta den behöriga myndigheten i det ursprungliga referenslandet innan ändringen genomförs. AIF-förvaltaren ska i underrättelsen ange vilket land som bör anses vara det nya referenslandet i enlighet med kriterierna i punkterna ovan samt lämna information om sin nya marknadsföringsstrategi och rättsliga representant. Den rättsliga representanten ska vara etablerad i det nya referenslandet.

Den behöriga myndigheten i det ursprungliga referenslandet ska undersöka om AIF-förvaltarens val av nytt referensland är korrekt och ska sedan meddela Esma om sin bedömning (artikel 37.11 andra stycket). Esma ska inom en månad efter mottagandet av meddelandet lämna ett råd avseende den behöriga myndighetens bedömning (artikel 37.11 tredje stycket). Den behöriga myndigheten ska, efter att ha mottagit Esmas råd, informera AIF-förvaltaren, dess ursprungliga rättsliga representant och Esma om sitt beslut (artikel 37.11 fjärde stycket). Om beslutet innebär att den behöriga myndigheten instämmer i AIF-förvaltarens bedömning om nytt referensland, ska myndigheten informera den behöriga myndigheten i det nya referenslandet samt utan onödigt dröjsmål översända kopior på tillstånd- och tillsynsdokumentation (artikel 37.11 femte stycket). Från och med det att dokumentationen översänts, ska den behöriga myndigheten i det nya referenslandet vara behörig när det gäller tillstånd för och tillsyn över AIF-förvaltaren.

För det fall den behöriga myndighetens bedömning inte följer Esmas råd, ska myndigheten informera Esma och ange sina skäl (artikel 37.11 sjätte stycket). Esma ska då, efter att ha informerat myndigheten, offentliggöra att den behöriga myndigheten inte har följt Esmas råd. Esma får också offentliggöra de skäl som den behöriga myndigheten har anfört för att inte följa Esmas råd. Om AIF-förvaltaren marknadsför alternativa investeringsfonder i andra länder inom EES än det ursprungliga referenslandet, ska den behöriga myndigheten i referenslandet informera de behöriga myndigheterna i dessa länder, samt, i förekommande fall, den alternativa investeringsfondens behöriga myndighet om att Esmas råd inte har följts och ange skälen för detta.

Om det inom två år från det att AIF-förvaltaren beviljats tillstånd visar sig genom den faktiska utvecklingen av förvaltarens verksamhet att den marknadsföringsstrategi som förvaltaren presenterade i sin ursprungliga ansökan inte har följts, att förvaltaren har gjort felaktiga påståenden om strategin eller om den har ändrats utan att förvaltaren har anmält detta, ska den behöriga myndigheten i det ursprungliga referenslandet uppmana AIF-förvaltaren att välja ett nytt referensland på grundval av den faktiska marknadsföringsstrategin (artikel 37.12 första stycket). Om AIF-förvaltaren inte rättar sig efter den behöriga myndighetens uppmaning, ska myndigheten återkalla förvaltarens tillstånd.

Om AIF-förvaltaren ändrar sin marknadsföringsstrategi efter två år från det att tillstånd beviljats, och avser att ändra sitt referensland, ska förvaltaren lämna in en begäran om att ändra referensland till den behöriga myndigheten i det ursprungliga referenslandet (artikel 37.12 andra stycket). I sådana fall den process som beskrivs ovan följas i tillämpliga delar.

För det fall ett byte av referensland är aktuellt och en behörig myndighet i ett annat land inom EES har en avvikande åsikt om den bedömning av referensland som en behörig myndighet har gjort, får de myndigheterna hänskjuta ärendet till Esma. Esma får då agera i enlighet med artikel 19 i Esma-förordningen, dvs. medla mellan myndigheterna och även fatta beslut i frågan (artikel 37.12 tredje stycket i AIFM-direktivet).

Definitionen av referensland samt reglerna om processen för fastställande och ändring i AIFM-direktivet bör tas in i nya bestämmelser i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. Bestämmelserna om processen för fastställande och ändring av referensland bör tas in i ett nytt kapitel i lagen.

5.4 Krav på tillstånd och tillståndsförfarandet för icke EES-baserade AIF-förvaltare

Regeringens förslag: En icke EES-baserad AIF-förvaltare får av Finansinspektionen ges tillstånd som AIF-förvaltare, om Sverige är förvaltarens referensland. Kraven för tillstånd, bestämmelser om tillståndprocessen och Finansinspektionens samarbete med Esma i tillståndprocessen tas in i nya bestämmelser i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens. Utredningens förslag avviker från regeringens förslag genom att det i utredningens förslag krävs att det finns samarbetsarrangemang endast avseende övervakning av systemrisker mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land där fonden är etablerad. I utredningens förslag får tillstånd ges även för förvaltning av en specialfond.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att erinra mot det.

Skälen för regeringens förslag: När väl frågan om referensland är avgjord ska den behöriga myndigheten i referenslandet pröva AIF-förvaltarens ansökan om tillstånd. För att tillstånd ska beviljas måste vissa förutsättningar vara uppfyllda.

Referenslandet för AIF-förvaltaren ska ha fastställts enligt det förfarande som beskrivs i avsnitt 5.3. För det fall behöriga myndigheter i flera möjliga referensländer gemensamt har fastställt ett referensland i enlighet med artikel 37.4 andra stycket i AIFM-direktivet, blir denna fråga inte aktuell.

En AIF-förvaltare ska enligt huvudregeln följa samtliga regler i AIFM-direktivet (artikel 37.2). Förvaltaren behöver emellertid inte följa en regel i direktivet om efterlevnaden av den inte är förenlig med efterlevnaden av den lagstiftning som gäller för den icke EES-baserade AIF-förvaltaren och/eller den icke EES-baserade alternativa investeringsfonden som marknadsförs inom EES, om förvaltaren kan visa att

- det är omöjligt att kombinera efterlevnad av regeln i AIFM-direktivet med efterlevnad av en tvingande bestämmelse i den lagstiftning som gäller för förvaltaren och/eller fonden, och

- den lagstiftning som gäller för förvaltaren och/eller fonden innehåller en likvärdig regel med samma regleringssyfte som ger samma skyddsnivå för investerarna i fonden och förvaltaren och/eller fonden följer denna regel.

AIF-förvaltaren ska ha utsett en rättslig representant som är etablerad i referenslandet (artikel 37.7 första stycket b och c). Den rättsliga representanten ska, tillsammans med AIF-förvaltaren, vara förvaltarens kontaktperson för investerare, för Esma och för de behöriga myndigheterna när det gäller den verksamhet för vilken förvaltaren har tillstånd. Den rättsliga representanten ska tillsammans med AIF-förvaltaren sköta funktionen för regelefterlevnad i enlighet med AIFM-direktivet.

Det ska finnas lämpliga arrangemang för samarbete mellan den behöriga myndigheten i AIF-förvaltarens referensland, den behöriga myndigheten i hemlandet för de berörda EES-baserade alternativa investeringsfonderna och tillsynsmyndigheten i det land där den icke EES-baserade alternativa investeringsfonden är etablerad (artikel 37.7 första stycket d). Syftet med detta krav är att säkerställa åtminstone ett effektivt informationsutbyte som gör det möjligt för de behöriga myndigheterna att utföra sina uppgifter i enlighet med AIFM-direktivet. Regeringen anser därför inte, såsom utredningen föreslår, att samarbetsarrangemangen kan vara begränsade till endast övervakning av systemrisk, vilket t.ex. är fallet med de samarbetsarrangemang som avses i artikel 36.1 b.

Vidare krävs att det land där den icke EES-baserade AIF-förvaltaren är etablerad inte är uppförd på förteckningen över icke-samarbetsvilliga länder och territorier, vilken upprättas av den internationella arbetsgruppen för finansiella åtgärder mot penningtvätt, Financial Action Task Force, (FATF) (artikel 37.7 första stycket e). Det land där den icke EES-baserade AIF-förvaltaren är etablerad ska dessutom ha undertecknat ett avtal med referenslandet, som uppfyller kriterierna i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet och säkerställer ett effektivt informationsutbyte i skatteärenden, inklusive eventuella multilaterala skatteavtal (artikel 37.7 första stycket f).

För att tillstånd ska få ges får den behöriga myndighetens effektiva utövande av sin tillsyn enligt AIFM-direktivet över AIF-förvaltaren inte hindras av den lagstiftning i tredjeland som är tillämplig för förvaltaren eller av begränsningar i de tillsyns- och undersökningsbefogenheter som tillsynsmyndigheten i det tredjelandet har (artikel 37.7 första stycket g).

Om en behörig myndighet i ett annat land inom EES har en avvikande åsikt om huruvida de kriterier för tillstånd som beskrivs ovan, med undantag för kravet på ett skatteavtal, är uppfyllda får ärendet hänskjutas till Esma, som får agera i enlighet artikel 19 i Esma-förordningen (artikel 37.7 andra stycket i AIFM-direktivet). Om en behörig myndighet för en EES-baserad alternativ investeringsfond inte inom en rimlig tidsperiod medverkar i de samarbetsarrangemang som krävs, får de behöriga myndigheterna i referenslandet hänskjuta ärendet till Esma, som även i det fallet får agera i enlighet med artikel 19 i Esma-förordningen (artikel 37.7 tredje stycket i AIFM-direktivet).

För tillstånd för icke EES-baserade AIF-förvaltare gäller i huvudsak samma förfarande och krav på information som för en ansökan av en

EES-baserad AIF-förvaltare. Utöver den information som ska lämnas enligt artikel 7.2 i AIFM-direktivet, ska en ansökan enligt artikel 37.8 första stycket a innehålla följande:

- AIF-förvaltarens motivering av sitt val av referensland inklusive information om marknadsföringsstrategin.
- En förteckning över de regler i AIFM-direktivet som det är omöjligt för förvaltaren att följa på grund av tvingande bestämmelser i den lagstiftning i tredjeland som gäller för förvaltaren eller den icke EES-baserade alternativa investeringsfonden.
- Ett skriftligt intyg (baserat på Esmas tekniska standarder för tillsyn) som styrker att den relevanta lagstiftningen i tredjelandet innehåller en regel som är likvärdig med de regler i AIFM-direktivet som det är omöjligt att följa, med samma regleringssyfte och skydds nivå för investerarna i den alternativa investeringsfonden i fråga, inklusive ett rättsligt utlåtande, och att förvaltaren följer denna likvärdiga regel.
- Namn på AIF-förvaltarens rättsliga representant och plats där denne är etablerad.

Därutöver anges i artikel 37.8 första stycket b–e i AIFM-direktivet hur informationskraven i artiklarna 7 och 8 ska tillämpas i fråga om en icke EES-baserad AIF-förvaltare. Kravet på information om investeringsstrategier m.m. enligt artikel 7.3 behöver bara avse de EES-baserade alternativa investeringsfonder som ska förvaltas och de alternativa investeringsfonder som ska marknadsföras inom EES med stöd av marknadsföringspass. Kravet i artikel 8.1 a om att AIF-förvaltaren ska uppfylla samtliga krav i direktivet, ska inte förhindra tillämpningen av den regel som innebär att förvaltaren under vissa förutsättningar inte behöver följa regler i AIFM-direktivet om dessa står i konflikt med tillämpliga regler i tredjeland. Kravet i artikel 8.1 e om att huvudkontoret och det stadseenliga sätet ska vara lokaliserade i samma land inom EES gäller inte icke EES-baserade AIF-förvaltare. Dessutom ska artikel 8.5 andra stycket, som preciserar vilken information som ska ingå i en ansökan om tillstånd för att den ska anses vara fullständig, förstås som att den inbegriper en hänvisning till den information som avses i punkterna ovan.

Om en behörig myndighet i ett tillståndsärende anser att AIF-förvaltaren bör få undantag från kravet att följa alla regler i enlighet med artikel 37.2 i AIFM-direktivet, ska myndigheten utan dröjsmål underrätta Esma om detta (artikel 37.9 första stycket). Den behöriga myndigheten ska även bifoga den förteckning över de regler som AIF-förvaltaren anser sig inte kunna efterleva samt det skriftliga intyget, inklusive det rättsliga utlåtandet, som förvaltaren har gett in till myndigheten. Esma ska lämna råd om tillämpningen inom en månad efter mottagandet av underrättelsen (artikel 37.9 andra stycket). Esma ska sträva efter att bygga upp en gemensam tillsynskultur och enhetlig tillsynspraxis och se till att de behöriga myndigheterna använder ett enhetligt arbetssätt vid bedömningen om undantag från vissa bestämmelser kan ges.

Om den behöriga myndigheten avser att bevilja eller beviljar AIF-förvaltaren tillstånd i strid med Esmas råd, ska myndigheten underrätta Esma och ange sina skäl för detta (artikel 37.9 fjärde stycket). Esma ska

offentliggöra att den behöriga myndigheten inte avser att följa eller inte följer Esmas råd. Esma får också besluta om att offentliggöra de skäl som myndigheten har angett. Den behöriga myndigheten ska i så fall få ett förhandsbesked från Esma om ett sådant offentliggörande. För det fall AIF-förvaltaren avser att marknadsföra alternativa investeringsfonder i andra länder inom EES ska den behöriga myndigheten i referenslandet även informera de behöriga myndigheterna i de berörda länderna och ange sina skäl (artikel 37.9 femte stycket). Om en av dessa behöriga myndigheter har en avvikande åsikt om den bedömning som den behöriga myndigheten i referenslandet gjort, får de båda myndigheterna hänskjuta frågan till Esma, som får agera i enlighet med artikel 19 i Esma-förordningen (artikel 37.9 sjätte stycket i AIFM-direktivet).

Den behöriga myndigheten i referenslandet ska informera Esma om de tillstånd för AIF-förvaltare som beviljas, eventuella ändringar och återkallelser av tillstånd (artikel 37.10). De behöriga myndigheterna ska även informera Esma om de tillståndsansökningar som avslagits samt lämna uppgifter om förvaltaren och skälen för avslaget. Esma ska föra ett register över avslag på tillståndsansökningar. Registret ska vara tillgängligt för behöriga myndigheter. Myndigheterna ska behandla informationen i registret som konfidentiell.

Reglerna i AIFM-direktivet om tillstånd och tillståndsförfarande när det gäller icke EES-baserade AIF-förvaltare bör tas in bestämmelser i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. Om Sverige har fastställts som en icke EES-baserad AIF-förvaltare referensland och förvaltaren har fått tillstånd enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, ska det tillståndet återkallas om Sverige inte längre ska vara förvaltarens referensland (jfr artikel 37.11 femte stycket).

En icke EES-baserad AIF-förvaltare bör inte kunna få tillstånd för förvaltning av en specialfond. Specialfonder utgör en särskild kategori alternativa investeringsfonder som i hög utsträckning marknadsförs till icke-professionella investerare. Det är därför särskilt viktigt att Finansinspektionen kan utöva effektiv tillsyn över sådana fonder och deras förvaltare. I dagsläget framstår det som oklart hur EU-passen och Finansinspektionens tillsyn över icke EES-baserade AIF-förvaltare med tillstånd i Sverige kommer att fungera i praktiken. Regeringen anser därför att med hänsyn till investerarskyddet bör sådana förvaltare inte få möjlighet att få tillstånd att förvalta en specialfond.

5.5 Utvärdering av tillstånd och tillsyn avseende icke EES-baserade AIF-förvaltare

Regeringens bedömning: Reglerna i artikel 38 i AIFM-direktivet, som avser Esmas utvärdering av tillstånd för och tillsyn över icke EES-baserade AIF-förvaltare, föranleder inte någon lagstiftningsåtgärd.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att erinra mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Esma ska årligen utvärdera de behöriga myndigheternas tillsynsverksamhet avseende icke EES-baserade AIF-förvaltare, i syfte att uppnå större enhetlighet när det gäller resultatet av tillsynen (artikel 38.1 i AIFM-direktivet).

Esma ska utarbeta metoder för att bedöma och jämföra de behöriga myndigheter som utvärderas (artikel 38.2). Utvärderingen ska inbegripa

- graden av konvergens i tillsynspraxis avseende tillstånd för och tillsyn över icke EES-baserade AIF-förvaltare,
- i vilken utsträckning tillsynspraxisen leder till att målen i AIFM-direktivet uppfylls, samt
- effektiviteten och graden av konvergens som uppnåtts när det gäller efterlevnaden av AIFM-direktivet, genomförandeåtgärderna och de tekniska standarderna samt eventuella administrativa sanktioner mot icke EES-baserade AIF-förvaltare vid överträdelser av direktivet.

Mot bakgrund av resultatet av utvärderingen får Esma utfärda riktlinjer och rekommendationer för att etablera enhetlig, effektiv och ändamålsenlig tillsynspraxis avseende icke EES-baserade AIF-förvaltare (artikel 38.4). De behöriga myndigheterna ska följa Esmas riktlinjer och rekommendationer med alla tillgängliga medel (artikel 38.5). Inom två månader från det att Esma har utfärdat riktlinjer eller rekommendationer ska varje behörig myndighet bekräfta att den följer eller avser att följa riktlinjerna eller rekommendationerna (artikel 38.6). Om myndigheten inte följer eller avser att följa riktlinjerna eller rekommendationerna, ska den informera Esma och ange skälen för detta. Esma ska offentliggöra det faktum att en behörig myndighet inte följer eller avser att följa riktlinjer eller rekommendationer (artikel 38.7). Esma får även besluta om att offentliggöra de skäl som den behöriga myndigheten angett. Den behöriga myndigheten ska få ett förhandsbesked av Esma om ett sådant offentliggörande.

Esma ska informera Europaparlamentet, rådet och kommissionen om de riktlinjer och rekommendationer som utfärdats (artikel 38.8). Esma ska även informera dessa institutioner om vilka behöriga myndigheter som inte följer riktlinjerna och rekommendationerna samt redogöra för vilka åtgärder som Esma avser att vidta för att dessa behöriga myndigheter ska följa riktlinjerna och rekommendationer. Kommissionen ska ta vederbörlig hänsyn till dessa rapporter vid sin översyn av AIFM-direktivet (artikel 38.9).

Esma ska offentliggöra den bästa praxis som identifierats i samband med utvärderingen av de behöriga myndigheterna (artikel 38.10). Esma ska även, efter att berörda behöriga myndigheter samtyckt, offentliggöra samtliga resultat av utvärderingen av de behöriga myndigheterna.

Artikel 38 i AIFM-direktivet föranleder inte någon lagstiftningsåtgärd. Artikeln riktar sig huvudsakligen till Esma och reglerar främst den utvärdering som Esma ska göra och de åtgärder som Esma ska vidta. När det gäller Finansinspektionens skyldighet att samarbeta med Esma följer det redan av nuvarande allmänna bestämmelser om samarbete. Finansinspektionen ska enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med

andra behöriga myndigheter och Esma i den utsträckning som följer av AIFM-direktivet (13 kap. 10 §). Vidare följer det av förordningen (2009:93) med instruktion för Finansinspektionen att inspektionen ska delta aktivt i det samarbete inom EU som sker inom ramen för Esma och samarbeta med utländska myndigheter som har behörighet att utöva tillsyn över finansiella marknader och finansiella företag samt i det sammanhanget bidra till att tillsynen samordnas (se 5 § 1 och 5 a §).

5.6 Marknadsföring över gränserna av EES-baserade alternativa investeringsfonder som förvaltas av icke EES-baserade AIF-förvaltare

Regeringens förslag: En icke EES-baserad AIF-förvaltare som har Sverige som referensland och tillstånd enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder och som förvaltar en EES-baserad alternativ investeringsfond, ska underrätta Finansinspektionen innan förvaltaren börjar marknadsföra andelar eller aktier i fonden till professionella investerare i Sverige eller ett annat land inom EES. Bestämmelser om underrättelsens innehåll, underrättelseförfarandet och förfarandet vid väsentliga ändringar tas in i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

En icke EES-baserad AIF-förvaltare med annat referensland än Sverige och tillstånd som avses i AIFM-direktivet i det landet får, utan tillstånd enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, till professionella investerare i Sverige marknadsföra andelar eller aktier i en av denne förvaltrad EES-baserad alternativ investeringsfond.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att erinra mot det.

Skälen för regeringens förslag: En icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd som avses i AIFM-direktivet i ett land inom EES får efter ett underrättelseförfarande marknadsföra EES-baserade alternativa investeringsfonder som den förvaltar i referenslandet och i andra länder inom EES (artikel 39 i AIFM-direktivet).

Om fonderna ska marknadsföras i referenslandet, ska AIF-förvaltaren anmäla detta till den behöriga myndigheten där (artikel 39.2). Underrättelseförfarandet är detsamma som för en svensk AIF-förvaltares marknadsföring här i landet (jfr artikel 31.2 och se prop. 2012/13:155 s. 235 ff.). En underrättelse ska innehålla den information som anges i bilaga III till AIFM-direktivet, dvs. information om bl.a. fondens namn, i vilket land den är etablerad, vilket som är dess förvaringsinstitut samt fondbestämmelserna eller bolagsordningen. Underrättelsen ska också innehålla information om vilka åtgärder AIF-förvaltaren har vidtagit för att förhindra att marknadsföring sker till icke-professionella investerare, när detta inte är tillåtet, och hur sådan marknadsföring förhindras i fall då förvaltaren förlitar sig på fristående företag som tillhandahåller investeringstjänster avseende fonder, t.ex. värdepappersinstitut.

Den behöriga myndigheten i referenslandet ska inom 20 arbetsdagar från mottagandet av en komplett underrättelse, meddela AIF-förvaltaren om marknadsföringen får inledas (artikel 39.3 första stycket). Myndigheten ska även informera Esmas om att marknadsföring får inledas och, i tillämpliga fall, också den behöriga myndigheten i det andra land inom EES där den alternativa investeringsfonden är etablerad (artikel 39.3 andra stycket). Kommissionen får, efter förslag från Esmas, i tekniska standarder för genomförande specificera form och innehåll för en mall för sådana underrättelser som AIF-förvaltaren ska lämna (artikel 39.10 första stycket a).

Den behöriga myndigheten i referenslandet får hindra marknadsföringen av den alternativa investeringsfonden endast om AIF-förvaltarens förvaltning av fonden inte är förenlig med AIFM-direktivet eller om förvaltaren i övrigt inte efterlever direktivet (artikel 39.3 första stycket). Det är emellertid inte fråga om någon ny tillståndsprövning. Det får snarare anses föreligga en presumtion för att marknadsföringen får påbörjas så snart AIF-förvaltaren har underrättat den behöriga myndigheten och myndigheten har meddelat att marknadsföringen får inledas (jfr a. prop. s. 358).

En AIF-förvaltare som avser att marknadsföra EES-baserade alternativa investeringsfonder i ett annat land inom EES än referenslandet ska, för varje fond som förvaltaren avser att marknadsföra, underrätta den behöriga myndigheten i referenslandet. Underrättelseförfarandet är det samma som för en svensk AIF-förvaltarens marknadsföring över gränserna (jfr artikel 32.2 och se a. prop. s. 356 ff.) En underrättelse ska innehålla den information som anges i bilaga IV till AIFM-direktivet, dvs. samma information som anges ovan men med det tillägget att även de länder inom EES där förvaltaren avser att marknadsföra fonden ska anges (artikel 39.4). Som huvudregel ska AIF-förvaltaren följa den nationella lagstiftning i referenslandet som genomför AIFM-direktivet. Däremot ska lagstiftningen i AIF-förvaltarens värdland tillämpas avseende marknadsföringen av den alternativa investeringsfonden och de åtgärder som fastställts för att förhindra att fonden marknadsförs till icke-professionella investerare, inbegripet i de fall då förvaltaren förlitar sig på fristående företag som tillhandahåller investeringstjänster avseende fonden, t.ex. värdepappersinstitut (artikel 39.7).

Den behöriga myndigheten i AIF-förvaltarens referensland ska inom 20 arbetsdagar från mottagandet av en komplett underrättelse vidarebefordra den till den behöriga myndigheten i det land inom EES där fonden ska marknadsföras (artikel 39.5 första stycket). Underrättelsen ska vidarebefordras om AIF-förvaltarens förvaltning är och kommer att vara förenlig med reglerna i AIFM-direktivet. Den behöriga myndigheten i referenslandet ska bifoga ett intyg om att AIF-förvaltaren har tillstånd att förvalta alternativa investeringsfonder med en viss investeringsstrategi (artikel 39.5 andra stycket). Underrättelsen och intyget ska vara tillgängliga på "ett språk som är brukligt i internationella finanskretsar", t.ex. engelska (artikel 39.8 första stycket). Underrättelser mellan de behöriga myndigheterna ska kunna överföras elektroniskt (artikel 39.8 andra stycket). Kommissionen får, efter förslag från Esmas, i tekniska standarder för genomförande specificera form och innehåll för en mall för underrättelsen och en mall för intyget samt formen för överlämnandet

till den behöriga myndigheten i värdlandet (artikel 39.10 första stycket a, b och c).

När den behöriga myndigheten i referenslandet har vidarebefordrat underrättelsen, ska myndigheten utan dröjsmål informera AIF-förvaltaren om detta (artikel 39.6 första stycket). Myndigheten ska även informera Esma om att marknadsföring får inledas i ett annat land än referenslandet och, i tillämpliga fall, också den behöriga myndigheten i det andra land inom EES där den alternativa investeringsfonden är etablerad (artikel 39.6 andra stycket).

Om AIF-förvaltaren planerar eller har genomfört en väsentlig ändring av någon av de uppgifter som har lämnats i en underrättelse, ska förvaltaren skriftligen anmäla detta till den behöriga myndigheten i referenslandet senast en månad innan en planerad ändring genomförs eller omedelbart efter det att en oplanerad ändring har gjorts (artikel 39.9 första stycket). Denna anmälningsskyldighet motsvarar det som gäller för svenska AIF-förvaltare vid marknadsföring över gränserna enligt 6 kap. 6 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (se a. prop. s. 358). Om ändringen skulle innebära att verksamheten inte längre är förenlig med AIFM-direktivet, ska den behöriga myndigheten i referenslandet, utan dröjsmål, underrätta AIF-förvaltaren om att ändringen inte får genomföras (artikel 39.9 andra stycket). Om en ändring (planerad eller oplanerad) leder till att reglerna i AIFM-direktivet inte efterlevs, ska den behöriga myndigheten i AIF-förvaltarens referensland vidta de åtgärder som krävs, inklusive förbjuda marknadsföring av den alternativa investeringsfonden (artikel 39.9 tredje stycket). Om ändringen är godtagbar och innebär att ytterligare alternativa investeringsfonder marknadsförs eller att vissa fonder inte längre marknadsförs, ska den behöriga myndigheten i referenslandet utan dröjsmål informera Esma och, i tillämpliga fall, även den behöriga myndigheten i värdlandet (artikel 39.9 fjärde stycket). Kommissionen får, efter förslag från Esma, i tekniska standarder för genomförande specificera formkraven för AIF-förvaltarens anmälan om ändringar (artikel 39.10 första stycket d).

En icke EES-baserad förvaltare med Sverige som referensland och tillstånd som AIF-förvaltare enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder får således genom artikel 39 rätt att efter ett underrättelseförfarande marknadsföra en förvaltd EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare i Sverige och i andra länder inom EES. Motsvarande rätt till marknadsföring i Sverige får en icke EES-baserad AIF-förvaltare som har ett annat land inom EES som referensland och tillstånd som avses i AIFM-direktivet i det landet.

Artikel 39 i AIFM-direktivet innebär alltså att en icke EES-baserad AIF-förvaltare – i likhet med en EES-baserad AIF-förvaltare – ska få möjlighet att inom EES marknadsföra alternativa investeringsfonder med ett marknadsföringspass. Reglerna i artikeln bör tas in i bestämmelserna i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. Bestämmelserna bör utformas efter förebild av bestämmelserna i den lagen avseende svenska AIF-förvaltares marknadsföring i Sverige och utomlands (4 och 6 kap.).

Genomförandet av reglerna om marknadsföringspass för icke EES-baserade AIF-förvaltare bör inte föranleda någon ändring i sak av gällande bestämmelser i lagen om förvaltare av alternativa investerings-

fonder om tillståndskrav avseende sådana förvaltares marknadsföring av EES-baserade alternativa investeringsfonder till icke-professionella investerare i Sverige. Både kravet på tillstånd och förutsättningarna kommer således att gälla i sak oförändrade för sådan marknadsföring (se t.ex. 5 kap. 11 och 12 §§ samt a. prop. s. 366 ff.).

5.7 Marknadsföring av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder som förvaltas av icke EES-baserade AIF-förvaltare

Regeringens förslag: En icke EES-baserad AIF-förvaltare som har Sverige som referensland och tillstånd enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, och som förvaltar en icke EES-baserad alternativ investeringsfond, ska underrätta Finansinspektionen innan förvaltaren påbörjar marknadsföring till professionella investerare i Sverige eller i ett annat land inom EES. Bestämmelser om förutsättningarna för sådan marknadsföring, underrättelsens innehåll, underlättelseförfarandet och förfarandet vid väsentliga ändringar tas in i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att erinra mot det.

Skälen för regeringens förslag: En icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd enligt AIFM-direktivet får marknadsföra en icke EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare inom EES om de förutsättningar som anges i artikel 40 i direktivet är uppfyllda.

Kraven i artikel 40 innebär att AIF-förvaltaren ska uppfylla samtliga krav i AIFM-direktivet.

Därutöver krävs

- att det finns lämpliga arrangemang för samarbete mellan behörig myndighet i AIF-förvaltarens referensland och tillsynsmyndigheten i det land där den icke EES-baserade alternativa investeringsfonden är etablerad, för att åtminstone säkerställa ett effektivt informationsutbyte som gör det möjligt för den behöriga myndigheten att utföra sina uppgifter enligt direktivet (artikel 40.2 första stycket a),
- att det land där den icke EES-baserade alternativa investeringsfonden är etablerad inte är uppfört på förteckningen över icke samarbetsvilliga länder och territorier som sammanställs av den internationella arbetsgruppen för finansiella åtgärder mot penningtvätt (Financial Action Task Force, FATF) (artikel 40.2 första stycket b), och
- att det mellan det land där den icke EES-baserade alternativa investeringsfonden är etablerad, AIF-förvaltarens referensland och varje annat land inom EES där fonden ska marknadsföras, finns en skriftlig överenskommelse som till fullo uppfyller

normerna i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet och säkerställer ett effektivt informationsutbyte i skatteärenden, inklusive eventuella multilaterala skatteavtal (artikel 40.2 första stycket c).

Det är den behöriga myndigheten i AIF-förvaltarens referensland som ska kontrollera att dessa förutsättningar är uppfyllda. Om en behörig myndighet i ett annat land inom EES har en avvikande åsikt om den bedömning som myndigheten i förvaltarens referensland har gjort beträffande samarbetsarrangemangen mellan myndigheter och huruvida det land där den alternativa investeringsfonden är etablerad är uppfört på FATF:s förteckning över icke-samarbetsvilliga länder, får de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta frågan till Esma (artikel 40.2 andra stycket). Esma får då agera i enlighet med de befogenheter som myndigheten har tilldelats genom artikel 19 i Esma-förordningen.

Innan marknadsföring av en icke EES-baserad alternativ investeringsfond i AIF-förvaltarens referensland inleds, ska förvaltaren underrätta sin behöriga myndighet om varje fond som förvaltaren avser att marknadsföra där (artikel 40.3 första stycket). En sådan underrättelse ska innehålla de uppgifter och handlingar som anges i bilaga III till AIFM-direktivet, dvs. information om bl.a. fondens namn, i vilket land den är etablerad och vilket som är dess förvaringsinstitut samt fondens fondbestämmelser eller bolagsordning. Underrättelsen ska också innehålla information om vilka åtgärder AIF-förvaltaren har vidtagit för att förhindra att marknadsföring sker till icke-professionella investerare, när detta inte är tillåtet, och hur sådan marknadsföring förhindras i fall då AIF-förvaltaren förlitar sig på fristående företag som tillhandahåller investeringstjänster avseende alternativa investeringsfonder, t.ex. värdepappersinstitut. Formkraven för sådana underrättelser får specificeras i tekniska standarder för genomförande, som antas av kommissionen efter förslag från Esma (artikel 40.16 första stycket a).

Den behöriga myndigheten i AIF-förvaltarens referensland ska inom 20 arbetsdagar från mottagandet av en komplett underrättelse meddela förvaltaren om huruvida marknadsföringen av den alternativa investeringsfonden får inledas i referenslandet (artikel 40.4 första stycket). Den behöriga myndigheten får hindra marknadsföringen enbart om AIF-förvaltarens förvaltning av fonden strider mot eller kommer att strida mot AIFM-direktivet eller om förvaltaren i övrigt inte följer eller kommer att följa direktivet. Om myndigheten meddelar ett positivt beslut får AIF-förvaltaren börja marknadsföra fonden i referenslandet från och med den dag som beslutet meddelas. Underrättelseförfarandet stämmer således även i övrigt överens med det som gäller för en EES-baserad AIF-förvaltares marknadsföring av en EES-baserad alternativ investeringsfond i förvaltarens hemland (se artikel 31). Den behöriga myndigheten ska dock även informera Esma om att AIF-förvaltaren får börja marknadsföra fonden i referenslandet (artikel 40.4 andra stycket).

Innan marknadsföring av en icke EES-baserad alternativ investeringsfond inleds i ett annat land inom EES än AIF-förvaltarens referensland, ska förvaltaren underrätta sin behöriga myndighet om varje fond som avses marknadsföras (artikel 40.5 första stycket). Underrättelsen ska

innehålla de uppgifter och handlingar som anges i bilaga IV till AIFM-direktivet (artikel 40.5 andra stycket).

Den behöriga myndigheten i AIF-förvaltarens referensland ska inom 20 arbetsdagar från mottagandet av en komplett underrättelse vidarebefordra den i dess helhet till den behöriga myndigheten i det land inom EES där förvaltaren avser att marknadsföra fonden (artikel 40.6 första stycket). Den behöriga myndigheten ska även bifoga ett intyg om att förvaltaren har tillstånd att förvalta alternativa investeringsfonder med en viss investeringsstrategi. En förutsättning för att myndigheten ska vidarebefordra underrättelsen är att AIF-förvaltarens förvaltning av fonden följer och kommer att följa AIFM-direktivet och förvaltaren i övrigt följer direktivet. Formkraven för underrättelsen, intyget och formen för vidarebefordran till den behöriga myndigheten i värdlandet får specificeras i tekniska standarder för genomförande, som antas av kommissionen efter förslag från Esma (artikel 40.16 första stycket a, b och c). Underrättelseförfarandet stämmer överens med det som gäller för en EES-baserad AIF-förvaltares marknadsföring av en EES-baserad alternativ investeringsfond över gränserna (se artikel 32). Den behöriga myndigheten i referenslandet ska dock även underrätta Esma (artikel 40.7 andra stycket).

Den behöriga myndigheten i AIF-förvaltarens referensland ska utan dröjsmål meddela förvaltaren om att underrättelsen har vidarebefordrats (artikel 40.7 första stycket). Förvaltaren får börja marknadsföra fonden i värdlandet från och med dagen för det meddelandet.

AIF-förvaltarens underrättelse och den behöriga myndighetens intyg om tillståndet ska vara tillgängliga på ”ett språk som är brukligt i internationella finanskretsar”, t.ex. engelska (artikel 40.9 första stycket). Underrättelser mellan de behöriga myndigheterna ska kunna överföras elektroniskt.

Vid varje väsentlig ändring av någon av de uppgifter som AIF-förvaltaren har lämnat i en underrättelse om marknadsföring av en icke EES-baserad alternativ investeringsfond, ska förvaltaren skriftligen anmäla detta till den behöriga myndigheten i referenslandet senast en månad innan en planerad ändring genomförs eller omedelbart efter det att en oplanerad ändring har gjorts (artikel 40.10 första stycket). Om ändringen skulle innebära att verksamheten inte längre är förenlig med AIFM-direktivet, ska den behöriga myndigheten utan onödigt dröjsmål underrätta förvaltaren om att ändringen inte får genomföras. Om en ändring (planerad eller oplanerad) leder till att AIF-förvaltaren inte uppfyller kraven i AIFM-direktivet, ska den behöriga myndigheten i förvaltarens referensland vidta de åtgärder som krävs, inklusive förbjuda marknadsföringen av den alternativa investeringsfonden. Om ändringen är godtagbar och innebär att en alternativ investeringsfond inte längre marknadsförs eller att ytterligare alternativa investeringsfonder ska marknadsföras, ska den behöriga myndigheten i referenslandet informera Esma och den berörda behöriga myndigheten i AIF-förvaltarens värdland. Formkraven för AIF-förvaltares anmälan om ändring får specificeras i tekniska standarder för genomförande (artikel 40.16 första stycket d).

Reglerna i artikel 40 i AIFM-direktivet omfattar således dels icke EES-baserade AIF-förvaltare med Sverige som referensland som marknadsför icke EES-baserade alternativa investeringsfonder till professionella

investerare i Sverige och andra länder inom EES, dels icke EES-baserade AIF-förvaltare med ett annat land inom EES som referensland som marknadsför icke EES-baserade alternativa investeringsfonder i Sverige.

Reglerna om EU-pass för de tredjelandsituationer som avses i artikel 40 i AIFM-direktivet är, som beskrivs ovan, utformade enligt samma principer som reglerna om EU-pass då både AIF-förvaltaren och den alternativa investeringsfonden är EES-baserade (artiklarna 31 och 32). Reglerna i artikel 40 bör därför genomföras på så sätt att det i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder tas in bestämmelser utformade efter förebild av 4 kap. 6, 7 och 9–11 §§ samt 5 kap. 3, 4, 8 och 9 §§ samma lag.

De nya bestämmelserna bör inte föranleda någon ändring i sak av gällande bestämmelser i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder om tillståndskrav avseende marknadsföring av nu aktuella fonder till icke-professionella investerare i Sverige. Både kravet på tillstånd och förutsättningarna för tillstånd kommer således att gälla i sak oförändrade för sådan marknadsföring (se t.ex. 5 kap. 11 och 12 §§ samt prop. 2012/13:155 s. 366 ff.).

5.8 Icke EES-baserade AIF-förvaltares förvaltning av alternativa investeringsfonder över gränserna

Regeringens förslag: En icke EES-baserad AIF-förvaltare som har Sverige som referensland och tillstånd enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, och som avser att förvalta en EES-baserad alternativ investeringsfond som är etablerad i ett annat land inom EES, ska underrätta Finansinspektionen innan förvaltningen påbörjas. Bestämmelser om underrättelsens innehåll, underrättelseförfarandet och förfarandet vid väsentliga ändringar tas in i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

En icke EES-baserad AIF-förvaltare med annat referensland än Sverige och tillstånd som avses i AIFM-direktivet får, utan tillstånd enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, förvalta en alternativ investeringsfond som är etablerad i Sverige och som inte är en specialfond. Vid förvaltning från filial här i landet ska bestämmelserna med uppföranderegler och om intressekonflikter i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder tillämpas. För förvaringsinstitut för sådana alternativa investeringsfonder gäller bestämmelserna i samma lag.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens. Utredningens förslag avviker från regeringens förslag genom att det i utredningens förslag anges att en icke EES-baserad AIF-förvaltare med ett annat referensland än Sverige, efter tillstånd från Finansinspektionen, ska få förvalta en specialfond.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att erinra mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 41 i AIFM-direktivet följer att en icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd i sitt referensland, efter ett underrättelseförfarande, får förvalta en alternativ investeringsfond i ett annat land inom EES än referenslandet. En ytterligare förutsättning är att förvaltarens tillstånd i referenslandet omfattar förvaltning av alternativa investeringsfonder av motsvarande slag som den eller de som ska förvaltas i värdlandet.

Reglerna motsvarar vad som gäller för EES-baserade AIF-förvaltare enligt artikel 33 i AIFM-direktivet. Verksamheten kan enligt artikel 41.1 i direktivet drivas antingen genom en filial i värdlandet (filialverksamhet) eller genom att fonden förvaltas från förvaltarens referensland (gränsöverskridande verksamhet).

Principen för sådan förvaltning är densamma som för gränsöverskridande marknadsföring, dvs. en AIF-förvaltare med tillstånd i sitt referensland får förvalta alternativa investeringsfonder i ett annat land än referenslandet efter ett relativt enkelt underrättelseförfarande. Det är den behöriga myndigheten i förvaltarens referensland som ska underrättas om verksamheten och överlämna underrättelser till den behöriga myndigheten i förvaltarens värdland. Det är alltså inte fråga om något nytt tillståndsförfarande.

Innan förvaltningen av en alternativ investeringsfond över gränserna får påbörjas ska AIF-förvaltaren underrätta den behöriga myndigheten i referenslandet om i vilket land fonden ska förvaltas och om förvaltningen ska ske genom filial eller gränsöverskridande verksamhet. Förvaltaren ska också lämna en verksamhetsplan där det framgår vilken verksamhet som ska drivas i värdlandet och vilka fonder som ska förvaltas där (artikel 41.2 i AIFM-direktivet). Om AIF-förvaltaren avser att etablera en filial, ska förvaltaren därutöver informera om filialens organisatoriska struktur och adress samt namn och kontaktuppgifter för de personer som ansvarar för ledningen av filialen. Vilken information som ska lämnas i en underrättelse och utformningen av formulär för underrättelser får specificeras i tekniska standarder för tillsyn respektive genomförande (artikel 41.7 och 41.8 i AIFM-direktivet).

Den behöriga myndigheten i AIF-förvaltarens referensland ska därefter – inom en eller två månader, beroende på om det är fråga om gränsöverskridande verksamhet eller filialverksamhet, från det att myndigheten har fått en komplett underrättelse – överlämna underrättelsen till den behöriga myndigheten i förvaltarens värdland tillsammans med ett intyg om att förvaltaren har tillstånd som avses i AIFM-direktivet. En förutsättning för att överlämna underrättelsen är att den behöriga myndigheten i förvaltarens referensland anser att förvaltningen är och kommer att vara förenlig med reglerna i AIFM-direktivet. Därutöver krävs att förvaltarens verksamhetstillstånd omfattar förvaltning av alternativa investeringsfonder av motsvarande slag som ska förvaltas i värdlandet. När den behöriga myndigheten har överlämnat underrättelsen ska myndigheten informera AIF-förvaltaren om detta. AIF-förvaltaren får då inleda verksamheten i värdlandet (artikel 41.4).

På motsvarande sätt som gäller enligt andra direktiv på värdepappersmarknadsområdet får AIF-förvaltarens värdland inte ställa upp några ytterligare krav på verksamheten inom de områden som täcks av AIFM-direktivet (artikel 41.5).

Även vid förvaltning över gränserna ska AIF-förvaltaren anmäla till den behöriga myndigheten i referenslandet om någon av de uppgifter som ingår i den information som har lämnats i en underrättelse har ändrats (artikel 41.6 i AIFM-direktivet). Reglerna om skyldighet att anmäla ändringar vid förvaltning över gränserna motsvarar i huvudsak dem vid marknadsföring över gränserna (artiklarna 39.9 och 40.10).

Reglerna om gränsöverskridande förvaltning i artikel 41 i AIFM-direktivet omfattar dels icke EES-baserade AIF-förvaltare med Sverige som referensland och som avser att förvalta EES-baserade alternativa investeringsfonder etablerade i ett annat land inom EES, dels icke EES-baserade AIF-förvaltare med ett annat referensland än Sverige och som avser att förvalta alternativa investeringsfonder etablerade i Sverige.

Regeringen delar inte utredningens uppfattning att en icke EES-baserad AIF-förvaltare bör kunna få tillstånd för förvaltning av en specialfond. Som konstateras i avsnitt 5.4 utgör specialfonder en särskild kategori alternativa investeringsfonder som i hög utsträckning marknadsförs till icke-professionella investerare. Det är därför särskilt viktigt att Finansinspektionen kan utöva effektiv tillsyn över sådana fonder och deras förvaltare. I dagsläget framstår det som oklart hur EU-passen och Finansinspektionens tillsyn över icke EES-baserade AIF-förvaltare med tillstånd i Sverige kommer att fungera i praktiken. Regeringen anser därför att med hänsyn till investerarskyddet bör sådana förvaltare inte få möjlighet att få tillstånd att förvalta en specialfond.

Reglerna i artikel 41 i AIFM-direktivet bör tas in i bestämmelser i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. Bestämmelserna bör utformas efter förebild av 5 kap. 1, 8 och 9 §§ samt 6 kap. 1, 2 och 6 §§ samma lag.

När förvaltningen av en alternativ investeringsfond sker genom en filial är det enligt AIFM-direktivet de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens värdland som ska övervaka efterlevnaden av kraven i artiklarna 12 och 14 (enligt artikel 45.2). Det bör av lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder framgå att för en AIF-förvaltare med ett annat land inom EES som referensland och som driver filialverksamhet här i landet ska de bestämmelser i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder som genomför de artiklarna i direktivet gälla (8 kap. 1, 19–21 och 23 §§, se prop. 2012/13:155 s. 1031 f.). Regeln i artikel 21.5 a i AIFM-direktivet om att förvaringsinstitutet ska vara etablerat i samma land som fonden innebär att också de svenska bestämmelserna om förvaringsinstitut blir tillämpliga. Ett förvaringsinstitut för en svensk alternativ investeringsfond ska således tillämpa lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, oavsett i vilket land AIF-förvaltaren är etablerad.

5.9 Myndighetssamarbete

Regeringens förslag: Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en behörig myndighet i ett annat land inom EES till Esma för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 35.2, 35.15, 37.6, 37.7, 37.8, 37.9, 37.12, 37.19, 40.2 och 40.15 i AIFM-direktivet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att erinra mot det.

Skälen för regeringens förslag: I flera artiklar i AIFM-direktivet finns regler om att en behörig myndighet kan hänskjuta en fråga till Esma, t.ex. när en behörig myndighet i ett land inom EES ifrågasätter en behörig myndighets i ett annat land inom EES beslut, agerande eller brist på agerande (se prop. 2012/13:155 s. 386 ff.). I lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder anges de fall när Finansinspektionen får hänskjuta en fråga till Esma för tvistlösning (13 kap. 13 §).

I och med införandet av EU-pass för icke EES-baserade AIF-förvaltare och för EES-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder införs möjlighet för behöriga myndigheter att hänskjuta ytterligare frågor till Esma (artiklarna 35.2, 35.15, 37.6, 37.7, 37.8, 37.9, 37.12, 37.19, 40.2 och 40.15). I lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder bör det tas in hänvisningar till berörda artiklar i direktivet så att Finansinspektionen kan hänskjuta en fråga till Esma för tvistlösning i de fall som framgår av de artiklarna.

5.10 Lagval, behörig domstol och delgivning

Regeringens förslag: På ett rättsförhållande mellan en investerare som har hemvist inom EES och en icke EES-baserad AIF-förvaltare ska lagstiftningen i förvaltarens referensland tillämpas, om rättsförhållandet rör investerarens rättigheter eller skyldigheter i egenskap av ägare av andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond. På ett rättsförhållande mellan en sådan investerare och en icke EES-baserad alternativ investeringsfond som marknadsförs i Sverige, ska lagstiftningen i hemlandet eller referenslandet för den AIF-förvaltare som förvaltar fonden tillämpas.

En tvist om rättigheter eller skyldigheter för en ägare av andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond får tas upp av svensk domstol, om tvisten är mellan en investerare som har hemvist inom EES och en icke EES-baserad AIF-förvaltare som har Sverige som referensland. Detsamma ska gälla en sådan tvist mellan investeraren och en icke EES-baserad alternativ investeringsfond som marknadsförs i Sverige. Om det inte finns någon behörig domstol när svensk domstol är behörig, ska frågan tas upp av Stockholms tingsrätt (reservforum).

Det ska vara tillåtet att avtala om att ett rättsförhållande ska vara underkastat lagstiftningen i ett visst land inom EES. Ett avtalsvillkor om att lagstiftningen i ett land utanför EES ska tillämpas på rättsförhållandet ska dock vara ogiltigt. Detsamma ska gälla ett avtalsvillkor om att domstolarna i ett land utanför EES är behöriga att pröva en tvist om ett sådant rättsförhållande.

En icke EES-baserad AIF-förvaltare som har Sverige som referensland får delges genom förvaltarens rättsliga representant.

Utredningen berör inte frågorna om lagval, behörig domstol och delgivning i tvistemål.

Promemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens. Promemorians förslag avviker från regeringens förslag genom att det i promemorians förslag anges att svensk domsrätt föreligger även om en icke EES-baserad alternativ investeringsfond förvaltas i Sverige. Promemorians förslag avseende lagval innehåller omfattar också sådana fonder som förvaltas i Sverige.

Remissinstanserna: *Sveriges advokatsamfund* anför att uttrycken referensland respektive rättslig representant inte har definierats i promemorians förslag. Vidare anser Advokatsamfundet att det är tveksamt om förslaget till ny 8 kap. 32 § i promemorian verkligen genomför artikel 37.13 i AIFM-direktivet, eftersom direktivet förefaller begränsa sig till det obligationsrättsliga förhållandet mellan AIF-förvaltaren eller den alternativa investeringsfonden och investeraren. Emellertid omfattar förslaget enligt sin ordalydelse också sakrättsliga frågor. Om detta är avsikten bör enligt Advokatsamfundets mening förhållandet mellan förslaget och 5 kap. 3 § lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument klargöras. På motsvarande sätt bör det klargöras hur förslaget förhåller sig till de allmänna internationellt privaträttsliga principerna om dels att *lex rei sitae* styr sakrätten avseende aktier eller fondandelar, dels att gäldenärens hemvistlag styr sakrätten avseende fordringar. Om avsikten däremot är att det föreslagna lagrummet inte ska omfatta också sakrättsliga frågor bör detta klargöras. *Fondbolagens förening* anser att det bör förtydligas vad som avses med förslaget i fråga om domsrätt, mot bakgrund av att artikel 37 i AIFM-direktivet förefaller gälla enbart icke EES-baserade AIF-förvaltare och inte icke EES-baserade alternativa investeringsfonder. Föreningen påtalar vidare att en alternativ investeringsfond som förvaltas i Sverige alltid torde vara EES-baserad. Föreningen efterfrågar därutöver vissa andra förtydliganden som behandlas i författningskommentaren. Övriga remissinstanser tillstyrker promemorians förslag eller har inte något att erinra mot det.

Skälen för regeringens förslag

Reglerna i AIFM-direktivet

Enligt AIFM-direktivet ska eventuella tvister mellan AIF-förvaltaren eller den alternativa investeringsfonden och EES-baserade investerare i fonden avgöras i enlighet med lagstiftningen i ett land inom EES och under dess jurisdiktion (artikel 37.13 andra stycket). Med tvist avses här civilprocesser som t.ex. talan om skadestånd enligt bestämmelserna i 8 kap. 28–31 §§ lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. Sådana tvister handläggs i Sverige enligt bestämmelserna om tvistemål i rättegångsbalken. Den aktuella regeln i AIFM-direktivet gäller hur sådana tvister ska hanteras avseende såväl lagval som domsrätt i förhållande till olika stater.

Regeln i AIFM-direktivet bör läsas i ljuset av att artikel 37 i övrigt gäller icke EES-baserade AIF-förvaltares verksamhet inom EES. Syftet med regeln torde vara att skydda investerarna genom att tvister av aktuellt slag inte ska avgöras enligt lagstiftningen i ett land utanför EES

eller av en domstol i ett sådant land. Det land inom EES vars lagstiftning ska tillämpas på tvisten bör i allmänhet också vara samma land som har domsrätt i tvisten. *Fondbolagens förening* anför att artikel 37 i AIFM-direktivet endast omfattar icke EES-baserade AIF-förvaltare, varför de tvister med alternativa investeringsfonder som omfattas av lagrummet endast torde kunna gälla sådana fonder som förvaltas av icke EES-baserade AIF-förvaltare och således inte av EES-baserade AIF-förvaltare. Enligt regeringens bedömning torde emellertid såväl icke EES-baserade AIF-förvaltare som icke EES-baserade alternativa investeringsfonder omfattas av regeln. Detta med anledning av att någon begränsning i fråga om vilka icke EES-baserade alternativa investeringsfonder som avses inte framgår av artikeln och att behovet av investerarskydd torde vara detsamma vid en talan mellan investeraren och fonden som vid en talan mellan investeraren och AIF-förvaltaren.

Kommissionen har på sin webbplats kommenterat hur medlemsstaterna enligt kommissionens uppfattning bör genomföra artikel 37.13 andra stycket i AIFM-direktivet. Kommissionen anför att medlemsstaterna får bestämma lämplig jurisdiktion med beaktande av de relevanta internationella privaträttsliga instrumenten. I princip kräver regeln i direktivet att en medlemsstat har domsrätt över tvisten, men inte nödvändigtvis att det rör sig om referensmedlemsstaten. Referensmedlemsstaten är det land inom EES där en icke EES-baserad AIF-förvaltare ska ansöka om auktorisation (artiklarna 4.1 z och 37.5 i AIFM-direktivet). I det följande används begreppet referensland i stället för begreppet referensmedlemsstat (se avsnitt 5.3 och definitionen i nya 1 kap. 11 a § 2 lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder). Motsatsvis får inte medlemsstaterna, enligt kommissionens uppfattning, tillåta att den tillämpliga lagstiftningen eller de behöriga domstolarna finns i ett land utanför EU. I fråga om behöriga domstolar torde kommissionen avse att medlemsstaterna ska säkerställa att tvister av ifrågavarande slag kan avgöras av domstolar i en medlemsstat. Med medlemsstater i EU jämföras i nu aktuellt avseende länder inom EES.

Lagval

När ett avtal har anknytning till flera olika länder måste det avgöras vilket lands lag som ska tillämpas på avtalet. Lagvalet bestäms av regler inom den internationella privat- och processrätten. Frågor om lagval i privaträttsliga sammanhang regleras i den s.k. Rom I-förordningen (Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I)) när det gäller avtalsförpliktelser och i den s.k. Rom II-förordningen (Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 864/2007 av den 11 juli 2007 om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser (Rom II)) när det gäller förhållanden utanför avtalsförpliktelser (utomobligatoriska förhållanden). Dessa EU-förordningar är direkt tillämpliga.

Sådana tvister som avses i artikel 37.13 andra stycket i AIFM-direktivet kan vara t.ex. en skadeståndstalan som väcks av en investerare i en alternativ investeringsfond gentemot antingen en AIF-förvaltare eller fonden. I det senare fallet förutsätts att det rör sig om en sådan fond som har bildats på associationsrättslig grund och således har rättskapacitet.

Om den alternativa investeringsfonden i stället är bildad på kontraktsrättslig grund saknar den rättskapacitet enligt svensk rätt (jfr 4 kap. 1 § första stycket lagen [2004:46] om värdepappersfonder och prop. 2012/13:155 s. 291). Om det rör sig om en talan mot AIF-förvaltaren, och denne är en extern AIF-förvaltare som har ett avtalsförhållande med fonden, kan det förhålla sig så att det inte finns något direkt avtalsförhållande mellan AIF-förvaltaren och investeraren. I ett sådant fall är investerarens eventuella anspråk mot AIF-förvaltaren närmast av utomobligatorisk karaktär (a. prop. s. 292).

Vid genomförandet av artikel 37.13 andra stycket är således såväl Rom I-förordningen som Rom II-förordningen av intresse. Båda förordningarna har en universell tillämpning, dvs. den lag som anvisas i förordningarna ska tillämpas även om det är lagen i en icke medlemsstat (artikel 2 i Rom I-förordningen och artikel 3 i Rom II-förordningen). Det innebär att det land vars lagstiftning ska tillämpas i det enskilda fallet kan vara såväl ett land inom EES som ett land utanför EES. Förordningarna innebär att avtal om lagval som huvudregel är giltiga (artikel 3 respektive artikel 14). Ingen av förordningarna ska dock inverka på tillämpningen av gemenskapsrättsliga bestämmelser på särskilda delar av respektive rättsområde (artikel 23 respektive artikel 27). Således har regeln om lagval i AIFM-direktivet företräde framför förordningarna. Det innebär alltså att det är möjligt att vid genomförandet av regeln i AIFM-direktivet föreskriva särskilda bestämmelser om lagval som har företräde framför förordningarna.

Med hänsyn till det anförda bör det tas in bestämmelser om lagval i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder som har företräde framför Rom I-förordningen och Rom II-förordningen. Sådana bestämmelser bör avse de delar av parternas rättsförhållande som rör en investerares rättigheter eller skyldigheter i egenskap av ägare av andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond. På ett rättsförhållande mellan en investerare som har hemvist inom EES och en icke EES-baserad AIF-förvaltare ska lagstiftningen i förvaltarens referensland tillämpas. På ett rättsförhållande mellan en sådan investerare och en icke EES-baserad alternativ investeringsfond som har rättskapacitet och som marknadsförs i Sverige, ska lagstiftningen i hemlandet eller referenslandet för den AIF-förvaltare som förvaltar fonden tillämpas. I linje med synpunkterna från *Fondbolagens förening* saknas det anledning att i bestämmelsen beröra förvaltning som sker i Sverige, eftersom en alternativ investeringsfond som förvaltas i Sverige inte kan vara icke EES-baserad.

Med rättsförhållande avses här avtalsförpliktelser eller utomobligatoriska förpliktelser som rör en investerares rättigheter eller skyldigheter i egenskap av ägare av andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond. Bestämmelserna om lagval bör således ha ett vidare tillämpningsområde än vad som följer av ordalydelsen av artikel 37.13 andra stycket i AIFM-direktivet. En sådan lydelse av bestämmelserna bedöms dock vara förenlig med AIFM-direktivet. Avsikten med artikel 37.13 andra stycket i AIFM-direktivet torde inte vara att vilken lag som är tillämplig ska ändras under ett rättsförhållande beroende på om det pågår en tvist i domstol eller inte. Begreppet ”tvist” får därför anses omfatta hela rättsförhållandet. Med anledning av *Sveriges advokatsamfunds* påpekanden finns det skäl att förtydliga att sakrättsliga frågor inte omfattas av

bestämmelserna. Det följer av att sakrättsliga frågor, t.ex. vad avser äganderätt, avser rättsförhållandet till tredje man i allmänhet och inte endast förhållandet mellan en investerare och en AIF-förvaltare eller en alternativ investeringsfond, vilket förutsätts i artikel 37.13 andra stycket AIFM-direktivet.

Det bör inte vara tillåtet för en icke EES-baserad AIF-förvaltare som marknadsför alternativa investeringsfonder i Sverige att ingå avtal om lagval som innebär att lagstiftningen i land utanför EES ska tillämpas på ett rättsförhållande av nu aktuellt slag. Anledningen till detta är att ett sådant avtal skulle innebära att regeln i AIFM-direktivet kringgås. Ett sådant avtalsvillkor bör därför vara ogiltigt. Det finns dock ingen anledning att begränsa avtalsfriheten avseende lagval i förhållande till olika länder inom EES. Även i dessa avseenden bör bestämmelser tas in i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Med investerare avses här en investerare i en alternativ investeringsfond.

Att begreppet referensland vad gäller AIF-förvaltare inte definieras i promemorians förslag, vilket Advokatsamfundet påpekar, beror på att en sådan definition finns i utredningens betänkande (bilaga 3, 1 kap. 11 § 23). I förevarande lagrådsremiss föreslås i avsnitt 5.3 att en motsvarande definition ska införas i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (1 kap. 11 a § 2).

Domsrätt

Som framgår ovan reglerar artikel 37.13 andra stycket i AIFM-direktivet även under vilken stats jurisdiktion som en tvist mellan AIF-förvaltaren eller den alternativa investeringsfonden och EES-baserade investerare i fonder ska avgöras. Med jurisdiktion avses vilken stat som enligt den internationella privat- och processrätten har domsrätt över tvisten, dvs. vilken stats domstolar som är behöriga i förhållande till domstolarna i andra stater. Avsikten med regeln i AIFM-direktivet är således att medlemsstaterna ska säkerställa att tvister av ifrågavarande slag kan avgöras av domstolar i ett land inom EES.

Frågor om domsrätt m.m. avseende privaträttsliga frågor i allmänhet regleras i den s.k. Bryssel I-förordningen (Rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område) när det gäller svarande som har hemvist i en medlemsstat i EU och i Luganokonventionen (Konvention om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område [Nya Luganokonventionen, EUT L 339, 21.12.2007, s. 3, Celex 22007A1221(03)]) beträffande svarande som har hemvist i Norge, Schweiz eller i Island. Inom EU har det antagits en reviderad Bryssel I-förordning som börjar tillämpas den 10 januari 2015 (Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område). Förordningen i dess nuvarande lydelse och konventionen är likalydande i sak och reglerar frågor om domsrätt mellan medlemsstaterna respektive konventionsstaterna. Vid tillämpningen av förordningen bör således inte domstolarna i ett land utanför EES kunna

bli behöriga att pröva en sådan tvist som avses i AIFM-direktivet. Någon lagstiftningsåtgärd krävs därför inte för att genomföra artikel 37.13 andra stycket i det avseendet.

Vid tillämpningen av Luganokonventionen kan det dock tänkas att domstolarna i Schweiz får domsrätt över en tvist av aktuellt slag, t.ex. beträffande en alternativ investeringsfond som har sitt säte där och är svarande. Schweiz är inte ett land inom EES. Det torde inte vara förenligt med AIFM-direktivet att en tvist mellan en investerare som har hemvist inom EES och t.ex. en alternativ investeringsfond enbart kan prövas av schweizisk domstol. Av Luganokonventionen följer emellertid att regler som med avseende på särskilda frågor reglerar domstols behörighet och som finns i rättsakter som utfärdats av EU:s institutioner ska behandlas på samma sätt som konventioner enligt artikel 67.1 (punkten 1 i protokoll 3 till konventionen). Om en avtalslutande part, eller flera avtalslutande parter gemensamt, införlivar regler i EU:s rättsakter med nationell rätt, ska dessa bestämmelser i nationell lag också behandlas på samma sätt som de konventioner som avses i artikel 67.1 (punkten 3 i protokoll 3 till konventionen). Artikel 67.1 innebär i sin tur att konventionen inte ska inverka på andra konventioner som de avtalslutande staterna och/eller konventionsstaterna har tillträtt och som på särskilda områden reglerar domstolars behörighet. Enligt artikeln ska inte heller Luganokonventionen hindra sådana stater från att tillträda dessa konventioner. Innebörden av dessa regler i konventionen bedöms vara att det är möjligt att i svensk rätt, i syfte att genomföra artikel 37.13 andra stycket i AIFM-direktivet i fråga om domsrätt, införa en bestämmelse om domsrätt som gäller i stället för Luganokonventionens regler. En sådan bestämmelse bör tas in i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. Till följd av artikel 67 och protokoll 3 till konventionen strider inte en sådan bestämmelse mot Sveriges åtaganden gentemot Schweiz i dess egenskap av konventionsstat.

Utanför förordningens och konventionens tillämpningsområde, tillämpas vissa av bestämmelserna i 10 kap. rättegångsbalken analogt. Det avser frågan om svensk domstol är behörig att pröva en tvist. Det saknas förutsättningar för att i lag reglera att ett tredjelands domstolar inte ska vara behöriga att pröva en viss tvist. Den ovannämnda bestämmelsen om domsrätt i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder bör emellertid vara generell tillämplig i förhållande till tredjeland. På så sätt uppnås det investerarskydd som eftersträvas i AIFM-direktivet även i förhållande till andra länder utanför EES än Schweiz.

Artikel 37.13 andra stycket i AIFM-direktivet reglerar även frågan om jurisdiktion beträffande en tvist mellan en investerare och en alternativ investeringsfond. Om fonden är bildad på kontraktsrättslig grund saknar den rättskapacitet enligt svensk rätt (jfr 4 kap. 1 § första stycket lagen om värdepappersfonder och a. prop. s. 291). En sådan fond kan därför inte vara part i ett tvistemål, vilket innebär att det saknas anledning att reglera frågan om domsrätt i det avseendet. För alternativa investeringsfonder som har rättskapacitet bör det emellertid tas in en bestämmelse om domsrätt i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. Den bör avse sådana fonder som inte är EES-baserade och som marknadsförs i Sverige. Detta förklaras av att regeln i AIFM-direktivet syftar till att undvika att vissa tvister enbart kan prövas av domstolar utanför EES. För

alternativa investeringsfonder som är etablerade inom EES är redan domstolar i ett eller flera länder inom EES behöriga att pröva tvister i vilka fonden är svarande. Beträffande icke EES-baserade alternativa investeringsfonder som inte marknadsförs i Sverige saknas det skäl att föreskriva svensk domsrätt. Om däremot en icke EES-baserad alternativ investeringsfond marknadsförs i Sverige, bör det av investerarskyddsskäl finnas svensk domsrätt. Svensk domsrätt i ett sådant fall bedöms även vara förenligt med AIFM-direktivet.

Sammantaget bör det tas in en bestämmelse om svensk domsrätt i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder beträffande dels icke EES-baserade AIF-förvaltare som har Sverige som referensland, dels alternativa investeringsfonder som marknadsförs i Sverige. Som *Fondbolagens förening* påtalar saknas det anledning att i bestämmelsen beröra förvaltning som sker i Sverige, eftersom en alternativ investeringsfond som förvaltas i Sverige inte kan vara icke EES-baserad.

Om svensk domsrätt föreligger och någon behörig domstol inte finns enligt bestämmelserna i 10 kap. rättegångsbalken, bör Stockholms tingsrätt vara reservforum.

Vidare bör det i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder tas in en bestämmelse om prorogationsavtal. Om en icke EES-baserad AIF-förvaltare som marknadsför en alternativ investeringsfond i Sverige ingår ett avtal om att en tvist av nu aktuellt slag ska avgöras av en domstol i ett land utanför EES, bör avtalet vara giltigt.

Delgivning

En icke EES-baserad AIF-förvaltare ska utse en rättslig representant som är etablerad i referenslandet (artikel 37.7 b och c i AIFM-direktivet). Den rättsliga representanten ska, tillsammans med AIF-förvaltaren, vara förvaltarens kontaktperson för investerare, för Esma och för behörig myndighet vad gäller den verksamhet för vilken AIF-förvaltaren har tillstånd.

I syfte att underlätta för investerare att väcka talan mot en icke EES-baserad AIF-förvaltare bör det i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder anges att delgivning med förvaltaren får ske genom dennes rättsliga representant. I annat fall kan det för en investerare vara förenat med praktiska problem att väcka en sådan talan. Frågor om delgivning regleras främst i delgivningslagen (2010:1932).

Att begreppet rättslig representant inte definieras i promemorians förslag, vilket *Sveriges advokatsamfund* påpekar, beror på att en sådan definition finns i utredningens betänkande (bilaga 3, 1 kap. 11 § 25). I förevarande lagrådsremiss föreslås i avsnitt 5.3 att en motsvarande definition ska införas i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (1 kap. 11 a § 3).

5.11 Behörig domstol och tillämplig lag i förvaltningsmål

Regeringens bedömning: Reglerna i artikel 37.13 första stycket i AIFM-direktivet, som gäller tillämplig lag och behörig domstol
--

beträffande tvister mellan AIF-förvaltaren och behörig myndighet i referenslandet, kräver inte någon lagstiftningsåtgärd.

Utredningen berör inte frågorna om behörig domstol och tillämplig lag i förvaltningsmål.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Sveriges advokatsamfund* anför att det bör övervägas att justera förslaget så att detta bättre motsvarar direktivets lydelse och bättre stämmer överens med svenskt juridiskt språkbruk. Enligt Advokatsamfundet syftar möjligen artikel 37.13 första stycket i AIFM-direktivet på situationer där en AIF-förvaltare har överklagat ett beslut av tillsynsmyndigheten. Övriga remissinstanser tillstyrker promemorians förslag eller har inte något att erinra mot det.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt AIFM-direktivet ska eventuella ”tvister” mellan AIF-förvaltaren och behörig myndighet i referenslandet avgöras i enlighet med lagstiftningen i referenslandet och under dess jurisdiktion (artikel 37.13 första stycket). I detta sammanhang torde inte med tvister avses civilrättsliga tvister (tvistemål), till skillnad från de tvister som behandlas i avsnitt 5.10. Det som torde avses är, vilket även *Sveriges advokatsamfund* anför, förvaltningsärenden som handläggs av förvaltningsmyndighet och förvaltningsmål som handläggs vid allmän förvaltningsdomstol. Med anledning av Advokatsamfundets synpunkter finns det anledning att understryka att första och andra styckena i artikel 37.13 i AIFM-direktivet avser olika saker och att förslaget till nya 8 kap. 32 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder inte syftar till att genomföra det första stycket i artikeln.

Av 16 kap. 1 § andra stycket lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder följer att Finansinspektionens beslut enligt lagen i allmänhet får överklagas till allmän förvaltningsdomstol. I praktiken är det Förvaltningsrätten i Stockholm som prövar sådana överklaganden. Även beslut som avser en icke EES-baserad AIF-förvaltare som har Sverige som referensland enligt de bestämmelser som nu föreslås kommer att kunna överklagas på samma sätt. Det saknas därför anledning att överväga några lagstiftningsåtgärder beträffande behörig domstol i dessa frågor. Om svensk förvaltningsdomstol är behörig att pröva ett mål om sådana frågor ska svensk rätt, huvudsakligen lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, tillämpas. Det krävs således inte någon lagstiftningsåtgärd för att genomföra artikel 37.13 första stycket i AIFM-direktivet.

6 Upphävandet av vissa bestämmelser om icke EES-baserade AIF-förvaltare och alternativa investeringsfonder

Regeringens förslag: Nuvarande bestämmelser om icke EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, såvitt gäller marknadsföring till professionella investerare, ska upphöra att gälla. Hänvisningarna till bestämmelserna som upphävs tas bort.

Tillstånd för marknadsföring till icke-professionella investerare får, som ett minimikrav, ges bara om fonden får marknadsföras till professionella investerare i Sverige.

Promemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens. Promemorians förslag avviker från regeringens förslag genom att det i promemorias förslag krävs att det finns samarbetsarrangemang mellan tillsynsmyndigheten i tredjeländ och Finansinspektionen vid marknadsföring till icke-professionella investerare av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att erinra mot det.

Skälen för regeringens förslag: Esmas ska inom tre år efter ikraftträdandet av en delegerad rättsakt som kommissionen har antagit, enligt vilken reglerna i artiklarna 35 och 37–41 i AIFM-direktivet om EU-pass för icke EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder ska börja tillämpas, göra en utvärdering och ta ställning till om medlemsstaternas nationella bestämmelser för sådana förvaltare och fonder bör upphöra att gälla, dvs. de bestämmelser som genomför artiklarna 36 och 42 (artikel 68, se även prop. 2012/13:155 s. 362 ff. och 1035). Om Esmas kommer fram till att det utifrån vissa angivna aspekter inte finns några väsentliga hinder mot att de bestämmelserna upphör att gälla och att reglerna i artiklarna 35 och 37–41 i AIFM-direktivet blir den enda möjligheten för sådan verksamhet inom EU, ska Esmas avge ett positivt yttrande (artikel 68.4). Kommissionen ska i sådant fall därefter, genom att anta en delegerad rättsakt, besluta om och när de nationella bestämmelserna som genomför artiklarna 36 och 42 i AIFM-direktivet ska upphöra att gälla (artiklarna 66.4 och 68.6).

För att genomföra dessa regler i svensk rätt bör nuvarande bestämmelser om icke EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, såvitt gäller marknadsföring till professionella investerare, upphöra att gälla den dag regeringen bestämmer (se avsnitt 9). I 4 kap. 5 och 6 §§, 5 kap. 7, 8 och 11–13 §§ samt 15 kap. 1 och 2 §§ samma lag finns hänvisningar till de bestämmelser som upphävs. I 13 kap. 13 § samma lag finns även en hänvisning till artikel 42 i AIFM-direktivet, som ska upphöra att tillämpas. Dessa hänvisningar bör således tas bort.

Från den tidpunkt då 4 kap. 8 § samt 5 kap. 5 och 10 §§ lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder upphör att gälla kommer den enda möjligheten för marknadsföring till professionella investerare inom EES av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder vara att uppfylla kraven i de harmoniserade reglerna för tredjelandssituationer, se avsnitt 5. Vid marknadsföring till icke-professionella investerare måste åtminstone kraven för marknadsföring till professionella investerare vara uppfyllda. Därutöver gäller oförändrat för marknadsföring till icke-professionella investerare i Sverige att fonden ska uppfylla kraven i 4 kap. 2 § första stycket samma lag eller att andelarna eller aktierna ska vara upptagna till handel på en reglerad marknad eller en motsvarande marknad utanför EES och det finns ett faktablad för fonden.

Länderna inom EES får enligt AIFM-direktivet ställa upp högre krav i fråga om marknadsföring till icke-professionella investerare än dem som gäller för marknadsföring till professionella investerare (artikel 43). För marknadsföring till icke-professionella investerare krävs således för det första att kraven för marknadsföring till professionella investerare är uppfyllda. Till följd av att det för marknadsföring till icke-professionella investerare krävs att den alternativa investeringsfonden får marknadsföras till professionella investerare i Sverige måste AIF-förvaltaren ha ett sådant tillstånd som avses i AIFM-direktivet. En förutsättning för det är att de krav som gäller för tillstånd enligt direktivet ska vara uppfyllda (artikel 37.7). De krav som anges i direktivet föreslås införas i bestämmelser i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, se avsnitt 5. Det innebär att hänvisningarna till 5 kap. 5 § andra stycket och 10 § inte behöver ersättas med nya bestämmelser som anger dessa krav. Till skillnad från promoriens förslag anser regeringen att det inte finns tillräckliga skäl för att ställa upp ett särskilt krav på att det ska finnas samarbetsarrangemang mellan tillsynsmyndigheten i det land där en icke EES-baserad alternativ investeringsfond är etablerad och Finansinspektionen vid marknadsföring av sådana fonder till icke-professionella investerare. För att en sådan fond ska få marknadsföras till professionella investerare inom EES krävs att det finns samarbetsarrangemang mellan tillsynsmyndigheten i det land där fonden är etablerad och behörig myndighet i AIF-förvaltarens hemland eller referensland (artiklarna 35.3 och 40.2 i AIFM-direktivet). Sådana samarbetsarrangemang för vara tillräckliga för att tillgodose behoven av samarbete mellan berörda myndigheter även vid marknadsföring till icke-professionella investerare.

I lagrådsremissen behandlas inte frågan om huruvida de ändringar i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder som föreslås bör föranleda några ändringar i andra lagar. Skälet för det är den osäkerhet som råder kring om och när de föreslagna nya bestämmelserna ska träda i kraft. Frågan om behovet av lagändringar med anledning av ändringarna i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder kommer att övervägas i ett annat sammanhang.

7 Övriga ändringar i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder

7.1 Utländska EES-baserade AIF-förvaltare som marknadsför icke EES-baserade alternativa investeringsfonder till professionella och vissa icke-professionella investerare

Regeringens förslag: En utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd som avses i AIFM-direktivet, får efter tillstånd från Finansinspektionen, marknadsföra en icke EES-baserad alternativ investeringsfond till vissa icke-professionella investerare i Sverige.

Tillstånd ska ges om förvaltaren uppfyller kraven i AIFM-direktivet med undantag för vissa krav avseende förvaringsinstitut, om det finns lämpliga arrangemang för samarbete mellan berörda tillsynsmyndigheter avseende övervakning av systemrisker och under förutsättning att det land där fonden är etablerad inte är upptaget i FATF:s förteckning över icke-samarbetsvilliga länder.

Promemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att erinra mot det.

Skälen för regeringens förslag: Utländska EES-baserade AIF-förvaltare som i sitt hemland är registrerade eller har tillstånd som avses i AIFM-direktivet, får efter tillstånd från Finansinspektionen, marknadsföra riskkapitalfonder till professionella och vissa icke-professionella investerare enligt 5 kap. 7 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (se prop. 2012/13:155 s. 249 ff.).

En utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd som avses i AIFM-direktivet får efter underrättelse enligt 5 kap. 3 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder utan tillstånd enligt 5 kap. 7 § samma lag, marknadsföra andelar eller aktier i sådana EES-baserade alternativa investeringsfonder till professionella investerare i Sverige. Sådant tillstånd krävs emellertid för utländska EES-baserade AIF-förvaltare som endast är registrerade i hemlandet även för marknadsföring till professionella investerare här i landet. Vidare krävs tillstånd för samtliga utländska EES-baserade AIF-förvaltare beträffande marknadsföring till s.k. semi-professionella investerare (se a. prop. s. 249 ff.). I 5 kap. 7 § första stycket lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder är det således fråga om dels två kategorier av AIF-förvaltare, dels två kategorier av investerare. Lydelsen av första stycket i paragrafen bör därför justeras så att det på ett tydligare sätt framgår när det endast krävs underrättelse och när det krävs tillstånd av Finansinspektionen för att en AIF-förvaltare ska få marknadsföra en riskkapitalfond till investerare i Sverige.

Också i 5 kap. 7 § andra stycket finns det skäl att justera lydelsen och förtydliga de krav som ska vara uppfyllda om den alternativa investe-

ringsfonden inte är EES-baserad. Samma krav ska således gälla för en utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd som avses i AIFM-direktivet som för en svensk AIF-förvaltare (se 4 kap. 5 § tredje stycket och a. prop. s. 249 ff.).

7.2 Ingripanden mot icke EES-baserade AIF-förvaltare

Regeringens förslag: Om en icke EES-baserad AIF-förvaltare som driver verksamhet i Sverige med stöd av tillstånd enligt 5 kap. lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder åsidosätter sina skyldigheter enligt den lagen eller andra författningar som reglerar förvaltarens verksamhet i Sverige, får Finansinspektionen vidta samma åtgärder som mot en svensk AIF-förvaltare.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att erinra mot det.

Skälen för regeringens förslag: Om en icke EES-baserad AIF-förvaltare som driver verksamhet i Sverige med stöd av tillstånd enligt 5 kap. 10 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder åsidosätter sina skyldigheter enligt den lagen eller andra författningar som reglerar förvaltarens verksamhet i Sverige, har Finansinspektionen enligt 14 kap. 22 § den lagen samma möjligheter att ingripa som mot en svensk AIF-förvaltare.

Av förarbetena till sistnämnda paragraf framgår att avsikten är att samma åtgärder som kan vidtas mot en svensk AIF-förvaltare ska kunna vidtas mot en förvaltare från ett land utanför EES som driver verksamhet med stöd av ett tillstånd enligt den lagen (se prop. 2012/13:155 s. 378 och 513).

En AIF-förvaltare från ett land utanför EES kan emellertid driva verksamhet med stöd av tillstånd även enligt andra paragrafer i 5 kap. än 10 §. Genom den felaktiga hänvisningen till 5 kap. 10 § i 14 kap. 22 § har tillämpningsområdet för sistnämnda paragraf således blivit snävare än det som är avsett. Härvid kan även jämföras med motsvarande bestämmelser om ingripande i fråga om utländska EES-baserade AIF-förvaltare som driver verksamhet i Sverige och de hänvisningar till 5 kap. som finns där (se 14 kap. 19–21 §§). Hänvisningen i 14 kap. 22 § bör därför ändras så att den avser 5 kap. och inte bara 10 § i det kapitlet. Finansinspektionen får därmed möjlighet att ingripa oavsett enligt vilken paragraf i 5 kap. lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder som en icke EES-baserad AIF-förvaltare har tillstånd att driva verksamhet i Sverige.

8 Åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism

Regeringens förslag: Lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism ska gälla även för filialer i Sverige till utländska AIF-förvaltare som driver förvaltning av alternativa investeringsfonder enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

AIF-förvaltare ska anses som utomstående i bestämmelserna om grundläggande åtgärder för kundkännedom i lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism.

Bestämmelserna om grundläggande kundkännedom och om fortlopande uppföljning av affärsförbindelser ska inte gälla för AIF-förvaltare som har hemvist

– inom EES,

– i en stat utanför EES om staten har bestämmelser om åtgärder mot penningtvätt som motsvarar dem i tredje penningtvättsdirektivet och om det finns tillsyn över att dessa bestämmelser följs.

AIF-förvaltare ska tillämpa bestämmelserna om kundkännedom och bevarande av handlingar även för sina filialer och majoritetsägda dotterföretag i länder utanför EES, om inte det landets lag hindrar detta.

AIF-förvaltare får inte föra anonyma konton eller utfärda anonyma motböcker.

AIF-förvaltare ska ha ett system för att snabbt och fullständigt kunna lämna upplysningar om huruvida de under de senaste fem åren har haft en affärsförbindelse med en viss person och, om så skulle vara fallet, om förbindelsens art.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att erinra mot det.

Skälen för regeringens förslag: Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism (tredje penningtvättsdirektivet) har i svensk rätt genomförts i lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism (se prop. 2008/09:70, bet. 2008/09:JuU13, rskr. 2008/09:163).

I samband med att AIFM-direktivet genomfördes i svensk rätt infördes det i 1 kap. 2 § 19 nämnda lag en hänvisning till förvaltning av alternativa investeringsfonder enligt lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder (se SFS 2013:580 samt prop. 2012/13:155 s. 146 f. och 538). Därigenom omfattas AIF-förvaltare, i likhet med andra finansiella företag, av regler om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism.

I tredje penningtvättsdirektivet definieras begreppet finansiellt institut i artikel 3.2. I led d i den uppräkningslista som finns i punkten 2 anges företag för kollektiva investeringar som erbjuder sina andelar eller aktier till

försäljning. Motsvarande bestämmelse i svensk rätt är 1 kap. 2 § 7 lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism och som avser fondverksamhet enligt lagen (2004:46) om värdepappersfonder (jfr prop. 2008/09:70 s. 59, 66 och 180).

I definitionen av finansiellt institut i tredje penningtvättsdirektivet finns det inte någon hänvisning till Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (UCITS-direktivet). Det framstår därför som att även andra företag för kollektiva investeringar än sådana som omfattas av UCITS-direktivet inbegrips i definitionen av finansiellt institut. I AIFM-direktivet definieras en alternativ investeringsfond som ett företag för kollektiva investeringar (artikel 4.1 a). Som nämnts ovan infördes därför i samband med att AIFM-direktivet genomfördes i svensk rätt i 1 kap. 2 § 19 lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism en hänvisning till förvaltning av alternativa investeringsfonder enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

I flera av bestämmelserna i lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism finns hänvisningar till fondverksamhet som avses i 1 kap. 2 § 7 lagen om värdepappersfonder (se 1 kap. 4 §, 2 kap. 4, 5, 12 och 14 §§ samt 3 kap. 7 §). Det bör därför övervägas om det i de bestämmelserna bör införas hänvisningar även till förvaltning av alternativa investeringsfonder enligt 1 kap. 2 § 19.

I lagrådsremissen Viss kreditgivning till konsumenter, som överlämnades till Lagrådet den 24 januari 2014, föreslås även ändringar i flera av de nu aktuella bestämmelserna i lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism. De ändringarna berörs dock inte i förevarande lagrådsremiss.

Lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism gäller enligt 1 kap. 4 § i fråga om verksamheter som avses i 2 § 1–7 och 17 även filialer i Sverige till utländska juridiska personer med huvudkontor i utlandet. Den paragrafen genomför artikel 3.2 f i tredje penningtvättsdirektivet, vilken innebär att som finansiella institut ska även avses inom EES belägna filialer till finansiella institut som avses i leden a–e med huvudkontor inom eller utanför EES (se prop. 2008/09:70 s. 182). Lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism bör i enlighet med detta omfatta även en filial i Sverige till en utländsk AIF-förvaltare som driver förvaltning av alternativa investeringsfonder enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. I förstnämnda lag bör det därför i 1 kap. 4 § införas en hänvisning till 1 kap. 2 § 19 samma lag.

I 2 kap. 3 § lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism finns bestämmelser om grundläggande åtgärder för kundkännedom. Enligt tredje stycket får en verksamhetsutövare även förlita sig på åtgärder för att uppnå kundkännedom som har utförts av vissa utomstående, om verksamhetsutövaren på begäran och utan dröjsmål kan få del av de uppgifter om kunden som den utomstående har inhämtat. I 2 kap. 4 § anges vad som avses med utomstående i 3 §. Bestämmelserna i 2 kap. 4 §, som omfattar bl.a. verksamhet som anges i 1 kap. 2 § 1–3, 5–7 och 17, genomför artikel 16 i tredje penningtvättsdirektivet, i vilken det anges att de som avses är de institut och företag som anges i artikel 2 och

motsvarande institut och personer i tredjeland (se prop. 2008/09:70 s. 188). I artikel 2 anges att direktivet ska vara tillämpligt bl.a. på kreditinstitut och finansiella institut. I enlighet med den bedömning som görs ovan när det gäller hur begreppet finansiella institut bör förstås i tredje penningtvättsdirektivet, bör en sådan utomstående som avses i 2 kap. 3 § tredje stycket lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism även kunna vara någon som driver förvaltning av alternativa investeringsfonder enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. I lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism bör det därför i 2 kap. 4 § införas hänvisningar till 1 kap. 2 § 19 samma lag.

Från kraven på åtgärder för grundläggande kundkännedom och om fortlöpande uppföljning av affärsförbindelser görs det flera undantag i 2 kap. 5 § lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism. Genom en hänvisning i 2 kap. 5 § 2 till 1 kap. 2 § 1–7, 17 och 18 undantas bl.a. verksamhetsutövare som driver fondverksamhet enligt lagen om värdepappersfonder. Det undantaget gäller både verksamhetsutövare som hör hemma inom EES och verksamhetsutövare som hör hemma i ett land utanför EES, om landet har bestämmelser om åtgärder mot penningtvätt som motsvarar dem i tredje penningtvättsdirektivet och det finns tillsyn över att dessa bestämmelser följs. Genom 2 kap. 5 § lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism har artikel 11 i tredje penningtvättsdirektivet genomförts i svensk rätt (se prop. 2008/09:70 s. 189 ff.). Enligt artikel 11.1 ska de institut och personer som omfattas av direktivet inte vara underkastade de krav som anges i angivna artiklar, om kunden är ett kreditinstitut eller ett finansiellt institut som omfattas av det direktivet eller ett kreditinstitut eller ett finansiellt institut i ett tredjeland som fastställer krav som motsvarar dem som fastställs i direktivet och vars överensstämmelse med dessa krav är föremål för tillsyn. Det innebär att det även i 2 kap. 5 § 2 lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism bör införas en hänvisning till 1 kap. 2 § 19 samma lag.

Enligt 2 kap. 12 § lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism ska verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § 1–7, 17 och 18 tillämpa bestämmelserna om kundkännedom och bevarande av handlingar i 2 kap. samma lag även beträffande sina filialer och majoritetsägda dotterföretag i länder utanför EES, om inte det landets lag hindrar detta. I 2 kap. 12 § har artikel 31.1 och 31.3 i tredje penningtvättsdirektivet genomförts i svensk rätt (se prop. 2008/09:70 s. 195 f.). Enligt artikel 31.1 ska de kreditinstitut och finansiella institut som omfattas av det direktivet vid sina filialer och majoritetsägda dotterbolag i tredjeländer i förekommande fall tillämpa åtgärder som är minst likvärdiga med dem som anges i direktivet i fråga om kundkontroll och bevarande av uppgifter. Om tredjelandets lagstiftning inte tillåter tillämpning av sådana likvärdiga åtgärder, ska de berörda kreditinstituten och finansiella instituten underrätta den behöriga myndigheten i hemlandet om detta. I lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism bör det därför även i 2 kap. 12 § införas en hänvisning till 1 kap. 2 § 19 samma lag.

Verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § 1–7, 17 och 18 lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism får enligt 2 kap.

14 § samma lag inte föra anonyma konton eller utfärda anonyma motböcker. Sistnämnda paragraf genomför artikel 6 i tredje penningtvättsdirektivet i svensk rätt och gäller bl.a. den som driver fondverksamhet enligt lagen om värdepappersfonder (se prop. 2008/09:70 s. 196). Enligt artikel 6 ska kreditinstitut och finansiella institut förbjudas att föra anonyma konton eller utfärda anonyma motböcker. I likhet med ett fondbolag får en AIF-förvaltare, efter tillstånd av Finansinspektionen, ta emot medel med redovisningsskyldighet (se 7 kap. 1 § första stycket 2 respektive 3 kap. 2 § andra stycket 2). Förbudet mot att föra anonyma konton bör därför gälla även i verksamhet enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. Det bör därför i 2 kap. 14 § lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism införas en hänvisning även till 1 kap. 2 § 19 samma lag.

Enligt 3 kap. 7 § lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism ska en verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § 1–7, 17 och 18 samma lag ha ett system för att snabbt och fullständigt kunna lämna upplysningar om huruvida de under de senaste fem åren har haft en affärsförbindelse med en viss person och, om så skulle vara fallet, om förbindelsens art. Paragrafen, som omfattar bl.a. verksamhetsutövare som driver fondverksamhet enligt lagen om värdepappersfonder, genomför artikel 32 i tredje penningtvättsdirektivet i svensk rätt (se prop. 2008/09:70 s. 199). Enligt artikel 32 ska kreditinstitut och finansiella institut inrätta system som gör det möjligt för dem att på förfrågningar från myndigheter snabbt och fullständigt lämna upplysningar om huruvida de har eller under de senaste fem åren har haft en affärsförbindelse med specificerade fysiska eller juridiska personer och, om så skulle vara fallet, om förbindelsens natur. Skyldigheten att ha ett sådant system bör därför gälla även i verksamhet enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. I lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism bör det även i 3 kap. 7 § införas en hänvisning till 1 kap. 2 § 19 samma lag.

9 Ikräftträdande- och övergångsbestämmelser

Regeringens förslag: De nya bestämmelserna för icke EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska träda i kraft den dag regeringen bestämmer.

Nuvarande bestämmelser om icke EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, såvitt gäller marknadsföring till professionella investerare, ska upphöra att gälla den dag regeringen bestämmer. De följdändringar som krävs när dessa bestämmelser upphävs ska träda i kraft den dag regeringen bestämmer.

Ändringarna i lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, ska träda i kraft den 15 juli 2014. Ändringarna i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder som innebär förtydligande i bestämmelserna om utländska EES-baserade AIF-förvaltarens marknadsföring av vissa alternativa investeringsfonder till professionella och vissa icke-professionella investerare och rättelse i bestämmelserna om ingripande mot icke EES-baserade AIF-förvaltare, ska träda i kraft den 1 juli 2014.

Regeringens bedömning: Några övergångsbestämmelser krävs inte.

Utredningen lämnar inte något förslag om ikraftträdande av lagändringarna. Utredningen lämnar dock ett beredningsunderlag för hur artiklarna 35 och 37–41 ska genomföras (bilaga 3 till betänkandet) i ett nytt lagstiftningsärende vid en senare tidpunkt (se avsnitt 5). Utredningen föreslår att ett tillstånd till marknadsföring motsvarande det som numera följer av 4 kap. 8 § samt 5 kap. 5 och 10 §§ lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska gälla fram till dagen för upphörande av artiklarna 36 och 42 i AIFM-direktivet. Om AIF-förvaltaren före dess har lämnat in en underrättelse eller en ansökan om tillstånd till marknadsföring enligt de föreslagna bestämmelserna om marknadsföringspass, ska ett tillstånd enligt de äldre bestämmelserna enligt utredningens förslag gälla även för tiden fram till dess att Finansinspektionen har prövat underrättelsen respektive ansökan enligt de nya bestämmelserna.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens. Promemorians förslag avviker från regeringens genom att det i promemorians förslag anges att ändringarna i lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism ska träda i kraft den 1 juli 2014.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att erinra mot det.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Reglerna i AIFM-direktivet

Lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder trädde i kraft den 22 juli 2013. Lagen innehåller dock inte några bestämmelser som genomför de harmoniserade reglerna för tredjelandssituationer, dvs. de regler som gäller förvaltnings- och marknadsföringspass vid gränsöverskridande verksamhet avseende icke EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder (artiklarna 35 och 37–41). Förslag till hur de reglerna ska genomföras i svensk rätt finns i avsnitt 5.

Enligt AIFM-direktivet skulle medlemsstaterna senast den 22 juli 2013 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att genomföra det direktivet (artikel 66.1). Dessa lagar och andra författningar ska tillämpas fr.o.m. den 22 juli 2013 (artikel 66.2). Det finns emellertid ett undantag från detta. De lagar och andra författningar som är nödvändiga för att genomföra artiklarna 35 och 37–41 behöver nämligen inte träda i kraft före det datum som anges i den delegerade rättsakt som ska antas av kommissionen med stöd av artikel 67.6. För dessa artiklar gäller således en villkorad och senarelagd tillämpning.

I AIFM-direktivet finns särskilda regler av intresse för tillämpningen av artiklarna 35 och 37–41 (artikel 67). Reglerna innebär bl.a. att kommissionen ska anta den delegerade rättsakten under vissa förutsättningar och i rättsakten ”närmare ange när reglerna i artiklarna 35 och 37–41 ska bli tillämpliga i alla medlemsstater”. Såväl Europaparlamentet som rådet får invända mot den delegerade rättsakten inom tre månader, om inte denna period förlängs (artikel 58). Såvida inte någon sådan invändning görs inom föreskriven tid, kommer således den delegerade rättsakten innebära att medlemsstaterna ska ha genomfört artiklarna 35 och 37–41 i AIFM-direktivet senast vid ett visst datum.

Före det att den ovannämnda delegerade rättsakten antas, ska Esmas senast den 22 juli 2015 ha gjort en utvärdering av hur de gällande nationella bestämmelserna om gränsöverskridande verksamhet har fungerat (artikel 67.1–67.4). De bestämmelser som avses här är dels de som genomför artiklarna 36 och 42 i AIFM-direktivet, dels de som genomför reglerna om förvaltningspass och marknadsföringspass i artiklarna 32 och 33 i direktivet. Utvärderingen ska bl.a. avse frågor om investerarskydd, marknadsstörningar, konkurrens och övervakning av systemrisk. Den gäller såväl EES-baserade AIF-förvaltare och alternativa investeringsfonder som icke EES-baserade AIF-förvaltare och fonder. När det gäller icke EES-baserade AIF-förvaltare och alternativa investeringsfonder är det fråga om en utvärdering av medlemsstaternas nationella regler, i motsats till de harmoniserade tredjelandssregler som omfattas av den senarelagda tidpunkten för tillämpning.

Inom tre år efter ikraftträdandet av nämnda delegerade rättsakt ska Esmas göra en ny utvärdering och då ta ställning till medlemsstaternas nationella bestämmelser för icke EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder, dvs. de bestämmelser som genomför artiklarna 36 och 42 (artikel 68). Om Esmas då kommer fram till att det utifrån vissa angivna aspekter inte finns några väsentliga hinder mot att bestämmelserna upphör att gälla och att reglerna i artiklarna 35 och 37–41 i AIFM-direktivet blir den enda möjligheten för så-

dan verksamhet inom EU, ska Esmas avge ett positivt yttrande (artikel 68.4). Kommissionen ska i sådant fall därefter besluta om och när de nationella bestämmelserna som genomför artiklarna 36 och 42 i AIFM-direktivet ska upphöra att gälla, genom att anta en delegerad rättsakt (artiklarna 66.4 och 68.6).

De nya bestämmelserna om icke EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder

Till följd av den i AIFM-direktivet angivna ordningen och det förhållandet att någon delegerad rättsakt enligt artiklarna 66.3 och 67.6 inte har antagits, är det inte möjligt att ange ett visst datum för ikraftträdandet av de lagändringar som föreslås i avsnitt 5. Lagändringarna bör i stället träda i kraft den dag regeringen bestämmer (jfr 8 kap. 5 § 1 regeringsformen). Därigenom har regeringen en möjlighet att anpassa ikraftträdandet av lagändringarna till det datum som anges i den kommande delegerade rättsakten. När den delegerade rättsakten väl har antagits kommer det sannolikt inte att finnas tid vare sig för att ta fram en lagrådsremiss och en proposition i frågan eller för riksdagsbehandlingen av propositionen. För frågan om ikraftträdandet av lagändringarna har det givetvis också betydelse om Europaparlamentet eller rådet kommer att göra någon invändning mot den delegerade rättsakten.

Upphävandet av nuvarande bestämmelser om icke EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder

Under en övergångsperiod som pågår från det att den första delegerade rättsakten har antagits till dess att kommissionen, enligt artiklarna 66.4 och 68.6, har antagit en andra delegerad rättsakt genom vilken de nationella bestämmelser som genomför artiklarna 36 och 42 ska upphävas, kommer två parallella regelverk att gälla. Således kommer de nu gällande bestämmelserna i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (4 kap. 8 § samt 5 kap. 5 och 10 §§) att tillämpas parallellt med de nya bestämmelserna om EU-pass som föreslås i avsnitt 5. Det gäller bestämmelserna om tillståndskrav för dels icke EES-baserade AIF-förvaltares marknadsföring, dels marknadsföring av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder och vissa alternativa investeringsfonder som är matarfonder vars mottagarfonder eller vars förvaltare inte är EES-baserade.

De lagändringar om förvaltnings- och marknadsföringspass som föreslås i beredningsunderlaget till AIF-förvaltarutredningens betänkande (SOU 2012:67, se bilaga 3 till betänkandet) syftar till att genomföra de harmoniserade tredjelandsreglerna i artiklarna 35 och 37–41 i AIFM-direktivet och därigenom ge icke EES-baserade AIF-förvaltare tillträde till hela EES. Direktivet uppställer i dessa avseenden andra krav än vad som följer av 4 kap. 8 § samt 5 kap. 5 och 10 §§ lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. Det bör därför inte vara förenligt med AIFM-direktivet att tillåta att marknadsföring eller förvaltning får ske inom hela EES enbart på den grunden att ett tillstånd enligt dessa nationella bestämmelser i lagen finns sedan tidigare, inte ens under tiden till dess att ett ärende har avgjorts slutligt.

En AIF-förvaltare som önskar utnyttja de bestämmelser om förvaltnings- och marknadsföringspass som föreslås i avsnitt 5 bör i stället

tillämpa dem. Om en icke EES-baserad AIF-förvaltare inte har rätt att driva verksamhet enligt de nya bestämmelserna, måste verksamheten upphöra. Detsamma gäller svenska och utländska EES-baserade AIF-förvaltare som har marknadsfört icke EES-baserade alternativa investeringsfonder med stöd av 4 kap. 8 § eller 5 kap. 5 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. De nya bestämmelserna kommer att träda i kraft i god tid före det att de äldre bestämmelserna upphävs. Således behövs det inte några övergångsbestämmelser.

Den andra delegerade rättsakten enligt artiklarna 66.4 och 68.6 kan tidigast antas 2018. För att det inte ska råda någon tvekan om att Sverige har vidtagit de lagstiftningsåtgärder som krävs för att genomföra AIFM-direktivet i dess helhet, bör regeringen bemyndigas att föreskriva när de nu gällande bestämmelserna om tredjelandsituationer i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska upphöra att gälla, se avsnitt 6. Således bör 4 kap. 8 § samt 5 kap. 5 och 10 §§ lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder upphöra att gälla den dag regeringen bestämmer. De följdändringar som krävs i denna lag när dessa bestämmelser upphör att gälla bör träda i kraft den dag regeringen bestämmer.

Bestämmelserna om utländska AIF-förvaltares marknadsföring av vissa alternativa investeringsfonder till professionella och icke-professionella investerare samt om ingripande mot icke EES-baserade AIF-förvaltare

Förslaget att 5 kap. 7 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska ändras innebär ett förtydligande av första stycket samt en komplettering i andra stycket, se avsnitt 7.1.

Förslaget att hänvisningen i 14 kap. 22 § lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder till 5 kap. 10 § samma lag ska ändras utgör en rättelse, se avsnitt 7.2. Genom rättelsen blir tillämpningsområdet för 14 kap. 22 § det avsedda.

Den nya lydelsen av paragraferna bör därför kunna tillämpas så snart som möjligt. Lagändringen bör således träda i kraft den 1 juli 2014.

Ändringarna i lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism

Förslagen om ändring i lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism avser ändringar som borde ha gjorts i samband med att AIFM-direktivet genomfördes i svensk rätt, se avsnitt 8. Lagändringarna bör därför träda i kraft så snart som möjligt. I lagrådsremissen Viss kreditgivning till konsumenter föreslås också ändringar samma paragrafer som i förevarande lagrådsremiss. De lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 juli 2014. Ändringarna i förevarande lagrådsremiss bör dock inte träda i kraft samma dag. De lagändringarna bör därför i stället träda i kraft den 15 juli 2014.

10 Förslagets konsekvenser

10.1 Allmänt

När det gäller konsekvenser av genomförandet av AIFM-direktivet och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder hänvisas till förarbetena till den lagen (prop. 2012/13:155 s. 409 ff.). Förslagen i lagrådsremissen bedöms inte innebära några ytterligare konsekvenser, utöver vad som anges nedan.

Enligt Finansinspektionen finns det i dag endast två svenska bolag som har tillstånd att driva verksamhet som AIF-förvaltare enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder. Enligt övergångsbestämmelserna till den lagen behöver ansökan om tillstånd nämligen ske senast den 22 juli 2014.

Förslagen i lagrådsremissen innebär att bestämmelser införs i lag i syfte att fullt ut genomföra AIFM-direktivet i svensk rätt. Någon alternativ lösning finns därför inte. Om Sverige inte gör nödvändiga ändringar är det sannolikt att kommissionen inleder ett förfarande om fördragsbrott. Detta gäller oavsett om det är tidigast 2015 respektive 2018 som kommissionen kommer att ta ställning till om man ska anta sådana delegerade akter som innebär att de nu aktuella reglerna i AIFM-direktivet ska börja att tillämpas respektive upphöra att gälla och lagändringarna därmed ska träda i kraft och, i så fall, när de ska träda i kraft (se avsnitt 9).

Vad gäller konsekvenser för domstolarna påtalar *Kammarrätten i Stockholm* i sitt remissyttrande över promemorian Kompletterade bestämmelser för AIF-förvaltare att införandet av omfattande och komplex näringsrättslig reglering på finansmarknadsområdet med ökade ingripandemöjligheter och nya verksamheter att ingripa mot, medfört ett ökat antal överklaganden av Finansinspektionens beslut till allmän förvaltningsdomstol. *Kammarrätten* anser därför att det är viktigt att domstolarna ges tillräckliga resurser för att handlägga den ökade måltillströmningen och för utbildning avseende finansmarknadsområdets olika lagstiftningar. Även *Förvaltningsrätten i Stockholm* tar i sitt remissvar upp frågan om resurser till domstolarna. Regeringen avser att följa frågan. *Domstolsverket* har i anledning av förslaget om nya bestämmelser om lagval och domsrätt framfört att förslaget kan innebära ökade kostnader för Sveriges domstolar om tvister väcks vid allmän domstol. Som påtalats i promemorian Kompletterade bestämmelser för AIF-förvaltare får dock antas att antalet tvistemål om frågor anknytnings till lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder kommer att vara mycket begränsat under de närmast kommande åren.

10.2 Möjligheten till EU-pass för icke EES-baserade AIF-förvaltare och EES-baserade eller icke EES-baserade alternativa investeringsfonder

10.2.1 EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder

Förslaget i lagrådsremissen enligt vilket det införs EU-pass även för marknadsföring av andelar eller aktier i icke EES-baserade alternativa investeringsfonder till professionella investerare berör både svenska AIF-förvaltare och utländska EES-baserade AIF-förvaltare, se avsnitt 5. Bestämmelserna om sådan marknadsföring kommer emellertid att träda i kraft tidigast 2015, se avsnitt 9.

Med stöd av EU-passet kommer en EES-baserad AIF-förvaltare att få möjlighet att marknadsföra sådana fonder utan något krav på tillstånd i varje land inom EES där fonderna marknadsförs. Marknadsföring av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder med stöd av EU-pass (artikel 35 i AIFM-direktivet) innebär att ytterligare krav bli tillämpliga på AIF-förvaltaren i förhållande till de krav som gäller vid marknadsföring utan stöd av EU-pass (artikel 34). Däremot kommer ordningen med EU-pass och möjligheten till gränsöverskridande marknadsföring utan EU-pass enligt nuvarande nationella regler att existera parallellt, i vart fall fram till 2018, och en AIF-förvaltare kan således välja på vilket sätt den gränsöverskridande verksamheten ska utföras.

Engångskostnaden för att upprätta en ansökan om tillstånd för marknadsföring av en alternativ investeringsfond har enligt tidigare beräkningar uppskattats till 13 000–26 000 kronor (se a. prop. s. 421). Avgiften för Finansinspektionens prövning av ansökan om tillstånd att marknadsföra en icke EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare i Sverige är i dag 16 000 kronor (se förordningen [2001:911] om avgifter för prövning av ärenden hos Finansinspektionen). Avgiften för en underrättelse från en svensk AIF-förvaltare om marknadsföring av en alternativ investeringsfond i ett annat land inom EES är i dag 7 000 kronor enligt samma förordning. Med utgångspunkt i dessa kostnader och avgifter torde förslaget medföra en minskad engångskostnad för varje sådan alternativ investeringsfond som marknadsförs. Den totala kostnadsminskningen blir naturligtvis beroende av i hur många olika länder inom EES som en AIF-förvaltare marknadsför en icke EES-baserad fond och storleken på de avgifter som i dag tas ut i de berörda länderna.

Det kommer att bli enklare för svenska AIF-förvaltare och utländska EES-baserade AIF-förvaltare att marknadsföra även icke EES-baserade alternativa investeringsfonder till professionella investerare i olika länder inom EES när det får ske med stöd av EU-pass och inte längre att kräver tillstånd i varje land där marknadsföringen ska ske. Det torde innebära att professionella investerare kan få tillgång till ett ökat utbud av sådana investeringsfonder att investera i. Investerarskyddet upprätthålls genom de harmoniserade krav som ställs upp för att en sådan AIF-förvaltare ska få marknadsföra en icke EES-baserad alternativ investeringsfond med stöd av EU-pass. Förslaget innebär inte någon ändring i sak när det gäller

de ytterligare krav som en AIF-förvaltare måste uppfylla för att få marknadsföra andelar eller aktier i icke EES-baserade alternativa investeringsfonder till icke-professionella investerare i Sverige, se avsnitt 5.

Finansinspektionens verksamhet finansieras via anslag på statsbudgeten och genom de avgifter som tas ut av berörda företag för prövning av ansökningar och anmälningar. Finansinspektionen tar ut årliga avgifter av de företag som står under inspektionens tillsyn (se förordningen [2007:1135] om årliga avgifter för finansiering av Finansinspektionens verksamhet). De avgifterna redovisas mot inkomstitel på statsbudgeten. De avgifter som inspektionen tar ut för prövning av ansökningar och anmälningar disponeras av inspektionen och ska täcka inspektionens kostnader för den verksamheten. EU-passet innebär att det inte längre kommer att krävas tillstånd av Finansinspektionen för att en AIF-förvaltare som har tillstånd enligt AIFM-direktivet i ett annat land inom EES ska få marknadsföra en icke EES-baserad alternativ investeringsfond som förvaltaren förvaltar till professionella investerare i Sverige. AIF-förvaltaren måste dock till den behöriga myndigheten i sitt hemland ge in en underrättelse om sådan marknadsföring. Det är den myndigheten som ska pröva om AIF-förvaltaren uppfyller kraven i AIFM-direktivet för att få marknadsföra fonden. Om så är fallet ska myndigheten överlämna underrättelsen och ett intyg om detta till Finansinspektionen. Finansinspektionen har inte någon möjlighet att ta ut avgifter för underrättelser som överlämnas av behöriga myndigheter i andra länder inom EES. Finansinspektionens arbetsbelastning bedöms inte öka i någon påtaglig utsträckning med anledning av sådana underrättelser. Om kostnader för detta eller andra merkostnader skulle uppstå till följd av förslaget, ska de hanteras inom för myndigheten befintliga ramar.

10.2.2 Icke EES-baserade AIF-förvaltare och alternativa investeringsfonder

Förslaget i lagrådsremissen enligt vilket det införs EU-pass för icke EES-baserade AIF-förvaltare berör dels sådana förvaltares marknadsföring av andelar eller aktier i EES-baserade och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder till professionella investerare, dels sådana förvaltares förvaltning av en alternativ investeringsfond i ett annat land inom EES än förvaltarens referensland, se avsnitt 5. Bestämmelserna om sådan marknadsföring och förvaltning kommer emellertid att träda i kraft tidigast 2015, se avsnitt 9.

När AIFM-direktivet genomfördes använde sig Sverige av den möjlighet som direktivet ger länderna inom EES att tillåta att icke EES-baserade AIF-förvaltare marknadsför andelar eller aktier i alternativa investeringsfonder som de förvaltar till investerare på landets eget territorium (se prop. 2012/13:155 s. 368). Detta innebär att nuvarande bestämmelser i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder ger icke EES-baserade AIF-förvaltare möjlighet att få tillstånd att marknadsföra alternativa investeringsfonder till professionella investerare i Sverige om de uppfyller krav som i många avseende överensstämmer helt eller delvis med dem i förslaget.

Konsekvenserna av förslaget bedöms bli i det närmaste desamma som beträffande förslaget om EU-pass för EES-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder, se avsnitt 10.2.1.

Förslaget innebär inte någon ändring i sak när det gäller de ytterligare krav som en icke EES-baserad AIF-förvaltare måste uppfylla för att få marknadsföra andelar eller aktier i alternativa investeringsfonder till icke-professionella investerare i Sverige, se avsnitt 5.

10.2.3 Särskilt om lagval och behörig domstol

Till följd av förslaget att ta in bestämmelser om lagval och domsrätt i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (8 kap. 32–36 §§) kommer svensk lag att tillämpas på vissa tvister mellan investerare som har hemvist inom EES och dels icke EES-baserade AIF-förvaltare, dels icke EES-baserade alternativ investeringsfonder som marknadsförs i Sverige. För att så ska ske förutsätts i det första fallet att AIF-förvaltaren har Sverige som referensland och det i andra fallet att den förvaltare som förvaltar den alternativa investeringsfonden har Sverige som hemland eller referensland. Att svensk lag tillämpas på tvister som har anknytning till Sverige bör medföra ett starkare investerarskydd.

Genom förslaget kommer det inte vara möjligt att avtala om att lagstiftningen i ett land utanför EES ska tillämpas på en tvist av aktuellt slag. Det bör också kunna medföra ett starkare investerarskydd. De konsekvenser som bestämmelserna om lagval medför är emellertid ytterst en effekt av reglerna i AIFM-direktivet.

Även det förhållandet att svenska domstolar ska vara behöriga att ta upp vissa tvister med anknytning till Sverige bör medföra ett starkare investerarskydd, särskilt för icke-professionella investerare. Detsamma gäller begränsningen av möjligheterna till avtal om att en viss domstol ska vara behörig att pröva en tvist (prorogationsavtal). Det förhållandet att svensk domsrätt ska gälla för mål som annars inte skulle kunna prövas av svensk domstol kan givetvis innebära ökade kostnader för Sveriges Domstolar om tvister av aktuellt slag väcks vid allmän domstol. Det gäller särskilt för Stockholms tingsrätt, som är reservforum enligt 8 kap. 34 §. Antalet tvistemål om frågor med anknytning till lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder får dock antas vara mycket begränsat under de närmast kommande åren. Om merkostnader ändå skulle uppstå till följd av förslagen, ska de hanteras inom för myndigheten befintliga ramar.

10.3 Upphävande av nuvarande bestämmelser om icke EES-baserade AIF-förvaltare och alternativa investeringsfonder

Förslaget om att upphäva vissa av de nuvarande bestämmelserna som avser dels EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder, dels icke EES-baserade AIF-förvaltare och

alternativa investeringsfonder oavsett om det är EES-baserade eller inte (4 kap. 8 § samt 5 kap. 5 och 10 §§ lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder) innebär att sådana AIF-förvaltare inte längre kommer att få driva verksamhet i Sverige med stöd av de bestämmelserna. Dessa AIF-förvaltare kommer i stället att behöva uppfylla kraven i de bestämmelser som föreslås träda i kraft tidigast 2015, se avsnitten 5, 9 och 10.2.1. De bestämmelserna innebär dock en samtidigt en möjlighet även för icke EES-baserade AIF-förvaltare att med stöd av EU-pass marknadsföra alternativa investeringsfonder och för EES-baserade AIF-förvaltare att med stöd av EU-pass marknadsföra icke EES-baserade alternativa investeringsfonder.

Förslaget kan således medföra negativa konsekvenser för dessa AIF-förvaltare genom att de behöver ansöka om nytt tillstånd eller lämna in en underrättelse beträffande marknadsföring av en alternativ investeringsfond i ett annat land inom EES. Avgiften för prövning av ansökan om tillstånd enligt 4 kap. 8 § samt 5 kap. 5 och 10 §§ lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder är i dag 16 000 kronor (se förordningen om avgifter för prövning av ärenden hos Finansinspektionen). Därtill kommer kostnaden för att upprätta en ansökan om marknadsföring, se avsnitt 10.2.1.

Enligt den bedömning som redovisas i avsnitt 10.2.1 torde professionella investerare kunna komma att få tillgång till ett ökat utbud av investeringsfonder att investera i när det tidigast 2015 kommer att finnas EU-pass även för icke EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder. Det finns emellertid risk för att de ytterligare högre krav som ställs upp i de bestämmelserna jämfört med de nuvarande kan få motsatt effekt. I nuläget är det dock svårt att göra någon bedömning av vilken den samlade effekten kommer att bli i detta avseende.

De avgifter som Finansinspektionen kommer att ta ut av AIF-förvaltare för prövning av ärenden som avser nya tillstånd eller underrättelser om marknadsföring ska täcka inspektionens kostnader, se avsnitt 10.2.1. Om merkostnader trots det skulle uppstå för Finansinspektionen till följd av förslaget, ska de hanteras inom för myndigheten befintliga ramar.

10.4 Övriga förslag till ändringar i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder

I övrigt innebär förslagen i lagrådsremissen endast att en felaktighet i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder rättas och några förtydliganden görs, se avsnitt 7.

I bestämmelsen om utländska EES-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av riskkapitalfonder (se prop. 2012/13:155 s. 446) görs dels ett förtydligande, dels en komplettering. Kompletteringen innebär att det anges att samma krav ska gälla för en utländska EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd som avses i AIFM-direktivet som för en svensk AIF-förvaltare. Förtydligandena innebär att några nya hänvisningar införs.

Rättelsen i bestämmelserna om ingripande innebär att Finansinspektionen får samma möjligheter att ingripa mot en icke EES-baserad AIF-förvaltare oavsett vilket slags tillstånd förvaltaren har för att driva sin verksamhet i Sverige.

10.5 Ändringarna i lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism

Förslagen om ändringar i lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism avser ändringar som borde ha gjorts redan i samband med att AIFM-direktivet genomfördes i svensk rätt, se avsnitt 8. Genom förslagen omfattas även förvaltning av alternativa investeringsfonder vid filial i Sverige till utländska AIF-förvaltare av lagen. En svensk AIF-förvaltare ska tillämpa bestämmelserna om kundkännedom och bevarande av handlingar även beträffande filialer och majoritetsägda dotterföretag i länder utanför EES. Förslagen innebär även att AIF-förvaltare får möjlighet att förlita sig på åtgärder som har utförts av vissa utomstående för att uppnå kundkännedom samt att de inte behöver uppfylla vissa krav när det gäller kundkännedom och fortlöpande uppföljning av affärsförbindelser. AIF-förvaltare förbjuds att ha anonyma konton. Vidare måste en AIF-förvaltare ha ett system för att kunna besvara förfrågningar. Förslaget om förbud mot anonyma konton bedöms inte få några praktiska konsekvenser. Övriga förslag bedöms sammantaget inte medföra några påtagliga konsekvenser eller innebära någon ökad administrativ börda för AIF-förvaltare, Finansinspektionen och övriga berörda.

11 Författningskommentar

11.1 Förslaget till lag om ändring i lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism

1 kap. 4 §

I paragrafen, som genomför artikel 3.2 f i tredje penningtvättsdirektivet, klargörs att lagen, i fråga om angivna verksamheter, ska tillämpas även på filialer i Sverige till utländska juridiska personer med huvudkontor i utlandet (se prop. 2008/09:70 s. 182).

Av den hänvisning till 2 § 19 som införs följer att lagen är tillämplig också på filialer i Sverige till utländska AIF-förvaltare.

Övervägandena finns i avsnitt 8.

2 kap. 4 §

Av paragrafen, som genomför artikel 16 i tredje penningtvättsdirektivet, framgår vilka utomstående som en verksamhetsutövare får förlita sig på för att utföra åtgärder för att uppnå grundläggande kundkännedom (se prop. 2008/09:70 s. 188).

Av den hänvisning till 1 kap. 2 § 19 som införs följer att bestämmelserna är tillämpliga också på AIF-förvaltare.

Övervägandena finns i avsnitt 8.

2 kap. 5 §

Paragrafen, som genomför artikel 11.1, 11.2 a–c och 11.5 a–d i tredje penningtvättsdirektivet, innehåller undantag från skyldigheten att vidta åtgärder för att uppnå grundläggande kundkännedom (se prop. 2008/09:70 s. 189 ff.).

I praktiken är det fråga om ett förenklat förfarande i situationer som karakteriseras av att risken för penningtvätt eller finansiering av terrorism är låg. Åtgärder för att uppnå grundläggande kundkännedom enligt 3 § behöver därför inte utföras.

Av den hänvisning till 1 kap. 2 § 19 som införs i *punkten 2* följer att undantaget är tillämpligt också på AIF-förvaltare.

Enligt *led a* får undantaget tillämpas på verksamhetsutövare enligt 1 kap. 2 § 1–7 och 17–20 som har hemvist inom EES. I *led b* krävs att sådana verksamhetsutövare som hör hemma utanför EES ska omfattas av tillsyn för fullgörande av krav motsvarande dem som anges i tredje penningtvättsdirektivet för att omfattas av undantaget.

Om verksamhetsutövaren bedömer att risken för penningtvätt eller finansiering av terrorism av något skäl är hög i ett fall som omfattas av undantaget i paragrafen, ska skärpta åtgärder enligt 6 § under alla förhållanden vidtas.

Trots undantaget i paragrafen ska verksamhetsutövaren alltid vidta de åtgärder för kundkännedom som krävs för att kunna uppfylla övriga förpliktelser i lagen, t.ex. enligt 11 § och 3 kap. 1 §. Givetvis ska tillräck-

ligt med information alltid inhämtas för att kunna pröva om något av undantagen är tillämpligt.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om undantag från bestämmelser om grundläggande åtgärder för kundkännedom (se 8 kap. 1 § 3). Finansinspektionen får enligt förordningen (2009:92) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism meddela sådana föreskrifter (18 § första stycket 3).

Övervägandena finns i avsnitt 8.

2 kap. 12 §

Paragrafen, som genomför artikel 31.1 och 31.3 i tredje penningtvättsdirektivet, innehåller krav på att verksamhetsutövare ska tillämpa bestämmelserna i förevarande kapitel även beträffande filialer och dotterföretag i länder utanför EES (se prop. 2008/09:70 s. 195 f.).

Av den hänvisning till 1 kap. 2 § 19 som införs i *första stycket* följer att AIF-förvaltare ska tillämpa bestämmelserna om kundkännedom och bevarande av handlingar även beträffande filialer och majoritetsägda dotterföretag i länder utanför EES, om inte lagen i det landet förbjuder detta. Förevarande lag är inte direkt tillämplig på dessa filialer utan skyldigheten ligger på den AIF-förvaltare som har en filial i tredjeland att se till att filialen tillämpar regler som motsvarar de svenska.

Uttrycket dotterföretag är inte definierat i tredje penningtvättsdirektivet, men ansluter sig för svenskt vidkommande till definitionen av dotterföretag i 1 kap. 11 § aktiebolagslagen (2005:551). Det faktum att dotterföretaget ska vara majoritetsägt innebär att verksamhetsutövaren ska inneha mer än hälften av rösterna för samtliga aktier eller andelar i den juridiska personen.

Enligt *andra stycket* ska Finansinspektionen, som utövar tillsyn över de verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § 1–7 och 17–20, skriftligen underrättas om åtgärder enligt första stycket förhindras. Underrättelse bör göras utan dröjsmål vid den tidpunkt då verksamhetsutövaren fått kännedom om att åtgärder som avses i första stycket inte kan tillämpas.

Övervägandena finns i avsnitt 8.

2 kap. 14 §

Paragrafen, som genomför artikel 6 i tredje penningtvättsdirektivet, innehåller ett förbud för kreditinstitut och finansiella institut att föra anonyma konton eller utfärda anonyma motböcker (se prop. 2008/09:70 s. 196). Förbudet omfattar alla slags konton och förbudet mot anonymitet gäller i förhållande till behöriga myndigheter.

Av den hänvisning till 1 kap. 2 § 19 som införs i paragrafen följer att förbudet gäller också för AIF-förvaltare. En AIF-förvaltare har enligt 3 kap. 2 § andra stycket 2 lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder möjlighet att få tillstånd att ta emot medel med redovisningsskyldighet.

Övervägandena finns i avsnitt 8.

3 kap. 7 §

Paragrafen, som genomför artikel 32 i tredje penningtvättsdirektivet, innehåller krav på att en verksamhetsutövare ska ha ett system för att besvara förfrågningar (se prop. 2008/09:70 s. 199).

Av den hänvisning till 1 kap. 2 § 19 som införs i paragrafen följer att skyldigheten att ha ett sådant system gäller också för AIF-förvaltare.

Av paragrafen följer att fysiska eller juridiska personer med verksamhet som anges i 1 kap. 2 § 1–7 och 17–20 ska inrätta system för att snabbt och fullständigt kunna lämna upplysningar om huruvida de under de senaste fem åren har haft en affärsförbindelse med viss person och, om så skulle vara fallet, om förbindelsens art. Detta innebär inte något krav på att inrätta elektroniska system. I stället får verksamhetsutövare med hänsyn till den egna verksamhetens art och omfattning anpassa system och rutiner utifrån kraven, dvs. att snabbt och fullständigt lämna upplysningar om viss affärsförbindelse. Paragrafen omfattar inte enstaka transaktioner som inte är att karaktärisera som en affärsförbindelse enligt definitionen i förevarande lag.

Övervägandena finns i avsnitt 8.

11.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

5 kap. 7 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om utländska EES-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av sådana alternativa investeringsfonder som avses i 4 kap. 5 § första stycket (riskkapitalfonder, se prop. 2012/13:155 s. 446).

Fondbolagens förening påtar att paragrafen enligt gällande lydelse omfattar AIF-förvaltare med tillstånd som avses i AIFM-direktivet som marknadsför riskkapitalfonder till professionella investerare, vilket redan regleras i 5 kap. 3 §. Med anledning därav införs ett tillägg i *första stycket* beträffande underrättelse enligt 3 §. Tillägget innebär således endast ett förtydligande. Tillstånd krävs emellertid för AIF-förvaltare som endast är registrerade (jfr 2 kap. beträffande svenska AIF-förvaltare). Vidare krävs tillstånd för samtliga AIF-förvaltare beträffande marknadsföring till sådana icke-professionella investerare som avses i 4 kap. 5 § andra stycket (s.k. semi-professionella investerare, se a. prop. a. s.). Därför görs ett tillägg också om att ett tillstånd från Finansinspektionen krävs i sådana fall.

I *andra stycket* anges de krav som ställs upp för marknadsföring av en icke EES-baserad alternativ investeringsfond. Genom andra meningens, som är ny, görs en anpassning till det som gäller enligt 4 kap. 5 § tredje stycket andra meningens om en svensk AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 1 § ska få tillstånd för att marknadsföra en sådan alternativ investeringsfond. Samma krav gäller således för en utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd som avses i AIFM-direktivet som för en svensk AIF-förvaltare. För en utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd som avses i AIFM-direktivet gäller 5 kap. 3 § även för marknadsföring av en sådan

alternativ investeringsfond som avses i paragrafen, om marknadsföringen ska ske endast till professionella investerare i Sverige.

Övervägandena finns i avsnitt 7.1.

14 kap. 22 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om ingripanden mot utländska AIF-förvaltare som inte är etablerade inom EES.

I *första stycket* ersätts hänvisningen till 5 kap. 10 § med en hänvisning till hela 5 kap.

Paragrafen innebär att samma åtgärder som kan vidtas mot en svensk AIF-förvaltare kan vidtas mot en AIF-förvaltare från ett land utanför EES som driver verksamhet med stöd av ett tillstånd enligt 5 kap. (se även prop. 2012/13:155 s. 513 f.).

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.

11.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

1 kap. 1 §

Av paragrafen framgår lagens innehåll och disposition.

Andra stycket ändras med anledning av att rubriken till 5 kap. får en ny lydelse och det i lagen införs ett nytt kapitel, 5 a kap., med bestämmelser om referensland för icke EES-baserade AIF-förvaltare. Ändringen i den sista strecksatsen är av enbart redaktionell art.

1 kap. 6 a §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 4.1 q i AIFM-direktivet såvitt avser icke EES-baserade AIF-förvaltare.

Av 6 § följer att med en AIF-förvaltares hemland avses det land inom EES där förvaltaren har sitt stadgeenliga säte. Enligt paragrafen ska för en icke EES-baserad AIF-förvaltare hänvisningar i lagen till förvaltarens hemland i stället avse förvaltarens referensland. En definition av begreppet referensland finns i 11 a § 2. Bestämmelser om hur referensland ska fastställas finns i 5 a kap. En icke EES-baserad AIF-förvaltare som avser att driva verksamhet inom EES med stöd av förvaltnings- eller marknadsföringspass ska ansöka om tillstånd hos den behöriga myndigheten i referenslandet.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

1 kap. 8 §

Paragrafen genomför artikel 4.1 r iv–vi i AIFM-direktivet.

Ändringen i paragrafen är en konsekvens av att även en icke EES-baserad AIF-förvaltare kan driva verksamhet inom EES med stöd av förvaltnings- eller marknadsföringspass. Av paragrafen följer att med en sådan AIF-förvaltares värdland avses ett land inom EES, annat än referenslandet, i vilket förvaltaren driver verksamhet med stöd av passet. En definition av begreppet referensland finns i 11 a § 2.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

1 kap. 11 a §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 4.1 j iv och v, 4.1 u samt 4.1 z i AIFM-direktivet.

I *punkten 1* definieras begreppet etablerad när det gäller rättsliga representanter. Rättslig representant definieras i *punkten 3*.

I *punkten 2* definieras en icke EES-baserad AIF-förvaltares referensland.

Bestämmelser om hur referensland ska fastställas finns i 5 a kap. En icke EES-baserad AIF-förvaltare som avser att driva verksamhet inom EES med stöd av förvaltnings- eller marknadsföringspass ska ansöka om tillstånd hos den behöriga myndigheten i referenslandet. Två av villkoren som måste vara uppfyllda för att tillstånd ska få ges är att det har fastställts ett referensland för förvaltaren och att det finns en utsedd rättslig representant för förvaltaren i referenslandet (se 5 kap. 10 b § första stycket 1 och 2). Den rättslige representanten kan vara antingen en juridisk eller en fysisk person och den ska vara etablerad i referenslandet.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

1 kap. 12 §

Paragrafen anger lagens tillämpningsområde.

I *andra stycket* införs hänvisningar till 5 a kap. och 8 kap. 28–36 §§. Det innebär att beträffande icke EES-baserade AIF-förvaltare är även bestämmelserna om referensland i 5 a kap. samt om lagval och domsrätt i 8 kap. 32–36 §§ tillämpliga, om förvaltaren väljer att driva verksamhet inom EES med stöd av förvaltnings- eller marknadsföringspass. Av 8 kap. 28 § följer att för utländska EES-baserade AIF-förvaltare är bestämmelserna om skadeståndsansvar tillämpliga när de förvaltar en alternativ investeringsfond i Sverige.

4 kap. 2 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om svenska AIF-förvaltares marknadsföring av utländska EES-baserade motsvarigheter till specialfonder till icke-professionella investerare i Sverige.

I *andra stycket* anges de krav som måste vara uppfyllda för tillstånd enligt paragrafen om marknadsföringen avser en matarfond till en alternativ investeringsfond vars mottagarfond, eller dess förvaltare, inte är EES-baserad. Ändringen är en följd av dels att de krav som nu finns i 3 § första stycket 1, 3 och 4 samt andra stycket flyttas till 8 § andra och tredje styckena, dels att det införs en ny 8 a §.

En AIF-förvaltare som ansöker om tillstånd för marknadsföring som avses i andra stycket kan välja att uppfylla kraven i antingen 8 eller 8 a §. För tillstånd krävs att kraven för tillstånd för marknadsföring till professionella investerare i någon av de båda paragraferna är uppfyllda. Det krävs dock inte något tillstånd även enligt 8 § för den AIF-förvaltare som väljer att uppfylla kraven i den paragrafen. Däremot måste den AIF-förvaltare som väljer att uppfylla kraven i 8 a § även ha lämnat in en sådan underrättelse om marknadsföring som avses i 8 a § första stycket.

Ändringen är föranledd av att det införs marknadsföringspass även för icke EES-baserade alternativa investeringsfonder. Det innebär att en svensk AIF-förvaltare får möjlighet att marknadsföra en sådan fond till professionella investerare i Sverige efter antingen tillstånd enligt 8 § eller underrättelse enligt nya 8 a §. I 8 § genomförs artikel 36 i AIFM-direktivet och i 8 a § genomförs artikel 35.2 första stycket i direktivet (se även författningskommentarerna till de paragraferna).

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

4 kap. 3 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om svenska AIF-förvaltares marknadsföring av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder till icke-professionella investerare i Sverige.

Ändringarna motsvarar dem som görs i 2 §. För en kommentar hänvisas till författningskommentaren till den paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

4 kap. 4 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om svenska AIF-förvaltares marknadsföring av alternativa investeringsfonder till icke-professionella investerare i Sverige i andra fall än som avses i 1–3 §§.

Ändringarna motsvarar dem som görs i 2 §. För en kommentar hänvisas till författningskommentaren till den paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

4 kap. 5 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om svenska AIF-förvaltares marknadsföring av alternativa investeringsfonder till en särskild kategori av icke-professionella investerare i Sverige som avses i artikel 6 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 345/2013 av den 17 april 2013 om europeiska riskkapitalfonder. De fonder som avses är riskkapitalfonder och de investerare som avses är sådana som ska betraktas som eller får behandlas som professionella kunder enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG eller som utfäster sig att investera minst 100 000 euro och skriftligen uppger att de är medvetna om riskerna med det avsedda åtagandet eller investeringen.

Ändringarna i *tredje stycket första meningen* är en följd av att de särskilda krav för tillstånd till marknadsföring av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder som nu finns i 3 § första stycket 3 och 4 flyttas till 8 § andra stycket 2 och 3. Det innebär inte någon ändring i sak beträffande de minimikrav som måste vara uppfyllda för att en AIF-förvaltare som är registrerad enligt 2 kap. 3 § ska få tillstånd för marknadsföring av sådana fonder enligt paragrafen.

Ändringen i tredje stycket *andra meningen* är en följd dels av de särskilda krav för tillstånd till marknadsföring av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder som finns i 3 § första stycket 1 och andra

stycket flyttas till 8 § andra stycket 1 och tredje stycket, dels av att det införs en ny 8 a §. En AIF-förvaltare som ansöker om tillstånd för marknadsföring som avses i tredje stycket kan välja att uppfylla kraven i antingen 8 eller 8 a §. För tillstånd enligt paragrafen krävs att kraven för tillstånd för marknadsföring till professionella investerare i någon av de båda paragraferna är uppfyllda. Det krävs dock inte något tillstånd även enligt 8 § för den AIF-förvaltare som väljer att uppfylla kraven i den paragrafen. Däremot måste den AIF-förvaltare som väljer att uppfylla kraven i 8 a § även ha lämnat in en sådan underrättelse om marknadsföring som avses i 8 a § första stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

4 kap. 6 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om svenska AIF-förvaltares marknadsföring av EES-baserade alternativa investeringsfonder till professionella investerare i Sverige.

Ändringen i *tredje stycket* är en följd av att det införs en ny 8 a §, där det finns ytterligare bestämmelser om marknadsföring av matarfonder till alternativa investeringsfonder.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

4 kap. 8 §

Paragrafen, som genomför artikel 36.1 i AIFM-direktivet, innehåller bestämmelser om svenska AIF-förvaltares marknadsföring av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder till professionella investerare i Sverige.

I *andra stycket* och nya *tredje stycket* införs de krav för tillstånd som nu följer av hänvisningen till 3 §. Detta innebär inte någon ändring i sak.

Fjärde stycket, som är nytt, motsvarar tidigare tredje stycket och är oförändrat.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

4 kap. 8 a §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 35.1 och 35.2 första stycket samt 35.3 första stycket i AIFM-direktivet.

En svensk AIF-förvaltare som förvaltar en icke EES-baserad alternativ investeringsfond får enligt *första stycket* marknadsföra fonden till professionella investerare i Sverige efter underrättelse till Finansinspektionen. Detsamma gäller även en EES-baserad matarfond vars mottagarfond eller dess förvaltare inte är EES-baserad. Något särskilt tillstånd krävs således inte för sådan marknadsföring. Paragrafen innebär att det införs marknadsföringspass även beträffande sådana icke EES-baserade alternativa investeringsfonder och matarfonder. I 9 § anges vad en underrättelse om marknadsföring ska innehålla. Bestämmelser om Finansinspektionens handläggning finns i 10 §. Av 10 § andra stycket följer att marknadsföringen får påbörjas tidigast när inspektionen meddelat AIF-förvaltaren om detta. En AIF-förvaltare är enligt 11 § skyldig att skriftligen anmäla väsentliga ändringar av uppgifter som har lämnats i en underrättelse.

I *andra stycket* anges de krav som måste vara uppfyllda för att marknadsföring ska få ske. Kraven motsvarar delvis dem som gäller för tillstånd enligt 8 §. I paragrafen finns det dock inte något undantag för kraven beträffande förvaringsinstitut i 9 kap. som motsvarar det i 8 § tredje stycket. Det innebär att AIF-förvaltaren måste uppfylla samtliga krav enligt lagen och andra författningar som reglerar verksamheten för att marknadsföring ska få ske enligt paragrafen.

Enligt *punkten 1* ska det finnas lämpliga samarbetsarrangemang mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land utanför EES där den alternativa investeringsfonden eller mottagarfonden eller dess förvaltare är etablerad. Till skillnad från de samarbetsarrangemang som krävs enligt 8 § andra stycket 2 får arrangemangen inte vara begränsade till att avse endast övervakning av systemrisk.

Kravet i *punkten 2* innebär i praktiken att det land där den alternativa investeringsfonden är etablerad inte får vara upptaget i förteckningen över icke-samarbetsvilliga länder och territorier, vilken sammanställs av Financial Action Task Force (FATF). Om den alternativa investeringsfonden är en matarfond, gäller kravet även det land där mottagarfonden är etablerad och det land där mottagarfondens förvaltare är etablerad. FATF bildades 1989 och är ett mellanstatligt organ som arbetar för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism. Förteckningen finns publicerad bl.a. på organisationens webbplats: www.fatf-gafi.org.

Av *punkten 3* följer att det vid marknadsföring med marknadsföringspass också krävs att det mellan Sverige och det berörda landet utanför EES ska finnas en överenskommelse om informationsutbyte i skatteärenden som uppfyller kraven i artikel 26 i OECD:s modellavtal. Avtalet ska säkerställa ett effektivt informationsutbyte i skatteärenden mellan Sverige och det landet.

Av hänvisningen i *tredje stycket* följer att AIF-förvaltaren är skyldig att fastställa och vidta åtgärder som förhindrar marknadsföring till icke-professionella investerare.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

4 kap. 9 §

Paragrafen genomför artiklarna 31.2 andra stycket och 35.3 andra stycket samt bilaga III till AIFM-direktivet.

I paragrafen anges vad som ska ingå i den underrättelse som en AIF-förvaltare enligt 6 eller 8 a § ska lämna till Finansinspektionen innan marknadsföring av en alternativ investeringsfond till professionella investerare i Sverige får påbörjas.

Ändringen innebär endast att det införs en hänvisning även till underrättelse om marknadsföring enligt nya 8 a §. För en kommentar hänvisas till författningskommentaren till den paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

4 kap. 10 §

Paragrafen genomför artiklarna 31.3 och 35.4 i AIFM-direktivet.

I paragrafen finns bestämmelser om förfarandet när en underrättelse enligt 9 § har lämnats in till Finansinspektionen.

Ändringen i *första stycket* innebär endast att det införs en hänvisning även till underrättelse om marknadsföring enligt nya 8 a §. För en kommentar hänvisas till författningskommentaren till den paragrafen.

Enligt *fjärde stycket*, som är nytt, ska Finansinspektionen informera Esma om att marknadsföring av en icke EES-baserad alternativ investeringsfond får påbörjas i Sverige.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

4 kap. 11 §

Paragrafen genomför artiklarna 31.4 och 35.10 fjärde stycket i AIFM-direktivet.

I paragrafen finns bestämmelser om skyldighet för AIF-förvaltare att skriftligen anmäla väsentliga ändringar i förhållande till de uppgifter som har lämnats i en underrättelse om marknadsföring eller en ansökan om tillstånd eller innehållit i de handlingar som ska bifogas en sådan underrättelse eller ansökan. Anmälningsskyldigheten omfattar även underrättelser enligt nya 8 a §.

Enligt *tredje stycket*, som är nytt, ska Finansinspektionen informera Esma om inspektionen finner att en ändring ska godtas om den innebär att en sådan alternativ investeringsfond som avses i 8 a § inte längre ska marknadsföras eller att ytterligare sådana fonder ska marknadsföras med stöd av marknadsföringspass.

Fjärde stycket, som är nytt, motsvarar tidigare tredje stycket och är förändrat.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

5 kap. 3 §

Paragrafen genomför artiklarna 32.1 första stycket, 32.4 första stycket samt 35.1 och 35.4 andra stycket i AIFM-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om utländska EES-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av alternativa investeringsfonder till professionella investerare i Sverige. Ändringarna i *första stycket* innebär att det införs marknadsföringspass även för icke EES-baserade alternativa investeringsfonder och matarfonder vars mottagarfond, eller dess förvaltare, inte är EES-baserad. Som en följd av detta upphävs 4 §.

Överväganden finns i avsnitt 5.2.

5 kap. 6 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om utländska EES-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av alternativa investeringsfonder till icke-professionella investerare i Sverige.

Ändringen i *andra stycket* är föranledd av att det införs marknadsföringspass även för icke EES-baserade alternativa investeringsfonder. En EES-baserad AIF-förvaltare får möjlighet att marknadsföra en sådan fond till professionella investerare i Sverige efter antingen tillstånd enligt 5 § eller enligt underrättelse enligt 3 § första stycket 2 (se även författningskommentarerna till de paragraferna).

Detta innebär att en AIF-förvaltare som ansöker om tillstånd enligt paragrafen för marknadsföring som avses i andra stycket kan välja att

uppfylla kraven i antingen 5 § eller 3 § första stycket 2. För tillstånd enligt paragrafen krävs att kraven för tillstånd för marknadsföring till professionella investerare i någon av de båda paragraferna är uppfyllda. Det krävs inte något tillstånd även enligt 5 § för den AIF-förvaltare som väljer att uppfylla kraven i den paragrafen. Däremot måste den AIF-förvaltare som väljer att uppfylla kraven i 3 § första stycket 2 även ha lämnat in en sådan underrättelse om marknadsföring som avses i 3 § andra stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

5 kap. 7 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om utländska EES-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av sådana alternativa investeringsfonder som avses i 4 kap. 5 § första stycket (riskkapitalfonder, se prop. 2012/13:155 s. 446).

Ändringen i *andra stycket* är föranledd av att EES-baserade AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd som avses i AIFM-direktivet får möjlighet att med stöd av marknadsföringspass marknadsföra även icke EES-baserade alternativa investeringsfonder som de förvaltar till professionella investerare i andra länder inom EES än hemlandet. Den nuvarande möjligheten att ansöka om tillstånd i varje land där marknadsföring ska ske kvarstår dock. Det innebär att AIF-förvaltaren får möjlighet att marknadsföra en sådan fond till professionella investerare i Sverige antingen efter tillstånd eller efter underrättelse enligt 3 § (se även författningskommentaren till 3 §). En AIF-förvaltare med tillstånd i sitt hemland som ansöker om tillstånd enligt paragrafen kan välja att uppfylla kraven i antingen 5 eller 3 §. För tillstånd krävs att kraven för tillstånd för marknadsföring till professionella investerare i någon av de båda paragraferna är uppfyllda. Det krävs dock inte något tillstånd även enligt 5 § för den AIF-förvaltare som väljer att uppfylla kraven i den paragrafen. För en sådan AIF-förvaltare gäller emellertid enligt *tredje stycket* även 5 § första stycket 1 och tredje stycket.

En AIF-förvaltare som är registrerad har inte något marknadsföringspass. För att en sådan AIF-förvaltare ska få marknadsföra en alternativ investeringsfond krävs det enligt *fjärde stycket* tillstånd, oavsett om marknadsföringen ska ske till professionella investerare eller icke-professionella investerare.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

5 kap. 10 a §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.1 och 37.5 första stycket samt artiklarna 39.1, 40.1 och 41.1 i AIFM-direktivet och innehåller bestämmelser om tillstånd för icke EES-baserade AIF-förvaltare.

En icke EES-baserad AIF-förvaltare får i dag marknadsföra EES-baserade och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder i Sverige endast efter tillstånd av Finansinspektionen. När också icke EES-baserade AIF-förvaltare får vara verksamma inom EES på samma villkor som EES-baserade AIF-förvaltare innebär det inte bara rättigheter utan även skyldigheter.

Av *första stycket* följer att en icke EES-baserad AIF-förvaltare som har tillstånd som avses i AIFM-direktivet får, efter underrättelse till behörig myndighet, förvalta och marknadsföra EES-baserade alternativa investeringsfonder, och därmed också sådana fonder som hör hemma i Sverige. Ett sådant tillstånd innebär också att en icke EES-baserad AIF-förvaltare har möjlighet att med stöd av marknadsföringspass marknadsföra alternativa investeringsfonder som förvaltaren förvaltar till professionella investerare inom EES.

Enligt *andra stycket* ska tillstånd sökas i AIF-förvaltarens referensland. Referenslandet ska fastställas enligt kriterierna i 5 a kap. En definition av begreppet referensland finns i 1 kap. 11 a § 2. Om Sverige är förvaltarens referensland, ska förvaltaren ansöka om tillstånd hos Finansinspektionen. Det är enbart behörig myndighet i en icke EES-baserad AIF-förvaltarens referensland som får bevilja tillstånd som avses i paragrafen. Bestämmelser om förutsättningar för tillstånd och om ansökan om tillstånd finns i 10 b och 10 c §§.

Av *tredje stycket* följer att en icke EES-baserad AIF-förvaltare inte kan få tillstånd för förvaltning av en specialfond.

Övervägandena finns i avsnitt 5.4.

5 kap. 10 b §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.2 delvis, artikel 37.3, 37.5 andra stycket och artikel 37.7 första stycket i AIFM-direktivet. I paragrafen anges förutsättningarna för tillstånd för icke EES-baserade AIF-förvaltare enligt 10 a § andra stycket. Fortsättningarna överensstämmer i huvudsak med dem som gäller för att en EES-baserad AIF-förvaltare ska få motsvarande tillstånd.

I *första stycket* anges vad som krävs för att en icke EES-baserad AIF-förvaltare ska få tillstånd enligt 10 a § andra stycket.

Enligt *punkten 1* ska Sverige ha fastställts som AIF-förvaltarens referensland enligt 5 a kap. En definition av begreppet referensland finns i 1 kap. 11 a § 2.

Kravet i *punkten 2* innebär att AIF-förvaltaren ska ha utsett en rättslig representant som är etablerad i Sverige. En definition av begreppet rättslig representant finns i 1 kap. 11 a § 3. Den rättsliga representanten ska vara AIF-förvaltarens kontaktpunkt inom EES och all formell skriftväxling mellan Finansinspektionen och AIF-förvaltaren samt mellan investerare och AIF-förvaltaren ska ske genom den rättsliga representanten. Den rättsliga representanten ska, tillsammans med AIF-förvaltaren, fullgöra funktionen för regelefterlevnad avseende förvaltning och marknadsföring av alternativa investeringsfonder som utförs enligt denna lag.

Enligt *punkten 10* ska tillstånd ges bara om det finns skäl att anta att den planerade verksamheten kommer att drivas enligt bestämmelserna i denna lag och andra författningar som reglerar förvaltarens verksamhet. Bestämmelser om i vilken omfattning denna lag gäller för en icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 a § andra stycket finns i 10 e §. Se även författningskommentaren till sistnämnda paragraf.

Andra stycket innebär att AIF-förvaltaren kan få undantag från kravet att följa någon bestämmelse som avses i första stycket 10. Undantag får dock medges bara om efterlevnad av en bestämmelse skulle vara ofören-

lig med efterlevnad av en tvingande bestämmelse som gäller för förvaltaren eller den alternativa investeringsfonden i det land där de är etablerade.

Övervägandena finns i avsnitt 5.4.

5 kap. 10 c §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.8 första stycket i AIFM-direktivet. I paragrafen anges vad en ansökan om tillstånd enligt 10 a § andra stycket ska innehålla.

Av *första stycket 1* följer att AIF-förvaltaren i ansökan ska lämna en motivering av valet av referensland. Bestämmelser om hur referensland ska bestämmas finns i 5 a kap.

Enligt *punkten 2* ska en ansökan, i tillämpliga fall, innehålla en förteckning över de bestämmelser i denna lag som är oförenliga med tvingande lagstiftning som gäller för AIF-förvaltaren eller den icke EES-baserade alternativa investeringsfonden som ska marknadsföras (se 10 b § andra stycket). Enligt *punkten 3* ska ansökan innehålla ett skriftligt intyg som innehåller en beskrivning av de regler i den tvingande lagstiftningen i det land där AIF-förvaltaren eller den alternativa investeringsfonden är etablerad som är likvärdig med de bestämmelser i denna lag som AIF-förvaltaren angett i förteckningen enligt punkten 2. Till ansökan ska bifogas ett rättsutlåtande som styrker detta. Av rättsutlåtandet ska det även framgå regleringssyftet och den typ av investerarskydd som eftersträvas av de likvärdiga reglerna i den tvingande lagstiftningen som gäller för AIF-förvaltaren eller den alternativa investeringsfonden. Av det skriftliga intyget ska det också framgå hur AIF-förvaltaren följer reglerna i den tvingande lagstiftningen.

Enligt *punkten 4* ska en ansökan innehålla namn på och plats där förvaltarens rättsliga representant är etablerad. I 1 kap. 11 a § 1 och 3 finns definitioner av vad som avses med etablerad när det gäller en rättslig representant och av begreppet rättslig representant.

I övrigt ska en ansökan om tillstånd, enligt *punkten 5*, innehålla samma uppgifter och handlingar som en ansökan om tillstånd för svenska AIF-förvaltare. Dock får dessa uppgifter och handlingar, enligt *andra stycket*, begränsas till att enbart gälla de EES-baserade alternativa investeringsfonder som förvaltaren avser att förvalta och de alternativa investeringsfonder som förvaltaren avser att marknadsföra inom EES.

Av *tredje stycket* följer att för underrättelseförfarandet, väsentliga ändringar av något som har angetts i en underrättelse och Finansinspektionens handläggning tillämpas samma bestämmelser som för svenska AIF-förvaltare. För att en ansökan ska anses vara fullständig ska den dock, utöver det som anges i 3 kap. 8 § andra stycket, även innehålla de uppgifter som anges i första stycket 1–4. Detta innebär att den tidsfrist för Finansinspektionens tillståndsprövning som anges i 3 kap. 8 § första stycket inte börjar löpa förrän även de uppgifterna har getts in.

Övervägandena finns i avsnitt 5.4.

5 kap. 10 d §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.9 första, tredje, fjärde och femte styckena i AIFM-direktivet. I paragrafen anges det förfarande som ska följas om Finansinspektionen avser att medge undantag med stöd av 10 b § andra stycket när tillstånd ges till en AIF-förvaltare.

Enligt *första stycket* ska Finansinspektionen utan dröjsmål informera Esma om inspektionen har för avsikt att ge tillstånd med stöd av undantaget i 10 b § andra stycket. Esma ska ge råd till Finansinspektionen om huruvida villkoren för ett sådant undantag bör anses vara uppfyllda.

Av *andra stycket* följer att tidsfristen i 3 kap. 8 § första stycket inte ska löpa under den tid som Esma gör sin granskning. Enligt det lagrummet ska Finansinspektionen inom tre månader från det att en fullständig ansökan har lämnats in skriftligen underrätta AIF-förvaltaren om sitt beslut i tillståndsfrågan. Om det finns särskilda skäl, får tiden för tillståndsprövningen förlängas med högst tre månader.

För det fall Finansinspektionen inte avser att följa Esmas råd, ska inspektionen, enligt *tredje stycket*, informera Esma om detta. Finansinspektionen ska även informera behörig myndighet i varje annat land inom EES i vilket AIF-förvaltaren ska marknadsföra en alternativ investeringsfond.

Övervägandena finns i avsnitt 5.4.

5 kap. 10 e §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.2 i AIFM-direktivet delvis.

Av paragrafen framgår att för icke EES-baserade AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 a § andra stycket gäller lagen i tillämpliga delar. Således gäller inte 2 kap. om registrering vid förvaltning av alternativa investeringsfonder som inte överstiger vissa tröskelvärden och 12 kap. särskilt om specialfonder.

Övervägandena finns i avsnitt 5.4.

5 kap. 10 f §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 41.1 i AIFM-direktivet delvis. Enligt paragrafen får en icke EES-baserad AIF-förvaltare som har ett annat referensland än Sverige, utan tillstånd enligt denna lag, förvalta en alternativ investeringsfond som är etablerad i Sverige och inte är en specialfond. Paragrafen är utformad efter förebild av 1 §.

Enligt *andra stycket* får AIF-förvaltaren inleda verksamheten i Sverige när behörig myndighet i referenslandet har meddelat förvaltaren att underrättelse om verksamheten och intyg har lämnats till Finansinspektionen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.8.

5 kap. 10 g §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 41.1 delvis och artikel 41.5 i AIFM-direktivet. Verksamheten får, enligt *första stycket*, drivas genom att AIF-förvaltaren inrättar en filial här i landet eller genom att förvaltaren utför sina tjänster från det land där den är etablerad.

Av hänvisningen i *andra stycket* till 4 kap. 6 § följer att AIF-förvaltaren är skyldig att fastställa och vidta åtgärder som förhindrar att andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond marknadsförs till icke-professionella investerare. Skyldigheten gäller dock inte om marknadsföring till icke-professionella investerare är tillåten enligt det som anges i *punkterna 1 och 2*.

I *tredje stycket* anges de bestämmelser i denna lag som ska tillämpas på verksamhet som AIF-förvaltaren driver i Sverige genom en filial. Det är de bestämmelser som genomför artiklarna 12 och 14 i AIFM-direktivet i svensk rätt (se bilaga 9).

Övervägandena finns i avsnitt 5.8.

5 kap. 10 h §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel, 39.2, 39.3 och 39.9 i AIFM-direktivet.

Enligt *första stycket* ska en icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 a § *andra stycket* som avser att marknadsföra en EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare i Sverige underrätta Finansinspektionen innan verksamheten inleds.

För underrättelsens innehåll, underrättelseförfarandet, väsentliga ändringar av något som har angetts i en underrättelse och Finansinspektionens handläggning tillämpas, enligt *andra stycket*, samma bestämmelser som för svenska AIF-förvaltare. Finansinspektionen ska emellertid även lämna information om förvaltarens marknadsföring till Esma. Om en ändring innebär att ytterligare alternativa investeringsfonder ska marknadsföras eller om vissa fonder inte längre ska marknadsföras, ska Finansinspektionen informera både Esma och, i tillämpliga fall, berörda behöriga myndigheter i AIF-förvaltarens värdland.

Övervägandena finns i avsnitt 5.6.

5 kap. 10 i §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 39.1 och 39.4 i AIFM-direktivet.

Paragrafen innebär att en icke EES-baserad AIF-förvaltare som har ett annat land inom EES än Sverige som referensland och som med stöd av marknadsföringspass avser att marknadsföra en av förvaltaren förvaldat EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare i Sverige får inleda verksamheten när behörig myndighet i referenslandet har meddelat AIF-förvaltaren att en underrättelse om verksamheten och ett intyg har lämnats till Finansinspektionen.

Underrättelseförfarandet sker i sådant fall i AIF-förvaltarens referensland. Detta motsvarar det som gäller då en EES-baserad AIF-förvaltare ska marknadsföra EES-baserade alternativa investeringsfonder till professionella investerare här i landet (se 3 §).

Övervägandena finns i avsnitt 5.6.

5 kap. 10 j §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 40.1 delvis samt artikel 40.2 första stycket, 40.3, 40.4 och 40.10 i AIFM-direktivet. Paragrafen innebär att en AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 a § *andra stycket*, efter

underrättelse till Finansinspektionen, får marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare i Sverige.

I *första stycket* anges de krav som måste vara uppfyllda för att sådan marknadsföring ska få ske. Dessa krav motsvarar i huvudsak dem som ska vara uppfyllda för att en svensk AIF-förvaltare ska få marknadsföra en icke EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare i Sverige (se 4 kap. 8 a § andra stycket).

För underrättelsens innehåll, underrättelseförfarandet, väsentliga ändringar av något som har angetts i en underrättelse och Finansinspektionens handläggning tillämpas, enligt *andra stycket*, samma bestämmelser som för svenska AIF-förvaltare. Finansinspektionen ska emellertid även lämna information om förvaltarens marknadsföring till Esma. Om en ändring innebär att ytterligare alternativa investeringsfonder ska marknadsföras eller om vissa fonder inte längre ska marknadsföras, ska Finansinspektionen informera både Esma och, i tillämpliga fall, berörda behöriga myndigheter i AIF-förvaltarens värdland.

Övervägandena finns i avsnitt 5.7.

5 kap. 10 k §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 40.1 i AIFM-direktivet delvis.

Paragrafen innebär att en icke EES-baserad AIF-förvaltare som har ett annat land inom EES än Sverige som referensland och som med stöd av marknadsföringspass avser att marknadsföra en av förvaltaren förvaltd EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare här i landet får inleda verksamheten när behörig myndighet i referenslandet har meddelat det till AIF-förvaltaren att en underrättelse och ett intyg har lämnats till Finansinspektionen.

Underrättelseförfarandet sker i ett sådant fall i AIF-förvaltarens referensland. Detta motsvarar det som gäller då en EES-baserad AIF-förvaltare ska marknadsföra EES-baserade alternativa investeringsfonder till professionella investerare här i landet (se 3 §).

Övervägandena finns i avsnitt 5.7.

5 kap. 11 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om icke EES-baserade AIF-förvaltarens marknadsföring av alternativa investeringsfonder till icke-professionella investerare i Sverige.

Ändringen är föranledd av det införs marknadsföringspass även för icke EES-baserade AIF-förvaltare. Det innebär att en sådan AIF-förvaltare får möjlighet att marknadsföra alternativa investeringsfonder till professionella investerare i Sverige antingen efter tillstånd enligt 10 § eller efter underrättelse enligt 10 h, 10 i, 10 j eller 10 k § (se även författningsskommentaren till de paragraferna). För marknadsföring till icke-professionella investerare gäller dock krav på tillstånd.

Det nuvarande slutledet i inledningen av paragrafen och slutledet i punkten 1 flyttas till *punkten 3 a*, som är ny. Det innebär inte någon ändring i sak i förhållande till gällande rätt. En AIF-förvaltare som uppfyller de krav som anges i 10 § och som driver motsvarande verk-

samhet och står under betryggande tillsyn av en tillsynsmyndighet i det land där förvaltaren är etablerad kan således få tillstånd enligt förevarande paragraf, under förutsättning att övriga krav är uppfyllda. För att tillstånd ska få ges måste kraven för tillstånd enligt 10 § vara uppfyllda. Förvaltaren behöver däremot inte ha tillstånd också enligt 10 §. Även en AIF-förvaltare som med stöd av marknadsföringspass får marknadsföra den alternativa investeringsfonden till professionella investerare i Sverige enligt 10 h, 10 i, 10 j eller 10 k § kan få tillstånd enligt förevarande paragraf genom kravet i *punkten 3 b*. Det är också i det fallet en förutsättning för tillstånd att även övriga krav i paragrafen är uppfyllda.

Övervägandena finns i avsnitt 5.7

5 kap. 12 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om icke EES-baserade AIF-förvaltare marknadsföring av alternativa investeringsfonder till icke-professionella investerare som avses i 4 kap. 5 § andra stycket i Sverige av sådana alternativa investeringsfonder som avses i 4 kap. 5 § första stycket (s.k. semi-professionella investerare respektive riskkapitalfonder, se prop. 2012/13:155 s. 446).

Ändringen har samma syfte som den som görs i 11 §. Tillstånd enligt paragrafen får ges bara om en AIF-förvaltare antingen uppfyller de krav som anges i 10 § för att tillstånd ska få ges enligt den paragrafen eller med stöd av marknadsföringspass får marknadsföra den alternativa investeringsfonden till professionella investerare i Sverige enligt 10 h, 10 i, 10 j eller 10 k § (se även författningskommentaren till de paragraferna).

Övervägandena finns i avsnitt 5.7.

5 kap. 13 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om icke EES-baserade AIF-förvaltare filialverksamhet respektive gränsöverskridande verksamhet i Sverige.

Tillägget i *tredje stycket* innebär inte någon ändring i sak. Det som anges i 9 § om väsentliga ändringar gäller även fortsättningsvis de icke EES-baserade AIF-förvaltare som utan marknadsföringspass marknadsför alternativa investeringsfonder med stöd av tillstånd enligt 10, 11 eller 12 §. För sådana icke EES-baserade AIF-förvaltare som använder sig av marknadsföringspass följer skyldigheten att anmäla väsentliga ändringar av 10 h och 10 j §§ när Sverige är förvaltarens referensland. Om AIF-förvaltaren har ett annat land inom EES som referensland, regleras underrättelseförfarandet och skyldigheten att anmäla väsentliga ändringar i det landet (se författningskommentarerna till 10 i och 10 k §§).

Överväganden finns i avsnitt 5.7.

5 kap. 14 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 41.1–41.3 i AIFM-direktivet. I paragrafen finns bestämmelser om förvaltningspass för icke EES-baserade AIF-förvaltare med Sverige som referensland.

Av *första stycket* följer att en icke EES-baserad AIF-förvaltare med Sverige som referensland som, med stöd av sitt tillstånd enligt 10 a § andra stycket, avser att förvalta en alternativ investeringsfond i ett annat land inom EES ska underrätta Finansinspektionen innan verksamheten inleds. AIF-förvaltaren får enbart förvalta en alternativ investeringsfond i ett annat land inom EES, om förvaltarens tillstånd omfattar förvaltning av fonder av det aktuella slaget.

I *andra och tredje styckena* anges de uppgifter som en underrättelse ska innehålla om verksamheten ska drivas genom att förvaltaren erbjuder och utför sina tjänster från Sverige respektive genom en filial i värdlandet.

Övervägandena finns i avsnitt 5.8.

5 kap. 15 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 41.4 och 41.6 i AIFM-direktivet. I paragrafen finns bestämmelser om underrättelseförfarandet för en icke EES-baserad AIF-förvaltare med Sverige som referensland som avser att förvalta en alternativ investeringsfond som är etablerad i ett annat land inom EES.

För underrättelseförfarandet, väsentliga ändringar av något som har angetts i en underrättelse och Finansinspektionens handläggning tillämpas samma bestämmelser som för svenska AIF-förvaltare som avser att förvalta en alternativ investeringsfond i ett annat land inom EES. Finansinspektionen ska emellertid även informera Esmå om den icke EES-baserade AIF-förvaltaren gränsöverskridande verksamhet.

I *andra stycket* införs en hänvisning till 16 kap. 2 § andra–fjärde styckena. Hänvisningen innebär att möjligheten att begära en förklaring gäller även i ärende om underrättelse för filialverksamhet avseende en icke EES-baserad AIF-förvaltare med Sverige som referensland.

Övervägandena finns i avsnitt 5.8.

5 kap. 16 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 39.4 första stycket i AIFM-direktivet. I paragrafen finns bestämmelser om marknadsföringspass för icke EES-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av EES-baserade alternativa investeringsfonder.

Av paragrafen följer att en icke EES-baserad AIF-förvaltare med Sverige som referensland, efter att ha underrättat Finansinspektionen, får marknadsföra en EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare i ett annat land inom EES. Bestämmelser om underrättelsens innehåll, underrättelseförfarandet, väsentliga ändringar av något som har angetts i en underrättelse och Finansinspektionens handläggning finns i 18 §.

Övervägandena finns i avsnitt 5.6.

5 kap. 17 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 40.1, 40.2 första stycket och 40.5 första stycket i AIFM-direktivet. I paragrafen finns bestämmelser om marknadsföringspass för icke EES-baserade AIF-förvaltare med

Sverige som referensland för marknadsföring av icke EES-baserade alternativa investeringsfonder.

Av paragrafen följer att en icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 a § andra stycket, efter att ha underrättat Finansinspektionen, får marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare i ett annat land inom EES. Bestämmelser om underrättelsens innehåll, underrättelseförfarandet, väsentliga ändringar av något som har angetts i en underrättelse och Finansinspektionens handläggning finns i 18 §.

För sådan marknadsföring krävs enligt *punkten 1* att det mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land där fonden är etablerad finns lämpliga arrangemang för samarbete som säkerställer ett effektivt informationsutbyte och gör det möjligt för Finansinspektionen att utföra sina uppgifter i enlighet med AIFM-direktivet.

Kravet i *punkten 2* innebär i praktiken att det land där den alternativa investeringsfonden är etablerad inte får vara upptaget i förteckningen över icke samarbetsvilliga länder och territorier, vilken sammanställs av Financial Action Task Force (FATF). FATF bildades 1989 och är ett mellanstatligt organ som arbetar för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism. Förteckningen finns publicerad bl.a. på organisationens webbplats: www.fatf-gafi.org.

Av *punkten 3* följer att det därutöver krävs att det mellan Sverige, det land utanför EES där fonden är etablerad och de länder inom EES där fonden ska marknadsföras ska finnas en överenskommelse om informationsutbyte i skatteärenden som uppfyller kraven i artikel 26 i OECD:s modellavtal. Avtalet ska säkerställa ett effektivt informationsutbyte i skatteärenden mellan berörda länder.

Övervägandena finns i avsnitt 5.7.

5 kap. 18 §

Paragrafen, som är ny, genomför artiklarna 39.4 andra stycket, 39.5, 39.6, 39.9, 40.5 andra stycket, 40.6, 40.7 och 40.10 i AIFM-direktivet. I paragrafen finns bestämmelser om vad en underrättelse om marknadsföring enligt 16 eller 17 § ska innehålla, underrättelseförfarandet, väsentliga ändringar av något som har angetts i en underrättelse och Finansinspektionens handläggning.

I *första stycket* anges vad som ska ingå i den underrättelse som en AIF-förvaltare ska lämna till Finansinspektionen enligt 16 eller 17 § innan förvaltaren får inleda marknadsföring av en av förvaltaren förvaltd alternativ investeringsfond i ett annat land inom EES. Det innebär att innehållet motsvarar det i en underrättelse som en svensk AIF-förvaltare ska lämna innan den får inleda marknadsföring av en alternativ investeringsfond i ett annat land inom EES (6 kap. 3 §).

För underrättelseförfarandet, väsentliga ändringar av något som har angetts i en underrättelse och Finansinspektionens handläggning tillämpas, enligt *andra stycket*, samma bestämmelser som för svenska AIF-förvaltare som avser att marknadsföra en alternativ investeringsfond i ett annat land inom EES. Finansinspektionen ska emellertid även informera Esma om att den icke EES-baserade AIF-förvaltarens marknadsföring av fonden. Om en ändring innebär att ytterligare alternativa investerings-

fonder ska marknadsföras eller om vissa fonder inte längre ska marknadsföras, ska Finansinspektionen informera både Esma och berörda behöriga myndigheter i AIF-förvaltarens värdland.

Övervägandena finns i avsnitten 5.6 och 5.7.

5 a kap. 1 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.4 första stycket a, c ii, d, g ii och h i AIFM-direktivet.

I paragrafen anges de kriterier utifrån vilka Sverige ska fastställas som referensland. I angivna situationer saknar AIF-förvaltaren helt valmöjlighet avseende vilket land inom EES som ska vara förvaltarens referensland.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

5 a kap. 2 §

Paragrafen, som är ny, innebär att Sverige även i andra fall än de som anges i 1 § får utses till referensland.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

5 a kap. 3 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.4 första stycket b i AIFM-direktivet.

Paragrafen innebär att Sverige får utses till referensland om kraven i antingen punkten 1 eller 2 är uppfyllda.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

5 a kap. 4 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.4 första stycket c i i AIFM-direktivet.

Paragrafen innebär att Sverige får utses till referensland om kraven i antingen punkten 1 eller 2 är uppfyllda. Enligt *punkten 2* får Sverige utses till referensland om fonden är avsedd att marknadsföras här i landet, oavsett i vilket land som fonden har tillstånd eller är registrerad.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

5 a kap. 5 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.4 första stycket e i AIFM-direktivet.

Paragrafen innebär att Sverige får utses till referensland om kraven i antingen punkten 1 eller 2 är uppfyllda. Enligt *punkten 2* får Sverige utses till referensland om fonden är avsedd att marknadsföras här i landet, oavsett i vilket land som fonden har tillstånd eller är registrerad.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

5 a kap. 6 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.4 första stycket f i AIFM-direktivet.

Paragrafen innebär att Sverige får utses till referensland om Sverige är ett av de länder inom EES där en icke EES-baserad alternativ investeringsfond ska marknadsföras till professionella investerare.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

5 a kap. 7 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.4 första stycket g i i AIFM-direktivet.

Paragrafen innebär att Sverige får utses till referensland om kraven i antingen punkten 1 eller 2 är uppfyllda om samtliga fonder har tillstånd eller är registrerade i ett och samma land inom EES. För att Sverige ska få utses till referensland enligt *punkten 2* behöver Sverige således inte vara det land inom EES i vilket samtliga fonder har tillstånd eller är registrerade.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

5 a kap. 8 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.4 andra stycket i AIFM-direktivet delvis.

Enligt paragrafen ska en AIF-förvaltare begära ett beslut om referensland hos behöriga myndigheter i samtliga länder som är möjliga som referensland. Myndigheterna ska därefter gemensamt avgöra vilket land som ska utgöra förvaltarens referensland.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

5 a kap. 9 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.4 andra stycket i AIFM-direktivet delvis.

I paragrafen anges det fall när en AIF-förvaltare själv får välja referensland. Förvaltaren måste då välja ett av de länder som avses i 8 §.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

5 a kap. 10 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.5 andra, tredje och fjärde styckena i AIFM-direktivet.

Enligt *första stycket* ska Finansinspektionen pröva AIF-förvaltarens val av referensland i samband med tillståndsprövningen enligt 5 kap. 10 a § andra stycket.

Finansinspektionen ska enligt *andra stycket* underrätta Esma om inspektionen instämmer i AIF-förvaltarens val av referensland. I så fall ska Finansinspektionen lämna uppgifter om förvaltarens motivering avseende valet av referensland samt information om marknadsföringsstrategin till Esma.

Av 5 kap. 10 e § följer att den tidsfrist som anges i 3 kap. 8 § första stycket gäller även vid en tillståndsprövning enligt 5 kap. 10 a § andra stycket. Enligt *tredje stycket* ska dock den tidsfrist som anges i 3 kap. 8 § första stycket inte löpa under tiden från det att Finansinspektionen har underrättat Esma till dess att myndigheten har lämnat sitt besked till

inspektionen. Esma ska lämna sitt besked till Finansinspektionen inom en månad från det att myndigheten mottagit en sådan underrättelse som avses i andra stycket (artikel 37.5 tredje stycket i AIFM-direktivet).

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

5 a kap. 11 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.5 femte stycket delvis och sjätte stycket i AIFM-direktivet.

Paragrafen innebär att om Finansinspektionen föreslår att tillstånd enligt 5 kap. 10 a § andra stycket ska ges i strid med ett besked från Esma, ska inspektionen först underrätta Esma om det och ange sina skäl för detta. Esma ska enligt artikel 37.5 femte stycket i AIFM-direktivet offentliggöra det faktum att Finansinspektionen avser att fatta beslut i strid med Esmas besked. Esma får också, efter att först ha informerat Finansinspektionen, offentliggöra de skäl som inspektionen har anfört för att inte följa Esmas besked.

Finansinspektionen ska också, i tillämpliga fall, informera de behöriga myndigheterna i de länder inom EES där de alternativa investeringsfonderna ska marknadsföras och där dessa har tillstånd eller är registrerade. Finansinspektionen ska även ange sina skäl för att bevilja tillstånd i strid med Esmas besked.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

5 a kap. 12 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.11 första stycket i AIFM-direktivet delvis.

Hur en AIF-förvaltares verksamhet inom EES utvecklas sedan den har inlett ska som huvudregel inte påverka fastställandet av referensland.

AIF-förvaltaren är dock skyldig att informera Finansinspektionen om denne avser att genomföra en ändring av marknadsföringsstrategi inom två år från det att tillstånd meddelats, om ändringen skulle ha påverkat valet av referensland om den nya marknadsföringsstrategin hade varit den ursprungliga.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

5 a kap. 13 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.11 första stycket i AIFM-direktivet delvis.

I paragrafen anges vad en anmälan om ändring av referensland ska innehålla.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

5 a kap. 14 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.11 andra, fjärde och femte styckena i AIFM-direktivet.

I *första stycket* anges att Finansinspektionen ska pröva AIF-förvaltarens motivering till byte av referensland enligt 13 § och underrätta Esma. Enligt artikel 37.11 tredje stycket i AIFM-direktivet ska Esma

lämna sitt besked till Finansinspektionen inom en månad från det att myndigheten tagit emot underrättelsen.

Andra stycket innebär att om både Finansinspektionen och Esma godtar AIF-förvaltarens byte av referensland, ska inspektionen meddela förvaltaren, dess ursprungliga rättsliga representant och Esma om sitt beslut. Finansinspektionen ska även underrätta det nya referenslandet och överlämna en kopia av tillstånds- och tillsynsdokumentationen för AIF-förvaltaren.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

5 a kap. 15 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.11 sjätte stycket i AIFM-direktivet.

I paragrafen anges hur Finansinspektionen ska agera om inspektionen avser att fatta beslut i strid med Esmas besked. Det motsvarar hur inspektionen ska agera i den situation som avses i 11 §.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

5 a kap. 16 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.12 första stycket i AIFM-direktivet.

Paragrafen innebär att Finansinspektionen får rätt att begära att en icke EES-baserad AIF-förvaltare med Sverige som referensland ska lämna en underrättelse enligt 12 § och att ett annat land därigenom kan fastställas som referensland. I *första stycket* anges under vilka förutsättningar inspektionen kan framställa en sådan begäran. Det förfarande som anges i 14 och 15 §§ gäller i så fall i tillämpliga delar.

Av hänvisningen i *andra stycket* följer att förvaltarens tillstånd kan återkallas om Finansinspektionens begäran inte följs.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

5 a kap. 17 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.12 andra stycket i AIFM-direktivet.

Efter det att tvåårsperioden, räknat från tidpunkten för beslutet om det ursprungliga verksamhetstillståndet har löpt ut, har AIF-förvaltaren möjlighet att hos Finansinspektionen begära att referenslandet ska ändras med anledning av en förändrad marknadsföringsstrategi.

Övervägandena finns i avsnitt 5.3.

6 kap. 4 a §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 35.1 och 35.2 första stycket i AIFM-direktivet.

Paragrafen innebär att en svensk AIF-förvaltare får möjlighet att med stöd av marknadsföringspass marknadsföra även icke EES-baserade alternativa investeringsfonder som förvaltaren förvaltar till professionella investerare i andra länder inom EES.

De förutsättningarna som ska vara uppfyllda för att marknadsföring ska få ske framgår av punkterna 1–4. I 3 och 4 b §§ finns bestämmelser om vad som ska ingå i en underrättelse, skyldighet för förvaltaren att anmäla väsentliga ändringar i en underrättelse samt om Finansinspektionens handläggning.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

6 kap. 4 b §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 35.5–35.7 i AIFM-direktivet.

I paragrafen finns bestämmelser om skyldighet för AIF-förvaltare att anmäla väsentliga ändringar i en underrättelse enligt 4 a § och om Finansinspektionens handläggning.

Enligt *första stycket* gäller ett underrättelseförfarande som motsvarar det som gäller när en svensk AIF-förvaltare ska marknadsföra en EES-baserad alternativ investeringsfond i ett annat land inom EES (3, 5 och 6 §§).

Av *andra stycket* följer att Finansinspektionen ska informera Esma om att AIF-förvaltarens marknadsföring av en icke EES-baserad alternativ investeringsfond i ett annat land än Sverige samt om vissa ändringar som AIF-förvaltaren avser att göra eller har gjort efter det att verksamheten har inletts.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

8 kap. 28 §

Paragrafen innehåller allmänna bestämmelser om skadeståndsansvar för AIF-förvaltare.

Ändringen i *första stycket* är en följd av att även icke EES-baserade AIF-förvaltare får förvalta en alternativ investeringsfond inom EES enligt 5 kap. 10 a §. Hänvisningen till 5 kap. 10 a § andra stycket innebär att enbart sådana icke EES-baserade AIF-förvaltare som har Sverige som referensland och därför har tillstånd från Finansinspektionen avses.

Det som anges om hemland i första stycket 1 ska för icke EES-baserade AIF-förvaltare i stället avse referensland (1 kap. 6 a §).

8 kap. 32 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.13 andra stycket i AIFM-direktivet delvis.

I paragrafen regleras frågor om lagval i rättsförhållanden som rör investerare som har hemvist inom EES. Om investeraren är en juridisk person är dess säte avgörande för frågan om hemvist. Det saknar betydelse om talan har väckts vid domstol eller inte och om investeraren i sådant fall är kärke eller svarande i målet. I praktiken torde det i ett tvistemål uteslutande röra sig om att investeraren är kärke. De rättsförhållanden som avses är sådana som rör investerarens rättigheter eller skyldigheter i egenskap av ägare av andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond. Det kan t.ex. gälla en investerare som yrkar att en AIF-förvaltare ska förpliktas att utge skadestånd med anledning av överträdelser av de regelverk som avses i 28 § första stycket. Även anspråk som inte grundas på ett avtalsförhållande, dvs. utomobligatoriska anspråk,

omfattas i vissa fall (se avsnitt 5.10). Sakrättsliga frågor omfattas däremot inte av paragrafen, eftersom sakrätten gäller förhållandet till tredje man i allmänhet och inte endast förhållandet mellan två parter. Vissa frågor om lagval i sakrättsliga frågor vad gäller finansiella instrument regleras i stället i 5 kap. 3 § lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument.

I Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I) och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 864/2007 av den 11 juli 2007 om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser (Rom II) finns regler om lagval. Förevarande paragraf innehåller bestämmelser som har företräde framför dessa förordningar. Reglerna i förordningarna ska således inte tillämpas på sådana rättsförhållanden som avses i paragrafen (se vidare avsnitt 5.10). Vid en tillämpning av reglerna i förordningarna skulle lagstiftningen i ett land utanför EES kunna tillämpas om t.ex. en alternativ investeringsfond har sin ”vanliga vistelseort” i det landet (artikel 4 i Rom I-förordningen).

Första stycket gäller sådana AIF-förvaltare som inte är EES-baserade. Vid rättsförhållanden mellan en sådan förvaltare och en investerare som har hemvist inom EES, ska lagstiftningen i förvaltarens referensland tillämpas. Eftersom referenslandet alltid är ett land inom EES, kommer inte lagstiftningen i något land utanför EES att tillämpas. I 1 kap. 11 a § 2 finns en definition av referensland. Begreppet referensland är detsamma som begreppet referensmedlemsstat som definieras i artikel 4.1 z i AIFM-direktivet men inbegriper även de länder inom EES som inte är medlemsstater. *Fondbolagens förening* efterfrågar ett klagörande om vad som ska gälla vid tvister mellan investerare med hemvist inom EES och en EES-baserad alternativ investeringsfond som förvaltas av en icke EES-baserad AIF-förvaltare. Med anledning därav finns det skäl att erinra om att förevarande stycke är tillämpligt om det rör sig om en icke EES-baserad AIF-förvaltare, oavsett om den alternativa investeringsfonden är EES-baserad eller inte.

Andra stycket gäller sådana alternativa investeringsfonder som marknadsförs i Sverige och som inte är baserade inom EES. Eftersom alternativa investeringsfonder som har bildats på kontraktsrättslig grund ofta saknar rättskapacitet (prop. 2012/13:155 s. 291), gäller bestämmelsen i praktiken sådana fonder som är juridiska personer. En icke EES-baserad alternativ investeringsfond får marknadsföras i Sverige med stöd av marknadsföringspass. Om fonden marknadsförs i Sverige, ska lagstiftningen i hemlandet eller referenslandet för den AIF-förvaltare som förvaltar fonden tillämpas. Om det rör sig om en EES-baserad AIF-förvaltare har denne ett hemland inom EES (1 kap. 6 §). Rör det sig om en icke EES-baserad AIF-förvaltare, har denne i stället ett referensland (se den ovan berörda definitionen och artikel 37.4 i AIFM-direktivet). Eftersom referenslandet är ett land inom EES, kommer inte lagstiftningen i något land utanför EES att tillämpas på ett rättsförhållande av aktuellt slag. Det kan inte heller bli frågan om att tillämpa lagstiftningen i två olika länder på samma rättsförhållande.

Fondbolagens förening anser att det är oklart vad som avses med formuleringen ”lagstiftningen i hemlandet”. Eftersom bestämmelsen rör icke EES-baserade AIF-förvaltare har enligt föreningens mening en

förvaltare som omfattas av bestämmelsen sitt hemland utanför EES. Andra stycket gäller alternativa investeringsfonder som är icke EES-baserade. Dessa kan förvaltas av såväl EES-baserade som icke EES-baserade AIF-förvaltare. Som framgår av definitionen i 1 kap. 6 § syftar uttrycket ”hemlandet” på det land inom EES där en EES-baserad AIF-förvaltare har sitt säte. En AIF-förvaltares hemland kan således inte vara ett land utanför EES. Av 1 kap. 6 a § följer att för icke EES-baserade AIF-förvaltare ska hänvisningar i lagen till förvaltarens hemland i stället avse förvaltarens referensland.

Tredje stycket gäller frågan om en AIF-förvaltare får ingå ett avtal om att lagstiftningen i ett visst land ska tillämpas på ett rättsförhållande av det slag som avses i paragrafen. Av bestämmelsen följer att ett sådant avtal är giltigt endast om det föreskriver att lagstiftningen i ett visst land inom EES ska tillämpas. Bestämmelsen har således en avtalsrättslig betydelse. Det åligger emellertid i allmänhet AIF-förvaltare som driver verksamhet i Sverige att följa bestämmelserna i bl.a. 8 kap. I fråga om t.ex. svenska AIF-förvaltare kan Finansinspektionen ingripa mot den som åsidosätter sina skyldigheter enligt förevarande lag (14 kap. 1 §). Bestämmelsen har därför även en näringsrättslig innebörd.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.

8 kap. 33 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.13 andra stycket i AIFM-direktivet delvis.

Paragrafen reglerar i vilka situationer som vissa tvister om frågor som omfattas av AIFM-direktivet får tas upp av svensk domstol. För att det ska vara möjligt att väcka talan vid svensk domstol förutsätts att tvisten gäller en investerares rättigheter eller skyldigheter i egenskap av ägare av andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond. Tvisten ska således röra sådana rättsförhållanden som avses i 32 §. Det kan t.ex. vara frågan om att investeraren väcker talan om skadestånd enligt 28 § mot en AIF-förvaltare som förvaltar en alternativ investeringsfond i Sverige. Investeraren kan dock vara såväl kärke som svarande i målet. För att paragrafen ska vara tillämplig förutsätts att investerarens motpart är antingen en icke EES-baserad AIF-förvaltare som har Sverige som referensland eller en icke EES-baserad alternativ investeringsfond som marknadsförs i Sverige.

I konventionen om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område av den 30 oktober 2007 (Luganokonventionen) finns allmänna regler om domstols behörighet m.m. Konventionen reglerar bl.a. frågor om domsrätt i förhållande till Norge, Island och Schweiz. Den aktuella paragrafen tillämpas i stället för Luganokonventionen (se avsnitt 5.10). I praktiken kan det medföra att svensk domstol är behörig att pröva en viss tvist trots att en tillämpning av Luganokonventionen skulle medföra att schweizisk domstol är behörig, t.ex. eftersom svaranden har hemvist där.

Om svensk domstol har domsrätt, bestäms vilken domstol i Sverige som ska vara behörig av allmänna bestämmelser för domstols behörighet (jfr 10 kap. rättegångsbalken).

Det som anges om alternativa investeringsfonder i paragrafen förutsätter att fonden är en juridisk person (se avsnitt 5.10).

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.

8 kap. 34 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.13 andra stycket i AIFM-direktivet delvis.

Enligt paragrafen är Stockholms tingsrätt reservforum i fråga om sådana tvister som avses i 33 §. Eftersom svensk domsrätt kan föreligga enligt 33 § även i de fall där svaranden har hemvist i t.ex. Schweiz, kan det förhålla sig så att någon behörig domstol enligt bestämmelserna i 10 kap. rättegångsbalken inte finns.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.

8 kap. 35 §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.13 andra stycket i AIFM-direktivet delvis.

Paragrafen gäller avtal om att domstolarna i ett land utanför EES ska vara behöriga att pröva en sådan tvist som avses i 33 §. Ett sådant avtalsvillkor är utan verkan. Till följd av paragrafen är det inte möjligt att kringgå regeln om domsrätt i artikel 37.13 andra stycket i AIFM-direktivet genom att avtala om att en tvist som avses i 33 § ska prövas av domstolarna i ett land utanför EES. Se även 32 § tredje stycket och författningskommentaren till den paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.

8 kap. 36 §

Paragrafen, som är ny, saknar motsvarighet i AIFM-direktivet.

Av paragrafen följer att en AIF-förvaltare får delges handlingar genom förvaltarens rättsliga representant (se 1 kap. 11 a § 3 och definitionen i artikel 4.1 u i AIFM-direktivet). Det avser såväl en ansökan om stämning som andra handlingar enligt delgivningslagen (2010:1932). Frågor om delgivning regleras främst i delgivningslagen. Paragrafen är avsedd att underlätta för en investerare att väcka talan mot en icke EES-baserad AIF-förvaltare (se avsnitt 5.10). Även om paragrafen saknar motsvarighet i AIFM-direktivet, syftar den till att regeln om domsrätt i artikel 37.13 andra stycket ska få avsedd effekt för svensk del.

Övervägandena finns i avsnitt 5.10.

13 kap. 4 §

Paragrafen innebär att AIF-förvaltare som förvaltar alternativa investeringsfonder som i betydande grad använder finansiell hävstång regelbundet ska ge in information till Finansinspektionen. Paragrafen omfattar även icke EES-baserade AIF-förvaltare i den mån de marknadsför alternativa investeringsfonder i Sverige.

Ändringen innebär att skyldigheten även omfattar icke EES-baserade förvaltare som marknadsför eller förvaltar alternativa investeringsfonder i Sverige.

13 kap. 13 §

Paragrafen innebär att Finansinspektionen får hänskjuta frågor till Esma för tvistlösning i de fall som följer av angivna artiklar i AIFM-direktivet.

Ändringen i paragrafen är föranledd av införandet av förvaltnings- och marknadsföringspass även för icke EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder. I de angivna artiklarna anges de olika situationer när en behörig myndighet får hänskjuta en fråga som rör ett sådant EU-pass till Esma. Detta gäller t.ex. vid oenighet mellan behörig myndighet i ett land inom EES och behörig myndighet i en AIF-förvaltares referensland i fråga om huruvida förvaltaren uppfyller kraven för att få tillstånd enligt AIFM-direktivet (artikel 37.7 andra stycket). Om en sådan fråga hänskjuts till Esma, ska den hanteras enligt artikel 19 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG (Esma-förordningen). Förfarandet enligt artikel 19 i Esma-förordningen innebär i korthet att Esma i första hand agerar som medlare och försöker få myndigheterna att enas om ett beslut inom en av Esma beslutad tidsfrist (artikel 19.2). Om myndigheterna inte kommer överens inom tidsfristen, kan Esma fatta ett för de berörda myndigheterna bindande beslut i frågan (artikel 19.3). Om en behörig myndighet inte följer Esmas beslut, kan Esma fatta beslut som är bindande även för berört företag (artikel 19.4). Ett sådant beslut gäller före en nationell behörig myndighets beslut i samma fråga (artikel 19.5).

Övervägandena finns i avsnitt 5.9.

14 kap. 4 §

I paragrafen anges när Finansinspektionen ska återkalla en AIF-förvaltares tillstånd.

Första stycket 5, som är nytt, genomför artikel 37.11 femte stycket i AIFM-direktivet delvis. Finansinspektionen ska återkalla ett tillstånd enligt 5 kap. 10 a § andra stycket för en icke EES-baserad AIF-förvaltare, om Sverige inte längre ska vara förvaltarens referensland. I 5 a kap. 14 § finns bestämmelser om ändring av referensland, se även författningskommentaren till den paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.4.

14 kap. 22 §

Paragrafen, som saknar direkt motsvarighet i AIFM-direktivet, innebär att samma åtgärder som kan vidtas mot en svensk AIF-förvaltare kan vidtas mot en icke EES-baserad AIF-förvaltare som driver verksamhet enligt lagen.

Andra stycket, som är nytt, genomför artikel 45.9 i AIFM-direktivet (artikel 45.7 och 45.8 i direktivet genomförs i 21 §). Om en icke EES-baserad AIF-förvaltare driver verksamhet i Sverige efter underrättelse enligt 5 kap., ska Finansinspektionen på motsvarande sätt som i 21 § underrätta behörig myndighet i förvaltarens referensland, om inspektionen har klara och verifierbara skäl för att anse att förvaltaren inte

borde ha fått tillstånd enligt AIFM-direktivet i referenslandet. I så fall kan Finansinspektionen även vida de åtgärder som anges i 21 § andra stycket.

Tredje stycket, som är nytt, motsvarar tidigare andra stycket och är oförändrat.

15 kap. 2 §

I paragrafen finns bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter.

Ändringen i *punkten 2* innebär endast en följdändring med anledning av att den bestämmelse som finns i nuvarande 4 kap. 3 § andra stycket i stället införs i 4 kap. 8 § tredje stycket, se även författningskommentaren till sistnämnda paragraf.

16 kap. 2 §

Genom ändringen i *första stycket* gäller bestämmelsen om möjligheten att begära en förklaring även vid tillståndsärenden avseende icke EES-baserade AIF-förvaltare med Sverige som referensland. Beträffande en sådan AIF-förvaltare gäller därmed samma tidsfrister och förfaranden för prövning av en motsvarande ansökan eller underrättelse från en svensk AIF-förvaltare (jfr prop. 2012/13:155 s. 518).

Ikraftträdandebestämmelser

Av ikraftträdandebestämmelsen följer att lagändringarna träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

Ikraftträdandebestämmelsen är en följd av att de bestämmelser som genomför artiklarna 35 och 37–41 i AIFM-direktivet ska börja tillämpas först efter det att kommissionen har antagit en delegerad rättsakt, vilket kan ske tidigast 2015 (artiklarna 66.3 och 67).

Övervägandena finns i avsnitt 9.

11.4 Förslaget till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

4 kap. 5 och 6 §§, 5 kap. 8 § samt 15 kap. 1 och 2 §§

I paragraferna tas hänvisningar till de bestämmelser i lagen som ska upphöra att gälla, dvs. 4 kap. 8 § samt 5 kap. 5 och 10 §§, bort. Ändringarna är således endast en följd av att dessa bestämmelser upphävs.

Övervägandena finns i avsnitt 6.

5 kap. 7 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om utländska EES-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av sådana alternativa investeringsfonder som avses i 4 kap. 5 § första stycket (riskkapitalfonder, se prop. 2012/13:155 s. 446).

I *andra stycket* tas den nuvarande punkten 1 bort. Ändringen är en följd av att 5 § upphävs med anledning av att marknadsföring till professionella investerare får ske enbart efter underrättelse enligt 3 §. Av samma anledning tas tredje stycket bort.

Tredje stycket motsvarar i sak nuvarande fjärde stycket. Förutsättningarna för tillstånd, som följer av hänvisningen till 5 § andra stycket 2 och 3, tas i stället in i paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 6.

5 kap. 11 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om icke EES-baserade AIF-förvaltarens marknadsföring av alternativa investeringsfonder till icke-professionella investerare i Sverige.

Ändringen i *punkten 3* är en följd av att 10 § upphävs. Det innebär att marknadsföring till professionella investerare får ske enbart med stöd av marknadsföringspass. En förutsättning för att tillstånd enligt paragrafen får ges för marknadsföring till icke-professionella investerare är att AIF-förvaltaren får marknadsföra den alternativa investeringsfonden till professionella investerare i Sverige.

Övervägandena finns i avsnitt 6.

5 kap. 12 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om icke EES-baserade AIF-förvaltarens marknadsföring av alternativa investeringsfonder till icke-professionella investerare som avses i 4 kap. 5 § andra stycket i Sverige av sådana alternativa investeringsfonder som avses i 4 kap. 5 § första stycket (s.k. semi-professionella investerare respektive riskkapitalfonder, se prop. 2012/13:155 s. 446).

Ändringen, som är en följd av att 10 § upphävs, motsvarar ändringen i 11 §. En förutsättning för att tillstånd enligt paragrafen får ges är att AIF-förvaltaren får marknadsföra den alternativa investeringsfonden till professionella investerare i Sverige. Bestämmelser om marknadsföring till professionella investerare i Sverige finns i 10 h–10 k §§ (se författningskommentarerna till de paragraferna).

Övervägandena finns i avsnitt 6.

5 kap. 13 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om icke EES-baserade AIF-förvaltarens filialverksamhet respektive gränsöverskridande verksamhet i Sverige.

Ändringen i *tredje stycket* är en följd dels av att 10 § upphävs, dels av ändringarna i 11 och 12 §§. Skyldigheten för en AIF-förvaltare att anmäla väsentliga ändringar följer av 10 h eller 10 j § om Sverige är förvaltarens referensland, se författningskommentarerna till de paragraferna. För en AIF-förvaltare som har ett annat land inom EES som referensland regleras underrättelseförfarandet och skyldigheten att anmäla väsentliga ändringar i det landet (se författningskommentarerna till 10 i och 10 k §§).

Överväganden finns i avsnitt 6.

13 kap. 13 §

Paragrafen anger de fall när Finansinspektionen får hänskjuta en fråga som rör en behörig myndighet i ett annat land inom EES till Esma för tvistlösning.

Ändringen i paragrafen innebär att hänvisningen till artikel 42.1 i AIFM-direktivet tas bort. Eftersom artikel 42.1 inte längre ska tillämpas kommer det inte att förekomma några frågor som rör den artikeln som kan hänskjutas till Esma.

Övervägandena finns i avsnitt 6.

Ikraftträdandebestämmelser

Av ikraftträdandebestämmelsen följer att lagändringarna träder i kraft den dag regeringen bestämmer. Det innebär att 4 kap. 8 § samt 5 kap. 5 och 10 §§ lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska upphöra att gälla vid ikraftträdandet. Det innebär också att följdändringarna i 4 kap. 5 och 6 §§, 5 kap. 7, 8 och 11–13 §§, 13 kap. 13 § samt 15 kap. 1 och 2 §§ ska träda i kraft vid den tidpunkten.

Ikraftträdandebestämmelsen är en följd av att de bestämmelser som genomför artiklarna 36 och 42 i AIFM-direktivet ska upphöra att gälla vid den tidpunkt som anges i en delegerad rättsakt som kommissionen har antagit. Rättsakten kan antas tidigast 2018 (artiklarna 66.4 och 68 i AIFM-direktivet).

Övervägandena finns i avsnitt 9.

Europaparlamentets och rådets direktiv
2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av
alternativa investeringsfonder samt om ändring
av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och
förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr
1095/2010

I

(Lagstiftningsakter)

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2011/61/EU

av den 8 juni 2011

om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 53.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téns yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Förvaltare av alternativa investeringsfonder (AIF-förvaltare) ansvarar för förvaltningen av en väsentlig del av de investerade tillgångarna i unionen och står för en betydande del av handeln på marknaderna för finansiella instrument, och kan utöva ett betydande inflytande på de marknader och företag som är föremål för deras investeringar.
- (2) AIF-förvaltarna har i stort sett en positiv inverkan på de marknader där de är verksamma, men de finansiella svårigheterna nyligen har visat att de genom sin verksamhet också kan sprida eller förstärka risker i hela det finansiella systemet. Det är svårt att hantera dessa risker effektivt utan samordnade nationella svarsåtgärder. Detta direktiv syftar därför till att fastställa gemensamma krav för

auktorisation av och tillsyn över AIF-förvaltare för att på ett enhetligt sätt kunna bemöta riskerna i sammanhanget och deras effekter på investerare och marknader inom unionen.

- (3) Den senaste tidens svårigheter på de finansiella marknaderna har visat att många av de strategier som används av AIF-förvaltare är sårbara för vissa eller flera betydande risker med avseende på investerare, andra marknadsaktörer och marknader. För att skapa en övergripande gemensam ordning för tillsynen är det nödvändigt att upprätta ett ramverk som gör det möjligt att hantera dessa risker och samtidigt beakta hela skalan av investeringsstrategier och tekniker som AIF-förvaltarna använder. Detta direktiv bör därför vara tillämpligt på AIF-förvaltare som förvaltar alla slag av fonder som inte omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) ⁽⁴⁾, oberoende av hur AIF-förvaltarna rättsligt eller avtalsmässigt har anförtrots detta ansvar. En auktorisation enligt detta direktiv bör inte ge AIF-förvaltare rätt att förvalta sådana fondföretag som avses i direktiv 2009/65/EG.

- (4) Detta direktiv syftar till att skapa en inre marknad för AIF-förvaltare och ett harmoniserat konsekvent ramverk för reglering och tillsyn avseende alla AIF-förvaltares verksamheter inom unionen, inklusive de som har sitt säte i en medlemsstat (EU-baserade AIF-förvaltare) och de som har sitt säte i ett tredjeland (icke EU-baserade AIF-förvaltare). Eftersom de praktiska konsekvenser och de möjliga svårigheter som ett harmoniserat regelverk och en inre marknad kan ge upphov till för icke EU-baserade AIF-förvaltare som utför förvaltnings- och/eller marknadsföringsverksamhet inom unionen och för EU-baserade AIF-förvaltare som förvaltar icke EU-baserade alternativa investeringsfonder (AIF-fonder), är osäkra

⁽¹⁾ EUT C 272, 13.11.2009, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 18, 19.1.2011, s. 90.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 11 november 2010 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 27 maj 2011.

⁽⁴⁾ EUT L 302, 17.11.2009, s. 32.

och svåra att förutse på grund av att det saknas tidigare erfarenheter på detta område, bör en översynmekanism inrättas. Avsikten är att ett harmoniserat system med marknadsföringspass, efter en övergångsperiod på två år, blir tillämpligt på icke EU-baserade AIF-förvaltare som bedriver förvaltnings- och/eller marknadsföringsverksamhet inom unionen och på EU-baserade AIF-förvaltare som förvaltar icke EU-baserade AIF-fonder, sedan en delegerad akt från kommissionen i detta avseende trätt i kraft. Avsikten är att det harmoniserade systemet under ytterligare en övergångsperiod på tre år existerar parallellt med medlemsstaternas nationella system, som dock underkastas vissa harmoniserade minimivillkor. Efter denna treårsperiod med parallella system är avsikten att de nationella systemen avvecklas efter det att en delegerad akt från kommissionen om detta trätt i kraft.

- (5) Fyra år efter tidsfristen för införlivande av detta direktiv bör kommissionen se över tillämpningen av, och tillämpningsområdet för, direktivet med beaktande av direktivets mål, och den bör bedöma huruvida unionens harmoniserade tillvägagångssätt har förorsakat någon större bestående marknadsstörning och huruvida detta direktiv fungerar effektivt mot bakgrund av den inre marknadens principer och principen om likvärdiga förutsättningar.
- (6) Tillämpningsområdet för detta direktiv bör begränsas till enheter som förvaltar AIF-fonder såsom normal verksamhet, oavsett om AIF-fonderna är av öppen eller slutentyp, vilken rättslig form de har och om de är noterade eller inte, och som tar emot kapital från ett antal investerare för att investera det kapitalet till förmån för dessa investerare i enlighet med en fastställd investeringsstrategi.
- (7) Investeringsföretag, såsom *family office vehicles*, som investerar investerarens privata förmögenhet utan att ta emot externt kapital, bör inte anses vara AIF-fonder enligt detta direktiv.
- (8) De enheter som inte anses vara AIF-förvaltare enligt detta direktiv faller utanför dess tillämpningsområde. Således bör inte detta direktiv tillämpas på holdingbolag såsom de definieras i detta direktiv. Emellertid bör förvaltare av riskkapitalfonder, eller AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonder vars aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad, inte uteslutas från dess tillämpningsområde. Detta direktiv bör heller inte tillämpas på förvaltning av pensionsfonder, program för anställdas andelsägande eller anställdas sparprogram, överstatliga institutioner, nationella centralbanker, sådana nationella, regionala och lokala myndigheter och organ eller institut som förvaltar fonder som är kopplade till socialförsäkrings- och pensionssystem, specialföretag (SPV) för värdepapperisering, eller försäkringskontrakt eller samriskbolag.
- (9) Värdepappersföretag som auktoriserats enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument ⁽¹⁾ och kreditinstitut som auktoriserats enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut ⁽²⁾, bör inte behöva auktoriseras enligt detta direktiv för att erbjuda investeringstjänster såsom individuell portföljförvaltning avseende AIF-fonder. Värdepappersföretag bör emellertid endast, direkt eller indirekt, kunna erbjuda andelar eller aktier i en AIF-fond till eller placera dessa andelar eller aktier hos investerare i unionen i den mån andelarna eller aktierna får marknadsföras enligt detta direktiv. När detta direktiv införlivas med nationell lagstiftning bör medlemsstaterna ta hänsyn till det kravets tillsynssyfte och se till att värdepappersföretag som är etablerade i ett tredjeland och som i enlighet med relevant nationell lagstiftning kan erbjuda investeringstjänster avseende AIF-fonder också omfattas av det kravet. Dessa enheters tillhandahållande av investeringstjänster avseende AIF-fonder bör aldrig innebära ett faktiskt kringgående av bestämmelserna i detta direktiv genom att AIF-förvaltaren omvandlas till ett brevlådeföretag, oavsett om AIF-förvaltaren är etablerad i unionen eller i ett tredjeland.
- (10) Detta direktiv reglerar inte AIF-fonder. AIF-fonder bör därför fortsättningsvis kunna omfattas av reglering och tillsyn på nationell nivå. Det skulle inte vara förenligt med proportionalitetsprincipen att på unionsnivå reglera strukturen för eller sammansättningen av de AIF-fondsportföljer som förvaltas av AIF-förvaltare, och det vore svårt att skapa en sådan omfattande harmonisering eftersom det finns ett stort antal inbördes mycket olika slag av AIF-fonder som förvaltas av AIF-förvaltare. Detta direktiv hindrar därför inte medlemsstaterna från att anta eller fortsätta att tillämpa nationella krav för AIF-fonder som är etablerade inom deras territorier. Det förhållandet att en medlemsstat får införa krav utöver de som gäller i andra medlemsstater för AIF-fonder som är etablerade inom dess territorium bör inte hindra AIF-förvaltare som är auktoriserade i enlighet med detta direktiv i andra medlemsstater från att till professionella investerare i unionen marknadsföra vissa AIF-fonder som är etablerade utanför den medlemsstat som infört ytterligare krav, varvid de följaktligen inte omfattas av eller behöver följa dessa ytterligare krav.
- (11) AIF-förvaltare är enligt flera bestämmelser i detta direktiv skyldiga att säkerställa uppfyllande av krav för vilka AIF-förvaltare i vissa fondstrukturer inte är ansvariga. Ett exempel är fondstrukturer där ansvaret för att utse förvaringsinstitut ligger hos AIF-fonden eller en annan enhet som agerar för AIF-fondens räkning. I sådana fall kan AIF-förvaltaren inte slutligt kontrollera om ett förvaringsinstitut faktiskt har utsetts, såvida inte AIF-fonden förvaltas internt. Eftersom AIF-fonder inte regleras i detta

⁽¹⁾ EUT L 145, 30.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 177, 30.6.2006, s. 1.

- direktiv kan direktivet inte innehålla någon skyldighet för AIF-fonder att utse ett förvaringsinstitut. Om en AIF-förvaltare inte kan säkerställa efterlevnad av de krav som gäller för en AIF-fond eller någon annan enhet för dess räkning, bör de behöriga myndigheterna kräva att AIF-förvaltaren vidtar nödvändiga åtgärder för att råda bot på detta. Om kraven trots sådana åtgärder fortfarande inte uppfylls, och i den mån det gäller en EU-baserad AIF-förvaltare eller en auktoriserad icke EU-baserad AIF-förvaltare som förvaltar en EU-baserad AIF-fond, bör AIF-förvaltaren avsäga sig uppdraget som förvaltare av denna AIF-fond. Om AIF-förvaltaren inte gör detta ska de behöriga myndigheterna i dess hemmedlemsstat kräva att den faktiskt avsäger sig uppdraget, och den berörda AIF-fonden bör i sådana fall inte längre få marknadsföras i unionen. Samma förbud bör gälla en auktoriserad icke EU-baserad AIF-förvaltare som marknadsför en icke EU-baserad AIF-fond.
- (12) Om inget annat särskilt föreskrivs är avsikten, när detta direktiv hänvisar till AIF-fondens investerares intressen, att hänvisa till investerarnas intressen specifikt i deras egenskap av investerare i AIF-fonden och inte till investerarnas enskilda intressen.
- (13) Med förbehåll för de undantag och begränsningar som anges i direktivet bör det tillämpas på alla EU-baserade AIF-förvaltare som förvaltar EU-baserade eller icke EU-baserade AIF-fonder, oavsett om de marknadsförs i unionen eller inte, icke EU-baserade förvaltare som förvaltar EU-baserade AIF-fonder, oavsett om de marknadsförs i unionen eller inte, samt icke EU-baserade AIF-förvaltare som marknadsför EU-baserade eller icke EU-baserade AIF-fonder inom unionen.
- (14) Genom detta direktiv fastställs krav på hur AIF-förvaltarna bör förvalta AIF-fonder som de har ansvar för. För icke EU-baserade AIF-förvaltare begränsas detta till förvaltning av EU-baserade AIF-fonder och andra AIF-fonder vars andelar eller aktier också marknadsförs till professionella investerare i unionen.
- (15) Auktoriseringen av EU-baserade AIF-förvaltare enligt detta direktiv omfattar förvaltningen av EU-baserade AIF-fonder som är etablerade i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat. Med förbehåll för ytterligare anmälningskrav gäller detta också marknadsföring till professionella investerare inom unionen av EU-baserade AIF-fonder som förvaltas av en EU-baserad AIF-förvaltare och förvaltning av EU-baserade AIF-fonder som är etablerade i en annan medlemsstat än AIF-förvaltarens hemmedlemsstat. I detta direktiv fastställs också de villkor enligt vilka auktoriserade EU-baserade AIF-förvaltare får marknadsföra icke EU-baserade AIF-fonder till professionella investerare i unionen, och de villkor enligt vilka en icke EU-baserad AIF-förvaltare kan få auktorisation att förvalta EU-baserade AIF-fonder och/eller marknadsföra AIF-fonder till professionella investerare i unionen med ett marknadsföringspass. Under en period som är avsedd att vara av övergångskaraktär bör medlemsstaterna också kunna tillåta EU-baserade AIF-förvaltare att marknadsföra icke EU-baserade AIF-fonder utslutande på det egna territoriet och/eller tillåta icke EU-baserade AIF-förvaltare att förvalta EU-baserade AIF-fonder och/eller att marknadsföra AIF-fonder till professionella investerare utslutande på det egna territoriet, enligt nationell lagstiftning, under förutsättning att vissa minimivillkor enligt detta direktiv är uppfyllda.
- (16) Detta direktiv bör inte tillämpas på AIF-förvaltare i den mån de förvaltar AIF-fonder vilkas enda investerare är AIF-förvaltarna själva eller deras moderföretag, dotterföretag eller andra dotterföretag till moderföretaget, om dessa investerare inte själva är AIF-fonder.
- (17) Detta direktiv skapar också ett förenklat system för AIF-förvaltare där de förvaltade AIF-fonderna sammantaget faller under ett tröskelvärde på 100 miljoner EUR och för AIF-förvaltare som endast förvaltar AIF-fonder utan finansiell hävstång och utan någon rätt för investerarna till inlösen under en period på fem år och där de förvaltade AIF-fonderna sammantaget faller under ett tröskelvärde på 500 miljoner EUR. Även om det är osannolikt att de berörda AIF-förvaltarnas verksamhet enskilt skulle kunna få betydande konsekvenser för den finansiella stabiliteten, är det möjligt att verksamheterna sammantaget kan ge upphov till systemrisker. Följaktligen bör dessa AIF-förvaltare inte omfattas av krav på full auktorisation utan på en registrering i sina hemmedlemsstater och de bör bland annat förse sina behöriga myndigheter med relevant information om de viktigaste instrument som de handlar med och om de förvaltade AIF-fondernas viktigaste exponeringar och koncentrationer. För att kunna åtnjuta de rättigheter som tillerkänns i detta direktiv bör dessa mindre AIF-förvaltare emellertid ha möjlighet att behandlas som AIF-förvaltare enligt förfarandet för frivilligt deltagande enligt detta direktiv. Detta undantag bör inte begränsa medlemsstaternas möjligheter att införa striktare krav på dessa AIF-förvaltare som inte har valt att låta sig omfattas av direktivet.
- (18) Ingen EU-baserad AIF-förvaltare bör kunna få förvalta och/eller marknadsföra EU-baserade AIF-fonder till professionella investerare i unionen såvida den inte är auktoriserad enligt detta direktiv. En AIF-förvaltare som är auktoriserad enligt detta direktiv bör vid varje tidpunkt uppfylla de villkor för auktorisering som fastställs i detta direktiv.
- (19) När detta är tillåtet enligt detta direktiv bör en icke EU-baserad AIF-förvaltare som avser att förvalta EU-baserade AIF-fonder och/eller marknadsföra AIF-fonder i unionen med ett marknadsföringspass, eller en EU-baserad AIF-förvaltare som avser att marknadsföra icke EU-baserade AIF-fonder i unionen med ett sådant marknadsföringspass, också auktoriseras i enlighet med detta direktiv. Åtminstone under en övergångsperiod bör en medlemsstat även kunna tillåta en icke EU-baserad AIF-förvaltare att marknadsföra AIF-fonder i den medlemsstaten och att auktorisera en EU-baserad AIF-förvaltare att marknadsföra icke EU-baserade AIF-fonder i den medlemsstaten i den mån minimivillkoren i detta direktiv är uppfyllda.

- (20) AIF-fonder bör beroende på sin rättsliga form kunna förvaltas externt eller internt. AIF-fonder bör anses vara internt förvaltade när förvaltningsfunktionerna utförs av deras ledningsorgan eller någon annan intern resurs hos AIF-fonden. När den rättsliga formen hos AIF-fonden tillåter en intern förvaltning och när AIF-fondens ledningsorgan väljer att inte utse en extern AIF-förvaltare, är AIF-fonden också AIF-förvaltare och bör därför uppfylla alla krav för AIF-förvaltare enligt detta direktiv och auktoriseras som sådan. En AIF-förvaltare som är en internt förvaltat AIF-fond bör emellertid inte auktoriseras som extern förvaltare av andra AIF-fonder. En AIF-fond bör anses vara externt förvaltat om en extern juridisk person har utsetts till förvaltare av AIF-fonden eller för AIF-fondens räkning, som genom att utses på detta sätt blir ansvarig för förvaltningen av denna AIF-fond. Om en extern AIF-förvaltare har utsetts att förvalta en viss AIF-fond, bör den AIF-förvaltaren inte anses tillhandahålla investeringstjänsten portföljförvaltning enligt definitionen i artikel 4.1.9 i direktiv 2004/39/EG utan snarare anses tillhandahålla kollektiv portföljförvaltning enligt detta direktiv.
- (21) Förvaltning av AIF-fonder bör innebära att åtminstone investeringsförvaltningstjänster tillhandahålls. Den enda AIF-förvaltare som ska utses enligt detta direktiv bör aldrig auktoriseras för att erbjuda portföljförvaltning utan att även tillhandahålla riskhantering och vice versa. En auktoriserad AIF-förvaltare bör dock inte, så länge villkoren i detta direktiv är uppfyllda, hindras från att också bedriva verksamhet som innebär administration och marknadsföring av AIF-fonder eller från verksamhet som har samband med AIF-fondens tillgångar. En extern AIF-förvaltare bör inte hindras att även tillhandahålla tjänsten att förvalta investeringsportföljer med fullmakt från enskilda investerare på diskretionär grund, inbegripet portföljer som ägs av pensionsfonder och tjänstepensionsinstitut som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut⁽¹⁾, eller att tillhandahålla sidotjänsterna investeringsrådgivning, förvaring och administration avseende andelar i företag för kollektiva investeringar samt mottagande och vidarebefordran av order. Efter en auktorisation med stöd av direktiv 2009/65/EG bör en extern AIF-förvaltare även tillåtas att förvalta fondföretag.
- (22) Det är nödvändigt att se till att AIF-förvaltarens verksamhet är underkastad grundliga bolagsstyrningskontroller. De bör förvaltas och organiseras så att risken för intressekonflikter minimeras. De organisatoriska krav som fastställts enligt detta direktiv bör inte påverka de system och kontroller som fastställts genom nationell lagstiftning för registrering av enskilda personer som arbetar inom eller för en AIF-förvaltare.
- (23) Det är nödvändigt att föreskriva minsta kapitalkrav för att säkerställa kontinuitet och regelbundenhet i den förvaltning av AIF-fonder som AIF-förvaltare tillhandahåller och täcka det yrkesansvar som kan komma att åberopas mot AIF-förvaltare i fråga om samtliga deras verksamheter, även förvaltning av AIF-fonder med ett delegerat mandat. AIF-förvaltare bör fritt få välja huruvida potentiella risker avseende yrkesansvar täcks med extra kapitalbasmedel eller med en lämplig ansvarsförsäkring.
- (24) För att hantera de potentiellt negativa effekterna av dåligt utformade ersättningsstrukturer på sund riskhantering och kontrollen av enskilda personers risktagande, bör det finnas en uttrycklig skyldighet för AIF-förvaltare att upprätta och vidmakthålla en ersättningspolicy och ersättningspraxis som är förenlig med en sund och effektiv riskhantering för sådana personalkategorier som i tjänsten utövar ett väsentligt inflytande på riskprofilen för de AIF-fonder som de förvaltar. Dessa personalkategorier bör omfatta åtminstone den verkställande ledningen, risktagare och kontrollfunktioner, och anställda vars totala ersättning är så hög att de hamnar i samma ersättningsklass som den verkställande ledningen och risktagare.
- (25) De principer som styr ersättningspolicyn bör ta hänsyn till att AIF-förvaltare kan tillämpa dessa policier på olika sätt beroende på sin storlek och storleken på de AIF-fonder som de förvaltar, sin interna organisation samt sin verksamhets art, omfattning och komplexitet.
- (26) De principer om en sund ersättningspolicy som anges i kommissionens rekommendation 2009/384/EG av den 30 april 2009 om ersättningspolicy inom finanstjänstesektorn⁽²⁾ är förenliga med och kompletterar principerna i detta direktiv.
- (27) För att främja tillsynskonvergens i bedömningen av ersättningspolicy och -praxis, bör den Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010⁽³⁾ (Esma), se till att det finns riktlinjer för en sund ersättningspolicy inom AIF-förvaltarsektorn. Den Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁽⁴⁾ bör bistå när dessa riktlinjer utformas.

⁽¹⁾ EUT L 235, 23.9.2003, s. 10.

⁽²⁾ EUT L 120, 15.5.2009, s. 22.

⁽³⁾ EUT L 331, 15.12.2010, s. 84.

⁽⁴⁾ EUT L 331, 15.12.2010, s. 12.

- (28) Bestämmelserna om ersättning bör inte påverka det fulla utövandet av grundläggande rättigheter som är garanterade i fördragen, särskilt artikel 153.5 i EUF-fördraget, allmänna principer i nationell avtalsrätt och arbetsrätt, tillämplig lagstiftning om aktieägarnas rättigheter och deltagande och allmänna skyldigheter hos det berörda institutets administrativa organ och kontrollorgan, samt i tillämpliga fall den rättighet som tillerkänts parter på arbetsmarknaden att ingå och tillämpa kollektivavtal i enlighet med nationella lagar och traditioner.
- (29) En tillförlitlig och objektiv värdering av tillgångarna är av avgörande betydelse för skyddet av investerarnas intressen. Olika AIF-förvaltare använder olika metoder och system för värderingen av tillgångarna beroende på vilka tillgångar och marknader deras investeringar huvudsakligen gäller. Det är lämpligt att medge att sådana skillnader föreligger men att ändå kräva att AIF-förvaltare under alla omständigheter tillämpar värderingsförfaranden som leder till en korrekt värdering av tillgångarna i AIF-fonder. Processen för att värdera tillgångar och beräkna nettotillgångsvärdet (NAV) bör vara funktionellt oberoende av AIF-förvaltarens portföljförvaltning och ersättningspolicy, och andra åtgärder bör säkerställa att intressekonflikter och otillbörlig påverkan av de anställda undviks. På vissa villkor bör AIF-förvaltare kunna utse en extern värderare för att fullgöra värderingsfunktionerna.
- (30) AIF-förvaltaren bör inom mycket begränsade ramar och om strikta krav är uppfyllda, bland annat att det finns objektiva skäl, kunna delegera utförandet på dess vägnar av vissa av dess funktioner enligt detta direktiv för att öka effektiviteten i dess verksamhet. På samma villkor bör också vidaredelegering vara tillåten. AIF-förvaltaren bör dock även i fortsättningen vid varje tidpunkt bära ansvaret för att dess delegerade funktioner utförs korrekt och i enlighet med detta direktiv.
- (31) De strikta begränsningarna och kraven för AIF-förvaltares delegering av uppgifter bör gälla delegering av de förvaltningsfunktioner som anges i bilaga I. Delegering av supportuppgifter, såsom administrativa och tekniska funktioner som AIF-förvaltaren utför som en del av sina förvaltningsuppgifter, bör inte underkastas de specifika begränsningar och krav som anges i detta direktiv.
- (32) Utvecklingen under senare tid har visat att det är av avgörande betydelse att särskilja förvarings- och förvaltningsfunktionerna och hålla investerarnas tillgångar åtskilda från förvaltarens. Även om AIF-förvaltare förvaltar AIF-fonder med olika affärsmodeller och arrangemang för bland annat förvaring av tillgångar, är det viktigt att ett förvaringsinstitut som är skilt från AIF-förvaltaren utses för att fullgöra förvaringsinstitutets funktioner avseende AIF-fonder.
- (33) Bestämmelserna i detta direktiv om hur ett förvaringsinstitut utses och vilka uppgifter det har bör gälla för alla AIF-fonder som förvaltas av en AIF-förvaltare som omfattas av detta direktiv och därmed för AIF-fonders alla affärsmodeller. Bestämmelserna bör dock anpassas till olika affärsmodellens specifika egenskaper. För vissa affärsmodeller är vissa förvaringsinstitutsuppgifter mer relevanta än för andra, beroende på typen av tillgångar som AIF-fonden investerar i och de uppgifter som är förknippade med dessa tillgångar.
- (34) För AIF-fonder som inte har rätt till inlösen som kan utövas under en period på fem år från dagen för den första investeringen och som enligt sin egen investeringspolicy generellt sett inte investerar i tillgångar som måste depåförvaras enligt detta direktiv eller generellt investerar i emittenter eller onoterade företag i syfte att potentiellt förvärva kontroll över sådana företag i enlighet med detta direktiv, såsom riskkapitalfonder och fastighetsfonder, bör medlemsstaterna kunna tillåta att en notarie, en jurist, en registerförvaltare eller en annan enhet fullgör förvaringsinstitutets funktioner. I sådana fall bör förvaringsinstitutets funktionerna vara en del av yrkesmässiga eller affärsverksamheter för vilka den utsedda enheten är registreringskyldig enligt lag eller andra författningar eller av yrkesetiska regler och kan lämna tillräckliga finansiella och yrkesmässiga garantier för att den effektivt ska kunna fullgöra förvaringsinstitutets funktionerna i fråga och uppfylla de åtaganden som dessa funktioner är förenade med. Detta tar hänsyn till den nuvarande praxisen för vissa typer av slutna fonder. För alla andra AIF-fonder bör förvaringsinstitutet emellertid vara ett kreditinstitut, ett värdepappersföretag eller någon annan enhet med tillstånd enligt direktiv 2009/65/EG, med tanke på vikten av depåförvaringsfunktionen. Enbart för icke EU-baserade AIF-fonder bör förvaringsinstitutet också kunna vara ett kreditinstitut eller någon annan enhet av samma slag som de enheter som avses i detta skäl under förutsättning att den är föremål för verkställig reglering och tillsyn som har samma verkan som unionsrätten och som genomdrivs effektivt.
- (35) Förvaringsinstitutet bör ha sitt stadgeenliga säte eller en filial i samma land som AIF-fonden. För en icke EU-baserad AIF-fond bör förvaringsinstitutet endast få vara etablerat i detta tredjeland om vissa ytterligare villkor är uppfyllda. På grundval av de kriterier som anges i delegerade akter bör kommissionen ges befogenhet att anta genomförandeåtgärder som fastställer att reglering och tillsyn i ett tredjeland har samma verkan som unionsrätten och genomdrivs effektivt. Det medlingsförfarande som avses i artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010 bör tillämpas om de behöriga myndigheterna har olika åsikter om hur de andra ytterligare villkoren ska tillämpas på rätt sätt. Alternativt bör förvaringsinstitutet för icke EU-baserade AIF-fonder även kunna vara etablerat i hemmedlemsstaten eller i referensmedlemsstaten för den AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonden.

- (36) Kommissionen uppmanas undersöka möjligheterna att lägga fram ett lämpligt övergripande lagförslag som klargör förvaringsinstitutens ansvarsområden och rättsliga ansvar och som fastställer den rätt som ett förvaringsinstitut i en medlemsstat har att erbjuda sina tjänster i en annan medlemsstat.
- (37) Förvaringsinstitutet bör ansvara för en korrekt övervakning av AIF-fonders penningflöden, särskilt för att säkerställa att investerarnas pengar och kontanter som tillhör AIF-fonden, eller den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fondens räkning, bokförs korrekt på konton som öppnats i AIF-fondens namn eller i den AIF-förvaltares namn som agerar för AIF-fondens räkning eller i det förvaringsinstituts namn som agerar för AIF-fondens räkning. Förvaringsinstitutet bör också ansvara för förvaring av AIF-fondens tillgångar, inbegripet depåförvaring av finansiella instrument som kan registreras på ett konto för finansiella instrument som är öppnat hos förvaringsinstitutet och alla finansiella instrument som fysiskt kan levereras till förvaringsinstitutet och för kontroll av att AIF-fonden eller AIF-förvaltaren för AIF-fondens räkning verkligen äger alla övriga tillgångar. Förvaringsinstitutet bör vid säkerställandet av att investerarnas pengar bokförs på likvidkonton beakta principerna i artikel 16 i kommissionens direktiv 2006/73/EG av den 10 augusti 2006 om genomförandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG vad gäller organisatoriska krav och villkor för verksamheten i värdepappersföretag, och definitioner för tillämpning av det direktivet ⁽¹⁾.
- (38) Ett förvaringsinstitut bör handla hederligt, rättvist, professionellt, oberoende och i AIF-fondens eller i AIF-fondens investerares intresse.
- (39) Ett förvaringsinstitut bör kunna delegera förvaring av tillgångar till tredje part, som i sin tur bör kunna delegera denna funktion. Delegering och vidaredelegering bör dock grundas på objektiva skäl och vara underkastad strikta krav på att den tredje part som anförtros den delegerade funktionen är lämplig och att förvaringsinstitutet visar vederbörlig skicklighet, aktsamhet och omsorg när denna tredje part väljs, utses och ses över.
- (40) En tredje part till vilken förvaringen av tillgångar delegeras bör kunna hålla ett gemensamt konto med separat redovisning för flera AIF-fonder, ett så kallat omnibus-konto.
- (41) Att anförtro depåförvaring av tillgångar till en operatör av värdepappersavvecklingssystem som utsetts med avseende på tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper ⁽²⁾ eller att anförtro tillhandahållande av liknande tjänster till värdepappersavvecklingssystem i tredjeland bör inte anses vara en delegering av depåförvaringsfunktioner.
- (42) De strikta begränsningar och krav som delegering av förvaringsinstituts uppgifter är förenade med bör gälla för delegering av dess specifika funktioner som förvaringsinstitut, nämligen övervakning av penningflöden, förvaring av tillgångar och kontrollfunktioner. Delegering av supportuppgifter som är kopplade till dess förvaringsinstitutsuppgifter, såsom administrativa och tekniska funktioner som förvaringsinstitutet utför som en del av sina förvaringsinstitutsuppgifter, omfattas inte av de specifika begränsningar och krav som anges i direktivet.
- (43) Direktivet tar också hänsyn till det faktum att många AIF-fonder och i synnerhet hedgefonder i dag använder sig av en *prime broker*. Direktivet säkerställer att AIF-fonder får fortsätta att använda *prime brokers* tjänster. Ingen *prime broker* bör dock kunna utses till förvaringsinstitut såvida den inte funktionellt och hierarkiskt har separerat sina förvaringsinstitutsfunktioner från sina uppgifter som *prime broker* och de möjliga intressekonflikterna är ordentligt identifierade, kontrollerade och redovisade för AIF-fondens investerare, eftersom *prime brokers* agerar som motparter till AIF-fonder och därför inte samtidigt kan agera i AIF-fondens bästa intresse såsom det krävs av ett förvaringsinstitut. Förvaringsinstitut bör kunna delegera depåförvaringsuppgifter till en eller flera *prime brokers* eller annan tredje part. Utöver de delegerade depåförvaringsuppgifterna bör *prime brokers* tillåtas att erbjuda *prime brokerage*-tjänster till AIF-fonden. Dessa *prime brokerage*-tjänster bör inte utgöra del av arrangemangen för delegering.
- (44) Förvaringsinstitutet bör ansvara för de förluster som uppstår för AIF-förvaltare, AIF-fonder och investerare. I direktivet görs det en åtskillnad mellan förlust av depåförvarade finansiella instrument och alla andra förluster. När det gäller andra förluster än förlust av depåförvarade finansiella instrument bör förvaringsinstitutet endast hållas ansvarigt i händelse av uppsåt eller försumlighet. Om förvaringsinstitutet depåförvarar tillgångar och dessa tillgångar går förlorade bör förvaringsinstitutet hållas ansvarigt såvida det inte kan bevisa att förlusten är följden av en extern händelse utanför dess rimliga kontroll och vars konsekvenser hade varit oundvikliga trots alla rimliga ansträngningar. I detta sammanhang bör ett förvaringsinstitut exempelvis inte kunna åberopa interna situationer såsom bedrägeri från en anställds sida för att befrias från ansvar.
- (45) Om förvaringsinstitutet delegerar depåförvaringsuppgifter och de finansiella instrument som depåförvaras av en tredjepart går förlorade bör förvaringsinstitutet hållas ansvarigt. Under förutsättning att förvaringsinstitutet har uttrycklig tillåtelse att avsäga sig ansvaret genom en avtalsenlig överföring av sådant ansvar till denna tredje

⁽¹⁾ EUT L 241, 2.9.2006, s. 26.

⁽²⁾ EGT L 166, 11.6.1998, s. 45.

part, enligt ett skriftligt avtal mellan förvaringsinstitutet och AIF-fonden eller den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fondens räkning där en sådan ansvarsbefrielse är sakligt motiverad, och den tredje parten kan hållas ansvarig för förlusten på grundval av ett avtal mellan förvaringsinstitutet och den tredje parten, bör emellertid förvaringsinstitutet i ett sådant fall kunna avsäga sig ansvaret om det kan visa att det agerat med vederbörlig skicklighet, aktsamhet och omsorg och att de specifika kraven för delegeringen är uppfyllda. Genom att införa kravet på en avtalsmässig överföring av ansvaret till den tredje parten är avsikten med direktivet att koppla externa effekter till ett sådant avtal och göra den tredje parten direkt ansvarig inför AIF-fonden eller AIF-fondens investerare för förlusten av depåförvarade finansiella instrument.

- (46) Om lagen i ett tredjeland kräver att vissa finansiella instrument depåförvaras av en lokal enhet och det inte finns några lokala enheter som uppfyller samtliga krav beträffande delegering av förvaring, bör förvaringsinstitutet kunna befrias från sitt ansvar under förutsättning att AIF-fondens bestämmelser eller bolagsordning uttryckligen tillåter en sådan ansvarsbefrielse, att investerarna innan de investerat i vederbörlig ordning informerats om denna befrielse och de omständigheter som utgör skäl för befrielsen, att AIF-fonden eller AIF-förvaltaren för AIF-fondens räkning gett instruktioner till förvaringsinstitutet att delegera depåförvaringen av sådana finansiella instrument till en lokal enhet, att det finns ett skriftligt avtal mellan förvaringsinstitutet och AIF-fonden eller den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fondens räkning som uttryckligen tillåter en sådan befrielse, och att det finns ett skriftligt avtal mellan förvaringsinstitutet och den tredje parten som uttryckligen överför förvaringsinstitutets ansvar till denna tredje part och gör det möjligt för AIF-fonden eller den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fondens räkning att framställa krav mot den tredje parten för förlusten av de finansiella instrumenten eller för förvaringsinstitutet att framföra ett sådant krav för deras räkning.
- (47) Detta direktiv bör inte påverka framtida lagstiftningsåtgärder avseende förvaringsinstitutet i direktiv 2009/65/EG, eftersom fondföretag och AIF-fonder skiljer sig åt, både vad avser investeringsstrategier och den typ av investerare som de är avsedda för.
- (48) En AIF-förvaltare bör för var och en av de EU-baserade AIF-fonder som den förvaltar och för var och en av de AIF-fonder som den marknadsför i unionen tillhandahålla en årsrapport för varje räkenskapsår senast sex månader efter räkenskapsårets utgång i enlighet med detta direktiv. Denna sexmånadsperiod bör inte påverka medlemsstaternas rätt att föreskriva en kortare period.
- (49) Eftersom en AIF-förvaltare har möjlighet att använda finansiell hävstång och under vissa förhållanden kan bidra till att det byggs upp systemrisk eller oro på marknaderna, bör det fastställas särskilda krav för AIF-förvaltare som använder finansiell hävstång. Den information som är nödvändig för att påvisa, övervaka och bemöta

sådana risker har inte samlats in på ett samordnat sätt inom hela unionen och inte vidarebefordrats till övriga medlemsstater så att man kunnat påvisa möjliga källor till risker för stabiliteten på de finansiella marknaderna inom unionen. För att råda bot på detta bör särskilda krav gälla för AIF-förvaltare som i betydande grad använder finansiell hävstång på AIF-fondnivå. Sådana AIF-förvaltare bör vara skyldiga att redovisa information om den totala finansiella hävstång som används, den finansiella hävstången från lån av kontanter eller värdepapper och den finansiella hävstång som uppstår från derivatpositioner, förfoganderätt över tillgångar och huvudkällorna till finansiell hävstång i sina AIF-fonder. Information som insamlas av behöriga myndigheter bör vidarebefordras till övriga myndigheter inom unionen och till Esma och Europeiska systemrisnkämnden (ESRB) inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisnkämnad⁽¹⁾ för att underlätta en gemensam analys av följderna för det finansiella systemet i unionen av den finansiella hävstången i AIF-fonder som förvaltas av AIF-förvaltare och även gemensamma svarsåtgärder. Om en eller flera AIF-fonder som förvaltas av en AIF-förvaltare skulle kunna utgöra en betydande potentiell källa till motpartsrisk för ett kreditinstitut eller något annat systemrelevant institut i andra medlemsstater, bör sådan information även vidarebefordras till de relevanta myndigheterna.

- (50) För att kunna göra en riktig bedömning av de risker som följer av att en AIF-förvaltare använder finansiell hävstång, i fråga om de AIF-fonder som den förvaltar, bör AIF-förvaltaren visa att gränserna för finansiell hävstång för varje AIF-fond som den förvaltar är rimliga och att den vid varje tidpunkt respekterar dessa gränser. När det finansiella systemets stabilitet och integritet kan vara hotade bör de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat kunna införa begränsningar av den nivå av finansiell hävstång som AIF-förvaltare kan använda i AIF-fonder som de förvaltar. Esma och ESRB bör informeras om alla åtgärder som vidtas i detta avseende.
- (51) Det anses också nödvändigt att låta Esma, efter att ha tagit hänsyn till ESRB:s råd, avgöra huruvida den finansiella hävstång som en AIF-förvaltare eller en grupp av AIF-förvaltare använder utgör en väsentlig risk för det finansiella systemets stabilitet och integritet och avge ett yttrande till de behöriga myndigheterna där det specificeras vilka korrigerande åtgärder som behöver vidtas.
- (52) Det är nödvändigt att se till att de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat, de företag över vilka AIF-fonder som förvaltas av en AIF-förvaltare utövar kontroll och de anställda i sådana företag får den information som krävs för att dessa företag ska kunna bedöma hur den kontrollen kommer att påverka deras situation.

⁽¹⁾ EUT L 331, 15.12.2010, s. 1.

- (53) När AIF-förvaltare förvaltar AIF-fonder som utövar kontroll över en emittent vars aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad, bör information generellt sett lämnas i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköpserbjudanden⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad⁽²⁾. Specifika krav bör gälla för AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonder som utövar kontroll över ett företag som inte är noterat. För att säkerställa transparens i fråga om det kontrollerade företaget bör skärpta transparens-, informations- och rapporteringskrav gälla. Vidare bör årsredovisningen för AIF-fonden i fråga kompletteras med avseende på det kontrollerade företaget eller så bör sådan ytterligare information inkluderas i det kontrollerade företags årsredovisning. Denna information bör sedan göras tillgänglig för arbetstagarrepresentanterna eller, när sådana saknas, de anställda själva samt för investerarna i AIF-fonden i fråga.
- (54) Specifika informationskrav gentemot anställda i vissa företag gäller om AIF-fonder förvärvar kontrollen över sådana företag i enlighet med detta direktiv. I de flesta fall har emellertid inte AIF-förvaltaren någon kontroll över AIF-fonden, såvida det inte är en internt förvaltat AIF-fond. Vidare finns det, enligt bolagsrättens allmänna principer, inte något direkt förhållande mellan aktieägarna och arbetstagarrepresentanterna eller, när sådana saknas de anställda själva. Därför bör inte en aktieägare eller dess förvaltare, dvs. AIF-fonden och AIF-förvaltaren, enligt detta direktiv åläggas krav på direkt information till arbetstagarrepresentanterna eller, när sådana saknas, de anställda själva. När det gäller informationskraven gentemot sådana arbetstagarrepresentanter, eller de anställda själva om sådana representanter saknas, bör detta direktiv föreskriva en skyldighet för den berörda AIF-förvaltaren att göra sitt yttersta för att se till att styrelsen i det berörda företaget lämnar den relevanta informationen till arbetstagarrepresentanterna eller, när sådana saknas, de anställda själva.
- (55) Kommissionen uppmanas att undersöka behovet av och möjligheterna att ändra de informations- och redovisningskrav som anges i detta direktiv och som ska tillämpas vid kontroll av onoterade företag eller emittenter på generell nivå, oavsett typ av investerare.
- (56) När en AIF-förvaltare förvaltar en eller flera AIF-fonder som förvärvar kontroll över ett onoterat företag bör AIF-förvaltaren till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat lämna information om finansieringen av förvärvet. Denna skyldighet att lämna information om finansieringen bör gälla även när en AIF-förvaltare förvaltar AIF-fonder som når en punkt där kontroll kan utövas över en emittent av aktier som är upptagna till handel på en reglerad marknad.
- (57) När en AIF-förvaltare förvaltar en eller flera AIF-fonder som förvärvar kontroll över ett onoterat företag eller en emittent bör denna AIF-förvaltare under en period av 24 månader efter AIF-fondens förvärv av kontroll över företaget, för det första, inte tillåtas att underlätta, stödja eller ge instruktioner om utdelningar, kapitalminskningar, aktieinlösen och/eller förvärv av egna aktier från företagets sida i enlighet med detta direktiv och, för det andra, i den mån AIF-förvaltaren har rätt att rösta för AIF-fondens räkning vid möten i företagets ledningsorgan, inte rösta för en utdelning, kapitalnedsättning, aktieinlösen och/eller förvärv av egna aktier från företagets sida i enlighet med detta direktiv och, för det tredje, under alla omständigheter göra sitt yttersta för att förhindra utdelningar, kapitalminskningar, aktieinlösen och/eller förvärv av egna aktier från företagets sida i enlighet med detta direktiv. När medlemsstaterna införlivar detta direktiv med nationell lagstiftning bör de beakta regleringssyftet med bestämmelserna i kapitel V avsnitt 2 i detta direktiv och i detta sammanhang ta vederbörlig hänsyn till behovet av likvärdiga förutsättningar för EU-baserade AIF-fonder och icke EU-baserade AIF-fonder när de tar kontroll över företag med säte i unionen.
- (58) Ett allmänt undantag från underrättelse- och redovisningskraven och de specifika skyddsåtgärderna mot tömning av företag på tillgångar i händelse av kontroll över ett onoterat företag, eller över en emittent, bör gälla för kontroll över små och medelstora företag och över specialföretag (SPV) som syftar till att förvärva, inneha eller administrera fastigheter. Dessa krav syftar heller inte till att offentliggöra företagshemligheter som skulle missgynna AIF-förvaltaren i förhållande till eventuella konkurrenter såsom statsägda förmögenhetsfonder eller konkurrenter som möjligen vill konkurrera ut målföretaget genom att utnyttja informationen till sin fördel. Därför bör alla skyldigheter att underrätta och redovisa information gälla med förbehåll för de villkor och begränsningar avseende konfidentiell information som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/14/EG av den 11 mars 2002 om inrättande av en allmän ram för information till och samråd med arbetstagare i Europeiska gemenskapen⁽³⁾ och utan att det påverkar tillämpningen av direktiven 2004/25/EG och 2004/109/EG. Detta innebär att medlemsstaterna, inom ramen för de begränsningar och villkor som anges i den nationella lagstiftningen, bör föreskriva att arbetstagarrepresentanterna, och varje person som bistår dessa, inte har tillstånd att för anställda och tredje part avslöja någon information som påverkar företagets berättigade intressen och som

(1) EUT L 142, 30.4.2004, s. 12.

(2) EUT L 390, 31.12.2004, s. 38.

(3) EGT L 80, 23.3.2002, s. 29.

uttryckligen har delgivits dem i förtroende. Medlemsstaterna bör dock kunna ge tillstånd åt arbetstagarrepresentanterna och varje person som bistår dessa att överlämna konfidentiella uppgifter till anställda eller tredje part som är bundna av en skyldighet att iaktta konfidentialitet. Medlemsstaterna bör föreskriva att AIF-förvaltare i fråga inte begär att styrelsen lämnar information till arbetstagarrepresentanterna eller när sådana saknas, de anställda själva, när denna information är av den arten att den enligt objektiva kriterier allvarligt skulle hämma företagets verksamhet eller skulle skada företaget. Kraven på underrättelse och redovisning och de specifika skyddsåtgärderna mot tömning av företag på tillgångar bör även gälla utan att det påverkar tillämpningen av strängare regler i medlemsstaterna.

(59) I detta direktiv fastställs vidare de villkor enligt vilka en EU-baserad AIF-förvaltare får marknadsföra andelar eller aktier i en EU-baserad AIF-fond till professionella investerare i unionen. Sådan marknadsföring från EU-baserade AIF-förvaltares sida bör endast tillåtas om AIF-förvaltaren följer detta direktiv och marknadsföringen sker med ett marknadsföringspass, utan att detta påverkar AIF-förvaltares marknadsföring av AIF-fonder som faller under de tröskelvärden som anges i detta direktiv. Medlemsstaterna bör kunna tillåta AIF-förvaltares marknadsföring av AIF-fonder som faller under dessa tröskelvärden, med förbehåll för nationella bestämmelser.

(60) Andelar eller aktier i en AIF-fond bör endast kunna noteras på en reglerad marknad i unionen, eller erbjudas eller placeras av tredje parter som agerar för AIF-förvaltarens räkning i en viss medlemsstat, om den AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonden själv har tillstånd att marknadsföra andelarna eller aktierna i AIF-fonden i denna medlemsstat. Dessutom kan annan nationell lagstiftning och unionsrätt, såsom Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som skall offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel⁽¹⁾ och direktiv 2004/39/EG, också innehålla bestämmelser om distribution av AIF-fonder till investerare i unionen.

(61) Många EU-baserade AIF-förvaltare förvaltar i dag icke EU-baserade AIF-fonder. Det är lämpligt att tillåta auktoriserade EU-baserade AIF-förvaltare att förvalta icke EU-baserade AIF-fonder som inte marknadsförs i unionen utan att de underkastas de strikta förvaringsinstitutskrav och de krav avseende årsredovisning som fastställs i detta direktiv, eftersom dessa krav har införts för att skydda investerare i unionen.

(62) Efter det att en av kommissionen antagen delegerad akt om detta trätt i kraft, vilket i princip, med beaktande av Esmas råd, kommer att inträffa två år efter den sista dagen för införlivande av direktivet, bör auktoriserade

EU-baserade AIF-förvaltare som avser att marknadsföra icke EU-baserade AIF-fonder till professionella investerare i sina hemmedlemsstater och/eller andra medlemsstater tillåtas att göra så med ett marknadsföringspass under förutsättning att de följer detta direktiv. Denna rätt bör vara föremål för ett anmälningsförfarande och villkor med avseende på det tredje landet för den icke EU-baserade AIF-fonden.

(63) Under en övergångsperiod som i princip, med beaktande av de råd som Esmas ger i detta avseende, kommer att avslutas genom en delegerad akt tre år efter införandet av marknadsföringspasset för icke EU-baserade AIF-förvaltare, bör EU-baserade AIF-förvaltare som avser att marknadsföra icke EU-baserade AIF-fonder i vissa medlemsstater, men utan ett marknadsföringspass, kunna tillåtas att göra så av de berörda medlemsstaterna men endast om de följer detta direktiv med undantag för förvaringsinstitutskraven. Sådana EU-baserade AIF-förvaltare bör dock säkerställa att en eller flera enheter utses för att utföra förvaringsinstitutsuppgifterna. Vidare bör lämpliga samarbetsarrangemang som syftar till övervakning av systemrisk, och som är i linje med internationella standarder, etableras mellan de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat och tillsynsmyndigheterna i det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad i syfte att säkerställa ett effektivt informationsutbyte som gör det möjligt för de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat att fullgöra sina uppgifter enligt detta direktiv. Samarbetsarrangemangen bör inte användas som ett hinder mot marknadsföring av icke EU-baserade AIF-fonder i en medlemsstat. Det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad bör dessutom inte få vara upptaget i förteckningen över icke samarbetsvilliga länder och territorier av arbetsgruppen för finansiella åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism (FATF).

(64) Efter det att en av kommissionen antagen delegerad akt om detta trätt i kraft, vilket i princip, med beaktande av Esmas råd, kommer att inträffa två år efter den sista dagen för införlivande av direktivet, bör en grundläggande princip i detta direktiv vara att en icke EU-baserad AIF-förvaltare får åtnjuta de rättigheter som detta direktiv ger, t.ex. att marknadsföra andelar eller aktier i AIF-fonder i hela unionen med ett marknadsföringspass, under förutsättning att den efterlever detta direktiv. Detta bör säkerställa att likvärdiga förutsättningar gäller för EU-baserade och icke EU-baserade AIF-förvaltare. Detta direktiv föreskriver därför att icke EU-baserade AIF-förvaltare kan auktoriseras enligt detta direktiv, vilket kommer att börja gälla efter det att den delegerade akt som antagits av kommissionen i detta avseende har trätt i kraft. För att säkerställa att denna efterlevnad upprätthålls bör medlemsstaternas behöriga myndigheter utöva tillsyn över efterlevnaden av detta direktiv. För sådana icke EU-baserade AIF-förvaltare bör de behöriga tillsynsmyndigheterna vara de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten, såsom denna definieras i detta direktiv.

⁽¹⁾ EUT L 345, 31.12.2003, s. 64.

- (65) När en icke EU-baserad AIF-förvaltare avser att förvalta EU-baserade AIF-fonder och/eller marknadsföra AIF-fonder i unionen med ett marknadsföringspass bör den således vara skyldig att följa detta direktiv så att den är underkastad samma krav som EU-baserade AIF-förvaltare. Under högst exceptionella omständigheter, i den utsträckning efterlevnad av en bestämmelse i detta direktiv är oförenlig med den lagstiftning som den icke EU-baserade AIF-förvaltaren eller den icke EU-baserade AIF-fonden som marknadsförs i unionen omfattas av, bör den icke EU-baserade AIF-förvaltaren kunna undantas från skyldigheten att följa den berörda bestämmelsen i direktivet, om den kan visa att det är omöjligt att kombinera efterlevnad av en bestämmelse i detta direktiv med efterlevnad av en obligatorisk bestämmelse i den lagstiftning som den icke EU-baserade AIF-förvaltaren eller den icke EU-baserade AIF-fonden som marknadsförs i unionen omfattas av, samt att den lagstiftning som den icke EU-baserade AIF-förvaltaren eller den icke EU-baserade AIF-fonden omfattas av innehåller en likvärdig regel som har samma regleringssyfte och som ger samma skyddsnivå för investerarna i AIF-fonden i fråga och att den icke EU-baserade AIF-förvaltaren eller den icke EU-baserade AIF-fonden följer denna likvärdiga regel.
- (66) En icke EU-baserad AIF-förvaltare som har för avsikt att förvalta EU-baserade AIF-fonder och/eller marknadsföra AIF-fonder i unionen med ett marknadsföringspass bör dessutom omfattas av ett specifikt auktoriseringsförfarande, och vissa specifika krav vad avser den icke EU-baserade AIF-förvaltarens tredjeland och i förekommande fall den icke EU-baserade AIF-fondens tredjeland bör vara uppfyllda.
- (67) Esma bör ge råd om hur referensmedlemsstaten ska bestämmas och i förekommande fall om undantaget när det gäller oförenlighet med en likvärdig regel. Särskilda krav på utbyte av information mellan de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten och de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens värdmedlemsstat bör gälla. Det medlingsförfarande som föreskrivs i artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010 bör dessutom gälla i händelse av oenighet mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter om hur referensmedlemsstaten ska bestämmas, beviljandet av undantag i händelse av oförenlighet mellan efterlevnaden av detta direktiv och efterlevnaden av likvärdiga regler i ett tredjeland och bedömningen av huruvida de särskilda kraven avseende den icke EU-baserade AIF-förvaltarens tredjeland och i förekommande fall den icke EU-baserade AIF-fondens tredjeland är uppfyllda.
- (68) Esma bör på årlig basis genomföra en inbördes utvärdering av de behöriga myndigheternas tillsynsverksamhet när det gäller auktorisering av och tillsyn över icke EU-baserade AIF-förvaltare i syfte att göra tillsynen och dess resultat mer konsekventa, i enlighet med artikel 30 i förordning (EU) nr 1095/2010.
- (69) Under en övergångsperiod som i princip, med beaktande av Esmas råd, kommer att avslutas genom en delegerad akt tre år efter införandet av marknadsföringspasset för icke EU-baserade AIF-förvaltare, bör en icke EU-baserad AIF-förvaltare som avser att marknadsföra AIF-fonder uteslutande i vissa medlemsstater, och utan ett sådant marknadsföringspass, också kunna tillåtas att göra så av medlemsstaten i fråga men endast i den mån vissa minimivillkor är uppfyllda. Dessa icke EU-baserade AIF-förvaltare bör åtminstone omfattas av regler som liknar dem som gäller för EU-baserade AIF-förvaltare vad avser informationen till investerare. För att underlätta övervakningen av systemrisker bör dessa icke EU-baserade AIF-förvaltare också omfattas av rapporteringskrav gentemot de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där AIF-fonder marknadsförs. Sådana AIF-förvaltare bör därför följa transparenskraven i detta direktiv och uppfylla skyldigheterna för AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonder som förvärvar kontroll över onoterade företag och över emittenter. Dessutom bör lämpliga samarbetsarrangemang som syftar till övervakning av systemrisker, och som är i linje med internationella standarder, etableras mellan de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där AIF-fonderna marknadsförs och i förekommande fall de behöriga myndigheterna i den EU-baserade AIF-fondens hemmedlemsstat och tillsynsmyndigheterna i det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-förvaltaren är etablerad och, i tillämpliga fall, tillsynsmyndigheterna i det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad i syfte att säkerställa ett effektivt informationsutbyte som gör det möjligt för de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna i fråga att fullgöra sina uppgifter i enlighet med detta direktiv. Samarbetsarrangemangen bör inte användas som ett hinder mot marknadsföring av fonder från tredjeland i en medlemsstat. Slutligen bör det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-förvaltaren eller den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad inte få vara upptagen i förteckningen över icke samarbetsvilliga länder och territorier av FATF.
- (70) Detta direktiv bör inte påverka den nuvarande situationen där en professionell investerare som är etablerad i unionen får investera i AIF-fonder på eget initiativ, oavsett var AIF-förvaltaren och/eller AIF-fonden är etablerad.
- (71) Medlemsstaterna bör kunna tillåta marknadsföring av alla eller vissa typer av AIF-fonder förvaltade av AIF-förvaltare till icke-professionella investerare inom sina territorier. Om en medlemsstat tillåter marknadsföring av vissa typer av AIF-fonder bör medlemsstaten från fall till fall bedöma om en viss AIF-fond ska anses tillhöra en typ av AIF-fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare inom dess territorium. Utan att det påverkar tillämpningen av andra instrument i unionsrätten, bör medlemsstaterna i sådana fall kunna införa striktare krav på AIF-fonder och AIF-förvaltare som ett villkor för marknadsföring till icke-professionella investerare än vad som gäller för AIF-fonder som marknadsförs till professionella investerare på deras territorium, oavsett om AIF-fonden marknadsförs inom medlemsstaten eller över nationsgränserna. Om en medlemsstat tillåter att AIF-fonder marknadsförs till icke-professionella investerare inom sitt territorium, bör denna möjlighet kunna utnyttjas oavsett i vilken medlemsstat AIF-förvaltaren som förvaltar AIF-fonderna är etablerad, och medlemsstaterna bör inte införa striktare eller ytterligare krav på

EU-baserade AIF-fonder som är etablerade i en annan medlemsstat och marknadsförs över nationsgränserna än på AIF-fonder som marknadsförs inom medlemsstaten. Dessutom bör AIF-förvaltare, värdepappersföretag som är auktoriserade enligt direktiv 2004/39/EG och kreditinstitut som är auktoriserade enligt direktiv 2006/48/EG, vilka tillhandahåller investeringstjänster till icke-professionella kunder, beakta eventuella ytterligare krav när de bedömer huruvida en viss AIF-fond är lämplig för en enskild icke-professionell kund eller huruvida den är ett komplicerat eller ett okomplicerat finansiellt instrument.

- (72) Det är nödvändigt att klargöra vilka befogenheter och skyldigheter som gäller för de behöriga myndigheter som ansvarar för genomförandet av detta direktiv och att stärka de mekanismer som krävs för att säkerställa ett effektivt gränsöverskridande samarbete mellan tillsynsmyndigheterna. Under vissa omständigheter bör de behöriga myndigheterna i en AIF-förvaltares värdmedlemsstat kunna vidta direkta åtgärder för att övervaka efterlevnaden av de bestämmelser som de är ansvariga för. För andra bestämmelser bör värdmedlemsstatens behöriga myndigheter under vissa omständigheter tillåtas att begära åtgärder från hemmedlemsstatens behöriga myndigheter och ingripa om sådana åtgärder inte vidtas.
- (73) I detta direktiv föreskrivs en allmän samordnande roll för Esma och möjligheten till ett bindande medlingsförfarande under Esmas ledning för att lösa tvister mellan behöriga myndigheter.
- (74) Esma bör utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn beträffande innehållet i de samarbetsarrangemang som måste ingås av hemmedlemsstaten eller AIF-förvaltarens referensmedlemsstat och de relevanta tillsynsmyndigheterna i tredjeland samt beträffande förfarandena för informationsutbytet. Dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn bör tillse att enligt dessa samarbetsarrangemang all nödvändig information tillhandahålls de behöriga myndigheterna i både hem- och värdmedlemsstaten så att de kan utöva sina tillsyns- och utredningsbefogenheter enligt detta direktiv. Esmas roll bör också vara att underlätta förhandlingarna om och ingåendet av samarbetsarrangemang. Denna underlättande roll bör till exempel kunna innebära att Esma inför ett standardformat för sådana samarbetsarrangemang.
- (75) Medlemsstaterna bör fastställa regler för sanktioner för överträdelse av bestämmelserna i detta direktiv och se till att de tillämpas. Sanktionerna bör vara effektiva, proportionella och avskräckande.
- (76) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i EUF-fördraget och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (stadgan), särskilt rätten till skydd av personuppgifter som erkänns i artikel 16 i EUF-fördraget och artikel 8 i stadgan. Varje utbyte eller överföring av information från de behöriga myndigheternas

sida bör ske i enlighet med bestämmelserna för överföring av personuppgifter i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter⁽¹⁾. Varje utbyte eller överföring av information från Esmas sida bör ske i enlighet med bestämmelserna om överföring av personuppgifter i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter⁽²⁾, vilken ska gälla fullt ut för behandlingen av personuppgifter med avseende på tillämpningen av detta direktiv.

- (77) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av detta direktiv bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter⁽³⁾.
- (78) Kommissionen bör ges befogenheten att anta delegerade akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget när det uttryckligen föreskrivs i detta direktiv. Kommissionen bör särskilt ges befogenhet att anta delegerade akter för att specificera metoderna för finansiell hävstång såsom denna definieras i detta direktiv, inbegripet alla andra finansiella och/eller rättsliga strukturer med tredje parter som kontrolleras av AIF-fonden i fråga, där dessa strukturer specifikt inrättats för att direkt eller indirekt skapa finansiella hävstångseffekter på AIF-fonds nivå. Särskilt för riskkapitalfonder innebär detta att finansiell hävstång som existerar på portföljbolagsnivå inte är avsedd att inkluderas när det hänvisas till sådana finansiella eller rättsliga strukturer.
- (79) Delegerade akter bör också antas för att specificera hur tröskelvärdena för det förenklade systemet ska beräknas och hur de AIF-förvaltare ska behandlas vars förvaltade tillgångar, inklusive tillgångar som förvärvats med användning av finansiell hävstång, under ett och samma kalenderår ibland överstiger och/eller faller under det relevanta tröskelvärdet, skyldigheterna till registrering för AIF-förvaltare som faller under tröskelvärdena och till tillhandahållande av information för effektiv övervakning av systemrisk, samt skyldigheterna att underrätta de relevanta behöriga myndigheterna när de inte längre uppfyller villkoren för tillämpning av det förenklade systemet.

⁽¹⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ EGT L 8, 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

- (80) Delegerade akter bör också antas för att beskriva metoderna för finansiell hävstång, inbegripet finansiella och/eller rättsliga strukturer med tredje part som kontrolleras av AIF-fonden i fråga, och hur den finansiella hävstången ska beräknas, för att specificera de risker som de extra kapitalbasmedlen och ansvarsförsäkringen måste täcka, villkoren för att bestämma de extra kapitalbasmedlens lämplighet eller omfattningen av ansvarsförsäkringen, tillvägagångssättet för att bestämma en fortlöpande anpassning av de extra kapitalbasmedlen eller omfattningen av ansvarsförsäkringen. Delegerade akter bör även antas för att specificera de kriterier som de behöriga myndigheterna ska tillämpa vid sin bedömning av om AIF-förvaltare har uppfyllt sina skyldigheter i fråga om genomförandet av sin verksamhet, deras skyldighet att agera i den av dem förvaltade AIF-fondens eller AIF-fondens investerarens bästa intresse och för marknads integritet, förfoga över och faktiskt utnyttja de resurser och förfaranden som är nödvändiga för att den egna verksamheten ska fungera väl, vidta alla rimliga åtgärder för att undvika intressekonflikter och, om sådana inte kan undvikas, att identifiera, hantera och vid behov redovisa dessa intressekonflikter så att de inte påverkar AIF-fondens och dess investerarens intressen negativt och så att den AIF-fond som den förvaltar behandlas rättvist, iakttä alla regler för verksamhetens bedrivande, så att det bäst gagnar AIF-fonderna eller dem som investerar i dessa och marknads integritet, och behandla alla investerare i AIF-fonderna rättvist.
- (81) Vidare bör delegerade akter antas för att specificera vilka slag av intressekonflikter AIF-förvaltarna måste identifiera och de rimliga åtgärder som AIF-förvaltare förväntas vidta beträffande sina strukturer och organisatoriska och administrativa förfaranden för att identifiera, förhindra, hantera, övervaka och redovisa intressekonflikter. Delegerade akter bör också antas för att specificera de riskhanteringsfunktioner som ska utnyttjas, hur ofta riskhanteringssystemet bör ses över, hur riskhanteringsfunktionen bör hållas funktionellt och hierarkiskt åtskild från de operativa enheterna, inbegripet portföljförvaltningsfunktionen, särskilda skyddsåtgärder mot intressekonflikter, och de riskhanteringskrav som AIF-förvaltare ska använda sig av. Delegerade akter bör också antas för att specificera de system och förfaranden för likviditetshandling som AIF-förvaltare bör använda och samstämmigheten i investeringsstrategi, likviditetsprofil och inlösenpolicy. Delegerade akter bör även antas för att specificera de krav som originatorer, medverkande kreditinstitut och ursprungliga långgivare av värdepapperiseringsinstrument måste uppfylla för att AIF-förvaltare ska tillåtas investera i sådana instrument som emitterats efter den 1 januari 2011.
- (82) Delegerade akter bör även antas för att specificera de krav som AIF-förvaltare måste uppfylla när de investerar i sådana värdepapperiseringsinstrument, för att specificera administrations- och redovisningsförfaranden, kontroll- och skyddsarrangemang för elektronisk databehandling och lämpliga interna kontrollmekanismer, för att specificera förfaranden för korrekt värdering av tillgångar och beräkning av nettotillgångsvärdet (NAV) per andel eller aktie i AIF-fonden, de yrkesmässiga garantier som den externa värderaren måste lämna, och den värderingsfrekvens som är lämplig för öppna AIF-fonder.
- (83) Delegerade akter bör också antas för att specificera villkoren för att delegering av AIF-förvaltarens funktioner bör kunna godkännas och de villkor på vilka AIF-förvaltaren har delegerat sina funktioner i en sådan omfattning att företaget blir ett brevlådeföretag och därför inte längre ska betraktas som förvaltare av en AIF-fond, för att när det gäller förvaringsinstitut specificera kriterierna för att avgöra om reglering och tillsyn i tredjeland där förvaringsinstituten är etablerade har samma verkan som unionsrätten och genomdrivs effektivt, de uppgifter som ska ingå i standardavtalet, villkoren för att utföra förvaringsinstitutsfunktioner, inbegripet den typ av finansiella instrument som bör omfattas av förvaringsinstitutets depåförvaringsuppgifter, villkoren för att förvaringsinstitutet ska få utföra sina depåförvaringsuppgifter för finansiella instrument som är registrerade hos ett centralt förvaringsinstitut och villkoren enligt vilka förvaringsinstitutet bör förvara finansiella instrument som emitterats i nominativ form och registrerats hos en emittent eller registerförvaltare, förvaringsinstitutens förpliktelse att visa vederbörlig skicklighet, aktsamhet och omsorg, skyldigheten att hålla tillgångar åtskilda, under vilka villkor och förhållanden finansiella instrument som depåförvaras bör anses ha gått förlorade, vad som ska avses med externa händelser utanför rimlig kontroll, vilkas konsekvenser hade varit omöjliga att avvärja trots alla rimliga ansträngningar att göra så, samt under vilka villkor och förhållanden det finns ett objektiva skäl till ansvarsbefrielse. Delegerade akter bör även antas för att specificera innehåll och format för den årsredovisning som AIF-förvaltarna måste tillhandahålla för varje AIF-fond som de förvaltar och av AIF-förvaltarens skyldigheter i fråga om redovisning av information till investerare och kraven på rapportering till de behöriga myndigheterna och dess frekvens.
- (84) Delegerade akter bör också antas för att specificera när finansiell hävstång anses vara använd i betydande grad och de principer som de behöriga myndigheterna bör följa när de överväger att införa gränser för den finansiella hävstång som en AIF-förvaltare kan använda. Delegerade akter bör också antas för att specificera samarbetsarrangemang för icke EU-baserade AIF-förvaltare och/eller icke EU-baserade AIF-fonder för utformning av en gemensam ram för att underlätta upprättandet av samarbetsarrangemang med tredjeländer. Delegerade akter

- bör också antas för att specificera innehållet i informationsutbytet avseende AIF-förvaltare mellan behöriga myndigheter och tillhandahållandet av viss information till Esma.
- (85) Beroende på Esmas råd i detta avseende och de kriterier som fastställs i detta direktiv, bör en delegerad akt också antas för att utsträcka marknadsföringspasset till EU-baserade AIF-förvaltare som marknadsför icke EU-baserade AIF-fonder i unionen och till icke EU-baserade AIF-förvaltare som förvaltar och/eller marknadsför AIF-fonder i unionen, och en annan delegerad akt bör antas för att avsluta tillämpningen av nationella ordningar för privata placeringar (*private placement*).
- (86) Europaparlamentet och rådet bör kunna invända mot en delegerad akt inom tre månader från delgivningsdagen. På Europaparlamentets eller rådets initiativ bör denna period kunna förlängas med tre månader i fråga om väsentliga problemområden. Europaparlamentet och rådet bör också kunna underrätta de övriga institutionerna om sina avsikter att inte invända. Ett sådant tidigt godkännande av delegerade akter är särskilt lämpligt om en tidsfrist måste respekteras, till exempel så att medlemsstaterna i tillämpliga fall kan genomföra delegerade akter inom den genomförandeperiod som fastställs i detta direktiv.
- (87) I enlighet med förklaringen om artikel 290 i EUF-fördraget, som fogats till slutakten från den regeringskonferens som antog Lissabonfördraget, noterade konferensen kommissionens avsikt att i enlighet med sin etablerade praxis även i fortsättningen samråda med av medlemsstaterna utsedda experter vid utarbetandet av kommissionens utkast till delegerade akter på området finansiella tjänster.
- (88) Två år efter utgången av tidsfristen för införlivande av detta direktiv bör Esma avge ett yttrande om hur det då gällande marknadsföringspasset fungerar och hur nationella ordningar för privata placeringar (*private placement*) fungerar. Esma bör också ge råd om utvidgning av marknadsföringspasset till EU-baserade AIF-förvaltare som marknadsför icke EU-baserade AIF-fonder i unionen och icke EU-baserade AIF-förvaltare som förvaltar och/eller marknadsför AIF-fonder i unionen. Kommissionen bör anta delegerade akter inom tre månader efter att ha mottagit Esmas yttrande och råd och beaktat kriterierna i och målen med detta direktiv, bland annat beträffande den inre marknaden, investerarskydd och effektiv övervakning av systemrisk, med en specificering av när reglerna beträffande en utvidgning av marknadsföringspasset som föreskrivs i detta direktiv bör bli tillämpliga i alla medlemsstater.
- (89) Vid toppmötet i London i april 2009 kom G20-ledarna överens om att hedgefonder eller deras förvaltare bör registreras och bör åläggas att regelbundet redovisa relevant information för tillsynsmyndigheter eller regleringsmyndigheter. De bör bli föremål för tillsyn för att säkerställa att de har en lämplig riskhantering. I juni 2010 bekräftade G20-ledarna i Toronto sitt åtagande och lovade också att snabba på genomförandet av kraftfulla åtgärder för att förbättra transparens och regel tillsyn av hedgefonder på ett internationellt konsekvent och icke-diskriminerande sätt. För att stödja G20-målen utfärdade Internationella organisationen för värdepapperstillsyn högnivåprinciper för hedgefondstillsyn i juni 2009 för att vägleda utarbetandet av internationellt konsekventa regler inom detta område. Den 16 september 2010 kom Europeiska rådet överens om att EU måste hävda sina intressen och värderingar mera bestämt och i en anda av ömsesidighet och ömsesidig nytta inom ramen för unionens yttre förbindelser och vidta åtgärder för att, bland annat, säkra vidare marknadstillträde för europeiska företag och fördjupat regleringssamarbete med viktigare handelspartner. Kommissionen ska arbeta för att se till att dessa åtaganden genomförs på ett liknande sätt av unionens internationella partner.
- (90) Tre år efter ikraftträdandet av den delegerade akt enligt vilken marknadsföringspasset blivit tillämpligt för alla AIF-förvaltare bör Esma avge ett yttrande om hur det då gällande marknadsföringspasset och de nationella ordningarna för privata placeringar (*private placement*) fungerar. Esma bör också ge råd om avslutandet av sådana nationella ordningar. Kommissionen bör anta en delegerad akt inom tre månader efter att ha mottagit Esmas yttrande och råd med beaktande av kriterierna i och målen med detta direktiv, bland annat beträffande den inre marknaden, investerarskydd och effektiv övervakning av systemrisk, med en specificering av den dag då de nationella ordningar som avses i detta direktiv bör avslutas i alla medlemsstater.
- (91) Fyra år efter utgången av tidsfristen för införlivande av detta direktiv bör kommissionen på grundval av offentliga samråd och i ljuset av diskussionerna med de behöriga myndigheterna inleda en översyn av tillämpningen av och tillämpningsområdet för detta direktiv. Översynen bör innehålla en analys av de erfarenheter som gjorts vid tillämpningen av direktivet, effekterna för investerare, AIF-fonder och AIF-förvaltare, i unionen och i tredjeländer, och i vilken mån direktivets mål har uppnåtts, och vid behov förslag till lämpliga ändringar. Översynen bör innehålla en allmän genomgång av hur detta direktivs regler fungerar och vilka erfarenheter som gjorts vid tillämpningen av dem. I sin översyn bör kommissionen undersöka Esmas och de behöriga unionsmyndigheternas funktioner när det gäller att säkerställa en effektiv övervakning av samtliga AIF-förvaltare som verkar på unionsmarknaderna inom ramen för detta direktiv, inklusive,

bland annat – i enlighet med förordning (EU) nr 1095/2010 - genom att ge Esma ytterligare tillsynsansvar på området auktorisering av och tillsyn över icke EU-baserade AIF-förvaltare. I detta sammanhang bör kommissionen bedöma kostnaderna och fördelarna med att ge Esma sådana arbetsuppgifter.

- (92) Detta direktiv syftar till att skapa en ram som kan hantera de potentiella risker som kan uppstå som ett resultat av AIF-förvaltares verksamhet och säkerställa att de behöriga myndigheterna i unionen övervakar dessa risker på ett effektivt sätt. Det är nödvändigt att skapa ett strikt ramverk för reglering och tillsyn utan luckor i finansregleringen. I detta sammanhang hänvisas till befintliga krav på professionella investerare att visa vederbörlig skicklighet, aktsamhet och omsorg enligt den relevanta reglering som gäller för sådana investerare. Kommissionen uppmanas att se över den relevanta lagstiftningen vad avser professionella investerare i syfte att bedöma behovet av strängare krav vad avser det förfarande för vederbörlig skicklighet, aktsamhet och omsorg som måste tillämpas av professionella investerare i unionen, som på eget initiativ investerar i icke EU-baserade finansiella produkter, bland annat icke EU-baserade AIF-fonder.
- (93) Kommissionen bör när denna översyn är avslutad lägga fram en rapport till Europaparlamentet och rådet som vid behov innehåller ändringsförslag med beaktande av direktivets mål och de potentiella effekterna för investerare, AIF-fonder eller AIF-förvaltare, i unionen och i tredjeländer.
- (94) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att säkerställa en hög nivå på skyddet av investerare genom att fastställa ett gemensamt ramverk för auktorisation av och tillsyn över AIF-förvaltare, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, vilket framgår av bristerna i den befintliga lagstiftningen i medlemsstaterna samt i tillsynen över dessa aktörer, och det därför bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (95) Direktiven 2003/41/EG och 2009/65/EG, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1060/2009 av den 16 september 2009 om kreditvärderingsinstitut⁽¹⁾ och förordning (EU) nr 1095/2010 bör följaktligen ändras i enlighet därmed.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

I detta direktiv fastställs bestämmelser för auktorisation, löpande verksamhet och transparens när det gäller förvaltare av

alternativa investeringsfonder (AIF-förvaltare) som förvaltar och/eller marknadsför alternativa investeringsfonder (AIF-fonder) i unionen.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Med förbehåll för punkt 3 i denna artikel och artikel 3 ska detta direktiv tillämpas på

- a) EU-baserade AIF-förvaltare som förvaltar en eller flera AIF-fonder, oberoende av om dessa AIF-fonder är EU-baserade AIF-fonder eller icke EU-baserade AIF-fonder,
- b) icke EU-baserade AIF-förvaltare som förvaltar en eller flera EU-baserade AIF-fonder, och
- c) icke EU-baserade AIF-förvaltare som marknadsför en eller flera AIF-fonder i unionen, oberoende av om dessa AIF-fonder är EU-baserade AIF-fonder eller icke EU-baserade AIF-fonder,

2. Med avseende på tillämpningen av punkt 1 saknar det betydelse

- a) om AIF-fonden är öppen eller sluten,
- b) om AIF-fonden har bildats på kontraktsträttslig grund eller enligt trustlagstiftning eller på associationsrättslig grund eller har någon annan rättslig form,
- c) vilken rättslig struktur AIF-fonden har.

3. Direktivet ska inte tillämpas på följande enheter:

- a) Holdingbolag.
- b) Tjänstepensionsinstitut som omfattas av direktiv 2003/41/EG, i förekommande fall inklusive de auktoriserade enheter som ansvarar för förvaltningen av dessa institut och agerar för deras räkning som avses i artikel 2.1 i det direktivet eller kapitalförvaltare som utsetts enligt artikel 19.1 i det direktivet, i den mån de inte förvaltar AIF-fonder.
- c) Överstatliga institutioner som Europeiska centralbanken, Europeiska investeringsbanken, Europeiska investeringsfonden, europeiska finansiella institut för utveckling och bilaterala utvecklingsbanker, Världsbanken, Internationella valutafonden, och andra överstatliga institutioner och liknande internationella organisationer, i de fall då dessa institutioner eller organisationer förvaltar AIF-fonder och i den mån dessa fonder agerar i allmänhetens intresse.
- d) Nationella centralbanker.

⁽¹⁾ EUT L 302, 17.11.2009, s. 1.

- e) Nationella, regionala eller lokala myndigheter och organ eller andra institut som förvaltar fonder som är kopplade till system för social trygghet och pensionssystem.
- f) Program för anställdas andelsägande och program för anställdas sparande.
- g) Specialföretag för värdepapperisering.

4. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att se till att de AIF-förvaltare som avses i punkt 1 fortlöpande följer detta direktiv.

Artikel 3

Undantag

1. Detta direktiv ska inte tillämpas på AIF-förvaltare i den mån de förvaltar en eller flera AIF-fonder vars enda investerare är AIF-förvaltaren eller AIF-förvaltarens moderföretag eller dotterföretag eller andra dotterföretag till dessa moderföretag, under förutsättning att ingen av dessa investerare själv är en AIF-fond.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 46 ska endast punkterna 3 och 4 i den här artikeln tillämpas på följande AIF-förvaltare:

- a) AIF-förvaltare som, antingen direkt eller indirekt, genom ett företag till vilket AIF-förvaltaren är kopplad genom gemensam ledning eller ägarkontroll, eller genom ett väsentligt direkt eller indirekt innehav, förvaltar portföljer av AIF-fonder vars förvaltade tillgångar, inklusive tillgångar som förvärvats med användning av finansiell hävstång, sammanlagt inte överstiger tröskelvärdet 100 miljoner EUR, eller
- b) AIF-förvaltare som, antingen direkt eller indirekt, genom ett företag till vilket AIF-förvaltaren är kopplad genom gemensam ledning eller ägarkontroll, eller genom ett väsentligt direkt eller indirekt innehav, förvaltar portföljer av AIF-fonder vars förvaltade tillgångar sammanlagt inte överstiger tröskelvärdet 500 miljoner EUR om AIF-fondportföljerna består av AIF-fonder utan finansiell hävstång och utan rätt till inlösen under en period på fem år från dagen för den första placeringen i respektive AIF-fond.

3. Medlemsstaterna ska se till att de AIF-förvaltare som avses i punkt 2 minst

- a) är föremål för registrering hos de behöriga myndigheterna i sina hemmedlemsstater,
- b) vid registreringsstillfället identifierar sig själva och de AIF-fonder som de förvaltar inför de behöriga myndigheterna i sina hemmedlemsstater,

c) vid registreringsstillfället lämnar information om investeringsstrategierna för de AIF-fonder som de förvaltar till de behöriga myndigheterna i sina hemmedlemsstater,

d) regelbundet ger de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten information om de huvudsakliga instrument som de bedriver handel med och om viktiga exponeringar och de största koncentrationerna i fråga om de AIF-fonder som de förvaltar, så att de behöriga myndigheterna effektivt kan övervaka systemrisk, och

e) underrättar de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten om de inte längre uppfyller de villkor som anges i punkt 2.

Denna punkt och punkt 2 ska gälla utan att det påverkar tillämpningen av striktare bestämmelser som medlemsstaterna har antagit för AIF-förvaltare som avses i punkt 2.

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att se till att den berörda AIF-förvaltaren, om villkoren i punkt 2 inte längre är uppfyllda, ansöker om auktorisation inom 30 kalenderdagar i enlighet med tillämpliga förfaranden i detta direktiv.

4. De AIF-förvaltare som avses i punkt 2 ska inte åtnjuta några av de rättigheter som ges genom detta direktiv, såvida de inte väljer att låta sig omfattas av detta direktiv. Om AIF-förvaltare låter sig omfattas ska direktivet vara tillämpligt i sin helhet.

5. Kommissionen ska anta genomförandeakter som specificerar förfarandena för de AIF-förvaltare som väljer att låta sig omfattas av detta direktiv i enlighet med punkt 4. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 59.2.

6. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att närmare ange

a) hur de tröskelvärden som avses i punkt 2 ska beräknas och hur de AIF-förvaltare ska behandlas som förvaltar AIF-fonder vars förvaltade tillgångar, inklusive tillgångar som förvärvats med användning av finansiell hävstång, under ett och samma kalenderår ibland överstiger och/eller faller under det relevanta tröskelvärdet,

b) registreringskyldigheten och skyldigheten att tillhandahålla information för att ge möjlighet till effektiv övervakning av systemrisken i enlighet med punkt 3, och

c) skyldigheten att underrätta behöriga myndigheter som anges i punkt 3.

Artikel 4

Definitioner

1. I detta direktiv gäller följande definitioner:

- a) *AIF-fond*: företag för kollektiva investeringar, inbegripet dess delfonder, som
- i) tar emot kapital från ett antal investerare för att investera det i enlighet med en fastställd investeringspolicy till förmån för dessa investerare, och
- ii) inte kräver auktorisation enligt artikel 5 i direktiv 2009/65/EG.
- b) *AIF-förvaltare*: juridiska personer vars normala verksamhet består i förvaltning av en eller flera AIF-fonder.
- c) *filial*: ett driftställe som i AIF-förvaltares fall är en del av AIF-förvaltaren, som saknar rättskapacitet och som tillhandahåller de tjänster som AIF-förvaltaren har auktorisation att tillhandahålla; alla driftställen som har etablerats i samma medlemsstat av en AIF-förvaltare med stadgeenligt säte i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland ska anses utgöra en enda filial.
- d) *carried interest*: en andel av AIF-fondens vinst som tillfaller AIF-förvaltaren som ersättning för förvaltningen av AIF-fonden, exklusive eventuell andel av AIF-fondens vinst som tillfaller AIF-förvaltaren som avkastning på investering som AIF-förvaltaren har gjort i AIF-fonden.
- e) *nära förbindelser*: en situation där två eller flera fysiska eller juridiska personer är förenade genom
- i) ägarintresse, dvs. ett innehav, direkt eller genom kontroll, av 20 % eller mer av rösterna eller kapitalet i ett företag,
- ii) kontroll, dvs. en förbindelse mellan ett moderföretag och ett dotterföretag som avses i artikel 1 i rådets sjunde direktiv 83/349/EEG av den 13 juni 1983 om sammanställd redovisning⁽¹⁾, eller en likartad förbindelse mellan en fysisk eller juridisk person och ett företag; i denna punkt ska ett dotterföretag till ett dotterföretag också anses vara ett dotterföretag till dessa dotterföretags moderföretag.
- f) *behöriga myndigheter*: de nationella myndigheter i medlemsstaterna som enligt lag eller annan författning har behörighet att utöva tillsyn över AIF-förvaltare.
- g) *behöriga myndigheter* i förhållande till ett förvaringsinstitut:
- i) om förvaringsinstitutet är ett kreditinstitut som är auktoriserat enligt direktiv 2006/48/EG, de behöriga myndigheter som avses i artikel 4.4 i det direktivet,
- ii) om förvaringsinstitutet är ett värdepappersföretag som är auktoriserat enligt direktiv 2004/39/EG, de behöriga myndigheter som avses i artikel 4.1.22 i det direktivet,
- iii) om förvaringsinstitutet ingår i en kategori av institut som avses i artikel 21.3 c första stycket i detta direktiv, de nationella myndigheter i dess hemmedlemsstat som enligt lag eller annan författning har behörighet att utöva tillsyn över sådana kategorier av institut,
- iv) om förvaringsinstitutet är en sådan enhet som avses i artikel 21.3 tredje stycket i detta direktiv, de nationella myndigheterna i den medlemsstat där denna enhet har sitt stadgeenliga säte och vilka enligt lag eller annan författning har behörighet att utöva tillsyn över en sådan enhet, eller det officiella organ som har behörighet att registrera eller utöva tillsyn över en sådan enhet i enlighet med tillämplig uppförandekod,
- v) om förvaringsinstitutet är utsett till förvaringsinstitut för en icke EU-baserad AIF-fond enligt artikel 21.5 b i detta direktiv och inte omfattas av tillämpningsområdet för leden i-iv i denna punkt, de berörda nationella myndigheterna i det tredjeland där förvaringsinstitutet har sitt stadgeenliga säte.
- h) *en EU-baserad AIF-fonds behöriga myndigheter*: de nationella myndigheter i en medlemsstat som enligt lag eller annan författning har behörighet att utöva tillsyn över AIF-fonder.

Som *nära förbindelse* ska även anses en situation där två eller flera fysiska eller juridiska personer upprätthåller en varaktig förbindelse till en och samma person genom ett kontrollförhållande.

⁽¹⁾ EGT L 193, 18.7.1983, s. 1.

i) *kontroll*: ägarkontroll enligt artikel 1 i direktiv 83/349/EEG.

- j) *etablerad*:
- i) för AIF-förvaltare, *ha sitt stadgeenliga säte i*,
 - ii) för AIF-fonder, *vara auktoriserad eller registrerad i eller, när fonden varken är auktoriserad eller registrerad, ha sitt stadgeenliga säte i*,
 - iii) för förvaringsinstitut, *ha sitt stadgeenliga säte eller en filial i*,
 - iv) för rättsliga representanter som är juridiska personer, *ha sitt stadgeenliga säte eller en filial i*,
 - v) för rättsliga representanter som är fysiska personer *ha sin hemvist i*.
- k) *EU-baserad AIF-fond*:
- i) en AIF-fond som är auktoriserad eller registrerad i en medlemsstat enligt tillämplig nationell lagstiftning, eller
 - ii) en AIF-fond som inte är auktoriserad eller registrerad i en medlemsstat men har sitt stadgeenliga säte och/eller huvudkontor i en medlemsstat.
- l) *EU-baserad AIF-förvaltare*: en AIF-förvaltare som har sitt stadgeenliga säte i en medlemsstat.
- m) *feeder-AIF-fond*: en AIF-fond som
- i) investerar minst 85 % av sina tillgångar i andelar eller aktier i en annan AIF-fond (*master-AIF-fonden*), eller
 - ii) investerar minst 85 % av sina tillgångar i mer än en master-AIF-fond och dessa master-AIF-fonder har identiska investeringsstrategier, eller
 - iii) på något annat sätt har en exponering på minst 85 % av sina tillgångar mot en sådan master-AIF-fond.
- n) *finansiellt instrument*: instrument enligt definitionen i avsnitt C i bilaga I till direktiv 2004/39/EG.
- o) *holdingbolag*: företag med aktieinnehav i ett eller flera andra företag, vars affärsidé är att fullfölja en affärsstrategi eller affärsstrategier genom sina dotterföretag, närstående företag eller ägarintressen för att bidra till deras värde på lång sikt, och som antingen är ett företag som
- i) handlar för egen räkning och vars aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad i unionen, eller
 - ii) inte huvudsakligen har etablerats för att generera avkastning åt sina investerare genom avyttring av sina dotterföretag eller närstående företag, vilket framgår av företagets årsredovisning eller andra offentliga handlingar.
- p) *en AIF-fonds hemmedlemsstat*:
- i) den medlemsstat i vilken AIF-fonden är auktoriserad eller registrerad i enlighet med nationell lagstiftning eller, när det gäller flera auktorisationer eller registreringar, den medlemsstat i vilken AIF-fonden först auktoriserades eller registrerades, eller
 - ii) om AIF-fonden varken är auktoriserad eller registrerad i en medlemsstat, den medlemsstat där AIF-fonden har sitt stadgeenliga säte och/eller huvudkontor.
- q) *en AIF-förvaltares hemmedlemsstat*: den medlemsstat där AIF-förvaltaren har sitt stadgeenliga säte. För icke EU-baserade AIF-förvaltare ska alla hänvisningar till *AIF-förvaltarens hemmedlemsstat* i detta direktiv läsas som *referensmedlemsstaten*, såsom föreskrivs i kapitel VII.
- r) *en AIF-förvaltares värmedlemsstat*:
- i) en medlemsstat, annan än hemmedlemsstaten, där en EU-baserad AIF-förvaltare förvaltar EU-baserade AIF-fonder,
 - ii) en medlemsstat, annan än hemmedlemsstaten, där en EU-baserad AIF-förvaltare marknadsför andelar eller aktier i en EU-baserad AIF-fond,
 - iii) en medlemsstat, annan än hemmedlemsstaten, där en EU-baserad AIF-förvaltare marknadsför andelar eller aktier i en icke EU-baserad AIF-fond,
 - iv) en medlemsstat, annan än referensmedlemsstaten, där en icke EU-baserad AIF-förvaltare förvaltar EU-baserade AIF-fonder, eller
 - v) en medlemsstat, annan än referensmedlemsstaten, där en icke EU-baserad AIF-förvaltare marknadsför aktier eller andelar i en EU-baserad AIF-fond, eller
 - vi) en medlemsstat, annan än referensmedlemsstaten, där en icke EU-baserad AIF-förvaltare marknadsför aktier eller andelar i en icke EU-baserad AIF-fond.

- s) *startkapital*: det kapital som avses i artikel 57 första stycket a och b i direktiv 2006/48/EG,
- t) *emittent*: en emittent i den mening som avses i artikel 2.1 d i direktiv 2004/109/EG när denna emittent har sitt stadgeenliga säte i unionen och när dess aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad i den mening som avses i artikel 4.1.14 i direktiv 2004/39/EG.
- u) *rättslig representant*: fysisk person som har sin hemvist i unionen eller juridisk person som har sitt stadgeenliga säte i unionen, och som uttryckligen utsedd av en icke EU-baserad AIF-förvaltare handlar för en sådan icke EU-baserad AIF-förvaltares räkning gentemot myndigheter, kunder, organ och motparter till den icke EU-baserade AIF-förvaltaren i unionen när det gäller den icke EU-baserade AIF-förvaltarens skyldigheter enligt detta direktiv.
- v) *finansiell hävstång*: en metod genom vilken en AIF-förvaltare ökar exponeringen för en AIF-fond som den förvaltar genom lån av kontanter eller värdepapper, eller genom finansiell hävstång som härrör från derivatinstrument eller på något annat sätt.
- w) *förvaltning av AIF-fonder*: att utföra åtminstone investeringsförvaltningsfunktioner enligt punkt 1 a eller b i bilaga I till en eller flera AIF-fonder.
- x) *marknadsföring*: direkt eller indirekt erbjudande eller placering, på AIF-förvaltarens initiativ eller för AIF-förvaltarens räkning, av andelar eller aktier i en AIF-fond som denne förvaltar och som riktar sig till investerare med hemvist eller stadgeenligt säte i unionen.
- y) *master-AIF-fond*: en AIF-fond i vilken en annan AIF-fond investerar eller mot vilken denna fond har en exponering i enlighet med led m.
- z) *referensmedlemsstat*: den medlemsstat som fastställs i enlighet med artikel 37.4.
- aa) *icke EU-baserad AIF-fond*: en AIF-fond som inte är en EU-baserad AIF-fond.
- ab) *icke EU-baserad AIF-förvaltare*: en AIF-förvaltare som inte är en EU-baserad AIF-förvaltare.
- ac) *onoterat företag*: företag som har sitt stadgeenliga säte i unionen och vars aktier inte är upptagna till handel på en reglerad marknad enligt definitionen i artikel 4.1.14 i direktiv 2004/39/EG.
- ad) *kapitalbas*: de medel som avses i artiklarna 56–67 i direktiv 2006/48/EG.
- ae) *moderföretag*: ett moderföretag i den mening som avses i artiklarna 1 och 2 i direktiv 83/349/EEG.
- af) *prime broker*: kreditinstitut, reglerat värdepappersföretag eller annan enhet som är föremål för reglering och fortlöpande tillsyn, som erbjuder professionella investerare tjänster för att primärt finansiera eller utföra transaktioner med finansiella instrument som motpart, och som även kan tillhandahålla andra tjänster, t.ex. clearing och avveckling, depåtjänster, värdepapperslån, skräddarsydda tekniska lösningar och stödtjänster.
- ag) *professionell investerare*: investerare som anses vara en professionell kund eller som, på begäran, kan behandlas som en professionell kund i den mening som avses i bilaga II till direktiv 2004/39/EG.
- ah) *kvalificerat innehav*: direkt eller indirekt ägarandel i en AIF-fond som motsvarar 10 % eller mer av kapitalet eller av rösträtten i enlighet med artiklarna 9 och 10 i direktiv 2004/109/EG, med beaktande av villkoren för sammanslagning av innehavet enligt artikel 12.4 och 12.5 i det direktivet, eller som gör det möjligt att utöva ett väsentligt inflytande över förvaltningen av den AIF-fond där innehavet finns.
- ai) *arbetstagarrepresentanter*: arbetstagarrepresentanter enligt definitionen i artikel 2 e i direktiv 2002/14/EG
- aj) *icke-professionell investerare*: en investerare som inte är en professionell investerare.
- ak) *dotterföretag*: ett dotterföretag enligt definitionen i artiklarna 1 och 2 i direktiv 83/349/EEG.
- al) *en icke EU-baserad AIF-fonds tillsynsmyndigheter*: de nationella myndigheter i ett tredjeland som enligt lag eller annan författning har behörighet att utöva tillsyn över AIF-fonder.
- am) *en icke EU-baserad AIF-förvaltares tillsynsmyndigheter*: de nationella myndigheter i ett tredjeland som enligt lag eller annan författning har behörighet att utöva tillsyn över AIF-förvaltare.

a) *specialföretag för värdepapperisering*: ett företag vars enda syfte är att genomföra en eller flera värdepapperiserings-transaktioner i den mening som avses i artikel 1.2 i Europeiska centralbankens förordning (EG) nr 24/2009 av den 19 december 2008 om statistik över tillgångar och skulder hos finansiella företag som deltar i värdepapperiserings-transaktioner ⁽¹⁾ och annan lämplig verksamhet för att uppnå detta mål.

ao) *fondföretag*: ett företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper som är auktoriserat enligt artikel 5 i direktiv 2009/65/EG.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 ad i den här artikeln ska artiklarna 13–16 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/49/EG av den 14 juni 2006 om kapitalkrav för värdepappersföretag och kreditinstitut ⁽²⁾ gälla i tillämpliga delar.

3. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att närmare ange

a) metoderna för att använda finansiell hävstång, enligt definitionen av finansiell hävstång i punkt 1 v, inklusive sådana finansiella eller rättsliga strukturer som rör tredje part som kontrolleras av den berörda AIF-fonden, och

b) hur den finansiella hävstången ska beräknas.

4. När så krävs vid tillämpningen av detta direktiv och för att säkerställa lika villkor för tillämpningen av direktivet ska den Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (Esm) utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att fastställa typerna av AIF-förvaltare.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 5

Fastställande av AIF-förvaltare

1. Medlemsstaterna ska se till att varje AIF-fond som förvaltas inom ramen för tillämpningsområdet för detta direktiv har en enda AIF-förvaltare som ansvarar för att detta direktiv efterlevs. AIF-förvaltaren ska antingen vara

a) en extern förvaltare, som är den juridiska person som utsetts till förvaltare av AIF-fonden eller för AIF-fondens räkning och som därigenom är ansvarig för AIF-fondens förvaltning (externa AIF-förvaltare), eller

b) om AIF-fondens rättsliga form tillåter intern förvaltning och dess ledningsorgan väljer att inte utse en extern AIF-förvaltare, AIF-fonden själv, som då ska auktoriseras som AIF-förvaltare.

2. När en extern AIF-förvaltare inte kan säkerställa efterlevnaden av detta direktiv för vilka en AIF-fond eller annan enhet för dess räkning är ansvarig, ska denne omedelbart underrätta de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat och, i tillämpliga fall, de behöriga myndigheterna för den berörda EU-baserade AIF-fonden. De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska kräva att denna vidtar de åtgärder som krävs för att råda bot på situationen.

3. Om den bristande efterlevnaden fortsätter trots de åtgärder som avses i punkt 2, och om det rör sig om en EU-baserad AIF-förvaltare eller en EU-baserad AIF-fond, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat kräva att denna frånträder uppdraget som AIF-förvaltare av denna AIF-fond. AIF-fonden får i sådana fall inte längre marknadsföras i unionen. Om det gäller en icke EU-baserad AIF-förvaltare som förvaltar en icke EU-baserad AIF-fond får AIF-fonden inte längre marknadsföras i unionen. De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska omedelbart underrätta de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens värdmedlemsstat.

KAPITEL II

AUKTORISATION AV AIF-FÖRVALTARE

Artikel 6

Villkor för att verka som AIF-förvaltare

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att ingen AIF-förvaltare förvaltar AIF-fonder utan att ha auktoriserats i enlighet med detta direktiv.

En AIF-förvaltare som auktoriserats i enlighet med detta direktiv ska vid varje tidpunkt uppfylla villkoren för auktorisation i detta direktiv.

2. Medlemsstaterna ska kräva att ingen extern AIF-förvaltare ägnar sig åt annan verksamhet än den som avses i bilaga I till detta direktiv samt förvaltning av fondföretag, under förutsättning att auktorisation för detta har erhållits enligt direktiv 2009/65/EG.

3. Medlemsstaterna ska kräva att internt förvaltade AIF-fonder inte ägnar sig åt annan verksamhet än intern förvaltning av denna AIF-fond i enlighet med bilaga I.

4. Genom undantag från punkt 2 får medlemsstaterna auktorisera en extern AIF-förvaltare att tillhandahålla följande tjänster:

a) Förvaltning av investeringsportföljer, inklusive portföljer som ägs av pensionsfonder och tjänstepensionsinstitut i enlighet med artikel 19.1 i direktiv 2003/41/EG enligt uppdrag som investerare ger på diskretionär, kundspecifik basis.

⁽¹⁾ EUT L 15, 20.1.2009, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 177, 30.6.2006, s. 201.

b) Sidotjänster som innefattar:

- i) investeringsrådgivning,
- ii) förvaring och administration av aktier eller andelar i företag för kollektiva investeringar,
- iii) mottagande och vidarebefordran av order beträffande finansiella instrument.

5. AIF-förvaltare ska inte auktoriseras enligt detta direktiv för att

- a) endast tillhandahålla de tjänster som anges i punkt 4,
- b) tillhandahålla de sidotjänster som avses i punkt 4 b utan att även ha auktorisation för att tillhandahålla de tjänster som avses i punkt 4 a,
- c) endast ägna sig åt sådan verksamhet som avses i punkt 2 i bilaga I, eller
- d) tillhandahålla de tjänster som avses i punkt 1 a i bilaga I utan att tillhandahålla de tjänster som avses i punkt 1 b i bilaga I och eller tvärtom.

6. Artiklarna 2.2, 12, 13, och 19 i direktiv 2004/39/EG ska tillämpas på AIF-förvaltares tillhandahållande av de tjänster som avses i punkt 4 i den här artikeln.

7. Medlemsstaterna ska kräva att AIF-förvaltare förser de behöriga myndigheterna i sina hemmedlemsstater med de uppgifter som krävs för att myndigheterna fortlöpande ska kunna övervaka att villkoren i detta direktiv är uppfyllda.

8. Värdepappersföretag som auktoriserats enligt direktiv 2004/39/EG och kreditinstitut som auktoriserats enligt direktiv 2006/48/EG ska inte behöva auktoriseras enligt detta direktiv för att erbjuda investeringstjänster såsom individuell portföljförvaltning avseende AIF-fonder. Värdepappersföretag får emellertid endast erbjuda eller placera, direkt eller indirekt, andelar eller aktier i AIF-fonder till eller hos investerare i unionen i den mån andelarna eller aktierna får marknadsföras i enlighet med detta direktiv.

Artikel 7

Ansökan om auktorisation

1. Medlemsstaterna ska kräva att AIF-förvaltare ansöker om auktorisation hos de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat.

2. Medlemsstaterna ska kräva att en AIF-förvaltare som ansöker om auktorisation tillhandahåller följande uppgifter om AIF-förvaltaren till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat:

- a) Information om de personer som faktiskt leder AIF-förvaltarens verksamhet.
- b) Identitetsuppgifter för fysiska eller juridiska personer som direkt eller indirekt är aktieägare eller medlemmar i AIF-förvaltaren och har kvalificerade innehav samt beloppen för dessa innehav.
- c) En verksamhetsplan med AIF-förvaltarens organisationsstruktur som bland annat innehåller uppgifter om hur den avser att uppfylla sina skyldigheter enligt kapitlen II, III och IV samt i tillämpliga fall kapitlen V, VI, VII och VIII.
- d) Information om ersättningspolicy och ersättningspraxis enligt artikel 13.
- e) Information om arrangemangen för att till tredje part delegera och vidaredelegera funktioner som avses i artikel 20.

3. Medlemsstaterna ska kräva att en AIF-förvaltare som ansöker om auktorisation även överlämnar följande uppgifter om de AIF-fonder som denne avser att förvalta till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat:

- a) Information om investeringsstrategier, bland annat om typen av underliggande fonder om AIF-fonden är en fond-i-fond, AIF-förvaltarens policy vad avser användning av finansiell hävstång, och riskprofiler och andra uppgifter om de AIF-fonder som denne förvaltar eller avser att förvalta, inklusive uppgifter om de medlemsstater eller tredjeländer där sådana AIF-fonder är etablerade eller förväntas bli etablerade.
- b) Information om var master-AIF-fonden är etablerad om AIF-fonden är en feeder-AIF-fond.
- c) Fondbestämmelser eller bolagsordningar för varje AIF-fond som AIF-förvaltaren avser att förvalta.
- d) Information om arrangemangen för att utse förvaringsinstitut enligt artikel 21, för varje AIF-fond som AIF-förvaltaren avser att förvalta.
- e) Eventuell ytterligare information enligt artikel 23.1, för varje AIF-fond som AIF-förvaltaren förvaltar eller avser att förvalta.

4. När ett förvaltningsbolag är auktoriserat i enlighet med direktiv 2009/65/EG (förvaltningsbolag för fondföretag) och ansöker om auktorisation som AIF-förvaltare enligt detta direktiv, ska de behöriga myndigheterna inte kräva att förvaltningsbolaget för fondföretag lämnar information eller handlingar som förvaltningsbolaget för fondföretag redan har lämnat in när det ansökte om auktorisation enligt direktiv 2009/65/EG, förutsatt att denna information eller dessa handlingar fortfarande är aktuella.

5. De behöriga myndigheterna ska en gång per kvartal informera Esma om beviljade eller återkallade auktorisationer i enlighet med detta kapitel.

Esma ska föra ett centralt offentligt register med uppgift om varje AIF-förvaltare som är auktoriserad enligt detta direktiv, en förteckning över alla AIF-fonder som förvaltas och/eller marknadsförs i unionen av sådana AIF-förvaltare samt den behöriga myndigheten för varje sådan AIF-förvaltare. Registret ska vara tillgängligt i elektronisk form.

6. För att säkerställa en konsekvent harmonisering av denna artikel får Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera den information som ska lämnas till de behöriga myndigheterna i samband med ansökan om auktorisation av en AIF-förvaltare, inklusive verksamhetsplan.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

7. För att säkerställa enhetliga tillämpningsvillkor för denna artikel får Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa standardformulär, mallar och förfaranden för att överlämna uppgifter i enlighet med punkt 6 första stycket.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 8

Villkor för beviljande av auktorisation

1. De behöriga myndigheterna i en AIF-förvaltares hemmedlemsstat får bevilja auktorisation endast om

- de har förvissat sig om att AIF-förvaltaren kommer att kunna uppfylla villkoren i detta direktiv,
- AIF-förvaltaren har tillräckligt startkapital och tillräcklig kapitalbas, i enlighet med artikel 9,
- de personer som i praktiken leder en AIF-förvaltares verksamhet har erforderligt gott anseende och tillräcklig erfarenhet, även i fråga om de investeringsstrategier som tillämpas av de AIF-fonder som förvaltas av AIF-förvaltaren; namnen på dessa personer samt namnen på var och en som efterträder dem ska utan dröjsmål meddelas de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat, och ledningen av AIF-förvaltarens verksamhet ska beslutas av minst två personer som uppfyller dessa villkor,
- de aktieägare eller medlemmar i AIF-förvaltaren som har kvalificerade innehav är lämpliga med tanke på behovet av att säkerställa en sund och ansvarsfull ledning av AIF-förvaltaren, och

e) AIF-förvaltaren har både sitt huvudkontor och sitt stadgenliga säte i samma medlemsstat.

Auktorisationen ska gälla i alla medlemsstater.

2. De behöriga myndigheterna i de andra medlemsstaterna som berörs ska tillfrågas innan auktorisation beviljas följande AIF-förvaltare:

- Ett dotterföretag till en AIF-förvaltare, till ett förvaltningsbolag för fondföretag, till ett värdepappersföretag, till ett kreditinstitut eller till ett försäkringsföretag med auktorisation i en annan medlemsstat,
- ett dotterföretag till moderföretaget, till en annan AIF-förvaltare, till ett förvaltningsbolag för fondföretag, till ett värdepappersföretag, till ett kreditinstitut eller till ett försäkringsföretag med auktorisation i en annan medlemsstat, och
- ett företag som kontrolleras av samma fysiska eller juridiska personer som de som har kontroll över en annan AIF-förvaltare, ett förvaltningsbolag för fondföretag, ett värdepappersföretag, ett kreditinstitut eller ett försäkringsföretag med auktorisation i en annan medlemsstat.

3. De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska vägra auktorisation om de är förhindrade att på ett effektivt sätt utöva sina tillsynsfunktioner på grund av något av följande:

- Nära förbindelser mellan AIF-förvaltaren och andra fysiska eller juridiska personer,
- lagar eller andra författningar i ett tredjeland som gäller för fysiska eller juridiska personer med vilka AIF-förvaltaren har nära förbindelser,
- svårigheter vid tillämpningen av dessa lagar och andra författningar.

4. De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat får begränsa räckvidden för auktorisationen, särskilt i fråga om investeringsstrategierna i de AIF-fonder som AIF-förvaltaren har rätt att förvalta.

5. De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska skriftligen underrätta de sökande inom tre månader från det att en fullständig ansökan har lämnats in om huruvida auktorisation har beviljats eller inte. De behöriga myndigheterna får förlänga denna period med upp till tre månader när de anser det lämpligt med hänsyn till de särskilda omständigheterna i ärendet och efter att ha underrättat AIF-förvaltaren om detta.

Vid tillämpningen av denna punkt ska en ansökan anses vara fullständig om AIF-förvaltaren har överlämnat minst de uppgifter som avses i artikel 7.2 a–d och 7.3 a och b.

AIF-förvaltare får börja förvalta AIF-fonder med de investeringsstrategier som beskrivs i ansökan i enlighet med artikel 7.3 a i sin hemmedlemsstat så snart som auktorisationen har beviljats, dock tidigast en månad efter det att de överlämnat de eventuella uppgifter som saknas och som avses i artikel 7.2 e och 7.3 c, d och e.

6. För att säkerställa en konsekvent harmonisering av denna artikel får Esmas utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera de

- a) krav som ska gälla AIF-förvaltare enligt punkt 3,
- b) krav som ska gälla aktieägare och medlemmar med kvalificerade innehav som avses i punkt 1 d
- c) faktorer som kan hindra de behöriga myndigheterna från att utöva en effektiv tillsyn.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 9

Startkapital och kapitalbas

1. Medlemsstaterna ska kräva att en AIF-förvaltare som är en internt förvaltd AIF-fond har ett startkapital på minst 300 000 EUR.
2. När en AIF-förvaltare är utsedd till extern förvaltare för AIF-fonder ska den ha ett startkapital på minst 125 000 EUR.
3. Om värdet på portföljerna av AIF-fonder under AIF-förvaltarens förvaltning överstiger 250 miljoner EUR ska AIF-förvaltaren kunna skjuta till ett kompletterande belopp i kapitalbasen. Detta kompletterande belopp i kapitalbasen ska motsvara 0,02 % av det belopp med vilket värdet av AIF-förvaltarens portföljer överstiger 250 miljoner EUR, men summan av det startkapital och de extra medel som krävs ska dock inte överstiga 10 miljoner EUR.
4. Vid tillämpningen av punkt 3 ska AIF-fonder som förvaltas av AIF-förvaltaren, inbegripet AIF-fonder för vilka AIF-förvaltaren har delegerat funktioner i enlighet med artikel 20, men med undantag för AIF-portföljer vars förvaltning delegerats till AIF-förvaltaren, betraktas som AIF-förvaltarens portföljer.
5. Oberoende av punkt 3 får en AIF-förvaltares kapitalbas aldrig vara lägre än det belopp som krävs enligt artikel 21 i direktiv 2006/49/EG.
6. Medlemsstaterna får tillåta AIF-förvaltare att inte tillhandahålla upp till 50 % av det kompletterande belopp i kapitalbasen som avses i punkt 3, om de beviljats en garanti på samma belopp av ett kreditinstitut eller försäkringsföretag som har sitt

stadgeenliga säte i en medlemsstat eller i ett tredjeland där det omfattas av tillsynsregler som av de behöriga myndigheterna anses likvärdiga med dem som fastställs i unionsrätten.

7. För att täcka potentiella risker i fråga om yrkesansvar som uppstår på grund av sådan verksamhet som AIF-förvaltare får bedriva enligt detta direktiv ska både internt förvaltda AIF-fonder och externa AIF-förvaltare antingen

- a) ha extra kapitalbasmedel som är tillräckliga för att täcka eventuella risker för skadeståndsansvar som har sin grund i fel eller försumlighet i verksamheten, eller
- b) ha en ansvarsförsäkring mot skadeståndsansvar som har sin grund i fel eller försumlighet i verksamheten och som är lämplig i förhållande till de risker som ska täckas.

8. Kapitalbasen, inklusive alla extra kapitalbasmedel enligt punkt 7 a, ska investeras i likvida tillgångar eller tillgångar som enkelt kan omvandlas till likvida medel på kort sikt, och får inte innehålla spekulativa positioner.

9. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder med avseende på punkt 7 i den här artikeln för att närmare ange

- a) de risker som de extra kapitalbasmedlen eller ansvarsförsäkringen måste täcka,
- b) villkoren för att bestämma de extra kapitalbasmedlens lämplighet eller omfattningen av ansvarsförsäkringen, och
- c) tillvägagångssättet för att bestämma den fortlöpande anpassningen av de extra kapitalbasmedlen eller omfattningen av ansvarsförsäkringen.

10. Med undantag för punkterna 7 och 8 och de delegerade akter som antagits enligt punkt 9, ska denna artikel inte gälla AIF-förvaltare som också är förvaltningsbolag för fondföretag.

Artikel 10

Ändringar av auktorisationens räckvidd

1. Medlemsstaterna ska kräva att AIF-förvaltare, innan de genomför någon ändring, underrättar de behöriga myndigheterna i sina hemmedlemsstater om alla väsentliga förändringar av villkoren för beviljandet av den ursprungliga auktorisationen, särskilt väsentliga ändringar av den information som de lämnat i enlighet med artikel 7.

2. Om de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten beslutar att införa begränsningar eller att inte godta dessa ändringar ska de inom en månad från mottagandet av anmälan informera AIF-förvaltaren. De behöriga myndigheterna får förlänga denna period med upp till en månad när de anser att detta är nödvändigt med hänsyn till de särskilda omständigheterna i ärendet och efter att ha informerat AIF-förvaltaren om detta. Ändringarna ska genomföras om de behöriga myndigheterna inom den relevanta bedömningsperioden inte motsätter sig ändringarna.

Artikel 11

Återkallande av auktorisation

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat får återkalla en auktorisation som beviljats en AIF-förvaltare, som

- a) inte utnyttjar auktorisationen inom tolv månader, uttryckligen avstår från auktorisationen eller under de närmast föregående sex månaderna har upphört med den verksamhet som omfattas av detta direktiv, om inte den berörda medlemsstaten har bestämmelser om att auktorisationen förfaller i sådana fall,
- b) har erhållit auktorisationen genom att lämna falska uppgifter eller på något annat otillbörligt sätt,
- c) inte längre uppfyller villkoren för beviljandet av auktorisationen, eller
- d) inte längre följer direktiv 2006/49/EG, om dess auktorisation också omfattar sådan diskretionär portföljförvaltning som avses i artikel 6.4 a i detta direktiv,
- e) allvarligt eller systematiskt har överträtt de bestämmelser som har antagits enligt detta direktiv, eller
- f) omfattas av något i nationell lagstiftning angivet fall utanför detta direktivs tillämpningsområde som leder till återkallelse.

KAPITEL III

VERKSAMHETSVILLKOR FÖR AIF-FÖRVALTARE

AVSNITT 1

Allmänna krav

Artikel 12

Allmänna principer

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att AIF-förvaltare alltid:

- a) handlar hederligt, med vederbörlig skicklighet, aktsamhet och omsorg samt rättvist under utförandet av sin verksamhet,
- b) handlar så att det bäst gagnar de AIF-fonder som de förvaltar eller dem som investerar i dessa samt marknadens integritet,
- c) har och effektivt utnyttjar de resurser och förfaranden som är nödvändiga för att den egna verksamheten ska fungera väl,
- d) vidtar alla rimliga åtgärder för att undvika intressekonflikter och, om sådana inte kan undvikas, för att identifiera, hantera och, vid behov, redovisa dessa intressekonflikter i syfte att hindra dem från att påverka AIF-fondens och dess investerarens intressen negativt och se till att de AIF-fonder som de förvaltar behandlas rättvist,
- e) iakttar alla regler för verksamhetens bedrivande, så att det bäst gagnar de AIF-fonder som de förvaltar eller dem som investerar i dessa och marknadens integritet,
- f) behandla alla investerare i AIF-fonderna rättvist.

Ingen investerare i en AIF-fond får ges förmånsbehandling, om inte uppgift om sådan förmånsbehandling lämnas i relevanta fondbestämmelser eller bolagsordningen för AIF-fonden.

2. De AIF-förvaltare vars auktorisation även omfattar sådan diskretionär portföljförvaltning som avses i artikel 6.4 a ska

- a) inte tillåtas investera hela eller delar av kundens portfölj i aktier eller andelar i de AIF-fonder de förvaltar, om inte kunden godkänt detta på förhand,
- b) med avseende på de tjänster som avses i artikel 6.4 omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG av den 3 mars 1997 om system för ersättning till investerare ⁽¹⁾.

3. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att närmare ange de kriterier som de berörda behöriga myndigheterna ska tillämpa vid bedömningen av huruvida AIF-förvaltare fullgör sina skyldigheter enligt punkt 1.

⁽¹⁾ EGT L 84, 26.3.1997, s. 22.

Artikel 13

Ersättning

1. Medlemsstaterna ska kräva att AIF-förvaltare har en ersättningspolicy och -praxis som är förenlig med och främjar en sund och effektiv riskhantering och som inte uppmuntrar till risktagande som strider mot riskprofilen, fondbestämmelser eller bolagsordningar för de AIF-fonder som de förvaltar när det gäller sådana personalkategorier, inbegripet den verkställande ledningen, risktagare, kontrollfunktioner och alla anställda vars totala ersättning gör att de hamnar i samma ersättningsklass som den verkställande ledningen och risktagare, som i tjänsten utövar ett väsentligt inflytande på riskprofilerna för de AIF-förvaltare eller de AIF-fonder som de förvaltar.

AIF-förvaltare ska fastställa ersättningspolicy och -praxis i enlighet med bilaga II.

2. Esma ska se till att det finns riktlinjer om en sund ersättningspolicy som är förenliga med bilaga II. Riktlinjerna ska beakta de principer om en sund ersättningspolicy som beskrivs i rekommendation 2009/384/EG, storleken på AIF-förvaltarna och på de AIF-fonder som de förvaltar, deras interna organisation samt deras verksamhets art, omfattning och komplexitet. Esma ska samarbeta nära med den Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA).

Artikel 14

Intressekonflikter

1. Medlemsstaterna ska kräva att AIF-förvaltare vidtar alla rimliga åtgärder för att identifiera intressekonflikter som uppstår under förvaltningen av AIF-fonder mellan

- a) AIF-förvaltaren, inbegripet dess ledning, anställda eller varje annan person med direkt eller indirekt anknytning till denna AIF-förvaltare genom kontroll, och den AIF-fond som förvaltas av AIF-förvaltaren eller investerare i denna AIF-fond,
- b) AIF-fonden eller investerare i den AIF-fonden och en annan AIF-fond eller investerare i denna andra AIF-fond,
- c) AIF-fonden eller investerare i den AIF-fonden och en annan av AIF-förvaltarens kunder,
- d) AIF-fonden eller investerare i den AIF-fonden och ett fondföretag som förvaltas av AIF-förvaltaren eller investerare i det fondföretaget, eller
- e) två av AIF-förvaltarens kunder.

AIF-förvaltare ska upprätthålla och tillämpa effektiva organisatoriska och administrativa system så att alla rimliga mått och steg vidtas för att identifiera, förhindra, hantera och övervaka intressekonflikter i syfte att hindra dem från att påverka AIF-fondernas och dess investerares intressen negativt.

AIF-förvaltare ska i sin egen driftsmiljö upprätta skiljelinjer mellan ansvarsområden och uppgifter som kan uppfattas som inbördes oförenliga eller som eventuellt kan ge upphov till systematiska intressekonflikter. AIF-förvaltare ska bedöma om deras verksamhetsvillkor kan ge näring åt några andra väsentliga intressekonflikter och informera AIF-fondens investerare om dessa.

2. Om de organisatoriska system som AIF-förvaltare infört för att identifiera, förhindra, hantera och övervaka intressekonflikter inte är tillräckliga för att med rimlig säkerhet se till att förhindra att investerarnas intressen skadas, ska AIF-förvaltaren klart och tydligt informera investerarna om den allmänna arten av eller källorna till intressekonflikterna innan den åtar sig någon verksamhet för deras räkning och utarbeta lämpliga program och rutiner för att förebygga sådana problem.

3. När en AIF-förvaltare för AIF-fondens räkning använder sig av en *prime brokers* tjänster ska villkoren anges i ett skriftligt avtal. Eventuella möjligheter till överföring av och förfoganderätt över AIF-fondens tillgångar ska särskilt specificeras i detta avtal och överensstämma med AIF-fondens fondbestämmelser eller bolagsordning. Avtalet ska innehålla en bestämmelse om att förvaringsinstitutet ska informeras om avtalet.

AIF-förvaltaren ska visa vederbörlig skicklighet, aktsamhet och omsorg när den väljer och utser en *prime broker* med vilken avtal ska ingås.

4. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att närmare ange

- a) olika kategorier av sådana intressekonflikter som avses i punkt 1,
- b) rimliga åtgärder som AIF-förvaltare förväntas vidta i fråga om strukturer och organisatoriska och administrativa rutiner i syfte att identifiera, förhindra, hantera, övervaka och informera om intressekonflikter.

Artikel 15

Riskhantering

1. AIF-förvaltare ska hålla riskhanteringsfunktionen funktionellt och hierarkiskt åtskild från de operativa enheterna, inbegripet från portföljförvaltningsfunktionerna.

Den funktionella och hierarkiska separationen av riskhanteringsfunktionerna i enlighet med första stycket ska ses över av de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat i enlighet med proportionalitetsprincipen och under förutsättning att AIF-förvaltaren under alla omständigheter ska kunna visa att särskilda skyddsmekanismer mot intressekonflikter möjliggör en oberoende riskhanteringsverksamhet, och att riskhanteringsrutinerna uppfyller kraven i denna artikel och är genomgående effektiva.

2. AIF-förvaltare ska införa lämpliga riskhanteringssystem för att på ett tillfredsställande sätt identifiera, mäta, hantera och övervaka alla risker som är relevanta för varje AIF-fonds investeringsstrategi och för vilka fonden är exponerad eller kan komma att exponeras.

AIF-förvaltare ska se över riskhanteringssystemen med lämpliga intervaller, minst en gång per år, och vid behov anpassa dem.

3. AIF-förvaltare ska minst

- a) tillämpa ett lämpligt, dokumenterat och regelbundet uppdaterat förfarande för vederbörlig skicklighet, aktsamhet och omsorg vid investeringar för AIF-fondens räkning i linje med dennas investeringsstrategi, mål och riskprofil,
- b) säkerställa att riskerna i samband med varje enskild placering som ingår i AIF-fonden och deras samlade effekt på AIF-fondsportföljen fortlöpande kan identifieras, mätas, hanteras och övervakas korrekt, inbegripet genom användning av lämpliga stresstester, och
- c) säkerställa att AIF-fondens riskprofil motsvarar den storlek och portföljstruktur samt de strategier och mål för investeringarna som fastställts för AIF-fonden i fondbestämmelser eller bolagsordning, prospekt och emissionsdokument.

4. AIF-förvaltare ska fastställa den högsta nivå av finansiell hävstång som de får använda för var och en av de AIF-fonder som de förvaltar samt i vilken utsträckning det finns förfoganderätt över säkerheter eller garantier kan lämnas enligt arrangemanget för finansiell hävstång, med hänsyn till bl.a.

- a) kategori av AIF-fond,
- b) AIF-fondens investeringsstrategi,
- c) AIF-fondens källor för den finansiella hävstången,
- d) varje annan koppling eller relevant förhållande till andra institut inom finansstjänstesektorn som skulle kunna utgöra en systemrisk,
- e) behovet av att begränsa exponeringen mot en enskild motpart,
- f) den säkerhet som finns för den finansiella hävstången,
- g) förhållandet mellan tillgångar och skulder,
- h) storlek, art och omfattning av AIF-förvaltarens verksamhet på de berörda marknaderna.

5. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att närmare ange

- a) krav på AIF-förvaltarens riskhanteringssystem i förhållande till de risker som de löper vid förvaltningen av varje enskild AIF-fond,
- b) hur ofta riskhanteringssystemet ska ses över,
- c) hur riskhanteringsfunktionen ska hållas funktionellt och hierarkiskt åtskild från de operativa enheterna, inbegripet portföljförvaltningsfunktionen,
- d) särskilda skyddsmekanismer mot intressekonflikter enligt punkt 1 andra stycket,
- e) de krav som avses i punkt 3.

Artikel 16

Likviditetshantering

1. AIF-förvaltare ska för varje AIF-fond de förvaltar och som inte är en sluten AIF-fond utan finansiell hävstång använda sig av ett lämpligt system för likviditetshantering och inrätta förfaranden som gör det möjligt för dem att övervaka AIF-fondens likviditetsrisker och säkerställa att likviditetsprofilen hos AIF-fondens investeringar överensstämmer med dess underliggande skyldigheter.

AIF-förvaltare ska regelbundet genomföra stresstester, under normala och exceptionella likviditetsförhållanden, som gör det möjligt för dem att bedöma AIF-fondens likviditetsrisker och övervaka AIF-fondens likviditetsrisker i enlighet med resultaten av dessa.

2. AIF-förvaltare ska för varje AIF-fond de förvaltar se till att investeringsstrategin, likviditetsprofilen och inlösenpolicyn är konsekventa.

3. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att närmare ange

- a) system och förfaranden för likviditetshantering,
- b) samstämmigheten mellan investeringsstrategi, likviditetsprofil och inlösenpolicy enligt punkt 2.

Artikel 17

Investeringar i värdepapperiseringspositioner

För att säkerställa en enhetlig behandling inom olika sektorer och avlägsna oförenligheter mellan intressena hos de företag som omformar lån till överlåtbara värdepapper och originatorer i den mening som avses i artikel 4.41 i direktiv 2006/48/EG, och hos AIF-förvaltare som investerar i sådana värdepapper eller andra finansiella instrument för AIF-fonders räkning, ska kommissionen, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56 och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att närmare ange

- a) de krav som originatorn, det medverkande kreditinstitutet eller den ursprungliga långgivaren ska uppfylla för att AIF-förvaltare ska få investera i värdepapper eller andra finansiella instrument av detta slag som de emitterar efter den 1 januari 2011 för AIF-fonders räkning, däribland kravet att originatorn, det medverkande kreditinstitutet eller den ursprungliga långgivaren ska behålla ett ekonomiskt nettointresse på minst 5 %,
- b) kvalitativa krav, som måste uppfyllas av AIF-förvaltare som investerar i sådana värdepapper eller andra finansiella instrument för en eller flera AIF-fonders räkning.

AVSNITT 2

Organisatoriska krav

Artikel 18

Allmänna principer

1. Medlemsstaterna ska kräva att AIF-förvaltare alltid ska använda tillfredsställande och lämpliga mänskliga och tekniska resurser som krävs för att de ska kunna förvalta AIF-fonderna på ett korrekt sätt.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska, även med beaktande av arten av de AIF-fonder som AIF-förvaltaren förvaltar, särskilt kräva att AIF-förvaltaren har sunda administrativa förfaranden och redovisningsrutiner, kontroll- och säkerhetsarrangemang för elektronisk databehandling och tillfredsställande interna kontrollmekanismer, särskilt regler för de anställdas personliga transaktioner eller för innehav eller förvaltning av investeringar i syfte att investera för egen räkning, och att det åtminstone säkerställs att varje transaktion i vilken AIF-förvaltaren medverkar avseende AIF-fonderna är möjlig att rekonstruera med avseende på dess ursprung, de deltagande parterna, dess art samt tiden och platsen då den ägde rum, och att tillgångarna i de AIF-fonder som förvaltas av AIF-förvaltaren investeras i enlighet med fondbestämmelserna eller bolagsordningen samt gällande lagstiftning.

2. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att närmare ange de förfaranden och arrangemang som avses i punkt 1.

Artikel 19

Värdering

1. AIF-förvaltare ska för varje AIF-fond de förvaltar se till att lämpliga och konsekventa förfaranden fastställs så att en korrekt och oberoende värdering av AIF-fondens tillgångar kan genomföras i enlighet med denna artikel, tillämplig nationell lagstiftning och fondbestämmelser eller bolagsordning.

2. Reglerna för värderingen av tillgångarna och beräkningen av nettotillgångsvärdet (NAV) per andel eller aktie ska fastställas i lagstiftningen i det land där AIF-fonden har sitt stadgeenliga säte och/eller i AIF-fondens fondbestämmelser eller bolagsordning.

3. AIF-förvaltaren ska även se till att AIF-fondens nettotillgångsvärde (NAV) per andel eller aktie beräknas och offentliggörs för investerarna i enlighet med denna artikel, tillämplig nationell lagstiftning och fondbestämmelser eller bolagsordning.

De värderingsförfaranden som används ska säkerställa att tillgångarna värderas och att nettotillgångsvärdet (NAV) per andel eller aktie beräknas minst en gång om året.

Om AIF-fonden är öppen, ska sådana värderingar och beräkningar även genomföras med intervaller som är lämpliga vad avser både de tillgångar som innehas av fonden och AIF-fondens emissions- och inlösenintervaller.

Om AIF-fonden är sluten, ska sådana värderingar och beräkningar även genomföras i fall av en ökning eller minskning av kapitalet i den berörda AIF-fonden.

Investerarna ska informeras om värderingarna och beräkningarna på det sätt som föreskrivs i relevanta fondbestämmelser eller bolagsordningar.

4. AIF-förvaltare ska se till att värderingsfunktionen utförs av antingen

- a) en extern värderare, som är en juridisk eller fysisk person som är oberoende av AIF-fonden, AIF-förvaltaren och andra personer med nära koppling till AIF-fonden eller AIF-förvaltaren, eller
- b) AIF-förvaltaren själv, under förutsättning att värderingsfunktionen är funktionellt oberoende av portföljförvaltningen och att ersättningspolicy och andra åtgärder säkerställer att intressekonflikter motverkas och att otillbörlig påverkan av de anställda undviks.

Det förvaringsinstitut som utsetts för en AIF-fond ska inte utses till extern värderare för denna AIF-fond, såvida det inte håller utförandet av sina förvaringsinstitutsfunktioner funktionellt och hierarkiskt åtskilt från sina uppgifter som extern värderare och eventuella intressekonflikter identifieras, hanteras, övervakas och redovisas korrekt för AIF-fondens investerare.

5. När en extern värderare utför värderingsfunktionen ska AIF-förvaltaren visa att

- a) den externa värderaren omfattas av registreringskyldighet enligt lag, eller av lagar och andra författningar eller av yrkesetiska regler,
- b) den externa värderaren kan lämna tillräckliga yrkesmässiga garantier för att effektivt kunna utföra den relevanta värderingsfunktionen i enlighet med punkterna 1, 2 och 3, och
- c) den externa värderaren har utsetts i överensstämmelse med kraven i artikel 20.1 och 20.2 och de delegerade akter som antagits enligt artikel 20.7.

6. Den utsedda externa värderaren ska inte delegera värderingsfunktionen till tredje part.

7. AIF-förvaltaren ska underrätta de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat om att en extern värderare har utsetts och dessa myndigheter får kräva att en annan extern värderare utses i stället, om villkoren i punkt 5 inte är uppfyllda.

8. Värderingen ska utföras opartiskt och med vederbörlig skicklighet, aktsamhet och omsorg.

9. Om värderingsfunktionen inte utförs av en oberoende extern värderare, får den behöriga myndigheten i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat kräva att AIF-förvaltaren låter sina värderingsförfaranden och/eller värderingar kontrolleras av en extern värderare eller, när så är lämpligt, av en revisor.

10. AIF-förvaltaren är ansvarig för en korrekt värdering av AIF-fondens tillgångar, beräkningen av fondens nettotillgångsvärde (NAV) och redovisningen av detta värde. AIF-förvaltarens ansvar gentemot AIF-fonden och dess investerare ska därför under inga omständigheter påverkas av att AIF-förvaltaren utsetts en extern värderare.

Utan hinder av första stycket, och oberoende av eventuella överenskommelser i avtal som föreskriver annorlunda, ska den externa värderaren vara ansvarigt gentemot AIF-förvaltaren för förluster som denna åsamkas till följd av att den externa värderaren genom försumlighet eller uppsåt brustit i utförandet av sina uppgifter.

11. Kommissionen ska genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att närmare ange

- a) kriterierna för förfarandena för korrekt värdering av tillgångar och beräkning av nettotillgångsvärde (NAV) per andel eller aktie,

b) de yrkesmässiga garantier som den externa värderaren måste kunna lämna för att effektivt kunna utföra värderingsfunktionen,

c) hur ofta det är lämpligt för öppna AIF-fonder att utföra värderingar, med tanke på både de tillgångar som innehas av AIF-fonden och dess emissions- och inlösenpolicy.

AVSNITT 3

Delegering av AIF-förvaltares funktioner

Artikel 20

Delegering

1. AIF-förvaltare som avser att till tredje parter delegera uppgiften att för deras räkning utföra funktioner ska innan delegeringen träder i kraft underrätta de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat. Följande villkor ska vara uppfyllda:

a) AIF-förvaltaren måste på objektiva grunder kunna motivera hela sin delegeringsstruktur.

b) Den som delegerats uppgifter måste förfoga över tillräckliga resurser för att utföra respektive uppgifter, och de personer som i praktiken bedriver verksamheten ska ha erforderligt gott anseende och tillräcklig erfarenhet.

c) Om delegeringen avser portföljförvaltning eller riskhantering, får delegeringen ske endast till företag som är auktoriserade eller registrerade som förvaltare av tillgångar och är föremål för tillsyn, eller om det villkoret inte kan uppfyllas, endast på villkor att de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat i förväg har godkänt delegeringen.

d) Om delegeringen avser portföljförvaltning eller riskhantering och sker till ett företag i tredje land, ska utöver kraven i led c samarbete mellan de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat och företagets tillsynsmyndigheter säkerställas.

e) Delegeringen får inte hindra en effektiv tillsyn över AIF-förvaltaren och i synnerhet inte hindra AIF-förvaltaren från att handla, eller AIF-fonden från att förvaltas, i investerarnas bästa intresse.

f) AIF-förvaltaren ska kunna visa att den som delegerats uppgifter är kvalificerad och i stånd att utföra uppgifterna i fråga, att den valts med all tillbörlig omsorg och att AIF-förvaltaren själv alltid effektivt kan övervaka de delegerade funktionerna i fråga, när som helst ge ytterligare instruktioner till den som delegerats uppgifter och med omedelbar verkan återkalla delegeringen, om investerarnas intressen så kräver.

AIF-förvaltaren ska fortlöpande se över de tjänster som tillhandahålls av varje part till vilken uppgifter delegerats.

2. Ingen delegering av portföljförvaltningen eller riskhanteringen får göras till

- a) förvaringsinstitutet eller den som förvaringsinstitutet delegerat uppgifter, eller
- b) någon annan enhet vars intressen kan stå i konflikt med AIF-förvaltarens eller dess investerares intressen, såvida inte en sådan enhet håller utförandet av sina portföljförvaltnings- eller riskhanteringsuppgifter funktionellt och hierarkiskt åtskilda från övriga eventuellt oförenliga uppgifter samtidigt som eventuella intressekonflikter korrekt identifieras, hanteras, övervakas och redovisas för AIF-fondens investerare.

3. AIF-förvaltarens ansvar gentemot AIF-fonden och dess investerare ska inte påverkas av att de delegerat funktioner till tredje part, eller av en vidaredelegering, och de ska inte heller delegera funktioner i en sådan omfattning att de i praktiken inte längre kan anses fungera som förvaltare av AIF-fonder och i så stor utsträckning att de blir brevlådeföretag.

4. Den tredje parten får vidaredelegera någon av de funktioner som delegerats till den till en annan part under förutsättning att följande villkor är uppfyllda:

- a) AIF-förvaltaren har på förhand godkänt vidaredelegeringen,
- b) AIF-förvaltaren har underrättat de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat innan vidaredelegeringen träder i kraft,
- c) villkoren i punkt 1, under antagande att alla hänvisningar till *den som delegerats uppgifter* ska anses som hänvisningar till *den som vidaredelegerats uppgifter*.

5. Ingen vidaredelegering av portföljförvaltningen eller riskhanteringen får göras till

- a) förvaringsinstitutet eller den som förvaringsinstitutet delegerat uppgifter, eller
- b) någon annan enhet vars intressen kan stå i konflikt med AIF-förvaltarens eller AIF-fondens investerares intressen, såvida inte en sådan enhet håller utförandet av sina portföljförvaltnings- eller riskhanteringsuppgifter funktionellt och hierarkiskt åtskilda från övriga eventuellt oförenliga uppgifter samtidigt som eventuella intressekonflikter korrekt identifieras, hanteras, övervakas och redovisas för AIF-fondens investerare.

Den berörda part som delegerats uppgifter ska fortlöpande se över de tjänster som tillhandahålls av varje part som vidaredelegerats uppgifter.

6. Om den som vidaredelegerats funktioner i sin tur delegerar någon av sina funktioner ska villkoren i punkt 4 gälla i tillämpliga delar.

7. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att närmare ange

- a) villkoren för uppfyllande av de krav som anges i punkterna 1, 2, 4 och 5,
- b) de omständigheter under vilka en AIF-förvaltare ska anses ha delegerat sina funktioner i en sådan omfattning att företaget blir ett brevlådeföretag och därför inte längre kan betraktas som förvaltare av en AIF-fond i enlighet med punkt 3.

AVSNITT 4

Förvaringsinstitut

Artikel 21

Förvaringsinstitut

1. AIF-förvaltare ska för varje AIF-fond de förvaltar se till att ett enda förvaringsinstitut utses i enlighet med denna artikel:

2. När ett förvaringsinstitut utses ska detta dokumenteras i ett skriftligt avtal. Avtalet ska bland annat reglera det informationsutbyte som anses vara nödvändigt för att förvaringsinstitutet ska kunna utföra sina uppgifter för den AIF-fonds räkning för vilken det utsetts som förvaringsinstitut, i enlighet med detta direktiv och andra lagar och författningar.

3. Förvaringsinstitutet ska vara

- a) ett kreditinstitut med stadgeenligt säte inom unionen som auktoriserats i enlighet med direktiv 2006/48/EG
- b) ett värdepappersföretag med stadgeenligt säte inom unionen, vilket omfattas av kapitalkraven i enlighet med artikel 20.1 i 2006/49/EG, inklusive kapitalkrav för operativa risker, och som har auktoriserats enligt direktiv 2004/39/EG och som även tillhandahåller sidotjänster för förvaring och handhavande av finansiella instrument för kunders räkning i enlighet med avsnitt B.1 i bilaga I till direktiv 2004/39/EG; sådana värdepappersföretag ska under alla förhållanden ha egna medel motsvarande minst det startkapital som anges i artikel 9 i direktiv 2006/49/EG; eller
- c) andra kategorier av institut som omfattas av tillsynsregler och står under fortlöpande tillsyn, och som den 21 juli 2011 hör till de kategorier av institut som av medlemsstaterna bestämts kunna utses till förvaringsinstitut enligt artikel 23.3 i direktiv 2009/65/EG.

Endast för icke EU-baserade AIF-fonder, och utan att det påverkar tillämpningen av punkt 5 b, får förvaringsinstitutet också vara ett kreditinstitut eller någon annan enhet av samma slag som de enheter som beskrivs i leden a och b i denna punkts första stycke förutsatt att villkoren i punkt 6 b är uppfyllda.

För AIF-fonder som inte har någon rätt till inlösen som kan utövas under en period på fem år från dagen för den första investeringen, och som i enlighet med sin egen investeringspolicy generellt inte investerar i tillgångar som måste depåförvaras enligt punkt 8 a eller generellt investerar i emittenter eller onoterade företag i syfte att potentiellt förvärva kontroll över sådana företag i enlighet med artikel 26, får medlemsstaterna, utöver bestämmelserna i första och andra stycket, tillåta att förvaringsinstitutet är en enhet som utför förvaringsinstitutsuppgifter som en del av sin yrkes- eller affärsverksamhet för vilken denna enhet är registreringskyldig enligt bestämmelser i lag eller annan författning eller yrkesetiska regler och som kan tillhandahålla erforderliga finansiella och yrkesmässiga garantier för att göra det möjligt för det att effektivt utföra relevanta förvaringsinstitutsuppgifter och uppfylla därmed förenade åtaganden.

4. För att undvika intressekonflikter mellan förvaringsinstitutet, AIF-förvaltaren och/eller AIF-fonden och/eller dess investerare ska följande gälla:

- a) En AIF-förvaltare får inte fungera som förvaringsinstitut.
- b) En *prime broker* som verkar som motpart till en AIF-fond får inte fungera som förvaringsinstitut för denna AIF-fond, såvida den inte håller utförandet av sina förvaringsinstitutsfunktioner funktionellt och hierarkiskt åtskilda från sina uppgifter som *prime broker*, och eventuella intressekonflikter korrekt identifieras, hanteras, övervakas och redovisas för AIF-fondens investerare. Förvaringsinstitutet får delegera sina depåförvaringsfunktioner till en sådan *prime broker* i enlighet med punkt 11 förutsatt att relevanta villkor är uppfyllda.

5. Förvaringsinstitutet ska vara etablerat på en av följande platser:

- a) För EU-baserade AIF-fonder, i AIF-fondens hemmedlemsstat.
- b) För icke EU-baserade AIF-fonder, i det tredjeland där AIF-fonden är etablerad, eller i hemmedlemsstaten eller referensmedlemsstaten för den AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonden.

6. Utan att det påverkar tillämpningen av de krav som anges i punkt 3 ska följande villkor vid varje tidpunkt uppfyllas när ett förvaringsinstitut som är etablerat i ett tredjeland utses:

- a) De behöriga myndigheterna i de medlemsstater där andelar eller aktier i den icke EU-baserade AIF-fonden är avsedda att marknadsföras, och de behöriga myndigheterna (om dessa inte finns bland de förstnämnda) i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat, har undertecknat arrangemang för samarbete och informationsutbyte med förvaringsinstitutets behöriga myndigheter.

b) Förvaringsinstitutet omfattas av effektiv reglering, inklusive minimikapitalkrav, och tillsyn av verksamheten som har samma verkan som unionsrätten och som tillämpas effektivt.

c) Det tredjeland där förvaringsinstitutet är etablerat har inte förts upp på förteckningen över icke samarbetsvilliga länder och territorier av FATF.

d) De medlemsstater där andelar eller aktier i den icke EU-baserade AIF-fonden är avsedda att marknadsföras, och AIF-förvaltarens hemmedlemsstat (om denna inte finns bland de förstnämnda), har undertecknat en överenskommelse med det tredje land där förvaringsinstitutet är etablerat vilken till fullo uppfyller normerna i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet och säkerställer ett effektivt informationsutbyte i skatteärenden, inklusive eventuella multilaterala skatteavtal.

e) Förvaringsinstitutet är enligt avtal ansvarigt gentemot AIF-fonden, eller AIF-fondens investerare, i enlighet med punkterna 12 och 13 och ska uttryckligen utfästa sig att följa punkt 11.

Om en behörig myndighet i en annan medlemsstat har en avvikande åsikt om den bedömning som de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat gjort beträffande tillämpningen av leden a, c eller e i första stycket, får de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta ärendet till Esma, som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Med stöd av de kriterier som avses punkt 17 b ska kommissionen anta genomförandeakter i vilka det fastställs att stabilitetsreglering och tillsyn i ett tredjeland har samma verkan som unionsrätten och genomdrivs effektivt. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 59.2.

7. Förvaringsinstitutet ska i allmänhet se till att AIF-fondens penningflöden övervakas korrekt, och särskilt se till att alla betalningar från investerare eller för investerarens räkning i samband med teckning av andelar eller aktier i en AIF-fond har mottagits, och att alla likvida medel i AIF-fonden har bokförts på likvidkonton som öppnats i AIF-fondens namn, eller i AIF-förvaltarens namn för AIF-fondens räkning, eller i förvaringsinstitutets namn för AIF-fondens räkning, hos en av de enheter som avses i artikel 18.1 a, b och c i direktiv 2006/73/EG eller hos någon annan enhet av samma slag, på relevanta marknader där likvidkonton krävs, förutsatt att enheten är föremål för effektiv reglering av och tillsyn över verksamheten som har samma verkan som unionsrätten och som genomdrivs effektivt och i enlighet med principerna i artikel 16 i direktiv 2006/73/EG.

Om likvidkonton öppnas i förvaringsinstitutets namn för AIF-fondens räkning, ska inga likvida medel från den enhet som avses i första stycket och inga av förvaringsinstitutet egna likvida medel bokföras på sådana konton.

8. AIF-fondens tillgångar, eller tillgångarna hos den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fondens räkning, ska anförtros förvaringsinstitutet för förvaring enligt följande:

- a) Finansiella instrument som kan depåförvaras
 - i) Förvaringsinstitutet ska depåförvara alla finansiella instrument som kan registreras på ett konto för finansiella instrument som öppnats hos förvaringsinstitutet och alla finansiella instrument som kan levereras fysiskt till förvaringsinstitutet.
 - ii) Förvaringsinstitutet ska för detta ändamål se till att alla de finansiella instrument som kan registreras på konton för finansiella instrument som öppnats hos förvaringsinstitutet, registreras på separata konton på förvaringsinstitutet i enlighet med principerna i artikel 16 i direktiv 2006/73/EG, öppnas i AIF-fondens namn eller i AIF-förvaltarens namn för AIF-fondens räkning, så att de vid varje tidpunkt tydligt kan identifieras som tillhörande AIF-fonden i enlighet med tillämplig lagstiftning.
- b) Övriga tillgångar
 - i) Förvaringsinstitutet ska kontrollera att AIF-fonden eller den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fonden räkning äger dessa tillgångar och ska föra ett register över de tillgångar i fråga om vilka det förvissat sig om att AIF-fonden, eller AIF-förvaltaren som agerar för AIF-fondens räkning, innehar äganderätten till sådana tillgångar.
 - ii) Bedömningen av huruvida AIF-fonden, eller den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fondens räkning, innehar äganderätten ska bygga på uppgifter eller handlingar från AIF-fonden eller AIF-förvaltaren och externa bevis, om sådana finns.
 - iii) Förvaringsinstitutet ska hålla sitt register uppdaterat.

9. Utöver de uppgifter som avses i punkterna 7 och 8 ska förvaringsinstitutet

- a) se till att försäljning, emission, återköp, inlösen och makulering av andelar eller aktier i AIF-fonder genomförs i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning och AIF-fondens fondbestämmelser eller bolagsordning,
- b) se till att värdet av andelarna eller aktierna i AIF-fonden beräknas i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning och AIF-fondens fondbestämmelser eller bolagsordning och de förfaranden som fastställs i artikel 19,
- c) genomföra AIF-förvaltarens instruktioner, såvida inte dessa strider mot tillämplig nationell lagstiftning eller AIF-fondens fondbestämmelser eller bolagsordning,

d) se till att ersättningar för transaktioner som berör en AIF-fonds tillgångar inbetalas till AIF-fonden inom sedvanliga tidsfrister,

e) se till att en AIF-fonds intäkter används i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning och AIF-fondens fondbestämmelser eller bolagsordning.

10. AIF-förvaltaren och förvaringsinstitutet ska utföra sina respektive uppgifter hederligt, rättvist, professionellt, oberoende och i AIF-fondens och AIF-fondens investerares intresse.

Ett förvaringsinstitut får inte utföra verksamhet avseende AIF-fonden eller, den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fondens räkning, som kan skapa intressekonflikter mellan AIF-fonden, AIF-fondens investerare, AIF-förvaltaren och sig själv, såvida inte förvaringsinstitutet håller utförandet av sina förvaringsinstitutsuppgifter funktionellt och hierarkiskt åtskilda från övriga eventuellt oförenliga uppgifter, samtidigt som eventuella intressekonflikter korrekt identifieras, hanteras, övervakas och redovisas för AIF-fondens investerare.

Förvaringsinstitutet får inte utan förhandsgodkännande av AIF-fonden eller den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fondens räkning förfoga över de tillgångar som avses i punkt 8.

11. Förvaringsinstitutet ska inte delegera sina funktioner enligt denna artikel till tredje part, med undantag för de som avses i punkt 8.

Förvaringsinstitutet får delegera de funktioner som avses i punkt 8 till tredje part, förutsatt att följande villkor är uppfyllda:

- a) Uppgifterna delegeras inte i avsikt att kringgå kraven i detta direktiv.
- b) Förvaringsinstitutet kan visa att det finns ett objektiva skäl till delegeringen.
- c) Förvaringsinstitutet har handlat med vederbörlig skicklighet, aktsamhet och omsorg när det väljer och utser en tredje part till vilken det önskar delegera en del av sina uppgifter, och ska fortsatt handla med all vederbörlig skicklighet, aktsamhet och omsorg vid den regelbundna översynen och fortlöpande kontrollen av varje tredje part till vilken en del av uppgifterna delegerats samt denna parts arrangemang avseende de uppgifter som den fått delegerade till sig.
- d) Förvaringsinstitutet ser till att den tredje parten vid varje tidpunkt uppfyller följande villkor vid utövandet av de uppgifter som den fått delegerade till sig:
 - i) Den tredje parten har de strukturer och den sakkunskap som är tillfredsställande och står i proportion till arten av och komplexiteten hos de tillgångar som innehas av AIF-fonden eller av AIF-förvaltaren för AIF-fondens räkning och som anförtrots den tredje parten.

- ii) När det gäller depåförvaringsuppgifter som avses i punkt 8 a, omfattas den tredje parten av effektiv reglering, inklusive minimikapitalkrav, och tillsyn över verksamheten i den berörda jurisdiktionen och den tredje parten omfattas av regelbunden extern granskning för att säkerställa att denna har de finansiella instrumenten i sin besittning.
- iii) Den tredje parten håller tillgångar som innehas av förvaringsinstitutets kunder åtskilda från sina egna tillgångar och från förvaringsinstitutets tillgångar så att de vid varje tidpunkt tydligt kan identifieras som tillgångar som tillhör ett visst förvaringsinstituts kunder.
- iv) Den tredje parten får endast använda tillgångarna om AIF-fonden, eller den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fondens räkning, gett sitt förhandsgodkännande och efter anmälan till förvaringsinstitutet.
- v) Den tredje parten uppfyller de allmänna skyldigheter och respekterar de förbud som fastställs i punkterna 8 och 10.

Utan hinder av andra stycket led d ii får förvaringsinstitutet, om lagstiftningen i ett tredjeland kräver att vissa finansiella instrument depåförvaras av en lokal enhet och det inte finns några lokala enheter som uppfyller delegeringskraven enligt den punkten, delegera sina funktioner till en sådan lokal enhet endast i den omfattning som krävs i tredjelandets lagstiftning, och endast så länge det inte finns några lokala enheter som uppfyller delegeringskraven, under förutsättning att följande krav är uppfyllda:

- a) Den relevanta AIF-fondens investerare ska vederbörligen ha informerats om att denna delegation krävs enligt tredjelandets lagstiftning och om omständigheterna som motiverar delegationen, före investeringen, och
- b) AIF-fonden eller den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fondens räkning ska ha gett instruktioner till förvaringsinstitutet att delegera depåförvaringen av sådana finansiella instrument till en lokal enhet.

En tredje part får i sin tur vidaredelegera dessa funktioner, förutsatt att samma krav är uppfyllda. Punkt 13 ska i så fall gälla i tillämpliga delar för de berörda parterna.

Vid tillämpning av denna punkt ska tillhandahållande av tjänster i den mening som avses i direktiv 98/26/EG genom värdepappersavvecklingssystem enligt det direktivet, eller tillhandahållande av liknande tjänster från värdepappersavvecklingssystem i tredjeland, inte anses vara en delegering av depåförvaringsfunktioner.

12. Förvaringsinstitutet är ansvarigt gentemot AIF-fonden eller AIF-fondens investerare, om förvaringsinstitutet eller, en tredje part till vilken depåförvaringen delegerats, förlorat finansiella instrument som depåförvaras i enlighet med punkt 8 a.

Vid sådan förlust av ett finansiellt instrument som depåförvaras ska förvaringsinstitutet utan onödigt dröjsmål återlämna ett finansiellt instrument av identisk typ eller motsvarande belopp till AIF-fonden eller, den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fondens räkning. Förvaringsinstitutet ska inte hållas ansvarigt om det kan bevisa att förlusten är följden av en yttre händelse utanför dess rimliga kontroll och vilkas konsekvenser hade varit omöjliga att avvärja trots alla rimliga ansträngningar att göra så.

Förvaringsinstitutet ska gentemot AIF-fonden eller dess investerare vara ansvarigt för övriga förluster som dessa åsamkas till följd av att förvaringsinstitutet uppsåtligen eller till följd av oaktsamhet brutit i fullgörandet av sina skyldigheter enligt detta direktiv.

13. En delegering enligt punkt 11 ska inte påverka förvaringsinstitutets ansvar.

Utan hinder av första stycket i denna punkt kan förvaringsinstitutet, när det gäller förlust av finansiella instrument som depåförvaras av en tredje part enligt punkt 11, befrias från ansvar, om det kan visa

- a) att alla krav på delegering av dess depåförvaringsuppgifter enligt punkt 11 andra stycket är uppfyllda,
- b) att det finns ett skriftligt avtal mellan förvaringsinstitutet och den tredje parten som uttryckligen överför förvaringsinstitutets ansvar till denna tredje part och gör det möjligt för AIF-fonden eller, den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fondens räkning, att framställa krav mot den tredje parten för förlust av finansiella instrument eller för förvaringsinstitutet att framföra ett sådant krav för deras räkning, och
- c) att det finns ett skriftligt avtal mellan förvaringsinstitutet och AIF-fonden eller den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fondens räkning, som uttryckligen tillåter ansvarsbefrielse för förvaringsinstitutet och som fastställer ett objektivt skäl för en sådan ansvarsbefrielse.

14. Om lagstiftningen i ett tredjeland kräver att vissa finansiella instrument depåförvaras av en lokal enhet och det inte finns några lokala enheter som uppfyller delegeringskraven enligt punkt 11 d ii, kan förvaringsinstitutet befrias från ansvar förutsatt att följande villkor är uppfyllda:

- a) Den berörda AIF-fondens fondbestämmelser eller bolagsordning tillåter uttryckligen en sådan ansvarsbefrielse enligt de villkor som anges i denna punkt.
- b) Den berörda AIF-fondens investerare har innan de investerat i vederbörlig ordning informerats om denna befrielse och de omständigheter som utgör skäl för befrielsen.
- c) AIF-fonden eller den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fondens räkning har givit instruktioner till förvaringsinstitutet att delegera depåförvaringen av sådana finansiella instrument till en lokal enhet.

d) Det finns ett skriftligt avtal mellan förvaringsinstitutet och AIF-fonden eller den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fondens räkning, vilket uttryckligen tillåter en sådan befrielse.

e) Det finns ett skriftligt avtal mellan förvaringsinstitutet och den tredje parten, vilket uttryckligen överför förvaringsinstitutets ansvar till denna lokala enhet och gör det möjligt för AIF-fonden eller den AIF-förvaltare som agerar för AIF-fondens räkning, att framställa krav mot denna lokala enhet för förlust av finansiella instrument eller för förvaringsinstitutet att framföra ett sådant krav för deras räkning.

15. Ansvar gentemot AIF-fondens investerare kan åberopas antingen direkt eller indirekt via AIF-förvaltaren, beroende på hur rättsförhållandet mellan förvaringsinstitutet, AIF-förvaltaren och investerarna är utformat.

16. Förvaringsinstitutet ska på begäran ge sina behöriga myndigheter all information som det fått vid utförandet av sina uppgifter och som AIF-fondens och AIF-förvaltarens behöriga myndigheter kan behöva. Om AIF-fondens eller AIF-förvaltarens behöriga myndigheter inte är förvaringsinstitutets myndigheter ska förvaringsinstitutets behöriga myndigheter utan dröjsmål dela den mottagna informationen med AIF-fondens och AIF-förvaltarens behöriga myndigheter.

17. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att närmare ange

a) de uppgifter som ska ingå i det skriftliga avtal som avses i punkt 2,

b) allmänna kriterier för att utvärdera huruvida tredjeländers reglering och tillsyn över verksamheten, som avses i punkt 6 b har samma verkan som unionsrätten och genomdrivs effektivt,

c) villkoren för att utöva förvaringsinstitutsfunktioner i enlighet med punkterna 7, 8 och 9, inbegripet

i) vilken kategori av finansiella instrument som ska omfattas av förvaringsinstitutets depåförvaringsuppgifter enligt punkt 8 a,

ii) villkoren enligt vilka förvaringsinstitutet kan utöva sina depåförvaringsuppgifter för finansiella instrument som registrerats hos ett centralt förvaringsinstitut, och

iii) de villkor enligt vilka förvaringsinstitutet ska förvara finansiella instrument som emitterats i nominativ form och registrerats hos en emittent eller registerförvaltare, i enlighet med punkt 8 b.

d) förvaringsinstitutens skyldighet att visa vederbörlig skicklighet, aktsamhet och omsorg enligt punkt 11 c,

e) skyldigheten att hålla tillgångar åtskilda enligt punkt 11 d iii,

f) under vilka villkor och omständigheter finansiella instrument som depåförvaras ska anses ha gått förlorade,

g) vad som ska avses med yttre händelser utanför rimlig kontroll, vilkas konsekvenser hade varit omöjliga att avvärja trots alla rimliga ansträngningar att göra så, enligt punkt 12,

h) under vilka villkor och omständigheter det finns ett objektivi skäl till ansvarsbefrielse enligt punkt 13.

KAPITEL IV

TRANSPARENSKRAV

Artikel 22

Årsredovisning

1. AIF-förvaltare ska för varje EU-baserad AIF-fond de förvaltar och för varje AIF-fond de marknadsför i unionen tillhandahålla en årsredovisning för varje räkenskapsår senast sex månader efter räkenskapsårets utgång. Årsredovisningen ska på begäran överlämnas till investerarna. Årsredovisningen ska göras tillgänglig för de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens och i förekommande fall AIF-fondens hemmedlemsstat.

Om en AIF-fond är skyldig att offentliggöra en årsredovisning i enlighet med direktiv 2004/109/EG behöver endast sådan kompletterande information som avses i punkt 2 på begäran lämnas till investerarna, antingen separat eller som en kompletterande del av årsredovisningen. I det senare fallet ska årsredovisningen offentliggöras senast fyra månader efter räkenskapsårets utgång.

2. Årsredovisningen ska minst innehålla följande:

a) En balansräkning eller en redovisning av tillgångar och skulder.

b) En detaljerad resultaträkning för räkenskapsåret.

c) En verksamhetsberättelse för räkenskapsåret.

d) Eventuella väsentliga ändringar i den information som anges i artikel 23 under det räkenskapsår som redovisningen omfattar.

e) Det sammanlagda ersättningsbeloppet för året, fördelat på fasta och rörliga ersättningar som AIF-förvaltaren betalar ut till sin personal, och antalet betalningsmottagare samt i förekommande fall den *carried interest* som AIF-fonden betalar ut.

f) Det aggregerade ersättningsbeloppet, fördelat på verkställande ledning och den personal hos AIF-förvaltaren vars verksamhet väsentligt påverkar AIF-fondens riskprofil.

3. Uppgifterna om räkenskaperna i årsredovisningen ska sammanställas i enlighet med redovisningsstandarderna i AIF-fondens hemmedlemsstat eller i enlighet med redovisningsstandarderna i det tredje land där AIF-fonden är etablerad och i enlighet med de redovisningsstandarder som fastställs i AIF-fondens fondbestämmelser eller bolagsordning.

Uppgifterna om räkenskaperna i årsredovisningen ska granskas av en eller flera personer med lagstadgad behörighet att utföra revision i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG av den 17 maj 2006 om lagstadgad revision av årsbokslut och sammanställd redovisning⁽¹⁾. Revisionsberättelsen, med eventuella förbehåll, ska i sin helhet återges i årsredovisningen.

Genom undantag från andra stycket får medlemsstaterna tillåta AIF-förvaltare som marknadsför icke EU-baserade AIF-fonder att kräva att årsredovisningar för dessa AIF-fonder blir föremål för en revision som uppfyller kraven i internationella redovisningsstandarder som är i kraft i det land där AIF-fonden har sitt stadgeenliga säte.

4. Kommissionen ska genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att närmare ange årsredovisningens innehåll och format. Dessa åtgärder ska anpassas till den typ av AIF-fonder som de avser.

Artikel 23

Information till investerare

1. AIF-förvaltare ska för varje EU-baserad AIF-fond som de förvaltar och för varje AIF-fond som de marknadsför i unionen, innan investerare investerar i en AIF-fond och i enlighet med AIF-fondens fondbestämmelser eller bolagsordning, göra följande information, inklusive eventuella väsentliga förändringar, tillgänglig för dessa investerare:

a) En beskrivning av AIF-fondens investeringsstrategi och mål, information om var eventuella master-AIF-fonder är etablerade och var de underliggande fonderna är etablerade om AIF-fonden är en fond-i-fond, en beskrivning av de typer av tillgångar som den får investera i, de tekniker den får använda samt en beskrivning av alla risker som är förenade med investeringen, av eventuella tillämpliga restriktioner för investeringarna, de förutsättningar under vilka AIF-fonden får använda finansiell hävstång, tillåtna typer av och källor till finansiell hävstång och därmed förenade risker, eventuella restriktioner som gäller för användning av finansiell hävstång och eventuella arrangemang avseende rätt att förfoga över säkerheter eller tillgångar samt den högsta nivå av finansiell hävstång som AIF-förvaltare har rätt att använda för en AIF-fonds räkning.

b) En beskrivning av de förfaranden enligt vilka AIF-fonden kan ändra sin strategi och/eller policy för investeringarna.

c) En beskrivning av de viktigaste rättsliga följderna av det avtalsförhållande som inlett i investeringssyfte, inbegripet information om jurisdiktion, tillämplig lagstiftning och förekomsten av eventuella rättsliga instrument som reglerar erkännande och verkställande av domar inom det territorium där AIF-fonden är etablerad.

d) Uppgifter om vilka som är AIF-förvaltare, AIF-fondens förvaringsinstitut, revisor och eventuella andra tjänsteleverantörer med beskrivning av deras uppgifter och av investerarnas rättigheter.

e) En beskrivning av hur AIF-förvaltaren uppfyller kraven i artikel 9.7.

f) En beskrivning av eventuella förvaltningsfunktioner, som avses i bilaga I, som delegerats av AIF-förvaltaren och eventuella förvaringsfunktioner som delegerats av förvaringsinstitutet, identitetsuppgifter för den till vilken uppgifterna i fråga har delegerats samt intressekonflikter som kan uppstå till följd av dessa delegeringar.

g) En beskrivning av AIF-fondens värderingsrutiner och av dess prissättningsmetod för värdering av tillgångarna, inbegripet de metoder som används för värdering av svårvärderade tillgångar i enlighet med artikel 19.

h) En beskrivning av AIF-fondens hantering av likviditetsrisker, däribland rätten till inlösen, under såväl normala som exceptionella omständigheter, samt gällande ordning för investerarnas inlösen.

i) En beskrivning av alla avgifter och andra kostnader och av det maximala belopp av dessa som investerarna står för direkt eller indirekt.

j) En beskrivning av hur AIF-förvaltaren säkerställer en rättvis behandling av investerare och, i samtliga fall då någon investerare ges förmånsbehandling eller rätt att få förmånsbehandling: en beskrivning av förmånsbehandlingen i fråga, vilken typ av investerare som ges sådan förmånsbehandling samt, i tillämpliga fall, deras juridiska eller ekonomiska koppling till AIF-fonden eller AIF-förvaltaren.

k) Den senaste årsredovisningen enligt artikel 22.

l) Förfarande och villkor för emission och försäljning av andelar eller aktier.

m) AIF-fondens senaste nettotillgångsvärde (NAV) eller det senaste marknadspriset för AIF-fondens andelar eller aktier i enlighet med artikel 19.

n) I mån av tillgänglighet, AIF-fondens historiska avkastning.

⁽¹⁾ EUT L 157, 9.6.2006, s. 87.

o) Uppgifter om vem som är *prime broker* och en beskrivning av eventuella relevanta arrangemang mellan AIF-fonden och dess *prime brokers* samt på vilket sätt intressekonflikter med anledning av detta hanteras och bestämmelser i avtalet med förvaringsinstitutet om möjligheter till överföring av och förfoganderätt över AIF-fondens tillgångar och information om alla former av överföring av ansvar till *prime brokern* som kan förekomma.

p) En beskrivning av hur och när den information som krävs enligt punkterna 4 och 5 ska lämnas.

2. AIF-förvaltaren ska informera investerare innan de investerar i AIF-fonden om arrangemang som förvaringsinstitutet gjort för att avtalsrättsligt friskriva sig från ansvar i enlighet med artikel 21.13. AIF-förvaltaren ska även utan dröjsmål informera investerarna om ändringar som rör förvaringsinstitutets ansvar.

3. Om AIF-fonden är skyldig att offentliggöra prospekt i enlighet med direktiv 2003/71/EG, eller i enlighet med nationell lagstiftning, ska endast den information som avses i punkterna 1 och 2 och som inte ingår i prospektet lämnas separat eller som kompletterande information i prospektet.

4. AIF-förvaltare ska för varje EU-baserad AIF-fond de förvaltar och för varje AIF-fond de marknadsför i unionen regelbundet lämna följande information till investerarna:

- a) Procentuell andel för de av AIF-fondens tillgångar för vilka särskilda ordningar gäller på grund av deras illikvida natur.
- b) Eventuella nya ordningar för AIF-fondens likviditetshantering.
- c) AIF-fondens aktuella riskprofil och de riskhanteringssystem som AIF-förvaltaren tillämpar på dessa risker.

5. AIF-förvaltare som förvaltar EU-baserade AIF-fonder som använder finansiell hävstång, eller som i unionen marknadsför AIF-fonder som använder finansiell hävstång, ska för varje sådan AIF-fond regelbundet lämna följande information:

- a) Eventuella ändringar i den högsta nivå av finansiell hävstång som AIF-förvaltaren får använda för en AIF-fonds räkning samt eventuell rätt att förfoga över säkerheter eller andra garantier som lämnats enligt ordningen för finansiell hävstång.
- b) Det totala beloppet för den finansiella hävstång som den AIF-fonden använt.

6. Kommissionen ska genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och

58, anta åtgärder för att närmare ange informationskraven för AIF-förvaltare enligt punkterna 4 och 5, inbegripet hur ofta den information som avses i punkt 5 ska lämnas. Dessa åtgärder ska vara anpassade till den kategori av AIF-förvaltare som de ska tillämpas på.

Artikel 24

Skyldigheter till rapportering till behöriga myndigheter

1. AIF-förvaltare ska regelbundet rapportera till de behöriga myndigheterna i sina hemmedlemsstater på vilka marknader och i vilka instrument de huvudsakligen bedriver handel för de AIF-fonder de förvaltar.

De ska tillhandahålla information om de huvudsakliga instrument som de handlar med, de marknader där de är medlemmar eller bedriver aktiv handel och om de huvudsakliga exponeringarna och de största koncentrationerna för var och en av de AIF-fonder som de förvaltar.

2. AIF-förvaltare ska för var och en av de EU-baserade AIF-fonder som de förvaltar, och för var och en av de AIF-fonder som de marknadsför i unionen, lämna följande till de behöriga myndigheterna i sina hemmedlemsstater:

- a) Procentuell andel av AIF-fondens tillgångar för vilka särskilda ordningar gäller på grund av deras illikvida natur.
- b) Eventuella nya ordningar för AIF-fondens likviditetshantering.
- c) AIF-fondens aktuella riskprofil och de riskhanteringssystem som AIF-förvaltaren tillämpar för att hantera marknadsrisk, likviditetsrisk, motpartsrisk och andra risker, inklusive operativa risker.
- d) Information om de huvudsakliga kategorier av tillgångar som AIF-fonden har investeringar i.
- e) Resultatet av de stresstester som genomförs i enlighet med artiklarna 15.3 b och 16.1 andra stycket.

3. AIF-förvaltare ska på begäran överlämna följande handlingar till de behöriga myndigheterna i sina hemmedlemsstater:

- a) Årsredovisningar för varje räkenskapsår för varje EU-baserad AIF-fond de förvaltar och för varje AIF-fond de marknadsför i unionen, i enlighet med artikel 22.1.
- b) Vid utgången av varje kvartal en detaljerad förteckning över alla AIF-fonder de förvaltar.

4. AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonder som i betydande grad använder finansiell hävstång ska göra information om den samlade nivån på den finansiella hävstången i varje AIF-fond som de förvaltar, en uppdelning på finansiell hävstång genom lån av kontanter eller värdepapper och finansiell hävstång som härrör från finansiella derivat samt den omfattning i vilken förfogande över AIF-fondernas tillgångar har skett med stöd av ordningar för finansiell hävstång tillgänglig för de behöriga myndigheterna i sina hemmedlemsstater.

AIF-förvaltarna ska även lämna uppgifter om vilka som är de fem mest betydande utlånarna av kontanter eller värdepapper för varje AIF-fond som de förvaltar och uppgift om beloppen för den finansiella hävstång de tagit emot från var och en av dessa utlånare för var och en av dessa AIF-fonder.

För icke EU-baserade AIF-förvaltare är rapporteringskyldigheterna enligt denna punkt begränsade till de EU-baserade AIF-fonder som de förvaltar och de icke EU-baserade AIF-fonder som de marknadsför i unionen.

5. Om det är nödvändigt för att effektivt övervaka systemrisken får hemmedlemsstatens behöriga myndigheter regelbundet och även på ad hoc-basis begära in information som går utöver vad som beskrivs i denna artikel. De behöriga myndigheterna ska informera Esma om ytterligare krav på information.

Esma får under exceptionella omständigheter, och när detta krävs för att säkerställa det finansiella systemets stabilitet och integritet eller för att främja långsiktig hållbar tillväxt, begära att hemmedlemsstatens behöriga myndigheter inför ytterligare rapporteringskrav.

6. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att närmare ange

- a) när finansiell hävstång ska anses användas i betydande grad, i den mening som avses i punkt 4, och
- b) de krav på rapportering och tillhandahållande av information som föreskrivs i denna artikel.

Dessa delegerade akter ska ta hänsyn till behovet att undvika en onödig administrativ börda för de behöriga myndigheterna.

KAPITEL V

AIF-FÖRVALTARE SOM FÖRVALTAR SÄRSKILDA SLAG AV AIF-FONDER

AVSNITT 1

AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonder med finansiell hävstång

Artikel 25

Behöriga myndigheters användning av information, samarbete mellan tillsynsmyndigheter och gränser för finansiell hävstång

1. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat använder den information som ska samlas in enligt artikel 24 för att fastställa i vilken omfattning användningen av finansiell hävstång bidrar till att bygga upp risker för det finansiella systemets funktion eller för störningar på marknaderna eller för ekonomins långsiktiga tillväxt.

2. De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarnas hemmedlemsstater ska se till att all information som samlas in enligt artikel 24 om alla AIF-förvaltare som står under deras tillsyn samt den information som samlas in enligt artikel 7 görs tillgänglig för de behöriga myndigheterna i andra berörda medlemsstater, Esma och ESRB genom förfarandena i artikel 50 om samarbete mellan tillsynsmyndigheterna. De ska utan dröjsmål också lämna information genom dessa förfaranden och bilateralt till de behöriga myndigheterna i andra direkt berörda medlemsstater, om en AIF-förvaltare under deras ansvar eller AIF-fonder som förvaltas av denna AIF-förvaltare skulle kunna utgöra en betydande potentiell källa till motpartsrisik för ett kreditinstitut eller andra systemviktiga institut i andra medlemsstater.

3. AIF-förvaltaren ska visa att de gränser för finansiell hävstång som den fastställt för varje AIF-fond de förvaltar är rimliga och att den vid varje tidpunkt respekterar dessa gränser. De behöriga myndigheterna ska bedöma den risk som en AIF-förvaltares användning av finansiell hävstång i fråga om de AIF-fonder som den förvaltar kan medföra och de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska, om det anses vara nödvändigt för att sörja för stabilitet och integritet i det finansiella systemet, efter att ha underrättat Esma, ESRB och den berörda AIF-fondens behöriga myndigheter, införa begränsningar av den nivå av finansiell hävstång som AIF-förvaltare har rätt att använda eller andra begränsningar för AIF-fondernas förvaltning med avseende på de AIF-fonder som de förvaltar, för att begränsa bidraget från användningen av finansiell hävstång till uppbyggnad av systemrisk i det finansiella systemet eller risker för störningar på marknaderna. De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska vederbörligen informera Esma, ESRB och AIF-fondens behöriga myndigheter om de åtgärder som vidtagits i detta avseende, genom de förfaranden som föreskrivs i artikel 50.

4. Den underrättelse som avses i punkt 3 ska ske senast tio arbetsdagar innan den föreslagna åtgärden planeras träda i kraft eller förlängas. Underrättelsen ska inbegripa uppgifter om den föreslagna åtgärden, skälen för denna och när den planeras träda i kraft. Under exceptionella omständigheter får de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat besluta att den föreslagna åtgärden ska träda i kraft under den period som avses i första meningen.

5. Esma ska ha en stödjande och samordnande roll och särskilt verka för att de behöriga myndigheterna intar ett konsekvent förhållningssätt när det gäller de åtgärder som föreslås av de behöriga myndigheterna enligt punkt 3.

6. Efter att ha mottagit den underrättelse som avses i punkt 3 ska Esma ge råd till de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat angående den åtgärd som föreslås eller har vidtagits. Rådet kan särskilt gälla huruvida villkoren för att vidta åtgärder förefaller vara uppfyllda, huruvida åtgärderna är lämpliga och tidsperioden för åtgärdernas tillämpning.

7. Mot bakgrund av den information som mottagits enligt punkt 2, och efter att ha beaktat eventuella råd från ESRB, får Esma fastställa att den finansiella hävstång som används av en AIF-förvaltare eller en grupp av AIF-förvaltare innebär en väsentlig risk för det finansiella systemets stabilitet och integritet, och får ge råd till behöriga myndigheter för att specificera vilka korrigerande åtgärder som ska vidtas, inklusive begränsningar av den finansiella hävstång som denna AIF-förvaltare eller denna grupp av AIF-förvaltare har rätt att använda. Esma ska omedelbart informera de berörda behöriga myndigheterna, ESRB och kommissionen om ett sådant fastställande.

8. Om en behörig myndighet avser att vidta åtgärder i strid med Esmas råd enligt punkterna 6 och 7 ska den informera Esma och ange sina skäl. Esma får offentliggöra att den behöriga myndigheten inte följer eller avser att följa dess råd. Esma får också, från fall till fall, besluta att offentliggöra de skäl som den behöriga myndigheten anför för att inte följa dess råd. De behöriga myndigheterna ska få en förhandsanmälan om ett sådant offentliggörande.

9. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att fastställa principer som närmare anger de omständigheter under vilka behöriga myndigheter tillämpar bestämmelserna i punkt 3, med beaktande av olika strategier för AIF-fonder, de olika marknadsvillkor som råder för AIF-fonderna samt eventuella procykliska effekter av tillämpningen av de bestämmelserna.

AVSNITT 2

Skyldigheter för AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonder som förvärvar kontroll över onoterade företag och över emittenter

Artikel 26

Tillämpningsområde

1. Detta avsnitt ska tillämpas på följande:

a) AIF-förvaltare som förvaltar en eller flera AIF-fonder som, enskilt eller tillsammans på grundval av ett avtal som syftar till att förvärva kontroll, förvärvar kontroll över ett onoterat företag i enlighet med punkt 5.

b) AIF-förvaltare som samarbetar med en eller flera andra AIF-förvaltare på grundval av ett avtal enligt vilket AIF-fonder som förvaltas av dessa AIF-förvaltare tillsammans förvärvar kontroll över ett onoterat företag i enlighet med punkt 5.

2. Detta avsnitt 2 ska inte tillämpas då de onoterade företagen i fråga är

a) små och medelstora företag i den mening som avses i artikel 2.1 i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 avseende definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag ⁽¹⁾, eller

b) specialföretag vars syfte är att förvärva, inneha eller administrera fastigheter.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1 och 2 i denna artikel ska artikel 27.1 även tillämpas på AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonder som förvärvar en icke kontrollerande position i ett onoterat företag.

4. Artiklarna 28.1, 28.2, 28.3 och 30 ska även tillämpas på AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonder som förvärvar kontroll över emittenter. Med avseende på tillämpningen av dessa artiklar ska punkterna 1 och 2 i den här artikeln gälla i tillämpliga delar.

5. För onoterade företag betyder kontroll, med avseende på tillämpningen av detta avsnitt, mer än 50 % av rösträtterna i företagen.

Vid beräkning av den procentandel rösträtter som innehas av den berörda AIF-fonden ska, utöver de rösträtter som innehas direkt av den berörda AIF-fonden, rösträtter som innehas av följande tas med i beräkningen, under förutsättning att kontroll i den mening som avses i första stycket har fastställts:

a) Företag som kontrolleras av AIF-fonden, och

b) fysiska eller juridiska personer som agerar i eget namn men för AIF-fondens räkning eller för ett företags räkning som kontrolleras av AIF-fonden.

Procentandelen rösträtter ska beräknas på grundval av alla aktier som medför rösträtt även om utövandet av denna rättighet har avbrutits.

Utan hinder av artikel 4.1 i ska, med avseende på artiklarna 28.1, 28.2, 28.3 och 30, kontroll i förhållande till emittenter fastställas i enlighet med artikel 5.3 i direktiv 2004/25/EG.

6. Detta avsnitt ska gälla med förbehåll för de villkor och begränsningar som anges i artikel 6 i direktiv 2002/14/EG.

⁽¹⁾ EUT L 124, 20.5.2003, s. 36.

7. Detta avsnitt ska gälla utan att det påverkar tillämpningen av strängare regler som antagits av medlemsstaterna avseende förvärv av ägarandelar i emittenter och onoterade företag på deras territorier.

Artikel 27

Anmälan om förvärv av större ägarandelar i och kontroll över onoterade företag

1. Medlemsstaterna ska, när en AIF-fond förvärvar, avyttrar eller innehar aktier i ett onoterat företag, kräva att den AIF-förvaltare som förvaltar en sådan AIF-fond underrättar de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat om andelen rösträtter i det onoterade företaget som innehas av AIF-fonden så snart som denna andel når, överskrider eller underskrider tröskelvärdena 10 %, 20 %, 30 %, 50 % och 75 %.

2. Medlemsstaterna ska, när en AIF-fond, enskilt eller tillsammans med andra, förvärvar kontroll över ett onoterat företag enligt artikel 26.1 jämförd med punkt 5 i den artikeln, kräva att den AIF-förvaltare som förvaltar en sådan AIF-fond underrättar följande om AIF-fondens förvärv av kontroll:

- a) Det onoterade företaget.
- b) De aktieägare vilkas identiteter och adresser AIF-förvaltaren har tillgång till eller kan få tillgång till från det onoterade företaget eller genom ett register som AIF-förvaltaren har eller kan få tillgång till.
- c) De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat.

3. Den underrättelse som krävs enligt punkt 2 ska innehålla följande kompletterande upplysningar:

- a) Rösträtternas fördelning efter transaktionen.
- b) De förhållanden under vilka kontroll förvärvades, inbegripet uppgifter om vilka som är de olika berörda aktieägarna, varje fysisk eller juridisk person som har rätt att utöva rösträtten för deras räkning och i tillämpliga fall den kedja av företag genom vilken rösträtten i praktiken innehas.
- c) Datum då kontroll förvärvades.

4. I sin underrättelse till det onoterade företaget ska AIF-förvaltaren begära att företagets styrelse utan onödigt dröjsmål informerar arbetstagarrepresentanterna eller, om sådana representanter inte finns, de anställda själva, om förvärvet av kontroll av den AIF-fond som förvaltas av AIF-förvaltaren och den information som avses i punkt 3. AIF-förvaltaren ska göra sitt yttersta för att sörja för att arbetstagarrepresentanterna eller, om sådana representanter inte finns, de anställda själva, i vederbörlig ordning informeras av styrelsen i enlighet med denna artikel.

5. De underrättelser som avses i punkterna 1, 2 och 3 ska ske snarast möjligt, dock senast tio arbetsdagar från och med den dag då AIF-fonden nådde, överskred eller underskred de relevanta tröskelvärdena eller förvärvade kontroll över det onoterade företaget.

Artikel 28

Information vid förvärv av kontroll

1. Medlemsstaterna ska, när en AIF-fond, enskilt eller tillsammans med andra, förvärvar kontroll över ett onoterat företag eller en emittent, enligt artikel 26.1 jämförd med punkt 5 i den artikeln, kräva att den AIF-förvaltare som förvaltar denna AIF-fond gör den information som avses i punkt 2 i denna artikel tillgänglig för

- a) det berörda företaget,
- b) företagets aktieägare vilkas identiteter och adresser AIF-förvaltaren har tillgång till eller kan få tillgång till från företaget eller genom ett register som AIF-förvaltaren har eller kan få tillgång till, och
- c) de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat.

Medlemsstaterna får kräva att den information som avses i punkt 2 även görs tillgänglig för de behöriga myndigheter för det onoterade företaget som medlemsstaterna får utse för detta ändamål.

2. AIF-förvaltare ska tillhandahålla följande information

- a) Uppgifter om vilka den AIF-förvaltare som enskilt eller genom avtal med andra AIF-förvaltare förvaltar AIF-fonder som har förvärvat kontroll.
- b) Den policy som tillämpas för att förebygga och hantera intressekonflikter, särskilt mellan AIF-förvaltaren, AIF-fonden och företaget, inbegripet uppgifter om de särskilda skyddsmekanismer som inrättats för att se till att alla avtal mellan AIF-förvaltaren och/eller AIF-fonden och företaget ingås enligt normala marknadsmässiga villkor (*armlängdsprincipen*).
- c) Den policy som tillämpas för företagets externa och interna kommunikation, särskilt till de anställda.

3. I sin underrättelse till företaget enligt punkt 1 a ska AIF-förvaltaren begära att företagets styrelse utan onödigt dröjsmål informerar arbetstagarrepresentanterna eller, om sådana representanter inte finns, de anställda själva, om den information som avses i punkt 1. AIF-förvaltaren ska göra sitt yttersta för att sörja för att arbetstagarrepresentanterna eller, om sådana representanter inte finns, de anställda själva, i vederbörlig ordning informeras av styrelsen i enlighet med denna artikel.

4. Medlemsstaterna ska, när en AIF-fond, enskilt eller tillsammans med andra, förvärvar kontroll över ett onoterat företag enligt artikel 26.1 jämförd med punkt 5 i den artikeln, kräva att den AIF-förvaltare som förvaltar denna AIF-fond ser till att AIF-fonden, eller AIF-förvaltaren för AIF-fondens räkning, informerar om sina avsikter i fråga om det onoterade företagets framtida verksamhet och förväntade effekter på sysselsättningen, inbegripet väsentliga ändringar i anställningsvillkoren, varvid denna information ska lämnas till

- a) det onoterade företaget, och
- b) det onoterade företagets aktieägare vilkas identiteter och adresser AIF-förvaltaren har tillgång till eller kan få tillgång till från det onoterade företaget eller genom ett register som AIF-förvaltaren har eller kan få tillgång till.

Den AIF-förvaltare som förvaltar den berörda AIF-fonden ska dessutom begära och göra sitt yttersta för att se till att det onoterade företagets styrelse tillhandahåller den information som anges i första stycket till det onoterade företagets arbets-tagarrepresentanter eller, om inga sådana representanter finns, till de anställda själva.

5. Medlemsstaterna ska, när en AIF-fond enligt artikel 26.1 jämförd med punkt 5 i den artikeln förvärvar kontroll över ett onoterat företag, kräva att den AIF-förvaltare som förvaltar en sådan AIF-fond tillhandahåller de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat och AIF-fondens investerare information om hur förvärvet finansierats.

Artikel 29

Särskilda bestämmelser för årsredovisningen för AIF-fonder som utövar kontroll över onoterade företag

1. Medlemsstaterna ska, när en AIF-fond, enskilt eller tillsammans med andra, förvärvar kontroll över ett onoterat företag enligt artikel 26.1 jämförd med punkt 5 i den artikeln, kräva att den AIF-förvaltare som förvaltar denna AIF-fond

- a) begär och gör sitt yttersta för att se till att det onoterade företagets årsredovisning som sammanställs i enlighet med punkt 2 av företagets styrelse görs tillgänglig för alla arbets-tagarrepresentanter eller, om inga sådana representanter finns, för de anställda själva, inom den period som denna årsredovisning ska utarbetas i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning, eller
- b) i den årsredovisning som föreskrivs i artikel 22 för varje sådan AIF-fond inför de upplysningar som avses i punkt 2 beträffande det berörda onoterade företaget.

2. De ytterligare upplysningar som ska införas i företagets eller i AIF-fondens årsredovisning i enlighet med punkt 1 ska minst inbegripa en rättvisande översikt över utvecklingen av

företagets verksamhet som återspeglar situationen i slutet av den period som omfattas av årsredovisningen. Årsredovisningen ska även innehålla uppgifter om

- a) viktiga händelser som har inträffat efter räkenskapsårets slut,
- b) bolagets förväntade framtida utveckling, och
- c) den information om förvärv av egna aktier som föreskrivs i artikel 22.2 i rådets direktiv 77/91/EEG ⁽¹⁾.

3. Den AIF-förvaltare som förvaltar den berörda AIF-fonden ska

- a) begära och göra sitt yttersta för att se till att det onoterade företagets styrelse tillhandahåller upplysningar som avses i punkt 1 b avseende det berörda företaget till arbetstagar-representanterna i det berörda företaget eller om inga sådana representanter finns, de anställda själva inom den tidsperiod som avses i artikel 22.1, eller
- b) inom den period som anges i artikel 22.1, och under alla omständigheter senast vid den tidpunkt då det onoterade företagets årsredovisning sammanställs i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning, tillhandahålla AIF-fondens investerare den information som avses i punkt 1 a, i den utsträckning informationen finns tillgänglig.

Artikel 30

Tömning av företag på tillgångar

1. Medlemsstaterna ska, när en AIF-fond, enskilt eller tillsammans med andra, förvärvar kontroll över ett onoterat företag eller en emittent enligt artikel 26.1 jämförd med punkt 5 i den artikeln, kräva att den AIF-förvaltare som förvaltar denna AIF-fond under en period på 24 månader efter AIF-fondens förvärv av kontroll över företaget

- a) inte tillåts att underlätta, stödja eller ge instruktioner om utdelningar, kapitalminskningar, aktieinlösen och/eller förvärv av egna aktier från företagets sida i enlighet med vad som föreskrivs i punkt 2,
- b) i den mån AIF-förvaltaren har rätt att rösta för AIF-fondens räkning vid möten i företagets ledningsorgan, inte röstar för en utdelning, kapitalminskning, aktieinlösen och/eller förvärv av egna aktier från företagets sida i enlighet med vad som föreskrivs i punkt 2, och
- c) under alla omständigheter gör sitt yttersta för att förhindra utdelningar, kapitalminskningar, aktieinlösen och/eller förvärv av egna aktier från företagets sida i enlighet med vad som föreskrivs i punkt 2.

⁽¹⁾ EGT L 26, 31.1.1977, s. 1.

2. De skyldigheter som AIF-förvaltaren åläggs enligt punkt 1 ska omfatta följande:

- a) Varje utdelning till aktieägarna som görs när nettotillgångarna enligt företagets årsredovisning på bokslutsdagen för det senaste räkenskapsåret understiger eller till följd av en sådan utdelning skulle understiga det tecknade kapitalet plus de reserver som inte får utdelas enligt lag eller bolagsordning, varvid ska gälla att när den icke inbetalade delen av det tecknade kapitalet inte ingår i tillgångarna enligt balansräkning ska detta belopp dras av från det tecknade kapitalet.
- b) Utdelningar till aktieägarna som skulle överstiga vinsten för det senast avslutade räkenskapsåret plus balanserad vinst och belopp från reserver som får användas för detta och minus balanserad förlust och belopp som enligt lag eller bolagsordning har avsatts till reserver.
- c) I den mån förvärv av egna aktier är tillåtna, de förvärv som företaget gör, inbegripet aktier som tidigare förvärvats av företaget och innehas av det och aktier som förvärvats av personer som agerar i eget namn men för företagets räkning, och som skulle leda till att nettotillgångarna understiger det belopp som anges i led a.

3. Med avseende på tillämpningen av punkt 2

- a) ska uttrycket *utdelning* i punkt 2 a och b i synnerhet omfatta betalning av utdelning och ränta avseende aktier,
- b) ska bestämmelserna om kapitalminskning inte gälla en minskning av det tecknade kapitalet där syftet är att uppväga gjorda förluster eller att inkludera penningsummor i en icke utdelningsbar reserv, under förutsättning att beloppet i en sådan reserv efter denna åtgärd inte överstiger 10 % av det minskade tecknade kapitalet, och
- c) ska begränsningen enligt punkt 2 c omfattas av artikel 20.1 b–h i direktiv 77/91/EEG.

KAPITEL VI

EU-BASERADE AIF-FÖRVALTARENS RÄTT ATT MARKNADSFÖRA OCH FÖRVALTA EU-BASERADE AIF-FONDER I UNIONEN

Artikel 31

Marknadsföring av andelar eller aktier i EU-baserade AIF-fonder i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat

1. Medlemsstaterna ska se till att en auktoriserad EU-baserad AIF-förvaltare får marknadsföra andelar eller aktier i en EU-baserad AIF-fond som den förvaltar till professionella investerare i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat så snart som villkoren i denna artikel är uppfyllda.

Om den EU-baserade AIF-fonden är en feeder-AIF-fond, är den rätt att marknadsföra som avses i första stycket underkastad

villkoret att master-AIF-fonden också är en EU-baserad AIF-fond som förvaltas av en auktoriserad EU-baserad AIF-förvaltare.

2. AIF-förvaltaren ska överlämna en anmälan till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat för varje EU-baserad AIF-fond som den avser att marknadsföra.

Anmälan ska innehålla den dokumentation och information som avses i bilaga III.

3. Senast 20 arbetsdagar efter det att de tagit emot fullständiga handlingar enligt punkt 2 ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat underrätta AIF-förvaltaren om huruvida den får inleda marknadsföringen av den AIF-fond som angetts i den anmälan som avses i punkt 2. De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat får hindra marknadsföringen av AIF-fonden endast om AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden inte är förenlig eller inte kommer att vara förenlig med detta direktiv eller, om AIF-förvaltaren inte efterlever eller kommer att efterleva detta direktiv. Om beslutet är positivt får AIF-förvaltaren börja marknadsföra AIF-fonden i sin hemmedlemsstat från och med den dag som de behöriga myndigheterna meddelar detta.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska, såvida de inte även är AIF-fondens behöriga myndigheter, även informera AIF-fondens behöriga myndigheter om att AIF-förvaltaren får börja marknadsföra andelar eller aktier i AIF-fonden.

4. Vid varje väsentlig ändring av någon av de uppgifter som meddelats i enlighet med punkt 2 ska AIF-förvaltaren skriftligen meddela de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat om denna ändring, senast en månad innan ändringen genomförs, beträffande ändringar som är planerade av AIF-förvaltaren, eller omedelbart efter det att en oplanerad ändring ägt rum.

Om en planerad ändring innebär att AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden inte längre skulle vara förenlig med detta direktiv, eller att AIF-förvaltaren i övrigt inte längre skulle efterleva i detta direktiv ska de berörda behöriga myndigheterna utan onödigt dröjsmål informera AIF-förvaltaren om att denna inte får genomföra ändringen.

Om den planerade ändringen genomförs trots vad som anges i första och andra stycket eller om en oplanerad ändring har ägt rum och detta innebär att AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden inte längre är förenlig med detta direktiv, eller att AIF-förvaltaren i övrigt inte längre efterlever detta direktiv, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat vidta alla nödvändiga åtgärder i enlighet med artikel 46, vid behov även ett uttryckligt förbud mot marknadsföring av AIF-fonden.

5. För att säkerställa enhetliga tillämpningsvillkor för denna artikel får Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa

- a) form och innehåll för en mall för den anmälan som avses i punkt 2,
- b) form för det skriftliga meddelande som avses i punkt 4.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

6. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 43.1 ska medlemsstaterna kräva att AIF-fonder som förvaltas och marknadsförs av AIF-förvaltare endast marknadsförs till professionella investerare.

Artikel 32

Marknadsföring av andelar eller aktier i EU-baserade AIF-fonder i andra medlemsstater än i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat

1. Medlemsstaterna ska se till att en auktoriserad EU-baserad AIF-förvaltare får marknadsföra andelar eller aktier i en EU-baserad AIF-fond som den förvaltar till professionella investerare i en annan medlemsstat än AIF-förvaltarens hemmedlemsstat så snart som villkoren i denna artikel är uppfyllda.

Om den EU-baserade AIF-fonden är en feeder-AIF-fond, är den rätt att marknadsföra som avses i första stycket underkastad villkoret att master-AIF-fonden också är en EU-baserad AIF-fond som förvaltas av en auktoriserad EU-baserad AIF-förvaltare.

2. AIF-förvaltare ska överlämna en anmälan till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat för varje EU-baserad AIF-fond som den avser att marknadsföra.

Anmälan ska innehålla den dokumentation och information som anges i bilaga IV.

3. Senast 20 arbetsdagar efter det att de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat mottagit de fullständiga handlingar som avses i punkt 2 ska de överlämna dessa fullständiga handlingar till de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där AIF-fonden är avsedd att marknadsföras. Detta överlämnande ska äga rum endast om AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden är och kommer att vara förenlig med detta direktiv och AIF-förvaltare i övrigt efterlever i detta direktiv.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska bifoga en förklaring om att AIF-förvaltare i fråga är auktoriserad att förvalta AIF-fonder med en särskild investeringsstrategi.

4. Efter att ha överlämnat anmälningshandlingarna ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat utan dröjsmål underrätta AIF-förvaltare om att så har skett. AIF-förvaltare får börja marknadsföra AIF-fonden i AIF-förvaltarens värdmedlemsstat från och med dagen för denna underrättelse.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska, såvida de inte även är AIF-fondens behöriga myndigheter, även informera AIF-fondens behöriga myndigheter om att AIF-förvaltare får börja marknadsföra AIF-fondens andelar eller aktier i AIF-förvaltarens värdmedlemsstat.

5. Lagstiftningen och tillsynen i AIF-förvaltarens värdmedlemsstat ska tillämpas på de åtgärder som avses i led h i bilaga IV.

6. Medlemsstaterna ska se till att AIF-förvaltarens anmälan som avses i punkt 2 och den förklaring som avses i punkt 3 är avfattade på ett språk som är brukligt i internationella finans-kretsar.

Medlemsstaterna ska säkerställa att deras behöriga myndigheter godkänner att de handlingar som avses i punkt 3 överförs och arkiveras på elektronisk väg.

7. Vid varje väsentlig ändring av någon av de uppgifter som meddelats i enlighet med punkt 2 ska AIF-förvaltare skriftligen meddela de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat om denna ändring, senast en månad innan en planerad ändring genomförs, eller omedelbart efter det att en oplanerad ändring ägt rum.

Om en planerad ändring innebär att AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden inte längre skulle vara förenlig med detta direktiv, eller att AIF-förvaltare i övrigt inte längre skulle efterleva detta direktiv, ska de berörda behöriga myndigheterna utan onödigt dröjsmål informera AIF-förvaltare om att denna inte får genomföra ändringen.

Om den planerade ändringen genomförs trots vad som anges i första och andra stycket eller om en oplanerad ändring har ägt rum och detta innebär att AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden inte längre skulle vara förenlig med detta direktiv, eller att AIF-förvaltare i övrigt inte längre skulle efterleva detta direktiv, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat vidta alla nödvändiga åtgärder i enlighet med artikel 46, vid behov även ett uttryckligt förbud mot marknadsföring av AIF-fonden.

Om ändringarna är godtagbara, eftersom de inte påverkar förenligheten med detta direktiv vad avser AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden eller AIF-förvaltarens efterlevnad av detta direktiv i övrigt, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat utan dröjsmål informera de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens värdmedlemsstat om dessa ändringar.

8. För att säkerställa enhetliga tillämpningsvillkor för denna artikel får Esmas utarbete förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa

- a) form och innehåll för en mall för den anmälan som avses i punkt 2,

- b) form och innehåll för en mall för den förklaring som avses i punkt 3,
- c) form för det överlämnande som avses i punkt 3, och
- d) form för det skriftliga meddelande som avses i punkt 7.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

9. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 43.1 ska medlemsstaterna kräva att AIF-fonder som förvaltas och marknadsförs av AIF-förvaltare endast marknadsförs till professionella investerare.

Artikel 33

Villkor för förvaltning av EU-baserade AIF-fonder etablerade i andra medlemsstater

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att auktoriserade EU-baserade AIF-förvaltare får förvalta EU-baserade AIF-fonder som är etablerade i en annan medlemsstat, antingen direkt eller genom upprättande av en filial, förutsatt att AIF-förvaltarens auktorisation avser den kategorin av AIF-fonder.

2. En AIF-förvaltare som avser att för första gången förvalta EU-baserade AIF-fonder som är etablerade i en annan medlemsstat ska lämna följande information till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat:

- a) Den medlemsstat där den avser att direkt förvalta AIF-fonder eller upprätta en filial.
- b) En verksamhetsplan som bland annat innehåller uppgift om de tjänster den avser att utföra och om vilka AIF-fonder den avser att förvalta.
- 3. Om en AIF-förvaltare avser att upprätta en filial ska den, utöver vad som anges i punkt 2, lämna uppgift om följande:

- a) Filialens organisatoriska struktur.
- b) En adress i AIF-fondens hemmedlemsstat där handlingar kan erhållas.
- c) Namn och kontaktuppgifter för de personer som ansvarar för ledningen av filialen.

4. Senast en månad efter det att de tagit emot fullständiga handlingar enligt punkt 2, eller senast två månader efter att de tagit emot fullständiga handlingar enligt punkt 3, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat överlämna dessa fullständiga handlingar till de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens värdmedlemsstat. Detta överlämnande ska äga rum endast om AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden är och kommer att vara förenlig med detta direktiv och AIF-förvaltarens i övrigt efterlever detta direktiv.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska bifoga en förklaring om att AIF-förvaltarens i fråga har auktoriserats av dem.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska omedelbart underrätta AIF-förvaltarens om överlämnandet.

Efter att ha tagit emot denna underrättelse får AIF-förvaltarens börja tillhandahålla tjänster i sin värdmedlemsstat.

5. AIF-förvaltarens värdmedlemsstat får inte ålägga den berörda AIF-förvaltarens några ytterligare krav i fråga om förhållanden som omfattas av detta direktiv.

6. Vid varje ändring av någon av de uppgifter som meddelats i enlighet med punkt 2 och, i förekommande fall, punkt 3, ska AIF-förvaltarens skriftligen meddela de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat om denna ändring, senast en månad innan en planerad ändring genomförs, eller omedelbart efter det att en oplanerad ändring ägt rum.

Om en planerad ändring innebär att AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden inte längre skulle vara förenlig med detta direktiv, eller att AIF-förvaltarens i övrigt inte längre skulle efterleva detta direktiv, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat utan onödigt dröjsmål informera AIF-förvaltarens om att denna inte får genomföra ändringen.

Om den planerade ändringen genomförs trots vad som anges i första och andra stycket eller om en oplanerad ändring har ägt rum och detta innebär att AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden inte längre skulle vara förenlig med detta direktiv, eller att AIF-förvaltarens i övrigt inte längre skulle efterleva detta direktiv, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat vidta alla nödvändiga åtgärder i enlighet med artikel 46.

Om ändringarna är godtagbara, eftersom de inte påverkar förenligheten med detta direktiv vad avser AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden eller AIF-förvaltarens efterlevnad av detta direktiv i övrigt, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat utan onödigt dröjsmål informera de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens värdmedlemsstater om dessa ändringar.

7. För att säkerställa en konsekvent harmonisering av denna artikel får Esmas utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera vilka uppgifter som ska anmälas i enlighet med punkterna 2 och 3.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

8. För att säkerställa enhetliga tillämpningsvillkor för denna artikel får Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa standardformulär, mallar och förfaranden för överlämnandet av uppgifter i enlighet med punkterna 2 och 3.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

KAPITEL VII

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER AVSEENDE TREDJELÄNDER

Artikel 34

Villkor för EU-baserade AIF-förvaltare som förvaltar icke EU-baserade AIF-fonder som inte marknadsförs i medlemsstaterna

1. Medlemsstaterna ska se till att auktoriserade EU-baserade AIF-förvaltare får förvalta icke EU-baserade AIF-fonder som inte marknadsförs i unionen, förutsatt att

- a) AIF-förvaltaren uppfyller alla krav som fastställs i detta direktiv med undantag för artiklarna 21 och 22 i fråga om dessa AIF-fonder, och
- b) att det finns lämpliga arrangemang för samarbete mellan de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat och tillsynsmyndigheten i det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad för att åtminstone säkerställa ett effektivt informationsutbyte som gör det möjligt för de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat att utföra sina uppgifter i enlighet med detta direktiv.

2. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder om de samarbetsarrangemang som avses i punkt 1 i syfte att utforma en gemensam ram för att underlätta inrättandet av sådana samarbetsarrangemang med tredjeländer.

3. För att säkerställa en enhetlig tillämpning av denna artikel ska Esma utarbeta riktlinjer för att fastställa villkoren för tillämpning av de åtgärder som antagits av kommissionen när det gäller de samarbetsarrangemang som avses i punkt 1.

Artikel 35

Villkor för marknadsföring i unionen med marknadsföringspass av icke EU-baserade AIF-fonder som förvaltas av EU-baserade AIF-förvaltare

1. Medlemsstaterna ska se till att en auktoriserad EU-baserad AIF-förvaltare får marknadsföra andelar eller aktier i icke EU-baserade AIF-fonder som den förvaltar och i EU-baserade feeder-AIF-fonder som inte uppfyller villkoren i artikel 31.1 andra stycket till professionella investerare i unionen så snart som villkoren i denna artikel är uppfyllda.

2. AIF-förvaltaren ska uppfylla alla krav som fastställs i detta direktiv, med undantag för kapitel VI. Dessutom ska följande villkor vara uppfyllda:

- a) Det ska finnas lämpliga arrangemang för samarbete mellan de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat och tillsynsmyndigheterna i det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad för att åtminstone säkerställa ett effektivt informationsutbyte, med beaktande av artikel 50.4, som gör det möjligt för de behöriga myndigheterna att utföra sina uppgifter i enlighet med detta direktiv.
- b) Det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad har inte tagits med i förteckningen över icke samarbetsvilliga länder och territorier av FATF.
- c) Det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad har undertecknat en överenskommelse med den auktoriserade AIF-förvaltarens hemmedlemsstat och med varje annan medlemsstat där andelarna eller aktierna i den icke EU-baserade AIF-fonden är avsedda att marknadsföras, vilken till fullo uppfyller normerna i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet och säkerställer ett effektivt informationsutbyte i skatteärenden, inklusive eventuella multilaterala skatteavtal.

Om en behörig myndighet i en annan medlemsstat har en avvikande åsikt om den bedömning som de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat gjort beträffande tillämpningen av led a och b i första stycket får de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta ärendet till Esma, som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

3. Om AIF-förvaltaren avser att marknadsföra andelar eller aktier i icke EU-baserade AIF-fonder i sin hemmedlemsstat ska AIF-förvaltaren lämna in en anmälan till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat avseende varje icke EU-baserad AIF-fond som den avser att marknadsföra.

Anmälan ska innehålla den dokumentation och information som anges i bilaga III.

4. Senast 20 arbetsdagar efter det att de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat tagit emot en fullständig anmälan enligt punkt 3 ska de underrätta AIF-förvaltaren om huruvida denne inom medlemsstatens territorium får inleda marknadsföringen av den AIF-fond som angetts i den anmälan som avses i punkt 3. De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska endast hindra marknadsföringen av AIF-fonden om AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonder strider mot eller kommer att strida mot detta direktiv eller om AIF-förvaltaren i övrigt inte kommer att följa eller inte följer detta direktiv. När beslutet är positivt får AIF-förvaltaren börja marknadsföra AIF-fonden i sin hemmedlemsstat från och med den dag som de behöriga myndigheterna meddelar detta.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska även informera Esma om att AIF-förvaltaren får börja marknadsföra andelar eller aktier i AIF-fonden i sin hemmedlemsstat.

5. Om AIF-förvaltaren avser att marknadsföra andelar eller aktier i icke EU-baserade AIF-fonder i andra medlemsstater än i sin hemmedlemsstat ska AIF-förvaltaren lämna in en anmälan till de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat avseende varje icke EU-baserad AIF-fond som den avser att marknadsföra.

Anmälan ska innehålla den dokumentation och information som anges i bilaga IV.

6. Senast 20 arbetsdagar efter det att de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat tagit emot en fullständig anmälan enligt punkt 5 ska de överlämna denna fullständiga information till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där AIF-fonden är avsedd att marknadsföras. Detta överlämnande kommer att äga rum endast om AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden följer och kommer att följa detta direktiv och AIF-förvaltaren i övrigt följer detta direktiv.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska bifoga en förklaring om att AIF-förvaltaren i fråga är auktoriserad att förvalta AIF-fonder med en särskild investeringsstrategi.

7. Efter att ha överlämnat handlingarna ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat utan dröjsmål underrätta AIF-förvaltaren om att så har skett. AIF-förvaltaren får börja marknadsföra AIF-fonden i de berörda värdmedlemsstaterna från och med den dag då de behöriga myndigheterna översänder denna underrättelse.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska även informera Esma om att AIF-förvaltaren får börja marknadsföra andelar eller aktier i AIF-fonden i sina värdmedlemsstater.

8. Lagstiftningen och tillsynen i AIF-förvaltarens värdmedlemsstater ska tillämpas på de åtgärder som avses i punkt h i bilaga IV.

9. Medlemsstaterna ska se till att AIF-förvaltarens anmälan enligt punkt 5 och förklaringen enligt punkt 6 är avfattade på ett språk som är brukligt i internationella finansmarknader.

Medlemsstaterna ska säkerställa att deras behöriga myndigheter godkänner att de handlingar som avses i punkt 6 överförs och arkiveras på elektronisk väg.

10. Vid varje väsentlig ändring av någon av de uppgifter som meddelats i enlighet med punkt 3 eller 5 ska AIF-förvaltaren

skriftligen meddela de behöriga myndigheterna i sin hemmedlemsstat om denna ändring senast en månad innan en planerad ändring genomförs, eller omedelbart efter det att en planerad ändring ägt rum.

Om en planerad ändring innebär att AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden inte längre skulle vara förenlig med detta direktiv, eller att AIF-förvaltaren i övrigt inte längre skulle efterleva detta direktiv, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat utan onödigt dröjsmål informera AIF-förvaltaren om att denna inte får genomföra ändringen.

Om den planerade ändringen genomförs trots vad som anges i första och andra styckena eller om en oplanerad ändring har skett och detta innebär att AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden inte längre skulle vara förenlig med detta direktiv, eller att AIF-förvaltaren i övrigt inte längre skulle efterleva detta direktiv, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat vidta alla nödvändiga åtgärder i enlighet med artikel 46, vid behov även ett uttryckligt förbud mot marknadsföring av AIF-fonden.

Om ändringarna är godtagbara, eftersom de inte påverkar förenligheten med detta direktiv vad avser AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden eller AIF-förvaltarens efterlevnad av detta direktiv i övrigt, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat utan dröjsmål informera Esma när ändringarna innebär att vissa AIF-fonder inte längre marknadsförs eller att ytterligare AIF-fonder marknadsförs samt i tillämpliga fall informera de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens värdmedlemsstater om dessa ändringar.

11. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder med avseende på de samarbetsarrangemang som avses i punkt 2 a i syfte att utforma en gemensam ram för att underlätta inrättandet av sådana samarbetsarrangemang med tredjeländer.

12. För att säkerställa en enhetlig tillämpning av denna artikel får Esma utarbeta riktlinjer för att fastställa villkoren för tillämpning av de åtgärder som antagits av kommissionen när det gäller de samarbetsarrangemang som avses i punkt 2 a.

13. Esma ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att fastställa minimiinhålllet i de samarbetsarrangemang som avses i punkt 2 a i syfte att tillse att de behöriga myndigheterna i både hem- och värdmedlemsstaterna får tillräcklig information för att kunna utöva sina tillsyns- och utredningsbefogenheter enligt detta direktiv.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

14. För att säkerställa en konsekvent harmonisering av denna artikel ska Esma utarbета förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera förfarandena för samordning och utbyte av information mellan den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens värdmedlemsstater.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

15. I den händelse en behörig myndighet tillbakavisar en begäran om informationsutbyte i enlighet med den tekniska standard för tillsyn som avses i punkt 14, får de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta ärendet till Esma, som får handla i enlighet med de befogenheter som den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

16. För att säkerställa enhetliga tillämpningsvillkor för denna artikel får Esma utarbета förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa

- a) form och innehåll för en mall för den anmälan som avses i punkt 3,
- b) form och innehåll för en mall för den anmälan som avses i punkt 5,
- c) form och innehåll för en mall för den förklaring som avses i punkt 6,
- d) formen för det överlämnande som avses i punkt 6,
- e) formen för det skriftliga meddelande som avses i punkt 10,

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

17. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 43.1 ska medlemsstaterna kräva att AIF-fonder som förvaltas och marknadsförs av AIF-förvaltare endast marknadsförs till professionella investerare.

Artikel 36

Villkor för marknadsföring i medlemsstaterna utan marknadsföringspass av icke EU-baserade AIF-fonder som förvaltas av EU-baserade AIF-förvaltare

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 35 får medlemsstaterna tillåta en auktoriserad EU-baserad AIF-förvaltare att till professionella investerare, endast på deras territorium, marknadsföra andelar eller aktier i icke EU-baserade AIF-fonder som denna förvaltar och i EU-baserade feeder-AIF-fonder vilka inte uppfyller kraven i artikel 31.1 andra stycket, förutsatt att följande villkor är uppfyllda:

- a) AIF-förvaltaren uppfyller alla krav som fastställs i detta direktiv, med undantag för artikel 21. Denna AIF-förvaltare ska dock se till att en eller flera enheter utses att utföra de uppgifter som avses i artikel 21.7, 21.8 och 21.9. AIF-förvaltaren ska inte utföra dessa uppgifter. AIF-förvaltaren ska ge sina tillsynsmyndigheter uppgift om vilka enheter som ansvarar för utförandet av de uppgifter som avses i artikel 21.7, 21.8 och 21.9.
- b) Det finns lämpliga arrangemang för samarbete avseende övervakningen av systemrisk, och som är i linje med internationella standarder, mellan de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat och tillsynsmyndigheten i det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad för att säkerställa ett effektivt informationsutbyte som gör det möjligt för de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat att utföra sina uppgifter i enlighet med detta direktiv.
- c) Det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad har inte tagits med i förteckningen över icke samarbetsvilliga länder och territorier av FATF.

2. Medlemsstaterna får införa striktare bestämmelser för AIF-förvaltare när det gäller marknadsföring av andelar eller aktier i icke EU-baserade AIF-fonder till investerare på deras territorier i enlighet med denna artikel.

3. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder med avseende på de samarbetsarrangemang som avses i punkt 1 i syfte att utforma en gemensam ram för att underlätta inrättandet av sådana samarbetsarrangemang med tredjeländer.

4. För att säkerställa en enhetlig tillämpning av denna artikel ska Esma utarbета riktlinjer för att fastställa villkoren för tillämpning av de åtgärder som antagits av kommissionen när det gäller de samarbetsarrangemang som avses i punkt 1.

Artikel 37

Auktorisation av icke EU-baserade AIF-förvaltare som avser att förvalta EU-baserade AIF-fonder och/eller marknadsföra AIF-fonder som de förvaltar i unionen i enlighet med artikel 39 eller 40

1. Medlemsstaterna ska kräva att icke EU-baserade AIF-förvaltare som avser att förvalta EU-baserade AIF-fonder och/eller marknadsföra AIF-fonder som de förvaltar i unionen i enlighet med artikel 39 eller 40 först ser till att bli auktoriserade av de behöriga myndigheterna i sin referensmedlemsstat, i enlighet med den här artikeln.

2. En icke EU-baserad AIF-förvaltare som avser att förvärva en sådan auktorisation som avses i punkt 1 ska följa detta direktiv, med undantag för kapitel VI. Om och i den mån efterlevnad av en bestämmelse i detta direktiv är oförenlig med efterlevnad av den lagstiftning som gäller för den icke EU-baserade AIF-förvaltaren och/eller den icke EU-baserade AIF-fonden som marknadsförs i unionen, är AIF-förvaltaren inte skyldig att följa detta direktiv om den kan visa att

- a) det är omöjligt att kombinera sådan efterlevnad med efterlevnad av en tvingande bestämmelse i den lagstiftning som gäller för den icke EU-baserade AIF-förvaltaren och/eller den icke EU-baserade AIF-fonden som marknadsförs i unionen,
- b) den lagstiftning som gäller för den icke EU-baserade AIF-förvaltaren och/eller den icke EU-baserade AIF-fonden innehåller en likvärdig regel med samma regleringssyfte och som ger samma skyddsnivå för investerarna i AIF-fonden i fråga, och
- c) den icke EU-baserade AIF-förvaltaren och/eller den icke EU-baserade AIF-fonden följer den likvärdiga regel som avses i led b.

3. Icke EU-baserade AIF-förvaltare som avser att skaffa en sådan auktorisation som avses i punkt 1 ska ha en rättslig representant etablerad i sin referensmedlemsstat. Den rättsliga representanten ska vara AIF-förvaltarens kontaktpunkt i unionen, och all officiell korrespondens mellan de behöriga myndigheterna och AIF-förvaltaren och mellan EU-baserade investerare som investerat i den relevanta AIF-fonden och AIF-förvaltaren enligt vad som avses i detta direktiv, ska ske genom denna rättsliga representant. Den rättsliga representanten ska tillsammans med AIF-förvaltaren fullgöra funktionen för regelefterlevnad i samband med AIF-förvaltarens förvaltning och marknadsföring enligt detta direktiv.

4. Referensmedlemsstaten för en icke EU-baserad AIF-förvaltare ska fastställas enligt följande:

- a) Om den icke EU-baserade AIF-förvaltaren avser att förvalta endast en EU-baserad AIF-fond eller flera EU-baserade AIF-fonder som är etablerade i samma medlemsstat, och inte avser att marknadsföra någon AIF-fond i enlighet med artikel 39 eller 40 i unionen, ska denna AIF-fonds eller dessa AIF-fonders hemmedlemsstat anses vara referensmedlemsstaten, och de behöriga myndigheterna i denna medlemsstat ska ansvara för auktorisationsförfarandet och för tillsynen över AIF-förvaltaren.
- b) Om den icke EU-baserade AIF-förvaltaren avser att förvalta flera EU-baserade AIF-fonder som är etablerade i olika

medlemsstater och inte avser att marknadsföra någon AIF-fond i enlighet med artikel 39 eller 40 i unionen, ska referensmedlemsstaten vara antingen

- i) den medlemsstat där de flesta av AIF-fonderna är etablerade, eller
 - ii) den medlemsstat där de största tillgångarna förvaltas.
- c) Om den icke EU-baserade AIF-förvaltaren avser att marknadsföra endast en EU-baserad AIF-fond i endast en medlemsstat ska referensmedlemsstaten vara
- i) AIF-fondens hemmedlemsstat eller den medlemsstat där AIF-förvaltaren avser att marknadsföra AIF-fonden, om AIF-fonden är auktoriserad eller registrerad i en medlemsstat,
 - ii) den medlemsstat där AIF-förvaltaren avser att marknadsföra AIF-fonden, om AIF-fonden inte är auktoriserad eller registrerad i en medlemsstat.
- d) Om den icke EU-baserade AIF-förvaltaren avser att marknadsföra endast en icke EU-baserad AIF-fond i endast en medlemsstat ska referensmedlemsstaten vara denna medlemsstat.
- e) Om den icke EU-baserade AIF-förvaltaren avser att marknadsföra endast en EU-baserad AIF-fond, men i olika medlemsstater, ska referensmedlemsstaten vara
- i) AIF-fondens hemmedlemsstat eller en av de medlemsstater där AIF-förvaltaren avser att aktivt marknadsföra AIF-fonden, om AIF-fonden är auktoriserad eller registrerad i en medlemsstat, eller
 - ii) en av de medlemsstater där AIF-förvaltaren avser att aktivt marknadsföra AIF-fonden, om AIF-fonden inte är auktoriserad eller registrerad i en medlemsstat.
- f) Om den icke EU-baserade AIF-förvaltaren avser att marknadsföra endast en icke EU-baserad AIF-fond men i olika medlemsstater, är referensmedlemsstaten en av dessa medlemsstater.
- g) Om den icke EU-baserade AIF-förvaltaren avser att marknadsföra flera EU-baserade AIF-fonder i unionen ska referensmedlemsstaten vara
- i) AIF-fondernas hemmedlemsstat eller den medlemsstat där AIF-förvaltaren avser att aktivt marknadsföra de flesta av dessa AIF-fonder, när samtliga dessa fonder är registrerade eller auktoriserade i samma medlemsstat,

- ii) den medlemsstat där AIF-förvaltaren avser att aktivt marknadsföra de flesta av dessa AIF-fonder, när dessa fonder inte är registrerade eller auktoriserade i samma medlemsstat.
- h) Om den icke EU-baserade AIF-förvaltaren avser att marknadsföra flera EU-baserade och icke EU-baserade AIF-fonder, eller flera icke EU-baserade AIF-fonder, i unionen, är referensmedlemsstaten den medlemsstat där AIF-förvaltaren avser att aktivt marknadsföra de flesta av dessa AIF-fonder.

I enlighet med de kriterier som anges i första stycket leden b, c i, e, f och g i, är flera referensmedlemsstater möjliga. I sådana fall ska medlemsstaterna kräva att icke EU-baserade AIF-förvaltare som avser att förvalta EU-baserade AIF-fonder utan att marknadsföra dem och/eller marknadsföra AIF-fonder som de förvaltar i unionen i enlighet med artikel 39 eller 40 lämnar in en begäran till de behöriga myndigheterna i samtliga medlemsstater som är möjliga referensmedlemsstater enligt kriterierna i de leden om att dessa sinsemellan avgör vilken som ska vara dess referensmedlemsstat. Dessa behöriga myndigheter ska inom en månad gemensamt besluta vilken som ska vara referensmedlemsstat för en sådan icke EU-baserad AIF-förvaltare. De behöriga myndigheterna i den medlemsstat som utses som referensmedlemsstat ska utan onödigt dröjsmål informera den icke EU-baserade AIF-förvaltaren om detta. Om den icke EU-baserade AIF-förvaltaren inte vederbörligen informeras om de behöriga myndigheternas beslut inom sju dagar efter beslutet eller om de berörda behöriga myndigheterna inte har fattat beslut inom en period på en månad, får AIF-förvaltaren själv välja sin referensmedlemsstat på grundval av de kriterier som anges i denna punkt.

AIF-förvaltaren ska kunna styrka sina avsikter att bedriva aktiv marknadsföring i en viss medlemsstat genom att redogöra för sin marknadsföringsstrategi för de behöriga myndigheterna i den medlemsstat som den har angivit.

5. Medlemsstaterna ska kräva att en icke EU-baserad AIF-förvaltare som avser att förvalta EU-baserade AIF-fonder utan att marknadsföra dem och/eller marknadsföra AIF-fonder som den förvaltar i unionen i enlighet med artikel 39 eller 40 lämnar in en begäran om auktorisation till sin referensmedlemsstat.

När de behöriga myndigheterna mottagit en ansökan om auktorisation ska de undersöka huruvida AIF-förvaltarens val av referensmedlemsstat uppfyller kriterierna i punkt 4. Om de behöriga myndigheterna anser att så inte är fallet ska de avslå den icke EU-baserade AIF-förvaltarens ansökan om auktorisation och förklara skälen till sitt avslag. Om de behöriga myndigheterna anser att kriterierna i punkt 4 är uppfyllda, ska de meddela Esma detta och begära att Esma avger ett råd avseende deras

utvärdering. I sitt meddelande till Esma ska de behöriga myndigheterna inkludera AIF-förvaltarens motivering av sitt val av referensmedlemsstat samt information om AIF-förvaltarens marknadsföringsstrategi.

Inom en månad efter att mottagit det meddelande som avses i andra stycket ska Esma avge ett råd till de berörda behöriga myndigheterna rörande deras utvärdering av huruvida valet av referensmedlemsstat uppfyller kriterierna i punkt 4. Esma ska ge ett negativt besked endast om den anser att kriterierna i punkt 4 inte är uppfyllda.

Den tidsfrist som avses i artikel 8.5 ska inte löpa under den tid som Esma genomför sin granskning enligt denna punkt.

Om de behöriga myndigheterna föreslår att auktorisation ska beviljas, i strid mot Esmas råd enligt tredje stycket, ska de informera Esma och ange sina skäl. Esma ska offentliggöra det faktum att de behöriga myndigheterna inte följer eller inte avser att följa dess råd. Esma får också, från fall till fall, besluta att offentliggöra de skäl som de behöriga myndigheterna anför för att inte följa detta råd. De behöriga myndigheterna ska få ett förhandsbesked om ett sådant offentliggörande.

Om de behöriga myndigheterna föreslår att auktorisation ska beviljas, i strid med Esmas råd enligt tredje stycket, och AIF-förvaltaren avser att marknadsföra andelar eller aktier i AIF-fonder som denne förvaltar i andra medlemsstater än referensmedlemsstaten, ska de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten också informera de behöriga myndigheterna i dessa medlemsstater om detta och ange sina skäl. I tillämpliga fall ska de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten också informera de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaterna för de AIF-fonder som förvaltas av AIF-förvaltaren om detta och ange sina skäl.

6. Om en behörig myndighet i en medlemsstat har en avvikande åsikt om AIF-förvaltarens val av referensmedlemsstat får den berörda behöriga myndigheten hänskjuta ärendet till Esma, som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

7. Utan hinder av punkt 8 ska auktorisation beviljas endast om följande villkor är uppfyllda:

- a) Referensmedlemsstaten har valts av AIF-förvaltaren enligt kriterierna i punkt 4 och stöds av en redogörelse för marknadsföringsstrategin, och de berörda behöriga myndigheterna har följt förfarandet i punkt 5.
- b) AIF-förvaltaren har utsett en rättslig representant som är etablerad i dess referensmedlemsstat.

- c) Den rättsliga representanten ska, tillsammans med AIF-förvaltaren, vara den icke EU-baserade AIF-förvaltarens kontaktperson för investerare i den berörda AIF-fonden, för Esma och för de behöriga myndigheterna vad gäller den verksamhet för vilken AIF-förvaltaren är auktoriserad i unionen, och ska åtminstone vara tillräckligt rustad för att sköta efterlevnadsfunktionen i enlighet med detta direktiv.
- d) Det finns lämpliga arrangemang för samarbete mellan de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat, de behöriga myndigheterna i berörda EU-baserade AIF-fondernas hemmedlemsstater och tillsynsmyndigheten i det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad för att säkerställa åtminstone ett effektivt informationsutbyte som gör det möjligt för de behöriga myndigheterna att utföra sina uppgifter i enlighet med detta direktiv.
- e) Det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-förvaltaren är etablerad har inte tagits med i förteckningen över icke samarbetsvilliga länder och territorier av FATF.
- f) Det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-förvaltaren är etablerad har undertecknat en överenskommelse med referensmedlemsstaten, som till fullo uppfyller normerna i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet och säkerställer ett effektivt informationsutbyte i skatteärenden, inklusive eventuella multilaterala skatteavtal.
- g) De behöriga myndigheternas effektiva utövande av sin tillsynsfunktion i enlighet med detta direktiv hindras inte av lagar och andra författningar som omfattar AIF-förvaltaren i ett tredjeland, eller av begränsningar av undersöknings- eller tillsynsbehörigheten för de behöriga myndigheterna i tredjelandet.
- Om en behörig myndighet i en annan medlemsstat har en avvikande åsikt om den bedömning som de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat gjort av tillämpningen av punkterna a–e och g i denna punkt får de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta ärendet till Esma, som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.
- Då en behörig myndighet för en EU-baserad AIF-fond inte medverkar i de samarbetsarrangemang som krävs enligt led d i första stycket inom en rimlig tidsperiod, får de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten hänskjuta ärendet till Esma som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.
8. Auktorisationen ska ske i enlighet med kapitel II som i tillämpliga delar ska tillämpas med följande villkor:
- a) Den information som avses i artikel 7.2 ska kompletteras med
- i) AIF-förvaltarens motivering av sitt val av referensmedlemsstat enligt kriterierna i punkt 4, med information om marknadsföringsstrategin,
 - ii) en förteckning över de bestämmelser i direktivet som det är omöjligt för AIF-förvaltaren att följa, eftersom AIF-förvaltarens efterlevnad av dessa bestämmelser inte, i enlighet med punkt 2, skulle gå att förena med efterlevnaden av en tvingande bestämmelse i den lagstiftning som gäller för den icke EU-baserade AIF-förvaltaren eller den icke EU-baserade AIF-fond som marknadsförs i,
 - iii) skriftliga belägg, baserade på de tekniska standarder för tillsyn som Esma har utvecklat, för att den relevanta lagstiftningen i tredjelandet innehåller en regel som är likvärdig med de bestämmelser som det är omöjligt att följa, med samma regleringssyfte och som ger samma skyddsnivå för investerarna i AIF-fonden i fråga, och att AIF-förvaltaren följer denna likvärdiga regel, där dessa skriftliga belägg styrks av ett rättsligt utlåtande om att det föreligger en oförenlig tvingande bestämmelse i tredjelandets lagstiftning, inklusive en beskrivning av regleringssyftet och den typ av investerarskydd som eftersträvas, och
 - iv) namn på och plats där AIF-förvaltarens rättsliga representant är etablerad.
- b) Den information som avses i artikel 7.3 får begränsas till att gälla de EU-baserade AIF-fonder som AIF-förvaltaren avser att förvalta, och de AIF-fonder som AIF-förvaltaren förvaltar och avser att marknadsföra i unionen med ett marknadsföringspass.
- c) Artikel 8.1 a ska inte påverka tillämpningen av punkt 2 i den här artikeln.
- d) Artikel 8.1 e ska inte gälla.
- e) Artikel 8.5 andra stycket ska läsas som om den inbegriper en hänvisning till "den information som avses i artikel 37.8 a".

Om en behörig myndighet i en annan medlemsstat har en avvikande åsikt om den auktorisation som de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat har beviljat får de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta ärendet till Esma, som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

9. Om de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten anser att AIF-förvaltaren kan åberopa punkt 2 för att undantas från kravet på efterlevnad av vissa bestämmelser i detta direktiv, ska de utan onödigt dröjsmål informera Esma om detta. De ska styrka denna utvärdering med den information som AIF-förvaltaren har lämnat i enlighet med punkt 8 a ii och iii.

Inom en månad efter att Esma mottagit det meddelande som avses i första stycket ska Esma ge råd till de berörda behöriga myndigheterna rörande tillämpningen av undantaget från kravet på efterlevnad av detta direktiv, som har sin grund i oförenlighet i enlighet med punkt 2. Rådet kan särskilt handla om huruvida villkoren för ett sådant undantag verkar vara uppfyllda, baserat på den information som AIF-förvaltaren lämnat i enlighet med punkt 8 a ii och iii och på tekniska standarder för tillsyn om likvärdighet. Esma ska sträva efter att bygga upp en gemensam europeisk tillsynskultur och enhetlig tillsynspraxis och se till att de behöriga myndigheterna använder ett enhetligt arbetssätt vid tillämpningen av denna punkt.

Den tidsfrist som avses i artikel 8.5 ska inte löpa under den tid som Esma genomför sin granskning i enlighet med denna punkt.

Om de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten föreslår att auktorisation ska beviljas, i strid med Esmas råd enligt andra stycket, ska de informera Esma och ange sina skäl. Esma ska offentliggöra det faktum att de behöriga myndigheterna inte följer eller inte avser att följa detta råd. Esma får också, från fall till fall, besluta att offentliggöra de skäl som de behöriga myndigheterna anför för att inte följa detta råd. De behöriga myndigheterna ska få ett förhandsbesked om ett sådant offentliggörande.

Om de behöriga myndigheterna föreslår att auktorisation ska beviljas, i strid med Esmas råd som avses i andra stycket, och AIF-förvaltaren avser att marknadsföra andelar eller aktier i AIF-fonder som denna förvaltar i andra medlemsstater än referensmedlemsstaten, ska de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten också informera de behöriga myndigheterna i dessa medlemsstater om detta och ange sina skäl.

Om en behörig myndighet i en annan medlemsstat har en avvikande åsikt om den bedömning som de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat gjort av tillämpningen av denna punkt får de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta ärendet till Esma, som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

10. Referensmedlemsstatens behöriga myndigheter ska utan onödigt dröjsmål informera Esma om resultatet av det första auktorisationsförfarandet, om varje ändring av AIF-förvaltarens auktorisation och om eventuella återkallanden av auktorisation.

De behöriga myndigheterna ska informera Esma om de ansökningar om auktorisation som de har avslagit, med uppgifter om de AIF-förvaltare som har begärt auktorisation och skälen för avslag. Esma ska föra ett centralt register över dessa uppgifter, vilket på begäran ska göras tillgängligt för behöriga myndigheter. De behöriga myndigheterna ska behandla denna information konfidentiellt.

11. Fastställandet av referensmedlemsstaten ska inte påverkas av AIF-förvaltarens vidareutveckling av verksamheten i unionen. Om AIF-förvaltaren ändrar sin marknadsföringsstrategi inom två år efter sin ursprungliga auktorisation och denna ändring skulle ha påverkat valet av referensmedlemsstat om den förändrade marknadsföringsstrategin hade varit den ursprungliga marknadsföringsstrategin, ska AIF-förvaltaren emellertid informera de behöriga myndigheterna i den ursprungliga referensmedlemsstaten om denna ändring innan den genomförs och ange sin referensmedlemsstat i enlighet med kriterierna i punkt 4 och baserat på den nya strategin. AIF-förvaltaren ska motivera sitt val genom att meddela sin ursprungliga referensmedlemsstat sin nya marknadsföringsstrategi. Samtidigt ska AIF-förvaltaren tillhandahålla uppgifter om sin rättsliga representant, inklusive dess namn och den plats där den är etablerad. Den rättsliga representanten ska vara etablerad i den nya referensmedlemsstaten.

Den ursprungliga referensmedlemsstaten ska undersöka huruvida AIF-förvaltarens val av referensmedlemsstat i enlighet med första stycket är korrekt och ska meddela Esma resultatet av sin undersökning. Esma ska avge ett råd avseende de behöriga myndigheternas utvärdering. I sitt meddelande till Esma ska de behöriga myndigheterna inkludera AIF-förvaltarens motivering av sitt val av referensmedlemsstat samt information om AIF-förvaltarens nya marknadsföringsstrategi.

Inom en månad efter att ha mottagit det meddelande som avses i andra stycket ska Esma avge ett råd till de berörda behöriga myndigheterna rörande deras utvärdering. Esma ska ge ett negativt besked endast om kriterierna i punkt 4 inte är uppfyllda.

Efter att ha mottagit Esmas råd i enlighet med tredje stycket ska de behöriga myndigheterna i den ursprungliga referensmedlemsstaten informera den icke EU-baserade AIF-förvaltaren, dess ursprungliga rättsliga representant samt Esma om sitt beslut.

Om de behöriga myndigheterna i den ursprungliga referensmedlemsstaten instämmer i AIF-förvaltarens val ska de även informera de behöriga myndigheterna i den nya referensmedlemsstaten om förändringen. Den ursprungliga referensmedlemsstaten ska utan onödigt dröjsmål översända en kopia av auktorisations- och tillsynsdokumentationen beträffande AIF-förvaltaren till den nya referensmedlemsstaten. Från och med översändandet av auktorisations- och tillsynsdokumentationen ska de behöriga myndigheterna i den nya referensmedlemsstaten vara behöriga när det gäller auktorisation av och tillsyn över AIF-förvaltaren.

Om de behöriga myndigheternas slutliga utvärdering inte följer Esmas råd enligt tredje stycket ska följande gälla.

- a) De behöriga myndigheterna ska informera Esma om detta, med angivande av sina skäl. Esma ska offentliggöra det faktum att den behöriga myndigheten inte följer eller inte avser att följa dess råd. Esma får också, från fall till fall, besluta att offentliggöra de skäl som den behöriga myndigheten anför för att inte följa detta råd. De behöriga myndigheterna ska få ett förhandsbesked om ett sådant offentliggörande.
- b) Om AIF-förvaltaren marknadsför andelar eller aktier i AIF-fonder som denna förvaltar i andra medlemsstater än den ursprungliga referensmedlemsstaten, ska de behöriga myndigheterna i den ursprungliga referensmedlemsstaten informera de behöriga myndigheterna i dessa medlemsstater om detta och ange skäl. I tillämpliga fall ska de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten också informera de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaterna för de AIF-fonder som förvaltas av AIF-förvaltaren om detta och ange skäl.

12. Om det inom två år från AIF-förvaltarens auktorisation genom den faktiska utvecklingen av AIF-förvaltarens verksamhet i unionen visar sig att den marknadsföringsstrategi som AIF-förvaltaren presenterade vid tidpunkten för auktorisationen inte följdes, att AIF-förvaltaren gjorde felaktiga påståenden om marknadsföringsstrategin eller om AIF-förvaltaren ändrar sin marknadsföringsstrategi utan att följa villkoren i punkt 11, ska de behöriga myndigheterna i den ursprungliga referensmedlemsstaten anmoda AIF-förvaltaren att välja en referensmedlemsstat på grundval av sin aktuella marknadsföringsstrategi. Det förfarande som anges i punkt 11 ska gälla i tillämpliga delar. Om AIF-förvaltaren inte rättar sig efter de behöriga myndigheternas begäran ska dessa återkalla auktorisationen.

Om AIF-förvaltaren ändrar sin marknadsföringsstrategi efter den period som avses i punkt 11 och avser att ändra referensmedlemsstat mot bakgrund av den nya marknadsföringsstrategin, får AIF-förvaltaren lämna in en begäran till de behöriga myndigheterna i den ursprungliga referensmedlemsstaten om att få ändra referensmedlemsstat. Det förfarande som anges i punkt 11 ska gälla i tillämpliga delar.

Om en behörig myndighet i en medlemsstat har en avvikande åsikt om utvärderingen beträffande valet av referensmedlemsstat får de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta ärendet till Esma, som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

13. Eventuella tvister mellan AIF-förvaltarens behöriga myndigheter i referensmedlemsstaten och AIF-förvaltaren ska avgöras i enlighet med lagstiftningen i referensmedlemsstaten och under dess jurisdiktion.

Eventuella tvister mellan AIF-förvaltaren eller AIF-fonden och EU-baserade investerare i den berörda AIF-fonden ska avgöras i enlighet med lagstiftningen i en medlemsstat och under dess jurisdiktion.

14. Kommissionen ska anta genomförandeakter som specificerar de förfaranden som möjliga referensmedlemsstater ska följa när de sinsemellan avgör vilken som ska vara referensmedlemsstat, i enlighet med punkt 4 andra stycket. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 59.2.

15. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder om de samarbetsarrangemang som avses i punkt 7 d i syfte att utforma en gemensam ram för att underlätta upprättandet av samarbetsarrangemang med tredjeländer.

16. För att säkerställa en enhetlig tillämpning av denna artikel får Esma utarbeta riktlinjer för att fastställa villkoren för tillämpning av de åtgärder som antagits av kommissionen när det gäller de samarbetsarrangemang som avses i punkt 7 d.

17. Esma ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att fastställa minimiinhåll i de samarbetsarrangemang som avses i punkt 7 d i syfte att tillse att de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten och de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaterna får tillräcklig information för att kunna utöva sina tillsyns- och utredningsbefogenheter enligt detta direktiv.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

18. För att säkerställa en enhetlig harmonisering av denna artikel ska Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera förfarandena för samordning och utbyte av information mellan den behöriga myndigheten i referensmedlemsstaten och de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarnas värdmedlemsstater.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

19. I den händelse en behörig myndighet tillbakavisar en begäran om informationsutbyte i enlighet med den tekniska standard för tillsyn som avses i punkt 17, får de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta ärendet till Esma, som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

20. I enlighet med artikel 29 i förordning (EU) nr 1095/2010 ska Esma främja ett effektivt bilateralt och multilateralt utbyte av information mellan de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten för icke EU-baserade AIF-förvaltare och de behöriga myndigheterna i de berörda AIF-förvaltarens värdmedlemsstater med fullständig respekt för tillämpliga bestämmelser om konfidentialitet och uppgiftsskydd i relevant unionslagstiftning.

21. I enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1095/2010 ska Esma sköta den generella samordningen mellan den behöriga myndigheten i referensmedlemsstaten för icke EU-baserade AIF-förvaltare och de behöriga myndigheterna i de berörda AIF-förvaltarens värdmedlemsstater. Esma får särskilt

- a) underlätta informationsutbytet mellan de berörda behöriga myndigheterna,
- b) fastställa omfattningen av den information som den behöriga myndigheten i referensmedlemsstaten ska tillhandahålla de behöriga myndigheterna i de berörda värdmedlemsstaterna,
- c) vidta alla lämpliga åtgärder som krävs i situationer som kan äventyra finansmarknadernas funktionssätt i syfte att underlätta samordningen av åtgärder som vidtas av den behöriga myndigheten i referensmedlemsstaten och de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaterna i förhållande till icke-EU-baserade AIF-förvaltare.

22. För att säkerställa enhetliga tillämpningsvillkor för denna artikel får Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att fastställa form för och innehåll i den begäran som avses i punkt 12 andra stycket.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

23. För att säkerställa en enhetlig tillämpning av denna artikel ska Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn avseende följande:

- a) Det sätt på vilket AIF-förvaltaren måste följa kraven i detta direktiv, med beaktande av att AIF-förvaltaren är etablerad i ett tredjeland, och särskilt presentationen av den information som krävs i artiklarna 22–24.
- b) Under vilka förhållanden den lagstiftning som icke EU-baserade AIF-förvaltare eller icke EU-baserade AIF-fonder omfattas av anses innehålla en likvärdig regel med samma regleringssyfte och som ger de berörda investerarna samma skyddsnivå.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 38

Inbördes utvärdering av auktorisation av och tillsyn över icke EU-baserade AIF-förvaltare

1. Esma ska på årlig basis genomföra inbördes utvärderingar av de behöriga myndigheternas tillsynsverksamhet när det gäller auktorisation av och tillsyn över icke EU-baserade AIF-förvaltare enligt artiklarna 37, 39, 40 och 41, för att förstärka enhetligheten när det gäller resultatet av tillsynen, i enlighet med artikel 30 i förordning (EU) nr 1095/2010.

2. Esma ska senast den 22 juli 2013 utarbeta metoder för att objektivt bedöma och jämföra de myndigheter som utvärderas.

3. Analysen av den inbördes utvärderingen ska särskilt omfatta en utvärdering av

- a) graden av konvergens i tillsynspraxis när det gäller auktorisation av och tillsyn över icke EU-baserade AIF-förvaltare,
- b) i vilken utsträckning tillsynspraxisen leder till att målen i detta direktiv uppfylls,
- c) den effektivitet och grad av konvergens som uppnåtts när det gäller genomförandet av detta direktiv och dess genomförandeåtgärder samt de tekniska standarder för tillsyn och genomförande som Esma har utvecklat i enlighet med detta direktiv, inklusive administrativa åtgärder och sanktioner mot icke EU-baserade AIF-förvaltare när detta direktiv inte har följts.

4. Mot bakgrund av resultaten av den inbördes utvärderingen får Esma utfärda riktlinjer och rekommendationer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1095/2010, för att etablera enhetlig, effektiv och ändamålsenlig tillsynspraxis avseende icke EU-baserade AIF-förvaltare.

5. De behöriga myndigheterna ska med alla tillgängliga medel söka följa dessa riktlinjer och rekommendationer.

6. Inom två månader efter utfärdandet av en riktlinje eller rekommendation, ska varje behörig myndighet bekräfta att den följer eller avser att följa denna riktlinje eller rekommendation. Om en behörig myndighet inte följer eller avser att inte följa riktlinjen eller rekommendationen, ska den informera Esma och ange skälen för detta.

7. Esma ska offentliggöra det faktum att en behörig myndighet inte följer eller avser att inte följa riktlinjen eller rekommendationen. Esma får också, från fall till fall, besluta att offentliggöra de skäl som den behöriga myndigheten anför för att inte följa riktlinjen eller rekommendationen. Den behöriga myndigheten ska få ett förhandsbesked om ett sådant offentliggörande.

8. I den rapport som avses i artikel 43.5 i förordning (EU) nr 1095/2010 ska Esmas informera Europaparlamentet, rådet och kommissionen om de riktlinjer och rekommendationer som har utfärdats i enlighet med denna artikel och ange vilka behöriga myndigheter som inte har följt dem samt redogöra för vilka åtgärder Esmas avser vidta för att se till att dessa behöriga myndigheter följer dess rekommendationer och riktlinjer i framtiden.

9. Kommissionen ska ta vederbörlig hänsyn till dessa rapporter vid sin översyn av detta direktiv i enlighet med artikel 69 och vid varje senare översyn som kan komma att genomföras.

10. Esmas ska offentliggöra den bästa praxis som kan fastställas utifrån dessa inbördes utvärderingar. Dessutom får alla andra resultat av inbördes utvärderingar offentliggöras, förutsatt att den behöriga myndighet som är föremål för en inbördes utvärdering ger sitt samtycke.

Artikel 39

Villkor för marknadsföring i unionen med marknadsföringspass av EU-baserade AIF-fonder som förvaltas av icke EU-baserade AIF-förvaltare

1. Medlemsstaterna ska se till att vederbörligen auktoriserade icke EU-baserade AIF-förvaltare med ett marknadsföringspass får marknadsföra andelar eller aktier i de EU-baserade AIF-fonder som de förvaltar till professionella investerare i unionen så snart som villkoren i denna artikel är uppfyllda.

2. Om AIF-förvaltaren avser att marknadsföra andelar eller aktier i EU-baserade AIF-fonder i sin referensmedlemsstat ska AIF-förvaltaren lämna in en ansökan till de behöriga myndigheterna i sin referensmedlemsstat avseende varje EU-baserad AIF-fond som denna avser att marknadsföra.

Anmälan ska innehålla den dokumentation och information som anges i bilaga III.

3. Senast 20 arbetsdagar efter det att de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat tagit emot en fullständig ansökan enligt punkt 2 ska de underrätta AIF-förvaltaren om huruvida denna inom medlemsstatens territorium får inleda marknadsföringen av den AIF-fond som angetts i den ansökan som avses i punkt 2. De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat får hindra marknadsföringen av AIF-fonder endast om AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonder strider mot eller kommer att strida mot detta direktiv eller om AIF-förvaltaren i övrigt inte följer eller kommer att följa detta direktiv. När beslutet är positivt får AIF-förvaltaren börja marknadsföra AIF-fonden i sin referensmedlemsstat från och med den dag som de behöriga myndigheterna meddelar detta.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat ska även informera Esmas och AIF-fondens behöriga myndigheter om att AIF-förvaltaren får börja marknadsföra andelar eller aktier i AIF-fonden i sin referensmedlemsstat.

4. Om AIF-förvaltaren avser att marknadsföra andelar eller aktier i EU-baserade AIF-fonder i en annan medlemsstat än sin referensmedlemsstat ska AIF-förvaltaren lämna in en ansökan till de behöriga myndigheterna i sin referensmedlemsstat avseende varje EU-baserad AIF-fond som denna avser att marknadsföra.

Anmälan ska innehålla den dokumentation och information som anges i bilaga IV.

5. Senast 20 arbetsdagar efter det att de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten tagit emot en fullständig ansökan enligt punkt 4 ska de överlämna denna fullständiga information till de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där AIF-fondens andelar eller aktier är avsedda att marknadsföras. Detta överlämnande ska äga rum endast om AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden följer och kommer att följa detta direktiv och AIF-förvaltaren i övrigt följer detta direktiv.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat ska bifoga en förklaring om att AIF-förvaltaren i fråga är auktoriserad att förvalta AIF-fonder med en särskild investeringsstrategi.

6. Efter att ha överlämnat handlingarna ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat utan dröjsmål meddela AIF-förvaltaren att så har skett. AIF-förvaltaren får börja marknadsföra AIF-fonden i AIF-förvaltarens berörda värdmedlemsstater från och med dagen för detta meddelande.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat ska även informera Esmas och AIF-fondens behöriga myndigheter om att AIF-förvaltaren får börja marknadsföra AIF-fondens andelar eller aktier i sina värdmedlemsstater.

7. De arrangemang som avses i led h i bilaga IV ska omfattas av lagstiftningen och tillsynen i AIF-förvaltarens värdmedlemsstater.

8. Medlemsstaterna ska se till att AIF-förvaltarens ansökan enligt punkt 4 och förklaringen enligt punkt 5 är avfattade på ett språk som är brukligt i internationella finansretsar.

Medlemsstaterna ska säkerställa att deras behöriga myndigheter godkänner att de handlingar som avses i punkt 6 överförs och arkiveras på elektronisk väg.

9. Vid varje väsentlig ändring av någon av de uppgifter som meddelats i enlighet med punkterna 2 och/eller 4 ska AIF-förvaltaren skriftligen meddela de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten senast en månad innan en planerad ändring genomförs, eller omedelbart efter det att en oplanerad ändring ägt rum.

Om en planerad ändring innebär att AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden inte längre skulle vara förenlig med i detta direktiv, eller att AIF-förvaltaren i övrigt inte längre skulle efterleva detta direktiv, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat utan onödigt dröjsmål informera AIF-förvaltaren om att denna inte får genomföra ändringen.

Om den planerade ändringen genomförs trots vad som anges i första och andra stycket eller om en oplanerad ändring har skett och detta innebär att AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden inte längre är förenlig med detta direktiv, eller att AIF-förvaltaren i övrigt inte längre efterlever detta direktiv, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat vidta alla nödvändiga åtgärder i enlighet med artikel 46, vid behov även ett uttryckligt förbud mot marknadsföring av AIF-fonden.

Om ändringarna är godtagbara, eftersom de inte påverkar förenligheten med detta direktiv vad avser AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden eller AIF-förvaltarens efterlevnad av detta direktiv i övrigt, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat utan dröjsmål informera Esma när ändringarna innebär att vissa AIF-fonder inte längre marknadsförs eller att ytterligare AIF-fonder marknadsförs samt i tillämpliga fall informera de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaterna om dessa ändringar

10. För att säkerställa enhetliga tillämpningsvillkor för denna artikel får Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att fastställa

- a) form och innehåll för en mall för den anmälan som avses i punkterna 2 och 4,
- b) form och innehåll för en mall för den förklaring som avses i punkt 5,
- c) form för det överlämnande som avses i punkt 5, och
- d) form för det skriftliga meddelande som avses i punkt 9,

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

11. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 43.1 ska medlemsstaterna kräva att AIF-fonder som förvaltas och marknadsförs av AIF-förvaltare endast marknadsförs till professionella investerare.

Artikel 40

Villkor för marknadsföring i unionen med marknadsföringspass av icke EU-baserade AIF-fonder som förvaltas av icke EU-baserade AIF-förvaltare

1. Medlemsstaterna ska se till att vederbörligen auktoriserade icke EU-baserade AIF-förvaltare med ett marknadsföringspass får marknadsföra andelar eller aktier i de icke EU-baserade AIF-fonder som de förvaltar till professionella investerare i unionen så snart som villkoren i denna artikel är uppfyllda.

2. Utöver kraven i detta direktiv beträffande EU-baserade AIF-förvaltare ska icke EU-baserade AIF-förvaltare uppfylla följande villkor:

- a) Det ska finnas lämpliga arrangemang för samarbete mellan de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat och tillsynsmyndigheten i det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad för att åtminstone säkerställa ett effektivt informationsutbyte som gör det möjligt för de behöriga myndigheterna att utföra sina uppgifter i enlighet med detta direktiv.
- b) Det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad har inte tagits med i förteckningen över icke samarbetsvilliga länder och territorier av FATF.
- c) Det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad har undertecknat en överenskommelse med referensmedlemsstaten och med varje annan medlemsstat där andelarna eller aktierna i den icke EU-baserade AIF-fonden är avsedda att marknadsföras, vilket till fullo uppfyller normerna i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet och säkerställer ett effektivt informationsutbyte i skatteärenden, inklusive eventuella multilaterala skatteavtal.

Om en behörig myndighet i en annan medlemsstat har en avvikande åsikt om den bedömning som de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat gjort beträffande tillämpningen av leden a och b i första stycket, får de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta ärendet till Esma, som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

3. AIF-förvaltaren ska överlämna en anmälan till de behöriga myndigheterna i sin referensmedlemsstat för varje icke EU-baserad AIF-fond som den avser att marknadsföra i sin referensmedlemsstat.

Anmälan ska innehålla den dokumentation och information som anges i bilaga III.

4. Senast 20 arbetsdagar efter det att de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat tagit emot en fullständig anmälan enligt punkt 3 ska de underrätta AIF-förvaltaren om huruvida denna inom medlemsstatens territorium får inleda marknadsföringen av den AIF-fond som angetts i den anmälan som avses i punkt 3. De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat får endast hindra marknadsföringen av AIF-fonden om AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden strider mot eller kommer att strida mot detta direktiv eller om AIF-förvaltaren i övrigt inte följer eller kommer att följa detta direktiv. När beslutet är positivt får AIF-förvaltaren börja marknadsföra AIF-fonden i sin referensmedlemsstat från och med den dag som de behöriga myndigheterna meddelar detta.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat ska även informera Esmas om att AIF-förvaltaren får börja marknadsföra andelar eller aktier i AIF-fonden i sin referensmedlemsstat.

5. Om AIF-förvaltaren avser att marknadsföra aktier eller andelar i icke EU-baserade AIF-fonder även i en annan medlemsstat än sin referensmedlemsstat ska AIF-förvaltaren lämna in en anmälan till de behöriga myndigheterna i sin referensmedlemsstat avseende varje icke EU-baserad AIF-fond som denna avser att marknadsföra.

Anmälan ska innehålla den dokumentation och information som anges i bilaga IV.

6. Senast 20 arbetsdagar efter det att de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten tagit emot en fullständig anmälan enligt punkt 5 ska de överlämna denna fullständiga anmälan till de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där AIF-fondens andelar eller aktier är avsedda att marknadsföras. Detta överlämnande kommer att äga rum endast om AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden följer och kommer att följa detta direktiv och AIF-förvaltaren i övrigt följer detta direktiv.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat ska bifoga en förklaring om att AIF-förvaltaren i fråga är auktoriserad att förvalta AIF-fonder med en särskild investeringsstrategi.

7. Efter att ha överlämnat anmälningshandlingarna ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat utan dröjsmål meddela AIF-förvaltaren att så har skett. AIF-förvaltaren får börja marknadsföra AIF-fonden i AIF-förvaltarens berörda värdmedlemsstater från och med dagen för detta meddelande.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat ska även informera Esmas om att AIF-förvaltaren får börja marknadsföra andelar eller aktier i AIF-fonden i sina värdmedlemsstater.

8. De arrangemang som avses i led h i bilaga IV ska omfattas av lagstiftningen och tillsynen i AIF-förvaltarens värdmedlemsstater, i de fall då dessa medlemsstater är andra än referensmedlemsstatens.

9. Medlemsstaterna ska se till att AIF-förvaltarens anmälan enligt punkt 5 och förklaringen enligt punkt 6 är avfattade på ett språk som är brukligt i internationella finanskretsar.

Medlemsstaterna ska säkerställa att deras behöriga myndigheter godkänner att de handlingar som avses i punkt 6 överförs och arkiveras på elektronisk väg.

10. Vid varje väsentlig ändring av någon av de uppgifter som meddelats i enlighet med punkt 3 eller 5 ska AIF-förvaltaren

skriftligen meddela de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten senast en månad innan en planerad ändring genomförs, eller omedelbart efter en oplanerad ändring.

Om en planerad ändring innebär att AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden inte längre skulle vara förenlig med detta direktiv, eller att AIF-förvaltaren i övrigt inte längre skulle efterleva detta direktiv, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat utan onödigt dröjsmål informera AIF-förvaltaren om att denna inte får genomföra ändringen.

Om den planerade ändringen genomförs trots vad som anges i första och andra stycket eller om en oplanerad ändring har skett och detta innebär att AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden inte längre är förenlig med detta direktiv, eller att AIF-förvaltaren i övrigt inte längre efterlever detta direktiv, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat vidta alla lämpliga åtgärder i enlighet med artikel 46, vid behov även ett uttryckligt förbud mot marknadsföring av AIF-fonden.

Om ändringarna är godtagbara, eftersom de inte påverkar förenligheten med detta direktiv vad avser AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden eller AIF-förvaltarens efterlevnad av detta direktiv i övrigt, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat utan dröjsmål informera Esmas när ändringarna innebär att vissa AIF-fonder inte längre marknadsföras eller att ytterligare AIF-fonder marknadsföras samt i tillämpliga fall informera de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens värdmedlemsstater om dessa ändringar.

11. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder med avseende på de samarbetsarrangemang som avses i punkt 2 a i syfte att utforma en gemensam ram för att underlätta inrättandet av sådana samarbetsarrangemang med tredjeländer.

12. För att säkerställa en enhetlig tillämpning av denna artikel får Esmas utarbeta riktlinjer för att fastställa villkoren för tillämpning av de åtgärder som antagits av kommissionen när det gäller de samarbetsarrangemang som avses i punkt 2 a.

13. Esmas ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att fastställa minimiinhålllet i de samarbetsarrangemang som avses i punkt 2 a i syfte att tillse att de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten och de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaterna får tillräcklig information för att kunna utöva sina tillsyns- och utredningsbefogenheter enligt detta direktiv.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

14. För att säkerställa en enhetlig harmonisering av denna artikel ska Esmas utarbete förslag till tekniska standarder för tillsyn i syfte att specificera förfarandena för samordning och utbyte av information mellan den behöriga myndigheten i referensmedlemsstaten och de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarnas värdmedlemsstater.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

15. I den händelse en behörig myndighet tillbakavisar en begäran om informationsutbyte i enlighet med vad som anges i de tekniska standarder för tillsyn som avses i punkt 14, får de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta ärendet till Esmas, som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

16. För att säkerställa enhetliga tillämpningsvillkor för denna artikel får Esmas utarbete förslag till tekniska standarder för genomförande för att fastställa

- a) form och innehåll för en mall för den anmälan som avses i punkterna 3 och 5,
- b) form och innehåll för en mall för den förklaring som avses i punkt 6,
- c) form för det överlämnande som avses i punkt 6, och
- d) form för det skriftliga meddelande som avses i punkt 10.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

17. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 43.1 ska medlemsstaterna kräva att AIF-fonder som förvaltas och marknadsförs av AIF-förvaltare endast marknadsförs till professionella investerare.

Artikel 41

Villkor för icke EU-baserade AIF-förvaltares förvaltning av AIF-fonder som är etablerade i andra medlemsstater än referensmedlemsstaten

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att auktoriserade icke EU-baserade AIF-förvaltare får förvalta EU-baserade AIF-fonder som är etablerade i en annan medlemsstat än deras referensmedlemsstat, antingen direkt eller genom inrättande av en filial, förutsatt att AIF-förvaltarnas auktorisation avser den aktuella kategorin av AIF-fonder.

2. Alla icke EU-baserade AIF-förvaltare som för första gången avser att förvalta EU-baserade AIF-fonder som är etablerade i en annan medlemsstat än deras referensmedlemsstat ska informera de behöriga myndigheterna i sin referensmedlemsstat om följande:

- a) Den medlemsstat där de avser att direkt förvalta AIF-fonden eller inrätta en filial.
- b) En verksamhetsplan som bland annat innehåller uppgift om de tjänster de avser att utföra och vilka AIF-fonder de avser att förvalta.

3. Om en icke EU-baserad AIF-förvaltare avser att inrätta en filial ska den, utöver vad som anges i punkt 2, lämna uppgift om följande:

- a) Filialens organisatoriska struktur.
- b) En adress i AIF-fondens hemmedlemsstat där handlingar kan erhållas.
- c) Namn och kontaktuppgifter för de personer som ansvarar för ledningen av filialen.

4. Senast en månad efter det att de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat tagit emot fullständiga handlingar enligt punkt 2, eller senast två månader efter att de tagit emot fullständiga handlingar enligt punkt 3, ska de överlämna denna information till de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens värdmedlemsstat. Detta överlämnande ska äga rum endast om AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden följer och kommer att följa detta direktiv och AIF-förvaltaren i övrigt följer detta direktiv.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat ska bifoga en förklaring om att AIF-förvaltaren i fråga har auktoriserats av dem.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat ska omedelbart informera AIF-förvaltaren om överlämnandet. Efter att ha tagit emot detta meddelande får AIF-förvaltaren börja tillhandahålla tjänster i AIF-förvaltarens värdmedlemsstat.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat ska även informera Esmas om att AIF-förvaltaren får börja förvalta AIF-fonden i sina värdmedlemsstater.

5. AIF-förvaltarens värdmedlemsstat får inte ålägga den berörda AIF-förvaltaren några ytterligare krav i fråga om förhållanden som omfattas av detta direktiv.

6. Vid varje ändring av den information som meddelats i enlighet med punkt 2 och, i förekommande fall punkt 3, ska AIF-förvaltaren skriftligen informera de behöriga myndigheterna i sin referensmedlemsstat om denna ändring senast en månad innan en planerad ändring genomförs, eller omedelbart efter det att en oplanerad ändring har ägt rum.

Om en planerad ändring innebär att AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden inte längre skulle vara förenlig med detta direktiv, eller att AIF-förvaltaren i övrigt inte längre skulle efterleva detta direktiv, ska de behöriga myndigheterna i referensmedlemsstaten utan onödigt dröjsmål informera AIF-förvaltaren om att denne inte får genomföra ändringen.

Om en planerade ändringen genomförs trots vad som anges i första och andra stycket eller om en oplanerad ändring har skett och detta innebär att AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden inte längre är förenlig med detta direktiv, eller att AIF-förvaltaren i övrigt inte längre efterlever i detta direktiv, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat vidta alla lämpliga åtgärder i enlighet med artikel 46, vid behov även ett uttryckligt förbud mot marknadsföring av AIF-fonden.

Om ändringarna är godtagbara, eftersom de inte påverkar förenligheten med detta direktiv vad avser AIF-förvaltarens förvaltning av AIF-fonden eller AIF-förvaltarens efterlevnad av detta direktiv i övrigt, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens referensmedlemsstat utan onödigt dröjsmål informera de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens värdmedlemsstater om dessa ändringar.

7. För att säkerställa en konsekvent harmonisering av denna artikel får Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera vilka uppgifter som ska anmälas i enlighet med punkterna 2 och 3.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de förslag till tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

8. För att säkerställa enhetliga tillämpningsvillkor för denna artikel får Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa standardformulär, mallar och förfaranden för överlämnandet av uppgifter i enlighet med punkterna 2 och 3.

Kommissionen ges befogenhet att anta de förslag till tekniska genomförandestandarder som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 42

Villkor för marknadsföring i medlemsstaterna utan marknadsföringspass av AIF-fonder som förvaltas av icke EU-baserade AIF-förvaltare

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 37, 39 och 40 får medlemsstaterna tillåta icke EU-baserade AIF-förvaltare att till professionella investerare, endast på deras territorium, marknadsföra andelar eller aktier i AIF-fonder som de förvaltar, förutsatt att minst följande villkor är uppfyllda:

- a) Den icke EU-baserade AIF-förvaltaren efterlever artiklarna 22, 23 och 24 för varje AIF-fond som den marknadsför i enlighet med denna artikel och artiklarna 26–30 när en AIF-fond som marknadsförs enligt denna artikel omfattas av tillämpningsområdet för artikel 26.1. De behöriga myndigheter och investerare i AIF-fonder som avses i dessa artiklar ska anses vara myndigheter och investerare i de medlemsstater där AIF-fonden marknadsförs.
- b) Det finns lämpliga arrangemang för samarbete, som syftar till övervakning av systemriskerna och som är i linje med internationella standarder, mellan de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där AIF-fonderna marknadsförs och i förekommande fall den EU-baserade AIF-fondens behöriga myndigheter och tillsynsmyndigheterna i det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-förvaltaren är etablerad och i förekommande fall tillsynsmyndigheterna i det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad, i syfte att säkerställa ett effektivt informationsutbyte som gör det möjligt för de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna i fråga att fullgöra sina uppgifter enligt detta direktiv.
- c) Det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-förvaltaren eller den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad har inte tagits med i förteckningen över icke samarbetsvilliga länder och territorier av FATF.

Då en behörig myndighet för en EU-baserad AIF-fond inte medverkar i de samarbetsarrangemang som krävs enligt första stycket punkt b inom en rimlig tidsperiod, får de behöriga myndigheterna i den medlemsstaten där AIF-fonden är avsedd att marknadsföras hänskjuta ärendet till Esma som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

2. Medlemsstaterna får införa striktare bestämmelser för den icke EU-baserade AIF-förvaltaren när det gäller marknadsföring av andelar eller aktier i AIF-fonder till investerare på deras territorier i enlighet med denna artikel.

3. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder med avseende på de samarbetsarrangemang som avses i punkt 1 i syfte att utforma en gemensam ram för att underlätta inrättandet av sådana samarbetsarrangemang med tredjeländer.

4. För att säkerställa en enhetlig tillämpning av denna artikel ska Esmas utarbete riktlinjer för att fastställa villkoren för tillämpning av de åtgärder som antagits av kommissionen när det gäller de samarbetsarrangemang som avses i punkt 1.

KAPITEL VIII

MARKNADSFÖRING TILL ICKE-PROFESSIONELLA INVESTERARE

Artikel 43

AIF-förvaltares marknadsföring av AIF-fonder till icke-professionella investerare

1. Utan att det påverkar tillämpningen av andra instrument i unionsrätten, får medlemsstaterna tillåta AIF-förvaltare att till icke-professionella investerare på sitt territorium marknadsföra andelar eller aktier i de AIF-fonder som de förvaltar i enlighet med detta direktiv, oavsett om AIF-fonderna marknadsförs inom medlemsstaten eller över nationsgränserna och om de är EU-baserade eller icke EU-baserade.

I sådana fall får medlemsstaterna införa striktare krav på AIF-förvaltarna eller AIF-fonden än de krav som gäller för AIF-fonder som marknadsförs till professionella investerare på deras territorium i enlighet med detta direktiv. Medlemsstaterna får dock inte införa strängare eller ytterligare krav på EU-baserade AIF-fonder som är etablerade i en annan medlemsstat och marknadsförs över nationsgränserna än på AIF-fonder som marknadsförs inom medlemsstaten.

2. Medlemsstater som tillåter marknadsföring av AIF-fonder till icke-professionella investerare inom sina territorier ska senast den 22 juli 2014 informera kommissionen och Esmas om

- a) vilka slag av AIF-fonder som AIF-förvaltare får marknadsföra till icke-professionella investerare inom deras territorium,
- b) eventuella ytterligare krav som medlemsstaten i fråga ställer för marknadsföring av AIF-fonder till icke-professionella investerare.

Medlemsstaterna ska också underrätta kommissionen och Esmas om alla senare ändringar med avseende på första stycket.

KAPITEL IX

BEHÖRIGA MYNDIGHETER

AVSNITT 1

Utseende, befogenheter och prövningsförfaranden

Artikel 44

Utseende av behöriga myndigheter

Medlemsstaterna ska utse de behöriga myndigheter som ska utföra de uppgifter som föreskrivs i detta direktiv.

De ska underrätta Esmas och kommissionen om detta och i förekommande fall om hur ansvaret fördelats.

De behöriga myndigheterna ska vara offentliga myndigheter.

Medlemsstaterna ska kräva att de behöriga myndigheterna, i förekommande fall på grundval av riktlinjer som fastställts av Esmas, inrättar lämpliga metoder för att övervaka att AIF-förvaltare uppfyller sina förpliktelser enligt detta direktiv.

Artikel 45

De behöriga myndigheternas ansvarsområden i medlemsstaterna

1. De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska ansvara för tillsynen över AIF-förvaltaren oavsett om AIF-förvaltaren förvaltar och/eller marknadsför AIF-fonder i en annan medlemsstat eller ej, vilket inte ska påverka tillämpningen av de bestämmelser i detta direktiv som överlåter ansvaret för tillsynen på de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens värdmedlemsstat.

2. De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens värdmedlemsstat ska ansvara för att övervaka en AIF-förvaltares efterlevnad av artiklarna 12 och 14 när AIF-förvaltaren förvaltar och/eller marknadsför AIF-fonder genom en filial i den medlemsstaten.

3. De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens värdmedlemsstat får kräva att en AIF-förvaltare som förvaltar eller marknadsför AIF-fonder i denna värdmedlemsstat, oavsett om detta sker genom en filial eller ej, ska lämna den information som behövs för tillsynen av att AIF-förvaltaren följer tillämpliga bestämmelser.

Dessa krav får dock inte vara strängare än de som AIF-förvaltarens värdmedlemsstat ställer på AIF-förvaltare för vilka den är hemmedlemsstat för övervakningen av deras efterlevnad av samma regler.

4. Om de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens värdmedlemsstat konstaterar att en AIF-förvaltare som förvaltar och/eller marknadsför AIF-fonder på dess territorium, oavsett om detta sker genom en filial eller inte, överträder en av de regler i fråga om vilka de är skyldiga att övervaka efterlevnaden, ska dessa myndigheter kräva att den berörda AIF-förvaltaren upphör med överträdelsen och underrätta de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten om detta.

5. Om den berörda AIF-förvaltaren vägrar att förse de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten med information som omfattas av deras ansvarsområde, eller underlåter att vidta nödvändiga åtgärder för att den överträdelse som avses i punkt 4 ska upphöra, ska de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens värdmedlemsstat informera de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat om detta. De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat ska snarast

- a) vidta alla lämpliga åtgärder för att se till att den berörda AIF-förvaltaren tillhandahåller den information som begärts av värmedlemsstatens behöriga myndigheter enligt punkt 3, alternativt upphör med den överträdelse som avses i punkt 4.
- b) begära att få den information som krävs från de relevanta tillsynsmyndigheterna i tredjeländer.

De behöriga myndigheterna i AIF-förvaltaren värmedlemsstat ska underrättas om vilken typ av åtgärder som avses i led a som vidtas.

6. Om AIF-förvaltaren, trots de åtgärder som de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltaren hemmedlemsstat vidtagit enligt punkt 5 eller på grund av att dessa åtgärder visar sig vara otillräckliga eller inte är tillgängliga i medlemsstaten i fråga, fortsätter att vägra att tillhandahålla den information som begärts av värmedlemsstatens behöriga myndigheter enligt punkt 3, eller fortsätter att överträda de lagar eller andra författningar som avses i punkt 4 och som är i kraft i värmedlemsstaten, får de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltaren värmedlemsstat, efter att ha underrättat de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltaren hemmedlemsstat, vidta lämpliga åtgärder, inbegripet de som avses i artiklarna 46 och 48, för att förhindra eller beivra ytterligare överträdelser och i den mån det är nödvändigt hindra AIF-förvaltaren från att inleda fler transaktioner i sin värmedlemsstat. Om den uppgift som utförts i AIF-förvaltaren värmedlemsstat är förvaltning av AIF-fonder, kan värmedlemsstaten kräva att AIF-förvaltaren upphör med att förvalta dessa AIF-fonder.

7. Om de behöriga myndigheterna i en AIF-förvaltare värmedlemsstat har klara och verifierbara skäl att anta att AIF-förvaltaren inte fullgör de skyldigheter som följer av de regler i fråga om vilka de inte är skyldiga att övervaka efterlevnaden, ska de anmäla dessa iakttagelser till de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltaren hemmedlemsstat som ska vidta lämpliga åtgärder, inklusive, om så krävs, begära ytterligare information från relevanta tillsynsmyndigheter i tredjeländer.

8. Om AIF-förvaltaren, trots de åtgärder som vidtagits av de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltaren hemmedlemsstat, eller på grund av att åtgärderna visar sig vara otillräckliga, eller på grund av att AIF-förvaltaren hemmedlemsstat inte agerar inom en rimlig tid, fortsätter att handla på ett sätt som tydligt skadar den berörda AIF-fondens investerarens intressen eller marknadens finansiella stabilitet eller integritet i AIF-förvaltaren värmedlemsstat, får de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltaren värmedlemsstat, efter att ha informerat de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltaren hemmedlemsstat, vidta alla lämpliga åtgärder för att skydda den berörda AIF-fondens investerare och marknadens finansiella stabilitet och integritet i värmedlemsstaten, samt även beakta möjligheten att hindra den berörda AIF-förvaltaren från att fortsätta marknadsföringen av andelar eller aktier i den berörda AIF-fonden i värmedlemsstaten.

9. Det förfarande som föreskrivs i punkterna 7 och 8 ska även tillämpas i det fall då värmedlemsstatens behöriga myndigheter har klara och verifierbara skäl att inte samtycka till referensmedlemsstatens auktorisering av en icke EU-baserad AIF-förvaltare.

10. Om de berörda behöriga myndigheterna har en avvikande åsikt om någon av de åtgärder som vidtagits av en behörig myndighet i enlighet med punkterna 4–9, får de hänskjuta ärendet till Esma, som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

11. Esma ska vid behov främja förhandlingarna om och inrättandet av de samarbetsarrangemang mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och tillsynsmyndigheter i tredjeländer som krävs enligt detta direktiv.

Artikel 46

De behöriga myndigheternas befogenheter

1. De berörda myndigheterna ska ges alla de tillsyns- och utredningsbefogenheter som de behöver för att utföra sina uppgifter. Dessa befogenheter ska utövas på något av följande sätt:

- a) Direkt.
 - b) I samarbete med andra myndigheter.
 - c) På eget ansvar genom delegering till enheter till vilka uppgifter har delegerats.
 - d) Genom ansökan hos de behöriga rättsliga myndigheterna.
2. De behöriga myndigheterna ska ha befogenhet att
- a) få tillgång till alla dokument i vilken form som helst och få en kopia av dem,
 - b) begära upplysningar från vilken person som helst med anknytning till AIF-förvaltaren verksamhet eller AIF-fonden och vid behov kalla in och fråga ut en person för att inhämta upplysningar,
 - c) utföra kontroller på plats med eller utan förannmälan,
 - d) begära befintliga uppgifter om tele- och datatrafik,
 - e) kräva att varje form av agerande som strider mot bestämmelser som fastställts vid genomförandet av detta direktiv upphör,
 - f) begära att tillgångar fryses eller beslagtas,
 - g) begära ett tillfälligt förbud mot yrkesverksamhet,

- h) begära uppgifter från auktoriserade AIF-förvaltare, förvaringsinstitut eller revisorer,
- i) vidta varje slag av åtgärd för att se till att AIF-förvaltare eller förvaringsinstitut fortsätter att uppfylla de krav i detta direktiv som är tillämpliga på dem,
- j) i andelsägarnas eller allmänhetens intresse begära att emission, återköp eller inlösen av andelar tillfälligt avbryts,
- k) återkalla en AIF-förvaltares eller ett förvaringsinstituts auktorisation,
- l) överlämna ärenden till åtal, eller
- m) begära att revisorer eller sakkunniga utför kontroller eller utredningar.

3. Om referensmedlemsstatens behöriga myndigheter anser att en auktoriserad icke EU-baserad AIF-förvaltare underlåter att fullgöra sina skyldigheter enligt detta direktiv ska de snarast möjligt och på ett tydligt sätt underrätta Esmas om detta.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna ges nödvändiga befogenheter att vidta alla åtgärder som krävs för att se till att marknaderna fungerar korrekt i händelse av att en eller flera AIF-fonders verksamheter på en marknad för finansiella instrument skulle kunna äventyra den marknadens korrekta funktion.

Artikel 47

Esmas befogenheter och behörighet

1. Esmas får fastställa och regelbundet se över riktlinjerna för medlemsstaternas behöriga myndigheter när det gäller utövandet av deras auktorisationsbefogenheter och när det gäller de behöriga myndigheternas rapporteringsskyldigheter enligt detta direktiv.

Esmas ska dessutom ha de befogenheter som krävs, inbegripet de som beskrivs i artikel 48.3, för att utföra sina uppgifter enligt detta direktiv.

2. Tystnadsplikt ska gälla alla personer som arbetar eller har arbetat för Esmas, för de behöriga myndigheterna eller för personer till vilken Esmas har delegerat uppgifter, inklusive av Esmas anlitade revisorer och sakkunniga. Information som omfattas av tystnadsplikt får inte lämnas ut till annan person eller myndighet, utom när så krävs i samband med rättsliga förfaranden.

3. All information som utbyts enligt detta direktiv mellan Esmas, behöriga myndigheter och EBA, Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten), upprättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010⁽¹⁾ och ESRB ska anses omfattas av tystnadsplikt, utom då Esmas eller den berörda behöriga myndigheten eller annan berörd myndighet eller annat berört organ när informationen lämnas anger att informationen får lämnas ut eller om detta krävs i samband med rättsliga förfaranden.

4. I enlighet med artikel 9 i förordning (EU) nr 1095/2010 får Esmas, när samtliga villkor i punkt 5 är uppfyllda, begära att den behöriga myndigheten eller de behöriga myndigheterna vidtar någon av följande åtgärder när så är lämpligt:

a) Förbud mot marknadsföring i unionen av andelar eller aktier i AIF-fonder som förvaltas av icke EU-baserade AIF-förvaltare eller av icke EU-baserade AIF-fonder som förvaltas av EU-baserade AIF-förvaltare utan den auktorisation som krävs enligt artikel 37 eller den anmälan som krävs enligt artiklarna 35, 39 och 40 eller utan tillstånd från de behöriga medlemsstaterna att göra detta i enlighet med artikel 42.

b) Införa restriktioner för icke EU-baserade AIF-förvaltare avseende förvaltningen av AIF-fonder när det föreligger alltför hög gränsöverskridande riskkoncentration på en särskild marknad.

c) Införa restriktioner för icke EU-baserade AIF-förvaltare avseende förvaltningen av AIF-fonder när deras verksamhet skulle kunna utgöra en viktig källa till motpartsrisk för ett kreditinstitut eller andra systemviktiga institut.

5. Esmas får fatta ett beslut enligt punkt 4 och med förbehåll för kraven i punkt 6 om båda följande villkor är uppfyllda:

a) Det föreligger ett väsentligt hot, som har uppstått genom eller förvärrats av AIF-förvaltares verksamheter, mot finansmarknadens korrekta funktion och integritet eller mot stabiliteten i hela eller delar av det finansiella systemet i unionen, och det rör sig om en situation med gränsöverskridande effekter.

b) Den relevanta behöriga myndigheten eller de relevanta behöriga myndigheterna har inte vidtagit åtgärder för att ta itu med hotet, eller de åtgärder som vidtagits har varit otillräckliga för att hantera hotet.

6. De åtgärder som vidtas av den behöriga myndigheten eller de behöriga myndigheterna enligt punkt 4 ska

⁽¹⁾ EUT L 331, 15.12.2010, s. 48.

a) effektivt ta itu med hotet mot finansmarknadens korrekta funktion och integritet eller mot stabiliteten i hela eller delar av det finansiella systemet i unionen eller avsevärt förbättra de behöriga myndigheternas förmåga att övervaka hotet,

b) inte framkalla risk för regelarbitrage,

c) inte inverka negativt på finansmarknadernas effektivitet, inklusive minskning av likviditeten på dessa marknader eller uppkomsten av osäkerhet för marknadsaktörerna, på ett sätt som inte är proportionellt mot åtgärdernas positiva effekter.

7. Innan Esma begär att den behöriga myndigheten ska vidta eller förnya en åtgärd som avses i punkt 4, ska den, vid behov, höra ESRB och andra relevanta myndigheter.

8. Esma ska underrätta de behöriga myndigheterna i de icke EU-baserade AIF-förvaltarens referensmedlemsstater och de behöriga myndigheterna i de berörda icke EU-baserade AIF-förvaltarens värdmedlemsstater om beslutet att anmoda den behöriga myndigheten eller de behöriga myndigheterna att vidta eller förnya sådana åtgärder som avses i punkt 4. Meddelandet ska minst innehålla följande uppgifter:

a) AIF-förvaltaren och de verksamheter för vilka åtgärderna gäller samt deras varaktighet.

b) Skälen till varför Esma anser att det är nödvändigt att vidta åtgärderna enligt de villkor och krav som anges i denna artikel, inbegripet de bevis som utgör underlag för skälen.

9. Esma ska med lämpliga mellanrum och minst var tredje månad se över de åtgärder som den har vidtagit enligt punkt 4. Om en åtgärd inte förnyas efter tremånadsperioden ska den automatiskt upphöra att gälla. Punkterna 5–8 ska tillämpas vid förnyelse av åtgärder.

10. De behöriga myndigheterna i den berörda icke EU-baserade AIF-förvaltarens referensmedlemsstat får uppmana Esma att ompröva sitt beslut. Förfarandet i artikel 44.1 andra stycket i förordning (EU) nr 1095/2010 ska tillämpas.

Artikel 48

Administrativa sanktioner

1. Medlemsstaterna ska fastställa bestämmelser om tillämpliga åtgärder och sanktioner för överträdelse av de nationella bestämmelser som antagits enligt detta direktiv och vidta alla åtgärder som krävs för att se till att bestämmelserna efterlevs. Utan att det påverkar förfarandena för återkallande av auktorisation eller medlemsstaternas rätt att besluta om straffrättsliga sanktioner, ska medlemsstaterna i enlighet med sin nationella lagstiftning sörja för att lämpliga administrativa åtgärder kan

vidtas mot, eller administrativa sanktioner beslutas för, ansvariga personer när bestämmelser som antagits vid genomförandet av detta direktiv inte har följts. Medlemsstaterna ska se till att åtgärderna är effektiva, proportionella och avskräckande.

2. Medlemsstaterna ska föreskriva att de behöriga myndigheterna får för allmänheten redovisa varje åtgärd eller sanktion till följd av överträdelse av de bestämmelser som antas vid genomförandet av detta direktiv, om inte denna redovisning allvarligt skulle äventyra finansmarknaderna, skada investerarnas intressen eller åsamka de berörda parterna oproportionerlig skada.

3. Esma ska utarbeta en årsrapport om tillämpningen av administrativa åtgärder och beslut om sanktioner i samband med överträdelse av de bestämmelser som antagits i de olika medlemsstaterna vid genomförandet av detta direktiv. De behöriga myndigheterna ska tillhandahålla Esma de uppgifter som behövs för detta ändamål.

Artikel 49

Rätt att överklaga

1. De behöriga myndigheterna ska skriftligen motivera beslut att inte bevilja eller att återkalla AIF-förvaltarens auktorisation att förvalta och/eller marknadsföra AIF-fonder, eller andra beslut med negativ innebörd som fattas vid genomförandet av de åtgärder som antas för tillämpningen av detta direktiv, samt underrätta sökandena om skälen.

2. Medlemsstaterna ska föreskriva att alla beslut som fattats med stöd av lagar och andra författningar som har antagits i enlighet med detta direktiv är väl motiverade och kan prövas i domstol.

Rätt till domstolsprövning ska även finnas i det fall att beslut om auktorisation inte har fattats inom sex månader efter det att en ansökan som innehåller alla begärda uppgifter har lämnats in.

AVSNITT 2

Samarbete mellan olika behöriga myndigheter

Artikel 50

Skyldighet att samarbeta

1. Medlemsstaternas behöriga myndigheter ska alltid då så är nödvändigt samarbeta med varandra och med Esma och ESRB under utförandet av sina uppgifter enligt detta direktiv och utövandet av sina befogenheter enligt detta direktiv eller nationell lagstiftning.

2. Medlemsstaterna ska underlätta det samarbete som föreskrivs i detta avsnitt.

3. De behöriga myndigheterna ska använda sina samarbetsbefogenheter även i fall då det uppförande som utreds inte utgör en överträdelse av gällande bestämmelser i deras egen medlemsstat.

4. Medlemsstaternas behöriga myndigheter ska omedelbart förse Esma och varandra med de upplysningar som krävs för att de ska kunna utföra sina uppgifter enligt detta direktiv.

De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten ska vidarebefordra en kopia av de relevanta samarbetsarrangemang som de ingått i enlighet med artiklarna 35, 37, och/eller 40 till den berörda AIF-förvaltarens värdmedlemsstat. Hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska, i enlighet med de förfaranden som avser de tillämpliga tekniska standarderna för tillsyn som avses i artikel 35.14, 37.17 eller 40.14, vidarebefordra den information som de har fått från tillsynsmyndigheter i tredjeland i enlighet med arrangemang för samarbete med sådana tillsynsmyndigheter när det gäller AIF-förvaltare, eller i tillämpliga fall i enlighet med artikel 45.6 eller 45.7, till de behöriga myndigheterna i den berörda AIF-förvaltarens värdmedlemsstat.

När en behörig myndighet i en värdmedlemsstat anser att innehållet i ett samarbetsarrangemang som ingåtts av den berörda AIF-förvaltarens hemmedlemsstat i enlighet med artikel 35, 37 och/eller 40 inte överensstämmer med vad som krävs enligt tillämpliga tekniska standarder för tillsyn får de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta ärendet till Esma som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

5. Om de behöriga myndigheterna i en medlemsstat har klara och verifierbara skäl att misstänka att AIF-förvaltare som inte står under dessa behöriga myndigheters tillsyn utför eller har utfört handlingar som strider mot detta direktiv ska de på ett så detaljerat sätt som möjligt underrätta Esma och de behöriga myndigheterna i den berörda AIF-förvaltarens hem- och värdmedlemsstater om detta. De myndigheter som mottagit underrättelsen ska vidta lämpliga åtgärder och informera Esma och de behöriga myndigheter som lämnat underrättelsen om resultatet av åtgärderna och, i den utsträckning det är möjligt, om viktiga händelser under ärendets gång. Denna punkt ska inte påverka befogenheterna för den behöriga myndighet som har lämnat underrättelsen.

6. För att säkerställa en enhetlig tillämpning av detta direktivs bestämmelser om informationsutbyte får Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa tillämpningsvillkor för förfarandena för utbyte av information mellan de behöriga myndigheterna samt mellan de behöriga myndigheterna och Esma.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 51

Överföring och bevarande av personuppgifter

1. När det gäller överföring av personuppgifter mellan behöriga myndigheter ska de behöriga myndigheterna tillämpa direktiv 95/46/EG. När det gäller överföring av personuppgifter från Esma till behöriga myndigheter i en medlemsstat eller ett tredjeland ska Esma tillämpa förordning (EG) nr 45/2001.

2. Uppgifter ska bevaras i högst fem år.

Artikel 52

Utlämnande av information till tredjeländer

1. De behöriga myndigheterna i en medlemsstat får från fall till fall överföra uppgifter och analyser av uppgifter till ett tredjeland om villkoren enligt artikel 25 eller 26 i direktiv 95/46/EG är uppfyllda och om medlemsstatens behöriga myndighet är förvissad om att överföringen är nödvändig för tillämpningen av detta direktiv. Tredjelandet får inte föra uppgifterna vidare till ett annat tredjeland utan ett uttryckligt skriftligt tillstånd från medlemsstatens behöriga myndighet.

2. Information som den behöriga myndigheten i en medlemsstat mottagit från en behörig myndighet i en annan medlemsstat får endast utlämnas till en tillsynsmyndighet i tredjeland om den behöriga myndigheten i den berörda medlemsstaten har fått uttryckligt medgivande i fråga om detta av den behöriga myndighet som överlämnade informationen och, i tillämpliga fall, om informationen utlämnas uteslutande för de syften för vilka den myndigheten gav sitt medgivande.

Artikel 53

Utbyte av information avseende möjliga konsekvenser för det finansiella systemet av en AIF-förvaltares verksamhet

1. De behöriga myndigheterna i de medlemsstater som ansvarar för auktorisation av och/eller tillsyn över AIF-förvaltare enligt detta direktiv ska överlämna information till de behöriga myndigheterna i övriga medlemsstater när detta är av betydelse för att övervaka och bemöta möjliga konsekvenser av AIF-förvaltares verksamheter, enskilt eller kollektivt, för stabiliteten hos finansinstitut av betydelse för det finansiella systemet och för att de marknader där AIF-förvaltare är verksamma ska fungera korrekt. Esma och ESRB ska också underrättas och vidarebefordra informationen till de behöriga myndigheterna i övriga medlemsstater.

2. Om inte annat följer av de villkor som fastställs i artikel 35 i förordning (EU) nr 1095/2010 ska AIF-förvaltarens behöriga myndigheter överlämna uppgifter i aggregerad form beträffande den verksamhet som bedrivs av de AIF-förvaltare som de ansvarar för till Esma och ESRB.

3. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att närmare ange innehållet i den information som ska lämnas enligt punkt 1.

4. Kommissionen ska anta genomförandeakter för att närmare ange former och frekvens för informationsutbytet enligt punkt 1. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 59.2.

Artikel 54

Samarbete i tillsynsverksamheten

1. De behöriga myndigheterna i en medlemsstat får begära att de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat samarbetar beträffande tillsynsverksamhet, en kontroll på plats eller en utredning på den senare medlemsstatens territorium, inom ramen för deras befogenheter enligt detta direktiv.

Om de behöriga myndigheterna tar emot en begäran om en kontroll på plats eller en utredning ska de utföra något av följande:

- a) Själva utföra kontrollen eller utredningen.
- b) Ge de myndigheter som har begärt kontrollerna eller utredningarna tillstånd att utföra dem.
- c) Låta revisorer eller sakkunniga utföra kontrollen eller utredningen.

2. I det fall som avses i punkt 1 a får den behöriga myndigheten i den medlemsstat som har begärt medverkan begära att egna medarbetare ska få bistå de personer som utför kontrollen eller utredningen. Det övergripande ansvaret för kontrollen eller utredningen ska dock ligga hos den medlemsstat på vars territorium den genomförs.

I det fall som avses i punkt 1 b får den behöriga myndigheten i den medlemsstat på vars territorium kontrollen eller utredningen genomförs begära att egna medarbetare ska få bistå de personer som utför kontrollen eller utredningen.

3. De behöriga myndigheterna får endast i följande fall vägra att utbyta information eller efterkomma en begäran om medverkan i en utredning eller kontroll på plats:

- a) Om utredningen, kontrollen på plats eller informationsutbytet skulle kunna påverka den tillfrågade medlemsstatens suveränitet, säkerhet eller allmänna ordning negativt.
- b) Om rättsliga förfaranden i fråga om samma gärningar och personer redan har inletts inför myndigheterna i den tillfrågade medlemsstaten.

c) Om ett slutligt avgörande redan har meddelats beträffande samma gärningar och personer i den tillfrågade medlemsstaten.

De behöriga myndigheterna ska underrätta de behöriga myndigheter som lämnat begäran om varje beslut som fattas enligt första stycket och ange skälen till det.

4. För att säkerställa en enhetlig tillämpning av denna artikel får Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att fastställa gemensamma förfaranden för samarbete mellan behöriga myndigheter vid utförandet av kontroller på plats och utredningar.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 55

Tvistlösning

Vid oenighet mellan medlemsstaters behöriga myndigheter om en bedömning, handling eller underlåtenhet att agera av någon av de behöriga myndigheterna på ett område där det enligt detta direktiv krävs samarbete och samordning mellan behöriga myndigheter från fler än en medlemsstat, får de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta ärendet till Esma, som får agera i enlighet med de befogenheter som den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010.

KAPITEL X

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 56

Utövande av delegering

1. Befogenheten att anta de delegerade akter som avses i artiklarna 3, 4, 9, 12, 14–25, 34–37, 40, 42, 53, 67 och 68 ska ges till kommissionen för en period på fyra år från och med den 21 juli 2011. Kommissionen ska utarbeta en rapport om de delegerade befogenheterna senast sex månader innan perioden på fyra år löpt ut. Delegeringen av befogenhet ska automatiskt förlängas med perioder av samma längd, om den inte återkallas av Europaparlamentet eller rådet i enlighet med artikel 57.

2. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska kommissionen samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

3. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58.

Artikel 57

Återkallande av delegering

1. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 3, 4, 9, 12, 14–25, 34–37, 40, 42, 53, 67 och 68 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet.

2. Den institution som har inlett ett internt förfarande för att besluta huruvida en delegering av befogenhet ska återkallas ska sträva efter att underrätta den andra institutionen och kommissionen inom en rimlig tid innan det slutliga beslutet fattas, och ange vilka delegerade befogenheter som kan komma att återkallas och de eventuella skälen för detta.

3. Beslutet om återkallande innebär att delegeringen av de befogenheter som anges i beslutet upphör att gälla. Det får verkan omedelbart, eller vid ett senare, i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan trätt i kraft. Det ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 58

Invändning mot delegerade akter

1. Europaparlamentet eller rådet får invända mot en delegerad akt inom en period på tre månader från delgivningsdagen. På Europaparlamentets eller rådets initiativ ska denna period förlängas med tre månader.

2. Om varken Europaparlamentet eller rådet vid utgången av den period som anges i punkt 1 har invänt mot den delegerade akten ska den offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning* och träda i kraft den dag som anges i den.

Den delegerade akten får offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning* och träda i kraft innan denna period löper ut, förutsatt att både Europaparlamentet och rådet har underrättat kommissionen om att de inte har för avsikt att göra några invändningar.

3. Om Europaparlamentet eller rådet invänder mot den delegerade akten inom den tidsperiod som anges i punkt 1 ska den inte träda i kraft. I enlighet med artikel 296 i EUF-fördraget ska den institution som invänt mot en delegerad akt ange skälen för detta.

Artikel 59

Genomförandebestämmelser

1. Kommissionen ska biträdas av Europeiska värdepapperskommittén, som inrättats genom kommissionens beslut 2001/528/EG⁽¹⁾. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

⁽¹⁾ EGT L 191, 13.7.2001, s. 45.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 60

Information om undantag

Om en medlemsstat använder sig av ett undantag eller en möjlighet enligt artiklarna 6, 9, 21, 22, 28, 43 och 61.5 ska medlemsstaten underrätta kommissionen om detta och om alla efterföljande ändringar. Kommissionen ska offentliggöra informationen på en webbplats eller på annat sätt som gör att den lätt kan nås.

Artikel 61

Övergångsbestämmelse

1. AIF-förvaltare som bedriver verksamhet enligt detta direktiv före den 22 juli 2013 ska vidta alla åtgärder som krävs för att följa den nationella lagstiftning som följer av detta direktiv, och ska ansöka om auktorisation inom ett år från detta datum.

2. Artiklarna 31, 32 och 33 ska inte tillämpas på marknadsföring av andelar eller aktier i AIF-fonder som omfattas av ett aktuellt erbjudande till allmänheten i enlighet med ett prospekt som har utarbetats och offentliggjorts i enlighet med direktiv 2003/71/EG före den 22 juli 2013 under den tid som detta prospekt är giltigt.

3. AIF-förvaltare får emellertid, i den mån de före den 22 juli 2013 förvaltar slutna AIF-fonder som inte gör några ytterligare investeringar efter den 22 juli 2013 fortsätta att förvalta sådana AIF-fonder utan auktorisation enligt detta direktiv.

4. AIF-förvaltare får emellertid, i den mån de förvaltar slutna AIF-fonder där teckningstiden för investerarna har löpt ut innan direktivet träder i kraft och som upprättas för en tidsperiod som löper ut senast tre år efter den 22 juli 2013 fortsätta att förvalta sådana AIF-fonder utan att följa detta direktiv, med undantag för artikel 22 och, i tillämpliga fall, artiklarna 26–30, eller ansöka om auktorisation enligt detta direktiv.

5. De behöriga myndigheterna i en AIF-fonds hemmedlemsstat eller, om AIF-fonden inte är reglerad, de behöriga myndigheterna i AIF-förvaltarens hemmedlemsstat, får tillåta att de institut som avses i artikel 21.3 a och som är etablerade i en annan medlemsstat utses till förvaringsinstitut fram till den 22 juli 2017. Denna bestämmelse påverkar inte tillämpningen av artikel 21, med undantag för punkt 5 a i den artikeln om den plats där förvaringsinstitutet ska etableras.

Artikel 62

Ändring av direktiv 2003/41/EG

Direktiv 2003/41/EG ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 2.2 b ska ersättas med följande:

”b) institut som omfattas av direktiven 73/239/EEG (*), 85/611/EEG (**), 93/22/EEG (***), 2000/12/EG (****), 2002/83/EG (*****) och direktiv 2011/61/EU (*****),

(*) Rådets första direktiv 73/239/EEG av den 24 juli 1973 om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (EGT L 228, 16.8.1973, s. 3).

(**) Rådets direktiv 85/611/EEG av den 20 december 1985 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EGT L 375, 31.12.1985, s. 3).

(***) Rådets direktiv 93/22/EEG av den 10 maj 1993 om investeringstjänster inom värdepappersområdet (EGT L 141, 11.6.1993, s. 27).

(****) Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG av den 20 mars 2000 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (EGT L 126, 26.5.2000, s. 1).

(*****) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/83/EG av den 5 november 2002 om livförsäkring (EGT L 345, 19.12.2002, s. 1).

(*****) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder (EUT L 174, 1.7.2011, s. 1).”

2. Artikel 19.1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna får inte begränsa institutens rätt att, för förvaltningen av investeringsportföljen, utse kapitalförvaltare som är etablerade i andra medlemsstater och som där är vederbörligen auktoriserade för sådan verksamhet i enlighet med direktiven 85/611/EEG, 93/22/EEG, 2000/12/EG, 2002/83/EG och 2011/61/EU samt de som avses i artikel 2.1 i detta direktiv.”

Artikel 63

Ändring av direktiv 2009/65/EG

Direktiv 2009/65/EG ska ändras på följande sätt:

1. Följande artikel ska införas:

”Artikel 50a

För att säkerställa en enhetlig behandling inom olika sektorer och avlägsna oförenligheter mellan intressena hos de företag som omformar lån till överlåtbara värdepapper och andra finansiella instrument (originatorer) och hos fondföretag som investerar i sådana värdepapper eller andra finansiella instrument ska kommissionen, genom delegerade akter i enlighet med artikel 112a, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 112b och 112c, anta åtgärder för att fastställa

a) de krav som originatorer ska uppfylla för att fondföretag ska få investera i värdepapper eller andra finansiella instrument av detta slag som de emitterar efter den

1 januari 2011, däribland kravet att en originator ska behålla ett ekonomiskt nettointresse på minst 5 %,

b) kvalitativa krav som ska uppfyllas av fondföretag som investerar i sådana värdepapper eller andra finansiella instrument.”

2. Artikel 112.2 ska ersättas med följande:

”2. Befogenheten att anta de delegerade akter som avses i artiklarna 12, 14, 23, 33, 43, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 och 111 ska ges till kommissionen för en period på fyra år från och med den 4 januari 2011. Befogenheten att anta de delegerade akter som avses i artikel 50a ska ges till kommissionen för en period på fyra år från och med den 21 juli 2011. Kommissionen ska utarbeta en rapport om de delegerade befogenheterna senast sex månader innan perioden på fyra år löpt ut. Delegeringen av befogenhet ska automatiskt förlängas med perioder av samma längd, om den inte återkallas av Europaparlamentet eller rådet i enlighet med artikel 112a.”

3. Artikel 112a.1 ska ersättas med följande:

”1. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 12, 14, 23, 33, 43, 50a, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 och 111 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet.”

Artikel 64

Ändring av förordning (EG) nr 1060/2009

I förordning (EG) nr 1060/2009 ska artikel 4.1 första stycket ersättas med följande:

”1. Kreditinstitut enligt definitionen i direktiv 2006/48/EG, värdepappersföretag enligt definitionen i direktiv 2004/39/EG, försäkringsföretag som omfattas av rådets första direktiv 73/239/EEG av den 24 juli 1973 om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (*), livförsäkringsföretag enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/83/EG av den 5 november 2002 om livförsäkring (**), återförsäkringsföretag enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG av den 16 november 2005 om återförsäkring (***), fondföretag enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser

företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (****), tjänstepensionsinstitut enligt definitionen i direktiv 2003/41/EG och alternativa investeringsfonder enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder (****) får i rättsligt reglerade sammanhang endast använda kreditbetyg som utfärdats av kreditvärderingsinstitut som är etablerade inom unionen och registrerade i enlighet med denna förordning.

(*) EGT L 228, 16.8.1973, s. 3.

(**) EGT L 345, 19.12.2002, s. 1.

(***) EUT L 323, 9.12.2005, s. 1.

(****) EUT L 302, 17.11.2009, s. 32.

(*****) EUT L 174, 1.7.2011, s. 1”

Artikel 65

Ändring av förordning (EU) nr 1095/2010

I artikel 1.2 i förordning (EU) nr 1095/2010 ska orden ”all framtida lagstiftning på området för förvaltning av alternativa investeringsfonder” ersättas med orden ”Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder (*).

(*) EUT L 174, 1.7.2011, s. 1”

Artikel 66

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 22 juli 2013 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska till kommissionen genast överlämna texten till dessa bestämmelser tillsammans med en jämförelsetabell över dessa bestämmelser och detta direktiv.

2. Medlemsstaterna ska tillämpa de lagar och andra författningar som avses i punkt 1 från och med den 22 juli 2013.

3. Utan hinder av punkt 2 ska medlemsstaterna tillämpa de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 35 och 37–41 i enlighet med den delegerade akt som antas av kommissionen enligt artikel 67.6 och från och med det datum som anges i denna.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att de lagar och andra författningar som medlemsstaterna har antagit för att följa artiklarna 36 och 42 upphör att gälla i enlighet med den delegerade akt som antas av kommissionen enligt artikel 68.6 och från och med det datum som anges i denna.

5. När en medlemsstat antar de åtgärder som avses i punkt 1 ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs.

6. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 67

Delegerade akter om tillämpningen av artiklarna 35 och 37–41

1. Senast den 22 juli 2015 ska Esma till Europaparlamentet, rådet och kommissionen

a) avge ett yttrande om hur marknadsföringspasset för EU-baserade AIF-förvaltare som förvaltar och/eller marknadsför EU-baserade AIF-fonder enligt artiklarna 32 och 33 fungerar och om hur EU-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av icke EU-baserade AIF-fonder i medlemsstaterna och icke EU-baserade AIF-förvaltares förvaltning och/eller marknadsföring av AIF-fonder i medlemsstaterna enligt de nationella ordningar som avses i artiklarna 36 och 42 fungerar, och

b) ge råd om tillämpningen av marknadsföringspasset på EU-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av icke EU-baserade AIF-fonder i medlemsstaterna och/eller icke EU-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av AIF-fonder i medlemsstaterna i enlighet med de regler som anges i artiklarna 35 och 37–41.

2. Esma ska grunda sitt yttrande och sina råd om tillämpningen av marknadsföringspasset på EU-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av icke EU-baserade AIF-fonder i medlemsstaterna och icke EU-baserade AIF-förvaltares förvaltning och/eller marknadsföring av AIF-fonder i medlemsstaterna bland annat på följande:

a) När det gäller hur marknadsföringspasset för EU-baserade AIF-förvaltare som förvaltar och/eller marknadsför EU-baserade AIF-fonder fungerar:

i) Hur marknadsföringspasset har använts.

ii) De problem som uppstått vad avser

— effektivt samarbete mellan behöriga myndigheter,

— anmälningssystemets effektiva funktion,

- investerarskydd,
 - medling genom Esma, inbegripet antalet fall och medlingens effektivitet.
- iii) Hur effektiv insamlingen och utbytet av information vad avser övervakningen av systemrisker mellan nationella behöriga myndigheter, Esma och ESRB varit.
- b) När det gäller hur EU-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av icke EU-baserade AIF-fonder i medlemsstaterna och icke EU-baserade AIF-förvaltares förvaltning och/eller marknadsföring av AIF-fonder i medlemsstaterna i enlighet med tillämpliga nationella ordningar fungerar:
- i) Huruvida EU-baserade AIF-förvaltare uppfyllt alla krav som fastställs i detta direktiv, med undantag för artikel 21.
 - ii) Huruvida icke EU-baserade AIF-förvaltare följt artiklarna 22, 23 och 24 för varje AIF-fond som marknadsförts av AIF-förvaltaren och i tillämpliga fall artiklarna 26–30.
 - iii) Huruvida det finns effektiva samarbetsarrangemang som syftar till övervakning av systemrisker och som är i linje med internationella standarder mellan de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där AIF-fonderna marknadsförs och i förekommande fall de behöriga myndigheterna i den EU-baserade AIF-fondens hemmedlemsstat och tillsynsmyndigheterna i det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-förvaltaren är etablerad och i förekommande fall tillsynsmyndigheterna i det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad.
 - iv) Eventuella frågor avseende investerarskydd som kan ha uppstått.
 - v) Eventuella inslag i ett tredjelands ramverk för reglering och tillsyn som kan ha förhindrat de behöriga myndigheterna från att effektivt utöva sina tillsynsfunktioner enligt detta direktiv.
- c) När det gäller båda systemens funktionssätt: potentiella marknadsstörningar och konkurrensnedvridningar (likvärdiga förutsättningar), eller allmänna eller specifika svårigheter som EU-baserade AIF-förvaltare stöter på när de ska etablera verksamhet, eller marknadsföra AIF-fonder som de förvaltar, i ett tredjeland.

3. Från och med att de nationella lagar och andra författningar som krävs för att uppfylla detta direktiv trätt i kraft och fram till dess att Esma avgett det yttrande som avses i punkt 1 a, ska därför medlemsstaternas behöriga myndigheter varje kvartal förse Esma med information om de AIF-förvaltare som

förvaltar och/eller marknadsför AIF-fonder som står under deras tillsyn, antingen med tillämpning av marknadsföringspasset enligt detta direktiv eller enligt deras nationella ordningar, och med information som behövs för att bedöma de delar som avses i punkt 2.

4. Om Esma anser att det inte finns några väsentliga hinder vad avser investerarskydd, marknadsstörningar, konkurrens och övervakning av systemrisker som hindrar tillämpningen av marknadsföringspasset på EU-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av icke EU-baserade AIF-fonder i medlemsstaterna och icke EU-baserade AIF-förvaltares förvaltning och/eller marknadsföring av AIF-fonder i medlemsstaterna i enlighet med reglerna i artiklarna 35 och 37–41, ska Esma avge ett positivt yttrande i detta avseende.

5. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att närmare ange innehållet i den information som ska lämnas enligt punkt 2.

6. Kommissionen ska anta en delegerad akt inom tre månader efter att ha mottagit ett positivt råd och yttrande från Esma och med beaktande av kriterierna i punkt 2 och målen för detta direktiv, bland annat de som avser den inre marknaden, investerarskydd och effektiv övervakning av systemrisker, i enlighet med artikel 56, och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, för att närmare ange när reglerna i artiklarna 35 och 37–41 ska bli tillämpliga i alla medlemsstater.

Om invändningar i enlighet med artikel 58 görs mot den delegerade akt som avses i det första stycket ska kommissionen på nytt anta den delegerade akten enligt vilken artiklarna 35 och 37–41 ska tillämpas i alla medlemsstater, i enlighet med artikel 56 och med förbehåll för de villkoren i artiklarna 57 och 58, vid en senare tidpunkt som kommissionen anser lämplig, med beaktande av kriterierna i punkt 2 och målen för detta direktiv, bland annat de som avser den inre marknaden, investerarskydd och effektiv övervakning av systemrisker.

7. Om Esma inte har avgett sina råd inom den tidsfrist som avses i punkt 1 ska kommissionen begära att råden avges inom en ny tidsfrist.

Artikel 68

Delegerad akt om avslutandet av tillämpningen av artiklarna 36 och 42

1. Tre år efter ikraftträdandet av den delegerade akt som avses i artikel 67.6 enligt vilken artiklarna 35 och 37–41 har blivit tillämpliga i alla medlemsstater, ska Esma till Europaparlamentet, rådet och kommissionen

- a) avge ett yttrande om hur marknadsföringspasset för EU-baserade AIF-förvaltare som marknadsför icke EU-baserade AIF-fonder i unionen enligt artikel 35 fungerar och om hur icke EU-baserade AIF-förvaltares förvaltning och/eller marknadsföring av AIF-fonder i unionen enligt artiklarna 37–41 och EU-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av icke EU-baserade AIF-fonder i medlemsstaterna och icke EU-baserade AIF-förvaltares förvaltning och/eller marknadsföring av AIF-fonder i medlemsstaterna enligt de nationella ordningar som avses i artiklarna 36 och 42 fungerar, och
- b) ge råd om avslutandet av de nationella ordningar som anges i artiklarna 36 och 42 och som existerar parallellt med marknadsföringspasset i enlighet med reglerna i artiklarna 35 och 37–41.
2. Esmas ska grunda sitt yttrande och sina råd om avslutandet av de nationella ordningar som anges i artiklarna 36 och 42 bland annat på följande:
- a) När det gäller hur marknadsföringspasset fungerar för EU-baserade AIF-förvaltare som marknadsför icke EU-baserade AIF-fonder i unionen och för icke EU-baserade AIF-förvaltare som förvaltar och/eller marknadsför AIF-fonder i unionen:
- i) Hur marknadsföringspasset har använts.
 - ii) De problem som uppstått vad avser:
 - effektivt samarbete mellan behöriga myndigheter,
 - anmälningssystemets effektiva funktion,
 - angivandet av referensmedlemsstaten,
 - huruvida de behöriga myndigheternas effektiva utövande av sin tillsynsfunktion i enlighet med detta direktiv hindras av de lagar och andra författningar i ett tredjeland som AIF-förvaltaren omfattas av eller av begränsningar av tillsyns- och utredningsbefogenheterna för tredjelandets tillsynsmyndigheter,
 - investerarskydd,
 - tillgängligheten för investerarna i unionen,
 - inverkan på utvecklingsländerna,
 - medling genom Esmas, inbegripet antalet fall och hur effektiv medlingen varit,
- iii) Förhandlingar om, ingående och förekomsten av samt effektiviteten i de samarbetsarrangemang som krävs.
- iv) Hur effektiv insamlingen och utbytet av information vad avser övervakningen av systemriskerna mellan nationella behöriga myndigheter, Esmas och ESRB varit.
- v) Resultatet av den inbördes utvärdering som avses i artikel 38.
- b) När det gäller hur EU-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av icke EU-baserade AIF-fonder i medlemsstaterna och icke EU-baserade AIF-förvaltares förvaltning och/eller marknadsföring av AIF-fonder i medlemsstaterna i enlighet med tillämpliga nationella ordningar fungerar:
- i) Huruvida EU-baserade AIF-förvaltare uppfyllt alla krav som fastställs i detta direktiv, med undantag för artikel 21.
 - ii) Huruvida icke EU-baserade AIF-förvaltare följt artiklarna 22, 23 och 24 för varje AIF-fond som marknadsförts av AIF-förvaltaren och i tillämpliga fall artiklarna 26–30.
 - iii) Huruvida det finns effektiva samarbetsarrangemang som syftar till övervakning av systemriskerna och som är i linje med internationella standarder mellan de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där AIF-fonderna marknadsförs och i förekommande fall de behöriga myndigheterna i den berörda EU-baserade AIF-fondens hemmedlemsstat och tillsynsmyndigheterna i det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-förvaltaren är etablerad och i förekommande fall tillsynsmyndigheterna i det tredjeland där den icke EU-baserade AIF-fonden är etablerad.
 - iv) Eventuella frågor avseende investerarskydd som kan ha uppstått.
 - v) Eventuella inslag i ett tredjelandets reglerings- och tillsynsramar som kan ha förhindrat de behöriga myndigheterna i unionen från att effektivt utöva sina tillsynsfunktioner enligt detta direktiv.
- c) När det gäller båda systemens funktionssätt: potentiella marknadsstörringar och konkurrensnedvridningar (likvärdiga förutsättningar) och eventuella negativa effekter när det gäller tillträdet för investerare eller investeringar i eller till förmån för utvecklingsländer.

d) En kvantitativ utvärdering som kartlägger antalet tredjelands-jurisdiktioner där det finns AIF-förvaltare etablerade som marknadsför AIF-fonder i en medlemsstat antingen med tillämpning av marknadsföringspasset som avses i artikel 40 eller enligt nationella ordningar som avses i artikel 42.

3. Från och med det att den delegerade akt som avses i artikel 67.6 trätt i kraft och fram till dess att Esma avgett det yttrande som avses i punkt 1 a i den här artikeln, ska därför de behöriga myndigheterna varje kvartal förse Esma med information om de AIF-förvaltare som förvaltar och/eller marknadsför AIF-fonder som står under deras tillsyn, antingen med tillämpning av marknadsföringspasset enligt detta direktiv eller enligt deras nationella ordningar.

4. Om Esma anser att det inte finns några väsentliga hinder vad avser investerarskydd, marknadsstörningar, konkurrens eller övervakning av systemrisker som hindrar avslutandet av de nationella ordningarna enligt artiklarna 36 och 42, och att det marknadsföringspasset för EU-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av icke EU-baserade AIF-fonder i unionen och icke EU-baserade AIF-förvaltares förvaltning och/eller marknadsföring av AIF-fonder i unionen i enlighet med reglerna i artiklarna 35 och 37–41 bör behållas som den enda möjliga ordningen för den verksamhet som de berörda AIF-förvaltarna bedriver i unionen, ska Esma avge ett positivt yttrande i detta avseende.

5. Kommissionen ska, genom delegerade akter i enlighet med artikel 56, med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, anta åtgärder för att närmare ange innehållet i den information som ska lämnas enligt punkt 2.

6. Kommissionen ska anta en delegerad akt inom tre månader efter att ha mottagit ett positivt råd och yttrande från Esma och med beaktande av kriterierna i punkt 2 och målen för detta direktiv, bland annat de som avser den inre marknaden, investerarskydd och effektiv övervakning av systemrisker, i enlighet med artikel 56 och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, för att närmare ange när de nationella ordningarna enligt artiklarna 36 och 42 ska vara avslutade och det europeiska marknadsföringspasset enligt artiklarna 35 och 37–41 ska bli den enda och obligatoriska ordning som är tillämplig i alla medlemsstater.

Om invändningar i enlighet med artikel 58 görs mot den delegerade akt som avses i det första stycket ska kommissionen på nytt anta den delegerade akt enligt vilken de nationella ordningar som anges i artiklarna 36 och 42 ska avslutas och marknadsföringspasset enligt artiklarna 35 och 37–41 ska bli den enda och obligatoriska ordning som är tillämplig i alla medlemsstater, i enlighet med artikel 56 och med förbehåll för villkoren i artiklarna 57 och 58, vid en senare tidpunkt som kommissionen anser lämplig, med beaktande av kriterierna i punkt 2 och målen för detta direktiv, bland annat de som avser den inre marknaden, investerarskydd och en effektiv övervakning av systemrisker.

7. Om Esma inte har avgett sina råd inom den tidsfrist som avses i punkt 1 ska kommissionen begära att råden avges inom en ny tidsfrist.

Artikel 69

Översyn

1. Senast den 22 juli 2017 ska kommissionen, på grundval av ett offentligt samråd och i ljuset av diskussioner med behöriga myndigheter, inleda en översyn av tillämpningen av och tillämpningsområdet för detta direktiv. Översynen ska innehålla en analys av de erfarenheter som gjorts vid tillämpningen av direktivet, dess effekter för investerare, AIF-fonder eller AIF-förvaltare, i unionen och i tredjeländer, och i vilken mån direktivets mål har uppnåtts. Kommissionen ska vid behov lämna förslag till lämpliga ändringar. Denna granskning ska innehålla en allmän genomgång av hur detta direktivs regler fungerat och vilka erfarenheter som gjorts vid tillämpningen av dem, bland annat följande:

- a) EU-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av icke EU-baserade AIF-fonder i medlemsstaterna som sker enligt nationella ordningar.
- b) Icke EU-baserade AIF-förvaltares marknadsföring av AIF-fonder i medlemsstaterna som sker enligt nationella ordningar.
- c) I enlighet med detta direktiv auktoriserade AIF-förvaltares förvaltning och marknadsföring av AIF-fonder i unionen som sker med stöd av marknadsföringspasset enligt detta direktiv.
- d) Marknadsföring av AIF-fonder i unionen som bedrivs av andra personer eller enheter än AIF-förvaltare eller för sådana personers eller enheters räkning.
- e) Investeringar i AIF-fonder som görs av europeiska professionella investerare eller för sådana investerares räkning.
- f) Effekterna av reglerna för förvaringsinstitut i artikel 21 på marknaden för förvaringsinstitut i unionen.
- g) Effekterna av transparens- och rapporteringskraven i artiklarna 22–24, 28 och 29 på bedömningen av systemrisk.
- h) De möjliga negativa effekterna för icke-professionella investerare.
- i) Effekterna av direktivet på riskkapitalfonders verksamhet och livskraft.
- j) Effekterna av direktivet på tillgängligheten för investerarna i unionen.

- k) Effekterna av direktivet på investeringar i eller till förmån för utvecklingsländer.
- l) Effekterna av direktivet på skyddet av onoterade företag eller emittenter enligt artiklarna 26–30 i detta direktiv samt på de likvärdiga förutsättningarna för AIF-fonder och andra investerare efter att de förvärvat stora innehav i eller kontroll över sådana onoterade företag eller emittenter.

Vid översynen av marknadsföring och/eller förvaltning av AIF-fonder enligt leden a, b och c i första stycket ska kommissionen analysera huruvida det är lämpligt att ge Esma ytterligare tillsynsansvar på detta område.

2. Med avseende på den översyn som avses i punkt 1, ska medlemsstaterna varje år förse kommissionen med information om de AIF-förvaltare som förvaltar och/eller marknadsför AIF-fonder som står under deras tillsyn, antingen med tillämpning av marknadsföringspasset enligt detta direktiv eller enligt deras nationella ordningar, med angivelse av den dag då ordningen med marknadsföringspass införlivats och i förekommande fall tillämpats i deras jurisdiktion.

Esma ska förse kommissionen med information om alla icke EU-baserade AIF-förvaltare som har auktoriserats eller ansökt om auktorisering i enlighet med artikel 37.

Den information som avses i det första och andra stycket ska omfatta följande:

- a) Information om var de berörda AIF-förvaltarna är etablerade.
- b) I tillämpliga fall, identifiering av de EU-baserade AIF-fonder som förvaltas och/eller marknadsförs av dem.
- c) I tillämpliga fall, identifiering av de icke EU-baserade AIF-fonder som förvaltas av EU-baserade AIF-förvaltare men som inte marknadsförs i unionen.
- d) I tillämpliga fall identifiering av de icke EU-baserade AIF-fonder som marknadsförs i unionen.

e) Information om den tillämpliga ordning, oavsett om den är nationell eller på unionsnivå, enligt vilken de berörda AIF-förvaltarna bedriver sin verksamhet.

f) All annan information som är relevant för att förstå hur AIF-förvaltares förvaltning och marknadsföring av AIF-fonder i unionen fungerar i praktiken.

3. Den översyn som avses i punkt 1 ska på vederbörligt sätt beakta den internationella utvecklingen och diskussioner som förts med tredjeländer och internationella organisationer.

4. När översynen slutförts ska kommissionen utan onödigt dröjsmål överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet. Kommissionen ska vid behov lämna förslag, inklusive ändringar av detta direktiv, med beaktande av direktivets mål och dess effekter på investerarskydd, marknadsstörningar och konkurrens, övervakningen av systemriskerna och möjliga effekter på investerare, AIF-fonder eller AIF-förvaltare, i unionen och i tredjeländer.

Artikel 70

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 71

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 8 juni 2011.

På Europaparlamentets vägnar

J. BUZEK

Ordförande

På rådets vägnar

GYŐRI E.

Ordförande

BILAGA I

1. Investeringsförvaltningsfunktioner som en AIF-förvaltare minst ska utföra när den förvaltar en AIF-fond:
 - a) Portföljförvaltning.
 - b) Riskhantering.
 2. Andra funktioner som en AIF-förvaltare därutöver kan utföra i samband med den kollektiva förvaltningen av en AIF-fond:
 - a) Administration:
 - i) Juridiska tjänster och redovisningstjänster avseende fondförvaltningen.
 - ii) Förfrågningar från kunder.
 - iii) Värdering och prissättning, inklusive kontrolluppgifter avseende skatter.
 - iv) Övervakning av att tillämpliga bestämmelser följs.
 - v) Upprätthållande av andels-/aktieägarregister.
 - vi) Fördelning av intäkter.
 - vii) Emission och inlösen av andelar/aktier.
 - viii) Affärsavveckling, inklusive utskick av certifikat.
 - ix) Registerföring.
 - b) Marknadsföring.
 - c) Verksamhet med koppling till en AIF-fonds tillgångar, det vill säga tjänster som är nödvändiga för att AIF-förvaltaren ska uppfylla sina skyldigheter som förvaltare, resursförvaltning, fastighetsförvaltning, rådgivning till företag om kapitalstruktur, industriell strategi och därtill hörande frågor, rådgivning och tjänster som rör fusioner och företagsförvärv samt andra tjänster med anknytning till förvaltningen av AIF-fonden och de företag eller andra tillgångar som den har investerat i.
-

BILAGA II

ERSÄTTNINGSPOLICY

1. Vid fastställandet och genomförandet av sin totala ersättningspolicy, inklusive löner och diskretionära pensionsförmåner, ska AIF-förvaltare, för medarbetarkategorier, inbegripet den verkställande ledningen, risktagare, kontrollfunktioner och alla anställda vars totala ersättning är så hög att de hamnar i samma ersättningsklass som den verkställande ledningen och risktagare, som i tjänsten utför verksamhet som väsentligt påverkar riskprofilen eller riskprofilerna för de AIF-fonder som de förvaltar, iakttä följande principer på ett sätt och i den omfattning som är lämpligt med hänsyn till deras storlek och interna organisation samt deras verksamhetens art, omfattning och komplexitetsgrad:
- a) Ersättningspolicyn ska vara förenlig med och främja en sund och effektiv riskhantering och inte ge incitament till risktagande som är oförenligt med riskprofilen, fondbestämmelserna eller bolagsordningarna för de AIF-fonder som de förvaltar.
 - b) Ersättningspolicyn ska överensstämja med affärsstrategi, mål, värderingar och intressen för AIF-förvaltaren och de AIF-fonder den förvaltar eller investerarna i AIF-fonderna och innehålla åtgärder för att undvika intressekonflikter.
 - c) AIF-förvaltarens ledningsorgan ska i sin tillsynsfunktion anta och regelbundet se över allmänna principer för ersättningspolicyn och ansvara för dess tillämpning.
 - d) Genomförandet av ersättningspolicyn ska minst en gång per år bli föremål för en oberoende intern granskning på central nivå av dess överensstämmelse med de riktlinjer och metoder för ersättningen som antagits av ledningsorganet i dess tillsynsfunktion.
 - e) Personal som utövar kontrollfunktioner ska erhålla ersättning i enlighet med uppnåendet av de mål som sammanhänger med deras funktion, oberoende av resultatet för de affärsområden de kontrollerar.
 - f) Ersättningen till ledande personer som utför risk- och regelefterlevnadsfunktioner ska direkt övervakas av ersättningskommittén.
 - g) Om ersättningen är resultatbaserad, ska dess totalbelopp baseras på en kombination av en resultatbedömning av individen och den berörda affärsenheten eller AIF-fonden och AIF-förvaltarens totala resultat, och när individuella resultat bedöms, ska både finansiella och icke-finansiella kriterier beaktas.
 - h) Resultatbedömningen ska göras i ett flerårigt perspektiv som är lämpligt i förhållande till livscykeln för den AIF-fond som förvaltas av AIF-förvaltaren för att säkerställa att bedömningen baseras på långsiktiga resultat och att den faktiska utbetalningen av de resultatbaserade delarna av ersättningen fördelas över en tidsperiod som beaktar inlösenpolicyn för de AIF-fonder den förvaltar och dessas investeringsrisker.
 - i) Garanterad rörlig ersättning ska utgöra undantag och endast ske i samband med nyanställning och vara begränsad till det första året.
 - j) Kombinationen av fasta och rörliga komponenter i den totala ersättningen ska vara lämpligt avvägd: den fasta delen ska stå för en tillräckligt stor del av den totala ersättningen så att en fullt flexibel policy för rörliga ersättningskomponenter kan genomföras, vilken också kan innebära att inga rörliga ersättningskomponenter betalas ut.
 - k) Betalningar vid förtida avslutande av ett avtal ska stå i relation till prestationerna under tidsperioden och beräknas så att de inte premierar misslyckanden.
 - l) I den metod för resultatbedömning som används för att beräkna rörliga ersättningskomponenter eller pooler av rörliga ersättningskomponenter ska det ingå en övergripande korrigeringsmekanism som ska innefatta alla relevanta typer av löpande och framtida risker.
 - m) Med förbehåll för den rättsliga strukturen på AIF-fonden och dess fondbestämmelser och bolagsordning ska en betydande andel som utgör åtminstone 50 % av den rörliga ersättningen bestå av andelar eller aktier i den berörda AIF-fonden, eller motsvarande ägarintressen, eller aktierelaterade instrument eller motsvarande icke-kontanta instrument, såvida inte förvaltningen av AIF-fonder enbart står för mindre än 50 % av den totala portfölj som AIF-förvaltaren förvaltar varvid minimikravet på 50 % inte ska gälla.

De instrument som avses i detta led ska bli föremål för en lämplig kvarhållandepolicy som syftar till att få incitamenten att sammanfalla med intressena för AIF-förvaltaren och den AIF-fond som den förvaltar och AIF-fondens investerare. Medlemsstaterna eller deras behöriga myndigheter får sätta begränsningar för typen och utformningen av dessa instrument eller förbjuda vissa instrument om så anses vara lämpligt. Detta led ska tillämpas på både den del av den rörliga ersättningskomponenten som skjutits upp i enlighet med led n och den del av den rörliga ersättningskomponenten som inte skjutits upp.

- n) En betydande del som utgör minst 40 % av den rörliga ersättningskomponenten ska skjutas upp under en tidsperiod som är lämplig med tanke på den berörda AIF-fondens livscykel och inlösenpolicy och är korrekt anpassad till arten av den berörda AIF-fondens risker.

Den period som avses i detta led ska vara minst tre till fem år såvida den berörda AIF-fondens livscykel inte är kortare. Ersättning som betalas ut enligt ett förfarande för uppskjuten ersättning får inte erhållas snabbare än pro-rata. För en rörlig ersättningskomponent på ett särskilt högt belopp ska minst 60 % av beloppet skjutas upp.

- o) Den rörliga ersättningen, inbegripet den uppskjutna delen, ska endast betalas eller erhållas om den är hållbar i enlighet med AIF-förvaltarens finansiella situation som helhet, och motiverad enligt affärsenhetens, AIF-fondens och den berörda individens resultat.

Den totala rörliga ersättningen ska i allmänhet minskas avsevärt när AIF-förvaltarens eller AIF-fondens finansiella resultat är svagt eller negativt, med beaktande av både nuvarande ersättning och minskningar av utbetalningarna av belopp som tidigare intjänats, inbegripet genom malus- och återkravsförfaranden.

- p) Pensionspolicyn ska överensstämja med AIF-förvaltarens och den av denne förvaltade AIF-fondens affärsstrategi, mål, värderingar och långsiktiga intressen.

Om den anställda lämnar AIF-förvaltaren före pensionering ska de diskretionära pensionsförmånerna finnas kvar hos AIF-förvaltaren under en period på fem år i form av instrument enligt definitionen i led m. I det fall då en anställd går i pension ska diskretionära pensionsförmåner betalas ut till den anställda i form av instrument enligt definitionen i led m men först efter en period på fem år.

- q) Personalen ska vara skyldig att förbinda sig att inte använda personliga risksäkringsstrategier eller försäkringar som är kopplade till ersättning och ansvar för att urholka de riskanpassningseffekter som ingår i deras ersättnings-system.
- r) Rörlig ersättning ska inte betalas genom instrument eller metoder som gör det enklare att kringgå kraven i detta direktiv.

2. Principerna i punkt 1 ska gälla för all slags ersättning som utbetalas av AIF-förvaltaren, för alla belopp som betalas direkt av AIF-fonden själv, inbegripet *carried interest*, och för alla överföringar av andelar eller aktier i AIF-fonden till förmån för de medarbetarkategorier, inbegripet den verkställande ledningen, risktagare, kontrollfunktioner och alla anställda vars totala ersättning är så hög att de hamnar i samma ersättningsklass som den verkställande ledningen och risktagare, som i tjänsten utför verksamhet som väsentligt berör deras riskprofil eller riskprofilen för de AIF-fonder de förvaltar.

3. AIF-förvaltare som är betydande i fråga om sin storlek eller storleken på den AIF-fond de förvaltar, sin interna organisation samt verksamhetens art, omfattning och komplexitetsgrad ska inrätta en ersättningskommitté. Ersättningskommittén ska inrättas på ett sätt som gör det möjligt för den att utöva en kompetent och oberoende bedömning av ersättningspolicy och ersättningspraxis samt de incitament som skapats för att hantera risker.

Ersättningskommittén ska ansvara för förebereelserna inför beslut om ersättning som ska fattas av ledningsorganet i dess tillsynsfunktion, inbegripet beslut som får konsekvenser för den berörda AIF-förvaltarens eller AIF-fondens risker och riskhantering. Ordföranden i ersättningskommittén ska vara en ledamot i ledningsorganet som inte innehar någon verkställande uppgift i den berörda AIF-förvaltaren. Ledamöterna i ersättningskommittén ska vara personer från ledningsorganet som inte innehar någon verkställande funktion i den berörda AIF-förvaltaren.

BILAGA III

DOKUMENTATION OCH INFORMATION SOM SKA TILLHANDAHÅLLAS OM MARKNADSFÖRING I AIF-FÖRVALTARENS HEMMEDLEMSSTAT PLANERAS

- a) En skriftlig anmälan med en verksamhetsplan med uppgifter om vilka AIF-fonder AIF-förvaltaren avser att marknadsföra och uppgift om var de är etablerade.
 - b) AIF-fondernas fondbestämmelser eller bolagsordningar.
 - c) Uppgift om vilket som är AIF-fondens förvaringsinstitut.
 - d) Beskrivning av eller information om AIF-fonden som är tillgänglig för investerarna.
 - e) Information om var master-AIF-fonden är etablerad om AIF-fonden är en feeder-AIF-fond.
 - f) Eventuell ytterligare information enligt artikel 23.1, för varje AIF-fond som AIF-förvaltaren förvaltar eller avser att förvalta.
 - g) I tillämpliga fall, information om de åtgärder som fastställts för att förhindra att andelar eller aktier i AIF-fonden marknadsförs till icke-professionella investerare, inklusive de fall då AIF-förvaltaren använder oberoende enheter för att tillhandahålla investeringstjänster avseende AIF-fonden.
-

BILAGA IV

DOKUMENTATION OCH INFORMATION SOM SKA TILLHANDAHÅLLAS OM MARKNADSFÖRING I ANDRA MEDLEMSSTATER ÄN AIF-FÖRVALTARENS HEMMEDLEMSSTAT AVSES

- a) En skriftlig anmälan med en verksamhetsplan med uppgifter om vilka AIF-fonder AIF-förvaltaren avser att marknadsföra och uppgift om var de är etablerade.
 - b) AIF-fondernas fondbestämmelser eller bolagsordningar.
 - c) Uppgift om vilket som är AIF-fondens förvaringsinstitut.
 - d) Beskrivning av eller information om AIF-fonden som är tillgänglig för investerarna.
 - e) Information om var master-AIF-fonden är etablerad om AIF-fonden är en feeder-AIF-fond.
 - f) Eventuell ytterligare information enligt artikel 23.1 för varje AIF-fond som AIF-förvaltaren förvaltar eller avser att förvalta.
 - g) Uppgift om i vilka medlemsstater den avser att marknadsföra andelar eller aktier i AIF-fonden till professionella investerare.
 - h) Information om de arrangemang som fastställts för att marknadsföra AIF-fonden och i tillämpliga fall om de åtgärder som fastställts för att förhindra att andelar eller aktier i AIF-fonden marknadsförs till icke-professionella investerare, inklusive de fall då AIF-förvaltaren utnyttjar oberoende enheter för att tillhandahålla investeringstjänster avseende AIF-fonden.
-

Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 448/2013 av den 15 maj 2013 om införande av ett förfarande för att fastställa referensmedlemsstaten för en icke EU-baserad AIF-förvaltare i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU

KOMMISSIONENS GENOMFÖRANDEFÖRORDNING (EU) nr 448/2013

av den 15 maj 2013

om införande av ett förfarande för att fastställa referensmedlemsstaten för en icke EU-baserad AIF-förvaltare i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 ⁽¹⁾, särskilt artikel 37.14, och

av följande skäl:

- (1) I de situationer som avses i artikel 37.4 b, c i, e, f och g i i direktiv 2011/61/EU, kan fler än en medlemsstat anses vara en möjlig referensmedlemsstat för en icke EU-baserad förvaltare av alternativa investeringsfonder (nedan kallad *AIF-förvaltare*) som avser att förvalta EU-baserade alternativa investeringsfonder (nedan kallade *AIF-fonder*) och/eller marknadsföra AIF-fonder som den förvaltaren förvaltar i unionen. I dessa fall ska den icke EU-baserade AIF-förvaltaren lämna in en begäran till de behöriga myndigheterna i dessa medlemsstater för att fastställa sin referensmedlemsstat. Begäran ska åtföljas av all relevant information och dokumentation som krävs för att fastställa den AIF-förvaltarens referensmedlemsstat. De berörda behöriga myndigheterna bör anta ett gemensamt beslut om fastställande av referensmedlemsstaten. Ett förfarande bör införas som de berörda behöriga myndigheterna ska följa, när de fastställer referensmedlemsstaten. Medan fastställande av referensmedlemsstaten är ett gemensamt ansvar för de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna, bör det vara Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma), inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 ⁽²⁾, som ser till att alla de möjliga referensmedlemsstaterna involveras i sådana beslut och bidrar till en överenskommelse.
- (2) Förfarandet för fastställande av referensmedlemsstat skiljer sig från förfarandet för ansökan om pass enligt direktiv 2011/61/EU. När referensmedlemsstaten har fastställts, måste den berörda icke EU-baserade AIF-förvaltaren ansöka om auktorisation hos den behöriga myndigheten i den medlemsstaten, enligt samma förfarande och på samma villkor som gäller för AIF-förvaltare enligt artiklarna 7 och 8 i direktiv 2011/61/EU.
- (3) Enligt direktiv 2011/61/EU ska medlemsstaterna från och med den 22 juli 2013 tillämpa de lagar och andra författningar som införlivar det direktivet. Utan att det på-

verkar tillämpningen av den delegerade akt som avses i artikel 67.6 i direktiv 2011/61/EU, bör tillämpningen av denna förordning därför också skjutas upp till samma datum.

- (4) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från europeiska värdepapperskommittén.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

*Artikel 1***Förfarande för val av referensmedlemsstat i fall av flera möjliga referensmedlemsstater**

- Om en icke EU-baserad förvaltare av alternativa investeringsfonder (nedan kallad *AIF-förvaltare*) avser att förvalta EU-baserade alternativa investeringsfonder (nedan kallade *AIF-fonder*) men inte marknadsföra dem eller också avser att marknadsföra AIF-fonder som den förvaltar i unionen, och denna AIF-förvaltare lämnar in en begäran om att dess referensmedlemsstat ska fastställas i enlighet med artikel 37.4 andra stycket i direktiv 2011/61/EU, ska begäran vara skriftlig och lämnas till de behöriga myndigheterna i alla de medlemsstater som är möjliga referensmedlemsstater. I begäran ska alla de möjliga referensmedlemsstaterna förtecknas.
- Den icke EU-baserade AIF-förvaltarens begäran ska innehålla den information och dokumentation som behövs för att fastställa referensmedlemsstaten.
- I den situation som avses i artikel 37.4 b i direktiv 2011/61/EU ska sådan information och dokumentation innehålla uppgift om följande:
 - I vilka medlemsstater de AIF-fonder är etablerade som förvaltas av den icke EU-baserade AIF-förvaltaren.
 - I vilka medlemsstater den icke EU-baserade AIF-förvaltaren förvaltar tillgångar.
 - Tillgångsvärdena som den icke EU-baserade AIF-förvaltaren förvaltar i de olika medlemsstaterna.
- I den situation som avses i artikel 37.4 c i i direktiv 2011/61/EU, ska sådan information och dokumentation innehålla uppgift om följande:
 - I vilken medlemsstat den AIF-fond är etablerad som förvaltas av den icke EU-baserade AIF-förvaltaren.
 - I vilka medlemsstater den icke EU-baserade AIF-förvaltaren avser att marknadsföra AIF-fonden.

⁽¹⁾ EUT L 174, 1.7.2011, s. 1.⁽²⁾ EUT L 331, 15.12.2010, s. 84.

5. I de situationer som avses i artikel 37.4 e och 37.4 g i i direktiv 2011/61/EU, ska sådan information och dokumentation innehålla uppgifter om följande:

- a) I vilka medlemsstater de AIF-fonder är etablerade som förvaltas av den icke EU-baserade AIF-förvaltaren.
- b) En beskrivning av marknadsföringsstrategin som kan styrka den icke EU-baserade AIF-förvaltarens avsikt att marknadsföra en eller flera AIF-fonder i en eller flera medlemsstater och bedriva aktiv marknadsföring i vissa medlemsstater, varvid minst följande uppgifter ska ingå:
 - i) I vilka medlemsstater distributörerna (och AIF-förvaltaren vid egen distribution) kommer att marknadsföra andelar eller aktier i AIF-förvaltarens förvaltade AIF-fonder, inklusive deras förväntade andel av förvaltade tillgångar inom ramen för den allmänna marknadsföringen i unionen.
 - ii) En uppskattning av det förväntade antal investerare som AIF-förvaltaren riktar sig till och som har säte i de medlemsstater där AIF-förvaltaren avser att marknadsföra sina AIF-fonder.
 - iii) De officiella språk i medlemsstaterna till vilka erbjudandet och marknadsföringsmaterialet har översatts eller ska översättas till.
 - iv) Saluföringens fördelning på de medlemsstater där AIF-förvaltaren avser att marknadsföra sina AIF-fonder, särskilt med avseende på annonseringens och turnerande informationskampanjers betydelse och frekvens.

6. I den situation som avses i artikel 37.4 f i direktiv 2011/61/EU, ska sådan information och dokumentation innehålla de uppgifter som föreskrivs i punkt 5 b.

7. De behöriga myndigheter som en icke EU-baserade AIF-förvaltare kontaktat som behöriga myndigheter i möjliga referensmedlemsstater ska omedelbart och senast tre arbetsdagar efter mottagandet av begäran enligt punkt 1, kontakta varandra och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (nedan kallad *Esma*), för att kunna avgöra om andra behöriga myndigheter i unionen eventuellt berörs enligt artikel 37.4 i direktiv 2011/61/EU.

På *Esma*s begäran ska de behöriga myndigheterna genast förse *Esma* med den icke EU-baserade AIF-förvaltarens fullständiga begäran.

8. Om det beslutas att andra behöriga myndigheter i unionen eventuellt berörs, ska *Esma* omedelbart underrätta dessa och se till att de får den icke EU-baserade AIF-förvaltarens fullständiga begäran.

9. Alla behöriga myndigheter som deltar i förfarandet och *Esma* får från den icke EU-baserade AIF-förvaltaren begära annan relevant information och dokumentation som behövs för att fastställa referensmedlemsstaten.

En sådan begäran om ytterligare information eller dokumentation ska ske skriftligen, ska innehålla motiv och ska samtidigt meddelas alla andra berörda behöriga myndigheter samt *Esma*.

När den ansökande behöriga myndigheten eller *Esma* mottar sådan ytterligare information eller dokumentation, ska den begärande myndigheten omedelbart överlämna denna information eller dokumentation till alla andra berörda myndigheter och *Esma*.

10. När de behöriga myndigheterna – eller i tillämpliga fall andra behöriga myndigheter i unionen i enlighet med punkt 8 – mottagit AIF-förvaltarens begäran enligt punkt 1, ska alla berörda behöriga myndigheter inom en vecka efter mottagandet avge ett yttrande till varandra och *Esma* om fastställandet av lämplig referensmedlemsstat.

11. Därefter ska alla behöriga myndigheter gemensamt fastställa referensmedlemsstaten. Fastställandet ska ske senast en månad efter det att begäran har mottagits av de behöriga myndigheter som den icke EU-baserade AIF-förvaltaren identifierat – eller i förekommande fall av de andra behöriga myndigheterna i unionen i enlighet med punkt 8.

Om ytterligare information begärs in, ska tidsfristen enligt första stycket förlängas med perioden mellan begäran om ytterligare information och dokumentation enligt punkt 9 och mottagandet av sådan information eller dokumentation.

12. *Esma* ska bistå de berörda behöriga myndigheterna och vid behov underlätta fastställandet av referensmedlemsstaten, i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1095/2010.

13. Den behöriga myndigheten i den medlemsstat som fastställts som referensmedlemsstat ska skriftligen och utan onödigt dröjsmål underrätta den icke EU-baserade AIF-förvaltaren om fastställandet.

14. Om den icke EU-baserade AIF-förvaltaren inte skriftligen underrättas om detta inom sju dagar, eller om de relevanta behöriga myndigheterna inte har fastställt referensmedlemsstaten inom tidsfristen enligt punkt 11 första stycket, får den begärande AIF-förvaltaren själv välja sin referensmedlemsstat i enlighet med kriterierna i artikel 37.4 andra stycket i direktiv 2011/61/EU.

Den icke EU-baserade AIF-förvaltaren ska omedelbart skriftligen underrätta alla de behöriga myndigheter som ursprungligen kontaktats samt *Esma* om sitt val av referensmedlemsstat.

15. Om den icke EU-baserade AIF-förvaltaren har valt en annan referensmedlemsstat än den som de behöriga myndigheterna har fastställt, ska de berörda behöriga myndigheterna snarast möjligt underrätta AIF-förvaltaren om fastställandet, men inte senare än två arbetsdagar efter att ha underrättats om AIF-förvaltarens val enligt punkt 14. I detta fall ska fastställandet gälla.

*Artikel 2***Ikraftträdande**

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning ska tillämpas från och med den 22 juli 2013.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 15 maj 2013.

På kommissionens vägnar
José Manuel BARROSO
Ordförande

Utredningens sammanfattning av förslagen i betänkandet (Förvaltare av alternativa investeringsfonder, SOU 2012:67)

Europaparlamentet och rådet antog i juni 2011 ett direktiv om förvaltare av alternativa investeringsfonder¹ (AIFM-direktivet). I direktivet åläggs medlemsstaterna att införa gemensamma regler avseende förvaltare (AIF-förvaltare) av alternativa investeringsfonder (AIF-fonder). Direktivets regler gäller alltså förvaltarna av sådana fonder, för vilka det tidigare inte har funnits någon gemensam europeisk reglering. AIFM-direktivet kommer sannolikt att kompletteras av genomförandeförordningar från kommissionen som blir direkt tillämpliga i Sverige. Ytterligare kompletteringar av direktivets bestämmelser kan förväntas i form av tekniska standarder, som ska utarbetas av Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) och antas av kommissionen.

Utredningens huvuduppgift har varit att analysera och ta fram förslag till de ändringar som behövs i svensk rätt för att genomföra AIFM-direktivet. Det har i uppdraget ingått att inte gå utöver de minimikrav som anges i direktivet om det inte bedöms vara motiverat av systemrisk- eller investerarskyddsskäl. Vidare har i uppdraget ingått att se över regleringen av de kontraktuella fonder som inte är värdepappersfonder (specialfonder), även i de avseenden som inte omfattas av AIFM-direktivet.

Efter ett inledande avsnitt, där förutsättningarna för utredningsarbetet och arbetets bedrivande beskrivs, redogör utredningen för AIFM-direktivet i korthet och den nuvarande svenska regleringen av fondmarknaden (kapitel 2). I samma avsnitt beskrivs den svenska fondmarknaden och de olika fonder – i vid bemärkelse – som förekommer där. Därefter följer förslagsdelen i betänkandet, kapitlen 3–16. I det följande redovisas utredningens huvudsakliga förslag och bedömningar.

Allmänna utgångspunkter (kapitel 3)

Utredningen tar i detta kapitel upp vissa grundläggande och principiella frågor.

Utredningen konstaterar att AIFM-direktivet i många delar innebär en s.k. fullharmonisering, dvs. medlemsstaterna får inte införa vare sig strängare eller mindre långtgående regler än de som följer av direktivet och kommissionens kommande genomförandeförordningar. På några områden lämnar direktivet utrymme för nationella avvikelser, t.ex. avseende förvaltare av sådana fonder som ska marknadsföras till icke-professionella investerare. Utredningens utgångspunkt har varit att de bestämmelser som införs i svensk rätt inte utan starka skäl bör gå längre

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 01.07.2011, s. 1, Celex 32011L0061).

än AIFM-direktivets regler. Det finns dock starka investerarskyddsskäl att införa strängare regler avseende sådana alternativa investeringsfonder som ska marknadsföras till konsumenter och andra icke-professionella investerare.

Utredningen föreslår att AIFM-direktivet genomförs genom en ny lag. Terminologin i den nya lagen bör följa terminologin i AIFM-direktivet för att underlätta tillämpningen av den eller de genomförandeförordningar och de tekniska standarder som kommissionen kan förväntas anta. En terminologisk enhetlighet underlättar också ambitionen att uppnå en likartad reglering inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES). Utredningen föreslår också att specialfonderna regleras i den nya lagen och att lagen (2004:46) om investeringsfonder (LIF) ska reglera enbart fonder som omfattas av det s.k. UCITS-direktivet². Dessa fonder benämns i dag värdepappersfonder. Utredningen föreslår att de i stället ska benämnas investeringsfonder och att detta begrepp således inte längre ska vara ett samlingsbegrepp för olika typer av fonder.

I kapitlet föreslås slutligen att Finansinspektionen ska vara behörig myndighet enligt AIFM-direktivet, dvs. den myndighet som ska fatta beslut om tillstånd för förvaltare av alternativa investeringsfonder och som har ansvar för tillsynen över att de bestämmelser som antas med stöd av direktivet efterlevs.

Tillämpningsområdet (kapitel 4)

AIFM-direktivet innehåller en del nya definitioner och begrepp. Av störst betydelse är begreppen alternativa investeringsfonder (AIF-fonder) och förvaltare av sådana fonder (AIF-förvaltare). Utredningen föreslår att definitioner och förkortningar av dessa begrepp införs i den nya lagen. I kapitlet behandlas också undantagen från lagens tillämpningsområde; dels företag och institutioner som undantas helt och hållet, dels AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonder vars samlade tillgångsvärde understiger vissa tröskelvärden och för vilka enbart vissa bestämmelser med minimikrav avseende registrering och information ska tillämpas.

Tillstånd och kapitalkrav (kapitel 5)

Utredningen föreslår att det i den nya lagen ställs upp krav på tillstånd för förvaltning av AIF-fonder. En AIF-förvaltare får som huvudregel inte ägna sig åt någon annan verksamhet än förvaltning av AIF-fonder, och exempelvis ett värdepappersinstitut kan därför inte få tillstånd att förvalta AIF-fonder. Ett fondbolag kan däremot få sådant tillstånd på grund av en uttrycklig regel i AIFM-direktivet, som genomförs i den nya lagen.

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EUT L302, 17.11.2009, s. 32, Celex 32009L0065), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU (EUT L 331, 15.12.2010, s. 120 Celex 32010L0078).

En AIF-förvaltare kan få tillstånd att som sidoverksamhet erbjuda och utföra diskretionär förvaltning av investeringsportföljer och vissa därmed sammanhängande sidotjänster.

I kapitlet föreslås också bestämmelser om vad en ansökan om tillstånd ska innehålla, förutsättningarna för att tillstånd ska beviljas och skyldighet att anmäla vissa ändringar av verksamheten till Finansinspektionen.

Till skillnad från andra direktiv på värdepappersmarknadsområdet (t.ex. MiFID³ och UCITS-direktivet) innehåller AIFM-direktivet inga utförliga regler om ägarprövning. Det anges visserligen som en förutsättning för tillstånd att den som har ett kvalificerat innehav i en AIF-förvaltare ska vara lämplig, men det finns inga regler om prövning vid ett ägarskifte när väl AIF-förvaltaren har fått sitt tillstånd. Reglerna om ägarprövning i dessa situationer i annan lagstiftning har bl.a. till syfte att skydda investerarna från olämpliga ägares inflytande över verksamheten. Utredningen föreslår därför att bestämmelser om ägarprövning, motsvarande dem som gäller i dag för t.ex. fondbolag, införs för AIF-förvaltare som förvaltar fonder som ska marknadsföras till icke-professionella investerare.

I kapitlet föreslås slutligen att det i lagen införs bestämmelser, motsvarande AIFM-direktivets minimiregler, om minsta startkapital och kapitalbas under pågående verksamhet.

Marknadsföring (kapitel 6)

För att en AIF-förvaltare ska få marknadsföra andelar i en AIF-fond till professionella investerare räcker det inte att förvaltaren har tillstånd som AIF-förvaltare. Förvaltaren måste också underrätta den behöriga myndigheten i sitt hemland om vilka fonder som ska marknadsföras. Utredningen föreslår dels att begreppet marknadsföring definieras i den nya lagen, dels att det i lagen införs bestämmelser om nödvändiga underrättelser till Finansinspektionen.

Olika regler för olika kategorier av investerare (kapitel 7)

AIFM-direktivets regler om bl.a. tillstånd och verksamhet över gränserna rör AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonder som ska marknadsföras till professionella investerare. Det är exempelvis under förutsättning att AIF-fonderna marknadsförs bara till professionella investerare som AIF-

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG (EUT L145, 30.4.2004, s. 1 Celex 32004L0039), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/31/EG 8(EUT L 114, 27.4.2006, s. 60, Celex 32006L0031) och Kommissionens direktiv 2006/73EG av den 10 augusti 2006 om genomförandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG vad gäller organisatoriska krav och villkor för verksamheten i värdepappersföretag, och definitioner för tillämpning av det direktivet (EUT L 241, 2.9.2006, s. 26, Celex 32006L0073).

förvaltaren, efter ett relativt enkelt underrättelseförfarande, har rätt att marknadsföra fonderna också i andra länder inom EES än förvaltarens hemland. AIFM-direktivet tillåter dock nationella bestämmelser med striktare krav om fonderna ska marknadsföras till icke-professionella investerare. Sådana striktare krav måste emellertid vara desamma för inhemska AIF-förvaltare och AIF-fonder som för AIF-förvaltare och AIF-fonder från andra länder inom EES.

Mot denna bakgrund föreslås att de nuvarande reglerna för specialfonder behålls i stort sett oförändrade. Utredningen föreslår också, som huvudregel, att det uppställs särskilda krav för att AIF-fonder som inte är specialfonder ska få marknadsföras till icke-professionella investerare. Andelarna i sådana AIF-fonder ska enligt utredningens förslag vara upptagna till handel på en reglerad marknad, antingen som fondandelar eller som aktier. Syftet är att ställa krav på likviditet, dvs. investerarens möjlighet att omvandla sin fondandel till pengar, som är likvärdiga med det likviditetskrav som gäller för specialfonder genom att sådana fonder ska vara öppna för inlösen. Vidare ska det enligt utredningens förslag finnas ett faktablad som på ett lättbegripligt sätt och i sammanfattning ska innehålla den grundläggande information som behövs för att investerare ska kunna bedöma fonden och den risk som är förenad med att investera i den. Faktabladet ska till form och innehåll motsvara de faktablad som ska finnas för specialfonder och ska, i likhet med vad som gäller för specialfonder, tillhandahållas investeraren i god tid innan avtal om köp av fondandelar ingås.

Utredningen föreslår också att de bestämmelser om registreringskrav och viss informationsskyldighet som gäller för AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonder vars samlade tillgångsvärde inte överstiger vissa tröskelvärden, inte ska vara tillämpliga på förvaltare som förvaltar specialfonder, oavsett vilken investerarkategori dessa marknadsförs till. Dessa bestämmelser ska inte heller vara tillämpliga på AIF-förvaltare som förvaltar andra AIF-fonder än specialfonder, om de ska marknadsföras till icke-professionella investerare.

I kapitlet föreslås även vissa lättnader avseende informationskrav för förvaltare av specialfonder, om marknadsföringen enbart riktas till professionella investerare. Detta bedöms vara motiverat av konkurrensneutralitetsskäl.

Verksamhetsregler (kapitel 8)

AIFM-direktivet innehåller en rad regler om hur en AIF-förvaltare ska bedriva sin verksamhet. I kapitlet behandlas bl.a. bestämmelser om intressekonflikter, relationen till primärmäklare (prime broker), ersättningsystem, riskhantering, finansiell hävstång, likviditetshandling och värdepapperiseringstransaktioner. I kapitlet behandlas också några specialregler för AIF-förvaltare som bedriver diskretionär förvaltning av investeringsportföljer.

När det gäller intressekonflikter föreslår utredningen att bestämmelser, motsvarande dem som finns för fondbolag och värdepappersinstitut, om identifiering och hantering av intressekonflikter införs i den nya lagen.

Om en AIF-förvaltare använder en primärmäklare för att t.ex. finansiera eller vara motpart i AIF-fondernas transaktioner med finansiella instrument ska enligt AIFM-direktivet ett skriftligt avtal upprättas som reglerar relationen och möjligheterna till överföring av och förfogande över fondens tillgångar. Utredningen föreslår att bestämmelser om detta förs in i den nya lagen.

Utredningen föreslår också bestämmelser om att en AIF-förvaltare ska ha en struktur för ersättningar till anställda som främjar en sund och effektiv riskhantering. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer föreslås få rätt att meddela föreskrifter om utformningen av ersättningssystemen. Liknande regler finns för andra företag i finanssektorn, t.ex. kreditinstitut, värdepappersbolag och fondbolag, i Finansinspektionens föreskrifter.

Utredningen föreslår också att en AIF-förvaltare ska ha en ändamålsenlig riskhantering och en funktion för riskhanteringen som är åtskild från förvaltarens övriga operativa affärsverksamhet. Personal som ansvarar för förvaltningen och fondernas värdeutveckling får t.ex. inte ha inflytande över riskfunktionens verksamhet. När det gäller likviditetsrisker föreslås särskilda krav på bl.a. övervakning och stresstester av likviditetsriskerna i varje AIF-fond som förvaltas.

Vidare ska enligt utredningens förslag en AIF-förvaltare som använder sig av finansiell hävstång, dvs. ökar en AIF-fonds exponering mot vissa tillgångar genom t.ex. belåning eller derivatinstrument, sätta gränser för i vilken omfattning sådana tekniker får användas. Förvaltaren ansvarar för att gränserna är rimliga och att de efterlevs. Finansinspektionen ska också kunna överpröva dessa gränser, om inspektionen bedömer att det behövs av systemriskskäl.

Värdepapperiseringstransaktioner innebär att t.ex. ett kreditinstitut särskiljer vissa tillgångar och ger ut värdepapper som motsvarar denna tillgångsmassa. Kreditinstitut får investera i sådana värdepapper om originatorn, den ursprungliga långivaren eller det kreditinstitut som medverkat i emissionen har behållit ett ekonomiskt intresse som motsvarar minst fem procent. I AIFM-direktivet finns en liknande regel för AIF-förvaltare. Förutsättningarna för att en AIF-fond ska få investera i värdepapperiseringstransaktioner ska enligt AIFM-direktivet anges i delegerade akter. Utredningen föreslår därför bara ett bemyndigande om föreskriftsrätt för det fall kommande delegerade akter inte till fullo reglerar investeringar i värdepapperiseringstransaktioner.

Utredningen föreslår också att en AIF-förvaltare som, med stöd av tillstånd, förvaltar investerares portföljer på individuell basis inte ska få placera sådana investerares medel i AIF-fonder som förvaltaren förvaltar, om inte investerarna har godkänt detta på förhand. Vidare föreslås att verksamheten ska omfattas av investerarskydd enligt lagen (1999:158) om investerarskydd.

Organisation, värdering och delegering (kapitel 9)

I detta kapitel föreslår utredningen, förutom allmänna bestämmelser om att en AIF-förvaltare ska ha en ändamålsenlig organisation, sunda

administrativa förfaranden, tillfredsställande intern kontroll m.m., bestämmelser om AIF-förvaltarens värdering av tillgångarna i de AIF-fonder som förvaltas. En AIF-förvaltare ska för det första ha lämpliga och konsekventa metoder så att en korrekt och oberoende värdering av varje AIF-fonds tillgångar kan ske med en frekvens som stämmer överens med fondens inlösenintervall. För det andra ska AIF-förvaltaren se till att värderingen sköts av en oberoende funktion: antingen av en extern värderare eller av en funktion inom AIF-förvaltaren under förutsättning att en sådan funktion är oberoende av portföljförvaltningen.

Utredningen föreslår också bestämmelser om delegering. Regler om delegering, eller uppdragsavtal/outsourcing, finns för de flesta finansiella företag. Reglerna i AIFM-direktivet, liksom de bestämmelser som föreslås gälla för AIF-förvaltare, går i huvudsak ut på att delegeringen ska kunna motiveras på objektiva grunder, att uppdragstagaren ska väljas med omsorg så att uppdragsgivaren kan förvissa sig om att uppdragstagaren klarar av uppgiften, att delegering av tillståndspliktig verksamhet bara sker till uppdragstagare med erforderliga tillstånd, att eventuella intressekonflikter hanteras och att Finansinspektionens möjlighet att utöva tillsyn inte försämras. Delegering av uppgifter ska också anmälas till Finansinspektionen. För AIF-förvaltare föreslås därutöver bestämmelser om att delegering av portföljförvaltning eller riskhantering inte får göras till den förvaltade AIF-fondens förvaringsinstitut.

Förvaringsinstitut (kapitel 10)

Liksom för investeringsfonder ska det för varje AIF-fond finnas ett förvaringsinstitut som förvarar AIF-fondens tillgångar eller, när det är fråga om tillgångar som inte kan förvaras i depå, kontrollerar att AIF-fonden äger tillgångarna. Utredningen föreslår bestämmelser dels om vem som får vara förvaringsinstitut, dels om vad förvaringsinstitutet ska göra. Genom kommande genomförandeförordningar kommer bestämmelserna om förvaringsinstitutets förvaring av tillgångar, eller kontroll av äganderätten, att kompletteras. Förutom dessa uppgifter har förvaringsinstitutet en kontrollerande funktion och ska se till att bl.a. försäljning och inlösen av andelar sker enligt lag och fondbestämmelser och att värderingen sker korrekt. Även i detta avseende kommer kompletterande regler att finnas i kommande genomförandeförordningar.

I kapitlet föreslås även bestämmelser om förvaringsinstitutets ansvar. I fråga om förvaringsinstitut för specialfonder föreslås inga ändringar av gällande reglering, men beträffande förvaringsinstitut för andra AIF-fonder föreslår utredningen ett kontrollansvar när det gäller förvaringen av finansiella instrument och i övrigt ett ansvar vid oaktamhet.

Informationskrav och rapportering till behörig myndighet (kapitel 11)

Reglerna i AIFM-direktivet om årsredovisning för varje AIF-fond och om information till investerare påminner i stora delar om bestämmelserna som reglerar årsberättelse och informationsbroschyr för investeringsfonder. Utredningen föreslår i detta kapitel bestämmelser om vad en årsberättelse respektive en informationsbroschyr för en AIF-fond ska innehålla. Dessa bestämmelser ska gälla för alla AIF-fonder, även specialfonder och andra AIF-fonder som marknadsförs till icke-professionella investerare. För fonder som marknadsförs till icke-professionella investerare kompletteras dock informationskraven med ett krav på att det för sådana fonder ska finnas ett faktablad (se även kapitel 7).

Utredningen föreslår också bestämmelser om AIF-förvaltares skyldighet att regelbundet informera Finansinspektionen om exempelvis på vilka marknader och med vilka tillgångar AIF-fonderna handlar och vilka illikvida tillgångar som finns i fonderna. Detaljerade krav på vilken information som ska lämnas och hur ofta kommer att finnas i kommande genomförandeförordningar.

Kontroll över onoterade företag och emittenter (kapitel 12)

I detta kapitel föreslår utredningen bestämmelser som innebär att en AIF-förvaltare som får kontroll över ett onoterat företag måste lämna viss information till Finansinspektionen, företaget och investerarna. Kontroll över ett onoterat företag innebär enligt AIFM-direktivet att en AIF-fond, ensam eller tillsammans med andra fonder, har mer än 50 procent av rösterna i företaget. Om detta inträffar ska AIF-förvaltaren dels underrätta Finansinspektionen och företaget, dels avstå från vissa åtgärder som kan medföra att företaget töms på tillgångar. Detsamma gäller om AIF-fonderna förvärvar kontroll över en emittent, dvs. ett företag som hör hemma inom EES och vars aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad.

I kapitlet föreslås även bestämmelser som innebär att om en AIF-fond förvärvar eller överlåter aktier i ett onoterat företag så att innehavet passerar vissa tröskelvärden ska AIF-förvaltaren underrätta Finansinspektionen.

Verksamhet över gränserna (kapitel 13)

Bestämmelserna i AIFM-direktivet om verksamhet över gränserna är i stora drag utformade som motsvarande regler i andra direktiv på värdepappersmarknadsområdet (t.ex. UCITS-direktivet och MiFID). Den som vill bedriva verksamhet över gränserna ska underrätta den behöriga myndigheten i sitt hemland som i sin tur ska vidarebefordra underrättelsen till den behöriga myndigheten i det land där verksamheten ska

bedrivs (värdland). Regeringen i AIFM-direktivet kompliceras dock av att särskilda regler är tillåtna om AIF-fonderna ska marknadsföras till icke-professionella investerare. Reglerna om verksamhet över gränserna avseende fonder och förvaltare med hemvist utanför EES (tredjeland) komplicerar saken ytterligare.

Utredningen föreslår att de s.k. förvaltnings- och marknadsföringspassen genomförs genom bestämmelser om underrättelser om gränsöverskridande marknadsföring och förvaltning i de situationer när både AIF-förvaltaren och AIF-fonden är EES-baserade.

I kapitlet föreslås också bestämmelser för de situationer då AIF-fonden eller AIF-förvaltaren, eller båda, har hemvist utanför EES. I dessa fall förutsätter verksamheten tillstånd från Finansinspektionen. Detta är dock en nationell reglering och innebär inte att AIF-förvaltaren därefter, med stöd av tillståndet i Sverige, kan bedriva verksamhet i övriga länder inom EES på motsvarande sätt som gäller enligt bestämmelserna om förvaltnings- och marknadsföringspassen. Dessa nationella bestämmelser om tillstånd kommer att behöva upphävas någon gång efter 2015, om kommissionen beslutar att reglerna i AIFM-direktivet om ett harmoniserat system med marknadsföringspass för tredjelandssituationer ska bli tillämpliga.

I kapitlet behandlas även de regler i AIFM-direktivet som kan komma att bli tillämpliga i framtiden för tredjelandssituationer. I korthet innebär dessa regler att en AIF-förvaltare hemmahörande utanför EES kan få tillstånd i ett land inom EES (referensland). Därefter har förvaltaren i princip samma möjligheter att bedriva verksamhet inom EES som en EES-baserad AIF-förvaltare. Detsamma gäller en AIF-förvaltare som är etablerad inom EES och som förvaltar AIF-fonder hemmahörande utanför EES. Om och när dessa regler ska börja tillämpas beror dock på beslut av kommissionen som kan förväntas någon gång efter 2015. Vid den tidpunkten ska Esma ha utvärderat hur reglerna om förvaltnings- och marknadsföringspassen har fungerat och kommissionen får därefter besluta huruvida reglerna i AIFM-direktivet avseende harmonisering av tredjelandssituationer ska bli tillämpliga. Utredningen föreslår därför att dessa regler inte införs i den svenska lagen nu. De förslag som lämnas kan i stället utgöra underlag för ett lagstiftningsärende om och när kommissionen har fattat sitt beslut.

Tillsyn och sanktioner m.m. (kapitel 14)

Reglerna i AIFM-direktivet om tillsyn, den behöriga myndighetens befogenheter och sanktioner motsvarar i stor utsträckning tillsyns- och sanktionsreglerna i UCITS-direktivet och MiFID. Utredningen föreslår i dessa delar tillsynsbestämmelser och bestämmelser om ingripanden som motsvarar 10 kap. och 12 kap. LIF.

I kapitlet föreslås också bestämmelser om överklagande av Finansinspektionens beslut.

AIFM-direktivet innehåller i några fall regler om att en behörig myndighet, t.ex. vid oenighet mellan behöriga myndigheter i olika

länder, får hänskjuta frågor till Esma. Utredningen föreslår en bestämmelse med sådan innebörd.

Förslagets inverkan på skattekontrollen (kapitel 15)

I detta kapitel konstateras att utredningens förslag inte påverkar tillämpningen av skattereglerna för fonder, eftersom genomförandet av AIFM-direktivet inte påverkar fondernas juridiska struktur – en AIF-fond som är ett aktiebolag är ett aktiebolag och en AIF-fond som är en specialfond är en kontraktuell fond – även efter genomförandet av AIFM-direktivet. Vissa tekniska justeringar föreslås dock för att tillämpningsområdet för kupongskattelagen och skyldigheten att lämna kontrolluppgifter m.m. ska vara oförändrat.

Ikraftträdande och övergångsbestämmelser (kapitel 16)

Utredningen föreslår att den nya lagen ska träda i kraft den 22 juli 2013. Vissa övergångsbestämmelser föreslås som dels ger de berörda företagen tid att anpassa sig till den nya regleringen, dels innebär en förenkling för företag med tillstånd enligt LIF eller lagen om värdepappersmarknaden som behöver byta till tillstånd enligt den nya lagen.

Förslagets konsekvenser (kapitel 17)

Genomförande av AIFM-direktivet kommer att innebära en rad förändringar i det befintliga regelverket. Ändringarna kommer att innebära ökade kostnader för AIF-förvaltare, förvaringsinstitut och Finansinspektionen. För några av företagen, de som i dag inte står under tillsyn, kommer förändringarna att vara mer genomgripande än för de företag, t.ex. värdepappersinstitut och fondbolag, som redan står under tillsyn.

Utredningens lagförslag i bilaga 3 till betänkandet Förvaltare av alternativa investeringsfonder (SOU 2012:67)

Förslag till lag om ändring i lagen (2013:0000) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2013:0000) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

dels att 1 kap. 6, 8 och 11 §§, 4 kap. 1, 2 och 7 §§, 5 kap. 3 och 4 §§, 6 kap. 3 §, 15 kap. 4 §, 16 kap. 1 § och 17 kap. 2 § samt rubriken till 5 kap. och rubriken närmast före 4 kap. 1 § och 5 kap. 3 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas 15 nya paragrafer i 5 kap. 10–24 §§, samt närmast före 5 kap. 10, 11, 14–21 och 23 §§ nya rubriker av följande lydelse.

Lydelse enligt förslaget till lag Föreslagen lydelse
(2013:0000) om förvaltare av
alternativa investeringsfonder

1 kap.

6 §

Med en AIF-förvaltares hemland avses det land inom EES där förvaltaren har sitt stadgeenliga säte.

För icke EES-baserade AIF-förvaltare ska hänvisningar i denna lag till förvaltarens hemland i stället avse förvaltarens referensland.

I det nya *andra* stycket införs en upplysning som är föranledd av genomförandet av reglerna om förvaltnings- och marknadsföringspassen för icke EES-baserade AIF-förvaltare samt att det i 11 § införs en definition av begreppet referensland.

Genom ändringen genomförs artikel 4.1.q.

8 §

Med en icke EES-baserad AIF-förvaltares värdland avses det land i vilket förvaltaren

Med en icke EES-baserad AIF-förvaltares värdland avses det land, *annat än referenslandet*, i vilket förvaltaren

1. förvaltar en AIF-fond som har sitt hemland där, eller
2. marknadsför andelar eller aktier i en AIF-fond, oberoende av vilket land som utgör fondens hemland.

Ändringen i paragrafen är en konsekvens av att även icke EES-baserade AIF-förvaltare omfattas av det harmoniserade regelverket för AIF-förvaltare. Tillstånd som AIF-förvaltare ska sökas i det land inom EES som utgör den icke EES-baserade AIF-förvaltarens referensland. Definitionen av referensland finns i 11 § 23. Ändringen i förevarande paragraf tydliggör att förvaltaren bedriver verksamhet med stöd av förvaltnings- eller marknadsföringspassen även i ett eller flera länder inom EES än det i vilket förvaltaren har beviljats tillstånd.

Genom ändringen i paragrafen genomförs artikel 4.1.r iv-vi.

11 §

[---]

[---]

5. etablerad:

a) för en AIF-fond: där fonden har tillstånd eller är registrerad, eller, om fonden varken har tillstånd eller är registrerad, där dess stadgeenliga säte finns,

b) för en AIF-förvaltare: där dess stadgeenliga säte finns,

c) för ett förvaringsinstitut: där dess stadgeenliga säte finns,

d) för rättsliga representanter som är juridiska personer: där dess stadgeenliga säte finns,

e) för rättsliga representanter som är fysiska personer: där personen har sin hemvist,

[---]

[---]

23. referensland: det land inom EES som fastställs i enlighet med 5 kap. 11 §,

23. reglerad marknad: det samma som avses i 1 kap. 5 § 20 lagen om värdepappersmarknaden,

24. reglerad marknad: det samma som avses i 1 kap. 5 § 20 lagen om värdepappersmarknaden,

25. rättslig representant: en fysisk person som har sin hemvist i ett land inom EES eller en juridisk person som har sitt stadgeenliga säte i ett land inom EES, och som uttryckligen utsedd av en icke EES-baserad AIF-förvaltare handlar för en sådan förvaltares räkning gentemot myndigheter, kunder, organ och motparter till förvaltaren inom EES när det gäller förvaltarens skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltning av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU)

24. specialfond: en AIF-fond som förvaltas enligt denna lag och uppfyller de särskilda villkoren i 12 kap.,

25. specialföretag för värdepapperisering: ett företag vars enda syfte är att genomföra en eller flera värdepapperiserings-transaktioner i den mening som avses i artikel 1.2 i Europeiska centralbankens förordning (EG) nr 24/2009 av den 19 december 2008 om statistik över tillgångar och skulder hos finansiella företag som deltar i värdepapperiserings-transaktioner och annan lämplig verksamhet för att uppnå detta mål, och

26. startkapital: det kapital som avses i artikel 57 första stycket a och b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG.

nr 1095/2010¹,

26. specialfond: en AIF-fond som förvaltas enligt denna lag och uppfyller de särskilda villkoren i 12 kap.,

27. specialföretag för värdepapperisering: ett företag vars enda syfte är att genomföra en eller flera värdepapperiserings-transaktioner i den mening som avses i artikel 1.2 i Europeiska centralbankens förordning (EG) nr 24/2009 av den 19 december 2008 om statistik över tillgångar och skulder hos finansiella företag som deltar i värdepapperiserings-transaktioner och annan lämplig verksamhet för att uppnå detta mål, och

28. startkapital: det kapital som avses i artikel 57 första stycket a och b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG.

Ändringen i paragrafen består i att det införs två nya definitioner, nämligen referensland och rättslig representant i *punkterna 23 och 25*, vilket i sin tur föranleder ny numrering för definitionerna som ursprungligen fanns i *punkterna 23-26*, samt att det görs ett tillägg i *punkten 7*, där innebörden av termen *etablerad* kompletteras.

Fastställande av en icke EES-baserad AIF-förvaltares referensland ska alltså göras i enlighet med kriterierna i 5 kap. 11 §, och förfarandet redovisas i avsnitt 13.4.2. Att det ska finnas en utsedd rättslig representant för den icke EES-baserade förvaltaren i dess referensland utgör ett av villkoren för tillstånd (5 kap. 15 §). Den rättslige representanten kan vara såväl en juridisk som fysisk person som ska vara etablerad i referenslandet. All officiell korrespondens mellan behöriga myndigheter och förvaltaren och mellan EES-baserade investerare som har investerat i fonden och förvaltaren, ska ske genom den rättsliga representanten som alltså utgör förvaltarens kontaktperson. Den rättslige representanten ska tillsammans med förvaltaren fullgöra funktionen regelefterlevnad i samband med förvaltarens förvaltning och marknadsföring.

Ändringarna i paragrafen genomför artikel 4.1.u och 4.1.z.

¹ EUT L 174, 1.7.2011, s. 1 (Celex 2011L0061).

Marknadsföring av EES-baserade AIF-fonder till professionella investerare i Sverige Marknadsföring av AIF-fonder till professionella investerare i Sverige

1 §

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 1 § ska underrätta Finansinspektionen innan förvaltaren påbörjar marknadsföring till professionella investerare i Sverige av andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd

1. AIF-fond som hör hemma i Sverige och inte är en specialfond, eller 2. AIF-fond som hör hemma i ett annat land inom EES.	1. AIF-fond som hör hemma i Sverige och inte är en specialfond, 2. AIF-fond som hör hemma i ett annat land inom EES, eller 3. AIF-fond som hör hemma i ett land utanför EES eller EES-baserad AIF-fond som inte uppfyller villkoret i 2 § första stycket.

AIF-förvaltaren ska se till att andelar eller aktier i AIF-fonden inte marknadsförs till icke-professionella investerare i Sverige samt fastställa och vidta åtgärder som förhindrar sådan marknadsföring.

En svensk AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 1 § får, efter tillstånd av Finansinspektionen, förvalta AIF-fonder som är etablerade i ett land utanför EES (ett tredjeland) och EES-baserade matar-AIF-fonder vars mottagar-AIF-fond, eller dess förvaltare, inte hör hemma inom EES (se 6 kap. 6 §). Sådana fonder har sedan tidigare fått marknadsföras i Sverige till både professionella och icke-professionella investerare efter tillstånd från Finansinspektionen. Genom ändringen av paragrafen införs marknadsföringspass avseende icke EES-baserade AIF-fonder och AIF-fonder som inte uppfyller kraven i 2 § första stycket. För att sådana fonder ska få marknadsföras till professionella investerare i Sverige ska, i likhet med vad som gäller för EES-baserade AIF-fonder, underrättelseförfarandet enligt 5 och 6 §§ ha fullföljts. Därutöver ska villkoret i 2 § andra stycket vara uppfyllt.

Till dess att kommissionen har antagit en delegerad akt i enlighet med artikel 68.6 i AIFM-direktivet och de nationella bestämmelser som genomfört artikel 36 ska upphöra att gälla, får en svensk AIF-förvaltare som avser att marknadsföra sådana fonder till professionella investerare här i landet även fortsättningsvis ansöka om tillstånd enligt 3 §, i stället för att driva verksamheten med stöd av marknadsföringspasset.

Ändringarna i paragrafen genomför artikel 35.1.

2 §

Om marknadsföringen enligt 1 § avser en matar-AIF-fond ska också mottagar-AIF-fonden höra hemma inom EES och förvaltas av en EES-baserad AIF-förvaltare.	Om marknadsföringen enligt 1 § 1 och 2 avser en matar-AIF-fond ska också mottagar-AIF-fonden höra hemma inom EES och förvaltas av en EES-baserad AIF-förvaltare.

För marknadsföring av sådana AIF-fonder som avses i 1 § 3 krävs att

1. det finns skäl att anta att AIF-förvaltaren kommer att uppfylla samtliga krav enligt denna lag och andra författningar som reglerar verksamheten,

2. det, mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land, där den icke EES-baserade AIF-fonden eller mottagar-AIF-fonden hör hemma, finns lämpliga samarbetsarrangemang avseende övervakningen av systemriskar,

3. det land där den icke EES-baserade AIF-fonden eller mottagar-AIF-fonden hör hemma har vidtagit nödvändiga åtgärder för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism, och

4. det, mellan Sverige och det land där den icke EES-baserade AIF-fonden eller mottagar-AIF-fonden hör hemma, finns en skriftlig överenskommelse som uppfyller bestämmelserna i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet.

Ändringarna i paragrafen är föranledda av att även icke EES-baserade AIF-fonder och vissa matar-AIF-fonder nu får marknadsföras till professionella investerare i Sverige med stöd av marknadsföringspass. För sådan marknadsföring uppställs dock vissa krav som framgår av det nya *andra stycket*. Dessa krav motsvarar, såvitt avser *punkterna 1–3* vad som gäller för tillstånd enligt 3 §. Av *punkten 4*, följer att det vid marknadsföring med marknadsföringspass därutöver krävs att det mellan berörda länder ska finnas överenskommelser om informationsutbyte i skatteärenden. Till skillnad från vad som gäller vid marknadsföring efter tillstånd enligt 3 §, måste förvaltaren uppfylla samtliga krav enligt denna lag och andra författningar som reglerar verksamheten, inklusive bestämmelserna om förvaringsinstitut i 9 kap. Något undantag motsvarande det i 3 § tredje stycket finns inte i förevarande paragraf.

Ändringarna i paragrafen genomför artikel 35.2.

7 §

En AIF-förvaltare som avser att göra väsentliga ändringar av något som har angetts i en underrättelse eller i en ansökan om tillstånd för

marknadsföring efter det att verksamheten har inletts, ska skriftligen anmäla detta till Finansinspektionen senast en månad innan ändringen genomförs. Om det är fråga om en redan genomförd, oplanerad ändring ska dock en anmälan göras omedelbart efter en sådan ändring.

Om en planerad ändring innebär att AIF-förvaltaren eller dess förvaltning av en AIF-fond inte längre uppfyller kraven enligt denna lag och andra författningar som reglerar verksamheten, ska Finansinspektionen utan onödigt dröjsmål meddela förvaltaren om att ändringen inte får genomföras.

Om en ändring rör en AIF-fond som avses i 1 § 3 och Finansinspektionen finner att ändringen bör godtas, ska inspektionen utan dröjsmål informera Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om ändringen, om

- 1. vissa AIF-fonder inte längre marknadsförs, eller*
- 2. ytterligare AIF-fonder ska marknadsföras.*

Finansinspektionen ska även informera de behöriga myndigheterna i förvaltarens värdländer om ändringen.

I 15 kap. finns bestämmelser om åtgärder som ska vidtas mot en AIF-förvaltare som genomfört väsentliga förändringar i strid mot denna bestämmelse.

Enligt paragrafen har en AIF-förvaltaren en skyldighet att anmäla väsentliga ändringar. Det ska vara fråga om ändringar av sådant som ska framgå av en underrättelse enligt 5 § eller i en tillståndsansökan enligt detta kapitel.

Av det nya *tredje stycket* framgår att Finansinspektionen är skyldig att informera Esma och berörda myndigheter i AIF-förvaltarens värdländer såvitt avser godtagbara ändringar som innebär att vissa AIF-fonder inte längre ska marknadsföras eller att ytterligare fonder kommer att börja marknadsföras med stöd av marknadsföringspass. Av hänvisningen till 1 § 3 följer att det är fråga om icke EES-baserade AIF-fonder och matar-AIF-fonder som inte uppfyller kraven i 2 §.

Hänvisningen till bestämmelser om ingripanden i 15 kap. som tidigare fanns i tredje stycket finns nu i stället i paragrafens nya *fjärde stycke*.

Ändringarna i paragrafen genomför artikel 35.10 fjärde stycket.

5 kap.
Utländska AIF-förvaltares verksamhet i Sverige

5 kap.
Utländska AIF-förvaltares verksamhet i Sverige samt viss verksamhet över gränserna

Marknadsföring av EES-baserade AIF-fonder till

Marknadsföring av AIF-fonder till professionella investerare i

3 §

En utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har ett tillstånd som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU får, utan tillstånd enligt denna lag, till professionella investerare i Sverige marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd EES-baserad AIF-fond.

En utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har ett tillstånd som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU får, utan tillstånd enligt denna lag, till professionella investerare i Sverige marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd

1. EES-baserad AIF-fond,
2. icke EES-baserad AIF-fond, eller
3. matar-AIF-fond som inte uppfyller villkoren i 4 § första stycket.

Marknadsföring av andelar eller aktier i andra AIF-fonder än specialfonder får inledas den dag då den behöriga myndigheten i förvaltarens hemland har meddelat förvaltaren att en underrättelse om verksamheten och ett intyg om att förvaltaren har ett tillstånd som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU har lämnats till Finansinspektionen.

Paragrafen ändras för att genomföra AIFM-direktivets regler om marknadsföringspass för icke EES-baserade AIF-fonder och matar-AIF-fonder vars mottagarfond, eller dess förvaltare, inte hör hemma inom EES. Sådana fonder har även tidigare fått marknadsföras i Sverige men det har förutsatt tillstånd av Finansinspektionen, oavsett om marknadsföringen har riktats till professionella eller icke-professionella investerare. Genom tillägget i *första stycket* kan en utländsk, EES-baserad AIF-förvaltare nu välja att i stället marknadsföra sådana fonder med stöd av marknadsföringspass. Detta förutsätter dock, i likhet med vad som gäller vid marknadsföring av EES-baserade AIF-fonder, att underrättelseförfarandet enligt AIFM-direktivet har fullföljts, vilket följer av andra stycket. Därutöver ska villkoren i 4 § andra stycket vara uppfyllda.

Till dess att kommissionen har antagit en delegerad akt i enlighet med artikel 68.6 i AIFM-direktivet och de nationella bestämmelser som genomfört artikel 36 upphör att gälla, får en utländsk, EES-baserad AIF-förvaltare som avser att marknadsföra icke EES-baserade AIF-fonder och vissa matar-AIF-fonder till professionella investerare här i landet även fortsättningsvis ansöka om tillstånd enligt 5 §, i stället för att driva verksamheten med stöd av marknadsföringspasset.

Motsvarande bestämmelse finns för svenska AIF-förvaltare i 4 kap. 1 § (i dess nya lydelse).

Ändringarna av paragrafen genomför artiklarna 35.1.

Om marknadsföringen enligt 3 § avser en matar-AIF-fond ska också mottagar-AIF-fonden höra hemma inom EES och förvaltas av en EES-baserad AIF-förvaltare.

För marknadsföring av sådana AIF-fonder som avses i 3 § 2 eller 3 krävs att

1. det finns skäl att anta att AIF-förvaltaren kommer att uppfylla samtliga krav enligt denna lag och andra författningar som reglerar verksamheten,

2. det, mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land, där den icke EES-baserade AIF-fonden eller mottagar-AIF-fonden hör hemma, finns lämpliga samarbetsarrangemang avseende övervakningen av systemrisker,

3. det land där den icke EES-baserade AIF-fonden eller mottagar-AIF-fonden hör hemma har vidtagit nödvändiga åtgärder för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism, och

4. det, mellan Sverige och det land där den icke EES-baserade AIF-fonden eller mottagar-AIF-fonden hör hemma, finns en skriftlig överenskommelse som uppfyller bestämmelserna i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet.

Ändringarna i paragrafen är föranledda av att även icke EES-baserade AIF-fonder och vissa matar-AIF-fonder nu får marknadsföras till professionella investerare i Sverige av utländska, EES-baserade AIF-förvaltare med stöd förvaltarens verksamhetstillstånd i hemlandet. I likhet med marknadsföring av EES-baserade AIF-fonder med stöd av pass, ska underrättelseförfarandet som avses i AIFM-direktivet vara fullföljt. Därutöver krävs att villkoren enligt det nya *andra stycket* är uppfyllda, vilket förvaltarens hemlandsmyndighet ska bedöma (jfr 4 kap. 2 § andra stycket). Om Finansinspektionen har en avvikande åsikt i förhållande till den bedömning som förvaltarens hemlandsmyndighet har gjort såvitt avser punkterna 2 och 3, får inspektionen hänskjuta ärendet till Esma, se 14 kap. 14 §.

Ändringarna av paragrafen genomför artikel 35.2.

10 §

För att förvalta eller marknadsföra en AIF-fond inom EES krävs att en icke EES-baserad AIF-förvaltare har tillstånd som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU.

Tillstånd ska sökas hos Finansinspektionen, om Sverige är förvaltarens referensland.

En icke EES-baserad AIF-förvaltare har tidigare endast fått marknadsföra förvaltade, EES-baserade och icke EES-baserade AIF-fonder i Sverige efter tillstånd av Finansinspektionen. Dessa förvaltare har alltså inte kunnat få tillstånd att förvalta specialfonder eller övriga AIF-fonder som hör hemma i Sverige. Något hinder mot detta finns i och för sig inte i AIFM-direktivet, och enligt nationell lagstiftning i andra länder inom EES kan sådan förvaltning ha tillåtits på dessa länders territorium även sedan tidigare. Att nu också icke EES-baserade AIF-förvaltare ska vara verksamma inom EES på samma villkor som EES-baserade AIF-förvaltare, medför såväl skyldigheter som rättigheter för först nämnda förvaltare.

Genom den nya paragrafens *första stycke* följer, utöver själva tillståndsplikten, att en icke EES-baserad förvaltare får förvalta EES-baserade AIF-fonder, och därmed också AIF-fonder som hör hemma i Sverige. Liksom för EES-baserade AIF-förvaltare gäller det förenklade systemet med registrering även för en icke EES-baserad AIF-förvaltare, om förutsättningar finns för att tillämpa bestämmelserna i 2 kap.

Tillstånd ska enligt *andra stycket* sökas i förvaltarens referensland. Referenslandet ska fastställas enligt kriterierna i 11 § första och andra styckena, och om Sverige utgör den icke EES-baserade AIF-förvaltarens referensland är det alltså hos Finansinspektionen som förvaltaren ska söka sitt verksamhetstillstånd.

Med stöd av sitt tillstånd får en icke EES-baserad AIF-förvaltare, efter ett underrättelseförfarande, även marknadsföra andelar eller aktier i förvaltade AIF-fonder till professionella investerare i Sverige och i andra länder inom EES samt förvalta EES-baserade AIF-fonder som hör hemma i andra länder än förvaltarens referensland. Detta följer av 18, 19, 21 och 22 §§. En sådan förvaltare får också ges tillstånd att förvalta en specialfond (16 §) och marknadsföra egenförvaltade AIF-fonder till icke-professionella investerare i Sverige (20 §).

Paragrafen genomför artiklarna 37.1 och 37.5 första stycket.

Referensland

11 §

Sverige är referensland för en icke EES-baserad AIF-förvaltare,

om förvaltaren ska

1. förvalta, utan att marknadsföra, EES-baserade AIF-fonder vilka samtliga hör hemma här i landet,

2. marknadsföra bara en EES-baserad AIF-fond, som varken har tillstånd eller är registrerad men avsedd att marknadsföras här i landet,

3. marknadsföra bara en icke EES-baserad AIF-fond och enbart här i landet,

4. marknadsföra flera EES-baserade AIF-fonder inom EES, om de flesta av dessa fonder är avsedda att aktivt marknadsföras här i landet, förutsatt att inte samtliga har getts tillstånd eller är registrerade i något annat land, eller

5. marknadsföra flera icke EES-baserade eller flera EES- och icke EES-baserade AIF-fonder inom EES, om de flesta av dessa fonder är avsedda att aktivt marknadsföras här i landet.

Sverige får vara referensland för en icke EES-baserad AIF-förvaltare också i följande fall:

1. Vid förvaltning, utan marknadsföring, av flera EES-baserade AIF-fonder i flera länder inom EES, om

a) de flesta av förvaltarens fonder är hör hemma här i landet, eller

b) den största andelen av fondtillgångarna förvaltas här i landet.

2. Vid marknadsföring av bara en EES-baserad AIF-fond i enbart ett land inom EES, om

a) Sverige är fondens hemland eller,

b) fonden är avsedd att marknadsföras här i landet, oberoende av i vilket land som fonden har getts tillstånd eller registrerats.

3. Vid marknadsföring av bara en EES-baserad AIF-fond i flera olika länder inom EES, om Sverige

a) är fondens hemland, eller
 b) ett av de länder där fonden är avsedd att aktivt marknadsföras, oberoende av om eller i vilket land som fonden har getts tillstånd eller registrerats.

4. Vid marknadsföring av bara en icke EES-baserad AIF-fond i flera olika länder inom EES, om Sverige är ett av de länder inom EES där fonden är avsedd att marknadsföras.

5. Vid marknadsföring av flera EES-baserade AIF-fonder inom EES, om Sverige är

a) fondens hemland, eller
 b) det land i vilket de flesta av dessa fonder är avsedda att aktivt marknadsföras.

I fall som avses i andra stycket ska förvaltaren hos Finansinspektionen och övriga, behöriga myndigheter i samtliga länder som är möjliga som referensland, begära ett beslut om att ett referensland ska fastställas.

Om ett gemensamt beslut enligt tredje stycket inte har fattats inom en månad från förvaltarens begäran eller om förvaltaren inte har informerats om beslutet inom sju dagar från att det fattades, får förvaltaren själv välja sitt referensland på grundval av kriterierna i andra stycket. Det samma gäller om första stycket är tillämpligt. Förvaltarens val av referensland ska i sådana fall utvärderas av den behöriga myndigheten i det valda referenslandet i samband med prövningen av förvaltarens ansökan om tillstånd, varvid Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten ska underrättas och lämna besked om myndighetens utvärdering.

Om Finansinspektionen avser att, i strid mot ett besked från Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten som avses i fjärde stycket, ge förvaltaren

tillstånd enligt 10 §, ska inspektionen först informera den myndigheten samt de behöriga myndigheterna i det land där en förvaltaren förvaltat AIF-fond ska marknadsföras och, i tillämpliga fall, de behöriga myndigheterna i fondens hemland.

I paragrafen, som är ny, anges de kriterier utifrån vilka ett referensland ska fastställas. Av *första stycket* framgår i vilka fall endast Sverige kan utgöra den icke EES-baserade AIF-förvaltarens referensland.

I enlighet med de kriterier som anges i *andra stycket* är flera referensländer möjliga. I sådana fall ska, enligt *tredje stycket*, en AIF-förvaltare, som avser att enbart förvalta EES-baserade AIF-fonder, enbart marknadsföra eller både förvalta och marknadsföra förvaltade AIF-fonder inom EES, lämna in en begäran till de behöriga myndigheterna i samtliga länder inom EES som kan vara möjliga som referensland. Myndigheterna ska därefter gemensamt avgöra vilket land som ska utgöra förvaltarens referensland. Förfarandet att fastställa referensland och hur eventuell oenighet mellan berörda myndigheter ska hanteras behandlas i avsnitt 13.4.2, se även avsnitt 14.4.

Av *fjärde stycket* framgår att en förvaltare under vissa omständigheter själv får välja referensland, och att Finansinspektionen, om förvaltaren valt Sverige som referensland, ska pröva valet utifrån kriterierna i första och andra styckena. Om Finansinspektionen anser att kriterierna är uppfyllda ska inspektionen inhämta Esmas besked över sin utvärdering. I sitt meddelande till Esma ska inspektionen inkludera förvaltarens motivering avseende valet av referensland samt informationen som förvaltaren har lämnat om sin marknadsföringsstrategi. Under den tid, om högst en månad, (se artikel 37.5 tredje stycket) som Esma genomför sin granskning ska inte tidsfristen enligt 3 kap. 8 löpa.

I *femte stycket* finns en informationsskyldighet för Finansinspektionen om inspektionen, i strid mot Esmas besked i fråga om granskningen av förvaltarens val av referensland, avser att bevilja tillstånd enligt 10 §.

Paragrafen genomför artikel 37.4. första–tredje styckena samt artikel 37.5 andra, femte och sjätte styckena.

12 §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare som, inom två år från det att tillstånd enligt 10 § gavs, avser att ändra sin marknadsföringsstrategi på ett sådant sätt att ett nytt referensland kan komma att utses, ska anmäla detta till Finansinspektionen innan ändringen genomförs.

I anmälan ska förvaltaren

1. ange och motivera valet av

nytt referensland utifrån kriterierna i 11 § första och andra styckena och redovisa den nya marknadsföringsstrategin, samt

2. lämna uppgifter om namn på och plats i det nya referenslandet där den rättsliga representanten är etablerad.

Finansinspektionen ska utvärdera förvaltarens motivering och underrätta Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om sin bedömning. Om Finansinspektionen, efter ett positivt besked från den myndigheten, godtar förvaltarens val av nytt referensland, ska inspektionen informera förvaltaren och dess ursprungliga rättsliga representant samt Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om sitt beslut. Finansinspektionen ska även underrätta de behöriga myndigheterna i det nya referenslandet om ändringen samt utan onödigt dröjsmål överlämna en kopia av tillstånds- och tillsynsdokumentationen för AIF-förvaltaren till det nya referenslandet.

Om Finansinspektionens beslut står i strid mot beskedet från Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten, ska inspektionen lämna en underrättelse om beslutet och dess skäl till den myndigheten samt de behöriga myndigheterna i det land där en förvaltnad AIF-fond ska marknadsföras och, i tillämpliga fall, de behöriga myndigheterna i det land där fonden hör hemma.

Om förvaltaren ändrar sin marknadsföringsstrategi efter den tidpunkt som anges i första stycket, får förvaltaren hos Finansinspektionen lämna en begäran om ändring av referensland med anledning av den nya strategin. I sådant fall gäller det som anges i andra-fjärde styckena i tillämpliga delar.

Förfarandet och beslutet att fastställa referensland ska inte påverkas av en AIF-förvaltares vidareutveckling av verksamheten inom EES. Förvaltaren är dock skyldig att informera Finansinspektionen om en ändring av marknadsföringsstrategi som avses i *första stycket*. Det ska alltså vara fråga om en ändring som skulle ha påverkat valet av referensland, om den förändrade marknadsföringsstrategin i stället hade varit den ursprungliga. Av *andra* och *tredje styckena* framgår hur förfarandet går till om såväl förvaltare som Finansinspektionen och Esma är av samma uppfattning avseende förändringen. Om ytterligare uppgifter om innehållet i en anmälan, utöver vad som anges i *andra stycket* och eventuella genomförandebestämmelser, behövs, får Finansinspektionen med stöd av bemyndigandet i 16 kap. 1 § meddela föreskrifter. Enligt *tredje stycket* är Finansinspektionen skyldig att underrätta Esma och berörda behöriga myndigheter i det fall Finansinspektionens beslut i frågan står i strid mot inhämtat besked från Esma.

När tvåårsperioden räknat från tidpunkten för beslutet om det ursprungliga verksamhetstillståndet har passerat, har förvaltaren möjlighet att hos Finansinspektionen begära att referenslandet ska ändras med anledning av en förändrad marknadsföringsstrategi.

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 37.11 första, andra, och fjärde–sjätte styckena samt artikel 37.12 andra stycket.

13 §

Efter begäran från Finansinspektionen är en icke EES-baserad AIF-förvaltare skyldig att lämna en anmälan om ändring av referensland enligt 12 § andra stycket, om det inom två år efter att tillstånd beviljades framgår av den faktiska utvecklingen av förvaltarens verksamhet inom EES, att förvaltaren

1. inte följt den ursprungligt angivna

marknadsföringsstrategin,

2.lämnat felaktiga uppgifter om den, eller

3. genomfört ändringar av den utan att först ha underrättat inspektionen.

I 15 kap. finns bestämmelser om åtgärder som ska vidtas mot en förvaltare som inte följer en begäran enligt första stycket.

Paragrafen är ny och innebär att Finansinspektionen har rätt att begära att en icke EES-baserad AIF-förvaltare med Sverige som referensland, ska lämna en underrättelse enligt 12 § andra stycket och att ett annat land därigenom kan fastställas som referensland. I *första stycket* anges under

vilka förutsättningar inspektionen kan framställa en sådan begäran. Det Bilaga 4
förfarande som anges i 12 § ska i dessa fall gälla i tillämpliga delar.

Av hänvisningen i *andra stycket* följer att förvaltarens tillstånd återkallas om Finansinspektionens begäran inte följs.

Paragrafen genomför artikel 37.12 första stycket.

Ansökan om tillstånd och tillståndsförfarande

14 §

*En ansökan om tillstånd enligt
10 § ska innehålla*

*1. en motivering till valet av
referensland med information om
marknadsföringsstrategin,*

2. en förteckning över bestämmelser i denna lag som är oförenliga med tvingande lagstiftning som AIF-förvaltaren är skyldig att följa i sitt hemland,

3. skriftliga intyg, styrkta av ett rättsligt utlåtande, som beskriver reglerna i den tvingande lagstiftningen i förvaltarens hemland och att dessa regler är likvärdiga med de bestämmelser som avses i 2, regleringssyftet och eftersträvat investerarskydd, samt stöd för att förvaltaren följer dessa regler,

4. namn på och plats där förvaltarens rättsliga representant är etablerad,

5. uppgifter om vilka personer som ingår i ledningen för förvaltaren,

6. en ägarförteckning, där kvalificerade innehav och storleken av dessa framgår,

7. en verksamhetsplan med uppgifter om förvaltarens organisationsstruktur,

*8. information om förvaltarens
a) ersättningssystem enligt
8 kap. 23 §, och*

*b) rutiner för att delegera eller vidaredelegera funktioner enligt
8 kap. 15–18 §§,*

9. information om vilken eller vilka investeringsstrategier som ska användas,

10. uppgift om var mottagar-AIF-fonden hör hemma, om det är fråga om en matar-AIF-fond,

11. fondbestämmelser, bolagsordningar eller motsvarande handlingar för varje AIF-fond,

12. rutiner för hur förvaringsinstitut ska utses, och

13. en informationsbroschyr enligt 10 kap. 1 §.

Om verksamheten avser förvaltning av en specialfond ska ansökan också innehålla ett faktablad enligt 10 kap. 2 §.

Uppgifter och handlingar enligt första stycket 9–13, får begränsas till de EES-baserade AIF-fonder som förvaltaren avser att förvalta eller de AIF-fonder som förvaltaren förvaltar och avser att marknadsföra i länder inom EES med stöd av 21 och 22 §§.

Paragrafen är ny och anger i första stycket vad en tillståndsansökan ska innehålla. Med motiveringen som avses i *punkten 1* ska förvaltaren kunna styrka sina avsikter att t.ex. bedriva aktiv marknadsföring i Sverige genom att redogöra för sin marknadsföringsstrategi. Den information och dokumentation som anges i *punkterna 2 och 3* krävs för inspektionens ställningstagande i frågan om det finns förutsättningar att tillämpa undantagsbestämmelsen i 15 § andra stycket. Sådana skriftliga intyg och rättsliga utlåtanden som ska lämnas till Finansinspektionen ska baseras på tekniska standarder för tillsyn som Esma fått i uppdrag att utveckla. *Punkterna 4–13* motsvarar innehållskraven enligt 3 kap. 5 §, se kommentaren till den paragrafen för beskrivning av innebörd och syfte.

Om förvaltaren, i samband med tillståndsprövningen ansöker om tillstånd att förvalta en specialfond ska, enligt andra stycket, även ett faktablad enligt 10 kap. 2 § bifogas ansökan.

Av *tredje stycket* följer att kraven på information avseende *punkterna 9–13* gäller för sådana AIF-fonder som är relevanta för EES-baserade investerare. Beträffande innebörden av marknadsföring se definitionen i 1 kap. 11 § 15 och avsnitt 6.1.

Paragrafen genomför artikel 37.8.a och b.

Villkor för tillstånd

15 §

Finansinspektionen ska ge en icke EES-baserad AIF-förvaltare tillstånd att förvalta en AIF-fond, om

1. Sverige har fastställts som förvaltarens referensland och det finns en utsedd, rättslig representant för förvaltaren här i landet,

2. det, mellan Finansinspektionen och de behöriga myndigheterna för berörda EES-baserade AIF-fonders hemland samt tillsynsmyndigheten i det land där förvaltaren är etablerad, finns lämpliga samarbetsarrangemang avseende övervakningen av systemriskerna,

3. det land där förvaltaren är etablerad har vidtagit nödvändiga åtgärder för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism, och

4. det, mellan Sverige och det land där förvaltaren är etablerad, finns en skriftlig överenskommelse som uppfyller bestämmelserna i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet,

5. Finansinspektionens och övriga behöriga myndigheters effektiva utövande av sina tillsynsuppgifter inte hindras av de lagar och författningar som förvaltaren omfattas av i sitt hemland eller av att undersöknings- eller tillsynsbehörigheten hos tillsynsmyndigheten i förvaltarens hemland är begränsad,

6. förvaltaren har tillräckligt startkapital och tillräcklig kapitalbas enligt 7 kap.,

7. förvaltarens aktieägare eller medlemmar, som har eller kan förväntas få kvalificerade innehav, bedöms lämpliga att utöva ett väsentligt inflytande över förvaltarens ledning,

8. de personer som ingår i ledningen för förvaltarens verksamhet har tillräcklig insikt och erfarenhet för att delta i ledningen av en förvaltare samt även i övrigt är lämpliga för en sådan uppgift, och

9. det finns skäl att anta att den planerade verksamheten kommer att drivas enligt bestämmelserna i denna lag och andra författningar som reglerar förvaltarens verksamhet.

Vid tillämpning av första stycket 9, är förvaltaren inte skyldig att följa bestämmelser i denna lag, om det kan visas

1. att det är omöjligt att kombinera bestämmelserna i denna lag och den tvingande lagstiftning som gäller för förvaltaren eller den icke EES-baserade fonden, som ska marknadsföras, och

2. att den lagstiftning som gäller för och följs av förvaltaren eller fonden i deras hemland, innehåller en likvärdig regel med samma regleringssyfte och samma skyddsnivå för fondens investerare.

Finansinspektionen ska utan onödigt dröjsmål underrätta Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om inspektionen bedömer att villkoren i andra stycket är uppfyllda. Om inspektionen avser att, i strid mot ett besked från Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten och med tillämpning av undantaget i andra stycket, bevilja förvaltaren tillstånd, ska inspektionen först underrätta den myndigheten om detta liksom de behöriga myndigheterna i de länder i vilka förvaltaren ska marknadsföra sina förvaltade AIF-fonder.

Paragrafen, som är ny, innehåller i *första stycket* villkoren för att ge en ansökan om tillstånd förvaltare tillstånd som AIF-förvaltare.

Av *punkten 1* följer att när Finansinspektionen har tagit emot en ansökan om tillstånd ska frågan om referensland först klargöras. Som framgår av 11 § tredje stycket kan referenslandet fastställas genom att de behöriga myndigheterna i samtliga länder inom EES som är möjliga som förvaltarens referensland fattar ett gemensamt beslut. Om ett sådant beslut inte har fattats på grund av vad som anges i 11 § fjärde stycket, ska förvaltaren i sin ansökan om tillstånd motivera sitt val av Sverige som referensland samt styrka sin ståndpunkt med information om sin

marknadsföringsstrategi (se 14 § första stycket 1). I sådana fall ska Finansinspektionen undersöka huruvida förvaltarens val uppfyller kriterierna i 11 § första och andra styckena. Om inspektionen anser att så inte är fallet ska ansökan avslås med angivande av skälen för beslutet. Om Finansinspektionen i stället instämmer i förvaltarens bedömning ska inspektionen enligt 11§ fjärde stycket underrätta Esma om sin utvärdering, avvakta myndighetens besked och därefter ta slutlig ställning i frågan. Av punkten 1 framgår vidare att förvaltaren ska ha utsett en rättslig representant här i landet, se 1 kap. 11 § 25 för definition och innebörd av termen.

Villkoren i *punkterna 2–4* motsvarar i princip dem som uppställs i exempelvis 4 § andra stycket 2–4. Syftet med villkoret i punkten 2 är att säkerställa ett effektivt informationsutbyte som gör det möjligt för Finansinspektionen att utföra sina uppgifter i enlighet med denna lag. Samarbetsarrangemangen ska därför vara i linje med internationella standarder, men bör inte användas som ett hinder mot marknadsföring av dessa fonder (se skäl 63 i AIFM-direktivet.) Kravet i *punkten 3* innebär i praktiken att det land där förvaltaren är etablerad inte får vara upptaget i förteckningen över icke samarbetsvilliga länder och territorier, vilken sammanställs av Financial Action Task Force (FATF), som är ett mellanstatligt organ som arbetar för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism. Förteckningen finns publicerad bl.a. på organisationens webbplats: www.fatf-gafi.org. Syftet med villkoret enligt *punkten 4* är, liksom det i punkten 2, att säkerställa ett effektivt informationsutbyte mellan behöriga myndigheter och tillsynsmyndigheten i förvaltarens hemland.

Villkoren i *punkterna 6–9* är i huvudsak desamma som dem som uppställs för tillstånd för svenska och övriga EES-baserade AIF-förvaltare (se 3 kap. 3 § och kommentaren till den paragrafen). Kravet på att förvaltaren ska ha både sitt huvudkontor och sitt stadgeenliga säte i samma land inom EES gäller dock inte för en icke EES-baserad AIF-förvaltare (se artikel 8.1.e och artikel 37.8.d i AIFM-direktivet). Den grundläggande principen i AIFM-direktivet är att icke EES-baserade AIF-förvaltare som ges tillstånd som avses i direktivet ska få åtnjuta rättigheten att t.ex. marknadsföra aktier eller andelar i AIF-fonder inom EES med ett marknadsföringspass, förutsatt att förvaltaren uppfyller AIFM-direktivets krav till fullo. Detta bör enligt skäl 64 i direktivet säkerställa att likvärdiga förutsättningar gäller för alla AIF-förvaltare som är verksamma inom EES, oavsett var de är etablerade. Vidare anges att de behöriga myndigheterna i EES-länderna ska utöva tillsyn över efterlevnaden av direktivets krav också avseende icke EES-baserade AIF-förvaltare som har beviljats tillstånd som avses i direktivet. Ansvarig för tillsynen är de behöriga myndigheterna i förvaltarens referensland. Om en eller flera behöriga myndigheter i övriga berörda EES-länder har en avvikande åsikt om de bedömningar som Finansinspektionen har gjort av tillämpningen av punkterna 1–3 och 5, får den eller de myndigheterna hänskjuta ärendet till Esma. Vidare får Finansinspektionen, om en behörig myndighet för en EES-baserad AIF-fond inte medverkar i de samarbetsarrangemang som avses i punkten 2, hänskjuta ärendet till Esma (jfr 14 kap. 14 §).

Enligt *andra stycket* får förvaltaren under vissa förutsättningar medges undantag från skyldigheten att följa samtliga krav som uppställs på en AIF-förvaltare. Detta följer av artiklarna 37.2 och 37.8.c i AIFM-direktivet. I skäl 65 i direktivet fastslås att detta undantag gäller under högst exceptionella omständigheter. Att det föreligger sådana förutsättningar som anges punkterna 1 och 2 ska styrkas av den som åberopar tillämpning av undantaget.

Av *tredje stycket* följer att frågan om tillämpning av undantaget ska prövas innan Finansinspektionen tar slutlig ställning till tillståndsansökan. I Finansinspektionens underrättelse till Esma ska inspektionens bedömning styrkas med den information som förvaltaren har lämnat i detta avseende, se 14 § första stycket 2 och 3. Under detta underrättelseförfarande ska tidsfristen enligt 3 kap. 8 § inte löpa.

Paragrafen genomför artikel 37.2, 37.3 och 37.7 första stycket samt 37.9 första och tredje–femte styckena.

Särskilda villkor för tillstånd att förvalta en specialfond

16 §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 § får förvalta en specialfond efter tillstånd av Finansinspektionen.

En icke EES-baserad AIF-förvaltare, som har ett annat referensland än Sverige och tillstånd som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU, får också förvalta en specialfond, om

1. Finansinspektionen från den behöriga myndigheten i förvaltarens referensland har mottagit en underrättelse om den planerade verksamheten samt ett intyg om att förvaltaren har tillstånd som avses i direktiv 2011/61/EU, och

2. förvaltarens tillstånd omfattar förvaltning av en AIF-fond av motsvarande slag som den specialfond som ska förvaltas här i landet.

Tillstånd enligt första och andra styckena ges i form av godkännande av fondbestämmelserna. Vid prövningen tillämpas 4 kap. 9 § lagen (2004:46) om investeringsfonder. Det som där anges

om fondbolag ska i stället avse AIF-förvaltare.

Verksamheten får inledas när Finansinspektionen har meddelat beslut om tillstånd.

En AIF-förvaltare som bedriver verksamhet som avses i första och andra stycket ska tillämpa de bestämmelser som framgår av 7 § andra stycket.

Paragrafen är ny och innebär att en icke EES-baserad AIF-förvaltare, oavsett vilket land som är dess referensland, nu kan ges tillstånd att förvalta en specialfond.

Av skäl 10 i AIFM-direktivet framgår att medlemsstaterna inte är förhindrade att anta eller fortsätta att tillämpa nationella krav för AIF-fonder som är etablerade inom deras territorium. En specialfond är en sådan nationellt reglerad fondkategori för vilken det uppställs särskilda villkor för tillstånd och för fonden som sådan. Oavsett om det är fråga om en förvaltare som är etablerad i Sverige eller något annat land inom eller utanför EES är villkoren för att förvalta en specialfond desamma. En grundförutsättning för tillstånd är att förvaltaren har ett tillstånd enligt denna lag alternativt ett tillstånd som avses i AIFM-direktivet. När det gäller icke EES-baserade AIF-förvaltare som har Sverige som referensland är förutsättningarna i övrigt desamma som för förvaltare som är etablerade här i landet (svenska AIF-förvaltare). Detta följer av *första stycket*.

I *andra stycket* regleras förutsättningarna för tillstånd avseende en icke EES-baserad AIF-förvaltare med annat referensland än Sverige. För det första krävs att förvaltaren först ska underrätta den behöriga myndigheten i sitt referensland om avsikten att förvalta en specialfond. Av *punkten 1* följer att denna myndighet ska överlämna underrättelsen till Finansinspektionen tillsammans med ett intyg om förvaltarens verksamhetstillstånd. Enligt *punkten 2* krävs därutöver att förvaltarens tillstånd i referenslandet avser den kategori av fond som ska förvaltas här i landet. Dessa båda villkor är en förutsättning för att förvalta AIF-fonder med stöd av förvaltningspasset.

Tillståndsprövningen regleras i 4 kap. 9 § lagen (2004:46) om investeringsfonder och i *tredje stycket* finns en hänvisning till den paragrafen. I *fjärde stycket* anges när verksamheten får inledas, och i *femte stycket* anges vilka bestämmelser i denna lag som är tillämpliga för en icke EES-baserad AIF-förvaltare med verksamhetstillstånd i ett annat referensland än Sverige och som förvaltar en specialfond, samt för förvaringsinstitut till sådana fonder.

Vad en ansökan om tillstånd ska innehålla regleras i föreskrifter. Bemyndigande att meddela sådana föreskrifter finns i 16 kap. 1 §. Tillstånd för förvaltning av specialfonder behandlas i avsnitten 5.2, 7.3, 13.2.2 och 13.4.7.

Paragrafen saknar motsvarighet i AIFM-direktivet men är förenlig med innehållet i artiklarna 37.1 och 41.1.

Tillståndets innebörd och tillståndsprövning, m.m.

17 §

I fråga om ett tillstånds innebörd och omfattning, sidoverksamhet, AIF-förvaltarens ledning, tillståndsprövning i övrigt, väsentliga ändringar och kapitalkrav, ska 3 kap. 1, 2, 4 och 6-10 §§ samt 7 kap., i tillämpliga delar, gälla också för icke EES-baserade AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 §.

För att uppnå likvärdiga förutsättningar för samtliga förvaltare som förvaltar eller marknadsför AIF-fonder inom EES, krävs nu att även icke EES-baserade förvaltare ska ansöka om och uppfylla villkoren för tillstånd som AIF-förvaltare (om inte förutsättningar för tillämpning av 2 kap. föreligger), samt driva verksamheten i enlighet med de krav som gäller enligt direktivet. Även om icke EES-baserade förvaltare omfattas av ett specifikt tillståndsförfarande, genom vilket bl.a. förvaltarens referensland ska fastställas och vissa specifika krav avseende det land där förvaltaren och i förekommande fall den icke EES-baserade AIF-fondens är etablerad (se 15 § första stycket 2–5), gäller nu i princip samma krav för alla AIF-förvaltare som är verksamma inom EES (jfr 15 § andra stycket).

Förvaltare med Sverige som referensland ska inte bara få sin tillståndsansökan prövad av Finansinspektionen utan ställs också under inspektionens tillsyn, och är därmed likställd med en förvaltare som är etablerad här i landet. Detta innebär att angivna bestämmelser i 3 kap. om bl.a. handläggningen av en tillståndsansökan samt bestämmelserna om kapitalkrav i 7 kap., som gäller för svenska AIF-förvaltare, ska tillämpas på motsvarande sätt även för icke EES-baserade AIF-förvaltare.

Genom paragrafen, som är ny, genomförs artikel 38.8 första stycket.

Marknadsföring av EES-baserade AIF-fonder till professionella investerare i Sverige

18 §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 § ska underrätta Finansinspektionen innan förvaltaren påbörjar marknadsföring till professionella investerare i Sverige av andelar eller aktier i en EES-baserad AIF-fond som antingen förvaltas i Sverige,

men inte är en specialfond, eller i ett annat land inom EES.

För underrättelsens innehåll, underrättelseförfarandet och handläggningen vid väsentliga ändringar av uppgifter i en underrättelse tillämpas 4 kap. 5–7 §§. Finansinspektionen ska, utöver vad som anges i 4 kap. 6 § tredje stycket, informera Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om förvaltarens marknadsföring i Sverige, samt till myndigheten och berörda, behöriga myndigheter informera om att en ändring som avses i 4 kap. 7 § bedöms vara godtagbar och medför antingen att vissa AIF-fonder inte längre marknadsförs eller att ytterligare AIF-fonder kommer att marknadsföras.

Sådan marknadsföring som avses i första stycket får också utföras av en icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU och ett annat referensland än Sverige. Marknadsföringen, som får bedrivas från filial i Sverige eller som gränsöverskridande verksamhet, får inledas den dag då den behöriga myndigheten i förvaltarens referensland har meddelat förvaltaren att en underrättelse om verksamheten och ett intyg om att förvaltaren har ett tillstånd som avses i direktivet har lämnats till Finansinspektionen. För verksamheten ska bestämmelsen som anges i 7 § 2 stycket tillämpas.

En AIF-förvaltare som har getts tillstånd att förvalta en AIF-fond får också marknadsföra andelar eller aktier i den förvaltade fonden. Detta följer av 3 kap. 1 § andra stycket, som är tillämplig även för icke EES-baserade AIF-förvaltare med Sverige som referensland (se hänvisning i 17 §).

Enligt första stycket i förevarande paragraf måste dock förvaltaren underrätta Finansinspektionen om avsedd marknadsföring innan den påbörjas. Kravet på en underrättelse gäller däremot inte för AIF-

förvaltare som ska marknadsföra andelar i en förvaltd specialfond. Tillstånd att förvalta en sådan fond förutsätter att dess fondbestämmelser godkänns och godkännandet innebär i sin tur att fonden får marknadsföras (se 4 kap. 9 § LIF). Underrättelsen om marknadsföring av en specialfond får anses inbegripen i tillståndsprövningen, och någon ytterligare underrättelse krävs därför inte.

Av *andra styckets* hänvisning till tillämpliga bestämmelser avseende underrättelsens innehåll och förfarandet, inklusive väsentliga ändringar av uppgifter i en underrättelse, följer att marknadsföringen får påbörjas från och med den dag Finansinspektionen har meddelat förvaltaren sitt beslut om att tillstånd ges, vilket ska ske senast 20 dagar efter det att inspektionen mottog förvaltarens underrättelse. Utöver vad som anges i 4 kap. 6 § ska Finansinspektionen underrätta Esmå om marknadsföringen.

Även en icke EES-baserad AIF-förvaltare, som har sitt referensland i ett annat land inom EES och där har tillstånd som avses i AIFM-direktivet, får med stöd av detta marknadsföra EES-baserade AIF-fonder till professionella investerare i Sverige. Det följer av *tredje stycket*. Bestämmelsen motsvarar vad som gäller för EES-baserade AIF-förvaltare, se 3 §.

Paragrafen genomför artikel 39.1–3 och 39.9 samt bilaga III till AIFM-direktivet.

Marknadsföring av icke EES-baserade AIF-fonder till professionella investerare i Sverige

19 §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 § får, efter att ha underrättat Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en icke EES-baserad AIF-fond till professionella investerare i Sverige om

1. det mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land där fonden hör hemma finns lämpliga samarbetsarrangemang avseende övervakningen av systemriskar,

2. det land där fonden hör hemma har vidtagit nödvändiga åtgärder för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism, och

3. det mellan fondens hemland samt Sverige och övriga länder inom EES, där fonden ska mark-

nadsföras, finns en överenskommelse som uppfyller bestämmelserna i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet.

För underrättelsens innehåll, underrättelseförfarandet och handläggningen vid väsentliga ändringar av uppgifter i en underrättelse tillämpas 4 kap. 5–7 §§. Finansinspektionen ska, utöver vad som anges i 4 kap. 6 § tredje stycket, informera Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om förvaltarens marknadsföring i Sverige, samt till myndigheten och berörda, behöriga myndigheter informera om att en ändring som avses i 4 kap. 7 § bedöms vara godtagbar och medför antingen att vissa AIF-fonder inte längre marknadsförs eller att ytterligare AIF-fonder kommer att marknadsföras.

Sådan marknadsföring som avses i första stycket får också utföras av en icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU och ett annat referensland än Sverige. Marknadsföringen, som får bedrivas från filial i Sverige eller som gränsöverskridande verksamhet, får inledas den dag då den behöriga myndigheten i förvaltarens referensland har meddelat förvaltaren att en underrättelse om verksamheten och ett intyg om att förvaltaren har ett tillstånd som avses i direktivet har lämnats till Finansinspektionen. För verksamheten ska bestämmelserna som anges i 7 § andra stycket tillämpas.

Paragrafen är ny och en följd av att marknadsföringspasset även omfattar icke EES-baserade AIF-fonder. I första stycket anges de specifika krav som gäller för såväl AIF-fonder som AIF-förvaltare som hör hemma utanför EES, se exempelvis 14 § första stycket 2–4 och 4 kap. 3 §. I likhet med 17 § finns i andra stycket en hänvisning till tillämpliga

bestämmelser i 4 kap. om vad som gäller avseende underrättelseförfarandet. I *tredje stycket* regleras marknadsföring som utförs av icke EES-baserade AIF-förvaltare med ett annat referensland än Sverige, se kommentaren till 18 §.

Paragrafen genomför artikel 40.1, 40.2 första stycket, 40.3, 40.4, 40.10 samt bilaga III till AIFM-direktivet.

Marknadsföring av AIF-fonder till icke-professionella investerare i Sverige

20 §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 § eller med ett tillstånd som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU, får marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd specialfond till icke-professionella investerare i Sverige.

Efter tillstånd av Finansinspektionen får en förvaltare som avses i första stycket marknadsföra andelar eller aktier också i andra av förvaltaren förvaltda AIF-fonder än specialfonder.

Tillstånd ska ges om det finns skäl att anta att förvaltaren kommer att uppfylla samtliga krav i denna lag och andra författningar som reglerar verksamheten, och förvaltaren har vidtagit nödvändiga åtgärder för att här i landet kunna lösa in andelar eller aktier i fonden samt göra utbetalningar till investerarna, samt

1. i fråga om en AIF-fond som hör hemma i Sverige: om fonden är upptagen till handel på en reglerad marknad och det för fonden finns ett upprättat faktablad enligt 10 kap. 2 §, eller

2. i fråga om en AIF-fond som hör hemma i ett annat land inom EES: om

a) fonden i sitt hemland omfattas av en reglering som motsvarar vad som gäller för specialfonder eller, om sådan reglering

saknas, fonden ändå motsvarar en specialfond, eller

b) fondens andelar eller aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad och det för fonden finns ett upprättat faktablad som motsvarar kraven i 10 kap. 2 §.

Om marknadsföringen avser andelar eller aktier i en AIF-fond som hör hemma i ett land utanför EES ska dessutom 19 § första stycket 1 och 2 tillämpas.

Tillstånd till marknadsföring till icke-professionella investerare i Sverige får ges även om villkoren i andra–tredje styckena inte är uppfyllda, om det är fråga om andelar eller aktier i en AIF-fond

1. som saknar rätt till inlösen under minst fem år från den första investeringen, och

2. som enligt sin investeringsstrategi generellt inte investerar i finansiella instrument som kräver depåförvaring eller generellt investerar i emittenter eller onoterade företag för att förvärva kontroll enligt 11 kap.

Enligt 9 § kan, sedan tidigare, en icke EES-baserad AIF-förvaltare ges tillstånd av Finansinspektionen att marknadsföra förvaltade AIF-fonder till icke-professionella investerare förutsatt att vissa villkor var uppfyllda. Till dess att kommissionen har antagit delegerade akter i enlighet med artikel 68.6 och de nationella bestämmelser som genomfört artiklarna 36 och 42 ska upphöra att gälla, får 9 § tillämpas parallellt med förevarande paragraf. Därefter ska all marknadsföring av AIF-fonder som förvaltas av icke EES-baserade AIF-förvaltare ske med stöd av tillstånd som avses i AIFM-direktivet och marknadsföringspass. Härigenom ska villkoren vara desamma för alla AIF-förvaltares verksamhet inom EES.

En annan skillnad i förhållande till tidigare är att förvaltaren nu tillåts att förvalta också AIF-fonder som hör hemma i Sverige, inbegripet specialfonder (16 §). Andelar i specialfonder får marknadsföras till både professionella och icke-professionella investerare utan särskilt tillstånd och utan föregående underrättelse. Detta framgår av *första stycket* (se även kommentaren till t.ex. 4 kap. 1 §). Av första stycket följer också att bestämmelsen är tillämplig för icke EES-baserade AIF-förvaltare med tillstånd, oavsett var inom EES de har sitt referensland.

För andra AIF-fonder som hör hemma här i landet krävs att fondens andelar eller aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad och att det finns ett upprättat faktablad enligt 10 kap. 2 § för fonden. Dessa villkor framgår av *tredje stycket punkten 1*. I avsnitten 7.3 och 7.4 fastslås

att marknadsföring till icke-professionella investerare i Sverige är tillåten bara om det är fråga om specialfonder eller AIF-fonder som uppfyller ovan nämnda villkor. Detta gäller oavsett om fonden hör hemma i Sverige, i övriga EES-länder (*punkten 2*) eller i ett land utanför EES, och oberoende av var förvaltaren är etablerad. I fråga om icke EES-baserade förvaltare och fonder gäller därutöver vissa särskilda krav om bl.a. samarbetsarrangemang mellan Finansinspektionen, tillsynsmyndigheter och behöriga myndigheter, vilket följer av villkoren för tillstånd enligt 15 § och, genom hänvisningen i *fjärde stycket* till 19 §.

I *femte stycket* finns undantagsbestämmelsen som gäller för vissa slutna AIF-fonder, se 4 kap. 4 § och kommentaren till den bestämmelsen.

Form och innehåll för en tillståndsansökan regleras i föreskrifter. Bemyndigande att meddela sådana föreskrifter finns i 16 kap. 1 §.

Paragrafen saknar motsvarighet i AIFM-direktivet men är förenlig med artikel 43.

*Förvaltning och marknadsföring
av AIF-fonder i övriga EES-länder*

21 §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 § som avser att förvalta en AIF-fond som hör hemma i ett annat land inom EES ska underrätta Finansinspektionen innan sådan verksamhet inleds första gången.

Om förvaltaren ska erbjuda och utföra sina tjänster från Sverige (gränsöverskridande verksamhet), ska underrättelsen innehålla en verksamhetsplan med uppgifter om vilka tjänster som avses och i vilket land eller vilka länder de ska tillhandahållas.

Om förvaltaren ska erbjuda och utföra sina tjänster genom en filial i värdlandet (filialverksamhet), ska underrättelsen dessutom innehålla uppgifter om filialens organisation, adress och ansvariga ledning.

Av verksamhetsplanen ska, utöver vad som anges i andra stycket, framgå vilka fonder som förvaltaren avser att förvalta och på vilken adress i fondens hemland handlingar kan erhållas.

För underrättelseförfarandet och handläggningen vid väsentliga

ändringar av uppgifter i en underrättelse tillämpas 6 kap. 4 och 5 §§. Finansinspektionen ska, utöver vad som anges i 6 kap. 4 § tredje stycket, informera Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om förvaltarens verksamhet, samt till myndigheten och berörda, behöriga myndigheter informera om att en ändring som avses i 6 kap. 5 § bedöms vara godtagbar och medför antingen att vissa AIF-fonder inte längre marknadsförs eller att ytterligare AIF-fonder kommer att marknadsföras.

Paragrafen är ny och innebär att AIFM-direktivets regler om förvaltnings- och marknadsföringspassen för icke EES-baserade AIF-förvaltare genomförs. I *första stycket* fastslås att icke EES-baserade förvaltare med Sverige som referensland och som, med stöd av sitt tillstånd enligt 10 §, ska driva verksamhet i andra länder inom EES (se definition av värdland, 1 kap. 8 §) ska underrätta Finansinspektionen innan verksamheten inleds. Av *andra* och *tredje styckena* framgår att verksamheten kan bedrivas genom att förvaltaren erbjuder och utför sina tjänster från Sverige eller genom att en filial inrättas i värdlandet. I dessa stycken samt i *tredje stycket* anges också vad som ska ingå i förvaltarens underrättelse till Finansinspektionen.

I 6 kap. 1 § finns motsvarande bestämmelse för svenska AIF-förvaltare som avser att erbjuda och utföra tjänster i andra EES-länder.

Av *femte stycket* följer bl.a. att även icke EES-baserade förvaltare är skyldiga att anmäla väsentliga ändringar till Finansinspektionen, planerade såväl som genomförda, av sådant som har angetts i en underrättelse om marknadsföring eller verksamhet över gränserna.

Paragrafen, som behandlas i avsnitt 13.4.7, genomför artikel 41.1–41.4 och 41.6.

22 §

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 10 § som avser att marknadsföra andelar eller aktier i en AIF-fond i ett annat land inom EES ska underrätta Finansinspektionen innan verksamheten inleds.

En underrättelse om marknadsföring av förvaltade AIF-fonder ska innehålla

1. en verksamhetsplan med uppgifter om vilka AIF-fonder som ska marknadsföras, var de hör hemma

och i vilka länder marknadsföringen ska ske,

2. AIF-fondernas fondbestämmelser, bolagsordning eller motsvarande handlingar,

3. uppgift om varje AIF-fonds förvaringsinstitut,

4. uppgift om var mottagar-AIF-fonden hör hemma, om den marknadsförda fonden är en matar-AIF-fond,

5. en informationsbroschyr enligt 10 kap. 1 §, och

6. information om de arrangemang som har fastställts för marknadsföringen och, i tillämpliga fall, vilka åtgärder som har fastställts för att förhindra att andelar eller aktier i en AIF-fond marknadsförs till icke professionella investerare.

Om verksamheten ska bedrivas genom en filial i värdlandet ska underrättelsen också innehålla de uppgifter som anges i 20 § tredje stycket.

För underrättelseförfarandet och handläggningen vid väsentliga ändringar av uppgifter i en underrättelse tillämpas 6 kap. 4 och 5 §§. Finansinspektionen ska, utöver vad som anges i 6 kap. 4 § tredje stycket, informera Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om förvaltarens verksamhet, samt till myndigheten och berörda, behöriga myndigheter informera om att en ändring som avses i 6 kap. 5 § bedöms vara godtagbar och medför antingen att vissa AIF-fonder inte längre marknadsförs eller att ytterligare AIF-fonder kommer att marknadsföras.

I paragrafen finns bestämmelser om marknadsföring som icke EES-baserade AIF-förvaltare, med Sverige som referensland och med ett tillstånd enligt 10 §, utför i andra länder inom EES med stöd av marknadsföringspass. I likhet med sådana förvaltares förvaltning över gränserna krävs tillstånd som AIF-förvaltare och att föreskrivet underrättelseförfarande har fullföljts. I 23 § anges vissa övriga villkor

som ska vara uppfyllda i fråga om marknadsföring av icke EES-baserade AIF-fonder. Bilaga 4

Innehållet i en underrättelse framgår av *andra* och *tredje styckena*.

Verksamhet med stöd av pass är begränsad till professionella investerare. AIFM-direktivet hindrar dock inte att ett land inom EES tillåter marknadsföring av AIF-fonder även till icke-professionella investerare på sitt eget territorium (artikel 43). Det är alltså den nationella lagstiftningen i värdlandet som avgör till vilken kundkrets som marknadsföringen får riktas. Av underrättelsen till Finansinspektionen ska kundkretsen för den avsedda marknadsföringen framgå (jfr andra stycket punkten 6). I 6 kap. 2 § finns motsvarande bestämmelse för svenska AIF-förvaltare.

Paragrafen, som behandlas i avsnitt 13.4.7, genomför artikel 39.1, 39.4–39.6 och 39.9, artikel 40.1, 40.5–40.7 och 40.10 samt bilaga IV till AIFM-direktivet.

*Särskilda villkor vid förvaltning
och marknadsföring av icke EES-
baserade AIF-fonder*

23 §

*Vid förvaltning som avses i 21 §
krävs att AIF-förvaltaren, enligt
sitt tillstånd, har rätt att förvalta
AIF-fonder av motsvarande slag
som dem som ska förvaltas i
värdlandet.*

*Marknadsföring som avses i
22 § av en icke EES-baserad AIF-
fond får ske, om*

*1. det mellan Finansinspek-
tionen och tillsynsmyndigheten i
det land där fonden hör hemma,
finns lämpliga samarbetsarrange-
rang avseende övervakningen av
systemrisker,*

*2. det land där fonden hör hem-
ma har vidtagit nödvändiga åtgär-
der för att förhindra penningtvätt
och finansiering av terrorism, och*

*3. det mellan det land där fon-
den hör hemma samt Sverige och
de länder inom EES, där fonden
ska marknadsföras, finns en över-
enskommelse som uppfyller be-
stämmelserna i artikel 26 i
OECD:s modellavtal för skatter på
inkomst och förmögenhet.*

Paragrafen innehåller vissa särskilda villkor som ska vara uppfyllda vid verksamhet som sker med stöd av förvaltnings- och marknadsföringspassen. Syftet bakom villkoren i *andra stycket* är främst att säkerställa ett effektivt informationsbyte som gör det möjligt för de behöriga myndigheterna att utföra sina tillsynsuppgifter.

Paragrafen genomför artikel 40.2 andra stycket och artikel 41.1.

24 §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare, som har ett annat referensland än Sverige får, utan tillstånd enligt denna lag, förvalta en AIF-fond som hör hemma i Sverige och inte är en specialfond, om förvaltaren i sitt referensland har tillstånd som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU och omfattar förvaltning av en AIF-fond av motsvarande slag som den som ska förvaltas här i landet.

Verksamheten, som får bedrivas från en filial i Sverige eller som gränsöverskridande verksamhet, får inledas den dag då den behöriga myndigheten i förvalterns referensland har meddelat förvaltaren att en underrättelse om verksamheten och ett intyg om att förvaltaren har ett tillstånd som avses i direktivet har lämnats till Finansinspektionen.

Genom bestämmelsen ges också icke EES-baserade AIF-förvaltare med annat referensland än Sverige rätt att, med stöd av ett förvaltningspass, förvalta AIF-fonder som hör hemma i Sverige på motsvarande sätt som gäller för utländska EES-baserade AIF-förvaltare. Förvaltningen enligt denna paragraf avser AIF-fonder som inte är specialfonder. Vid förvaltning av specialfonder krävs särskilt tillstånd av Finansinspektionen. I 16 § andra stycket ges icke EES-baserade AIF-förvaltare med annat referensland än Sverige rätt att, efter sådant tillstånd, förvalta också en specialfond.

Paragrafen genomför artikel 41.1 och 41.4 tredje stycket.

6 kap.

3 §

Vid förvaltning av en AIF-fond som har sitt hemland i ett annat land inom EES än Sverige krävs att AIF-förvaltaren enligt sitt tillstånd enligt

3 kap. 1 § har rätt att förvalta AIF-fonder av motsvarande slag som dem som ska förvaltas i värdlandet. Bilaga 4

Vid marknadsföring av en av förvaltaren förvaltat EES-baserad matar-AIF-fond som har sitt hemland inom EES krävs att mottagar-AIF-fonden och dess förvaltare är EES-baserad.

Marknadsföring av en icke EES-baserad AIF-fond får ske om

1. det finns skäl att anta att förvaltaren och dess verksamhet uppfyller kraven i denna lag och andra författningar som reglerar verksamheten,

2. det mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i det land där fonden hör hemma, finns lämpliga samarbetsarrangemang avseende övervakningen av systemrisker,

3. det land där fonden hör hemma har vidtagit nödvändiga åtgärder för att förhindra penningtvätt och finansiering av terrorism, och

4. det mellan det land där fonden hör hemma samt Sverige och de länder inom EES där fonden ska marknadsföras, finns en överenskommelse som uppfyller bestämmelserna i artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet.

Bestämmelsen i det nya *andra stycket* är föranledd av att även icke EES-baserade AIF-fonder nu omfattas av systemet med marknadsföringspass. För marknadsföring som avses i 2 § krävs dock att villkoren i *punkterna 1–4* är uppfyllda. Villkorens syfte är främst att säkerställa ett effektivt informationsbyte som gör det möjligt för de behöriga myndigheterna att utföra sina tillsynsuppgifter.

Genom ändringen genomförs artikel 35.1 och 35.2 första stycket.

15 kap.

4 §

Finansinspektionen ska återkalla en AIF-förvaltares tillstånd om förvaltaren

1. har fått tillståndet genom att lämna falska uppgifter eller på något annat otillbörligt sätt,

2. inte inom ett år från det att tillstånd beviljades har börjat driva

Finansinspektionen ska återkalla en AIF-förvaltares tillstånd om förvaltaren

1. har fått tillståndet genom att lämna falska uppgifter eller på något annat otillbörligt sätt,

2. inte inom ett år från det att tillstånd beviljades har börjat driva

sådan verksamhet som tillståndet avser,

3. har förklarat sig avstå från tillståndet, *eller*

4. under en sammanhängande tid av sex månader inte har drivit sådan verksamhet som tillståndet avser.

sådan verksamhet som tillståndet avser,

3. har förklarat sig avstå från tillståndet,

4. under en sammanhängande tid av sex månader inte har drivit sådan verksamhet som tillståndet avser, *eller*

5. i fråga om tillstånd enligt 5 kap. 10 §, om Sverige inte längre är den icke EES-baserade AIF-förvaltarens hemland.

I de fall som avses i första stycket 1, 2 och 4 får i stället varning meddelas om det är tillräckligt.

Genom ändringen i *första stycket* införs ytterligare en grund för återkallelse av tillstånd. Finansinspektionen ska enligt *punkten 5* återkalla ett meddelat tillstånd för en icke EES-baserad AIF-förvaltare om det efter förfaranden enligt 5 kap. 11 eller 12 § fastställs att ett annat land än Sverige är förvaltarens referensland, se avsnitt 13.4.2.

Ändringarna i paragrafen genomför artikel 46.2.k och 37.11.

16 kap.

1 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka uppgifter som, utöver vad som framgår av denna lag och kommissionens förordning (EU) nr XXX/201X av den X X XXX om genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU samt av kommissionens antagna tekniska standarder, ska ingå i

- en anmälan för registrering samt underrättelse som avses i 2 kap.,
- en ansökan om tillstånd som avses i 3–6 kap.,
- en underrättelse som avses i 4 och 6 kap.,
- en underrättelse som avses i 4–6 kap.,

- en anmälan om väsentlig ändring som avses i 3–6 kap.,
- ett intyg enligt 6 kap. 4 §,
- en verksamhetsplan som avses i 3, 4 och 6 kap.,
- en informationsbroschyr enligt 10 kap. 1 §, samt
- vilka handlingar och övrig information som ska lämnas till Finansinspektionen tillsammans med en sådan anmälan för registrering, ansökan om tillstånd, underrättelse eller anmälan om väsentlig ändring och hur dessa handlingar, i tillämpliga fall, ska överlämnas till behöriga myndigheter inom EES och arkiveras samt på vilket språk de ska upprättas.

Ändringen av paragrafen, som är föranledd av att även förvaltnings- och marknadsföringspass inför också för icke EES-baserade AIF-förvaltare, innebär att bemyndigandet att meddela föreskrifter omfattar sådana underrättelser enligt 5 kap. som är en förutsättning för marknadsföring i såväl Sverige som över gränserna.

17 kap.**2 §**

Om Finansinspektionen i ett ärende om tillstånd enligt 3 kap. inte meddelar beslut inom sex månader från det att ansökan gavs in, ska inspektionen underrätta sökanden om skälen för detta. Sökanden får därefter begära förklaring av kammarrätten att ärendet onödigt uppehålls. Har inspektionen inte meddelat beslut inom sex månader från det att en sådan förklaring har lämnats, ska det anses som att ansökan har avslagits.

Om Finansinspektionen i ett ärende om tillstånd enligt 3 kap. eller 5 kap. 10 § inte meddelar beslut inom senast sex månader från det att ansökan gavs in, ska inspektionen underrätta sökanden om skälen för detta. Sökanden får därefter begära förklaring av kammarrätten att ärendet onödigt uppehålls. Har inspektionen inte meddelat beslut inom sex månader från det att en sådan förklaring har lämnats, ska det anses som att ansökan har avslagits.

Om Finansinspektionen inte lämnar över en underrättelse som avses i 6 kap. 4 § till behörig myndighet i utlandet inom den tid som anges i paragrafen från det att underrättelsen togs emot och inte heller inom samma tid meddelar beslut enligt fjärde stycket samma paragraf, ska inspektionen underrätta sökanden om skälen för detta. Sökanden får därefter begära förklaring av kammarrätten att ärendet onödigt uppehålls.

Om underrättelsen inte har lämnats över inom två månader från det att en sådan förklaring har meddelats av domstol, ska det anses som att Finansinspektionen har bedömt att det finns skäl att ifrågasätta sökanden och dess verksamhet och har fattat ett beslut om att inte överlämna sökandens underrättelse till en behörig myndighet i det avsedda värdlandet.

Genom ändringen i första stycket gäller bestämmelsen om möjligheten att begära en förklaring även vid tillståndsärenden avseende icke EES-baserade AIF-förvaltare med Sverige som referensland.

Ändringen av paragrafen är förenlig med artiklarna 8.5 och 49.

Denna lag träder i kraft den .

1. Ett tillstånd för marknadsföring till professionella investerare i Sverige enligt 4 kap. 3 §, ska gälla fram till dagen för upphörande av artikel 36 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU eller, om AIF-förvaltaren till Finansinspektionen dessförinnan har lämnat in en underrättelse enligt 5 § om sådan verksamhet som avses i 4 kap. 1 § 3, till dagen för inspektionens beslut med anledning av underrättelsen.

2. Ett tillstånd för marknadsföring till professionella investerare enligt 5 kap. 5 § ska gälla fram till dagen för upphörande av artikel 36 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU eller, om AIF-förvaltaren till den behöriga myndigheten i sitt hemland dessförinnan har lämnat in en underrättelse som avses i direktivet, till dagen för myndig-

hetens besked till förvaltaren om att underrättelsen och intyg om förvaltarens tillstånd har lämnats till Finansinspektionen.

3. Ett tillstånd för marknadsföring enligt 5 kap. 9 § ska gälla fram till dagen för upphörande av artikel 42 Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU eller, om AIF-förvaltaren till Finansinspektionen dessförinnan har lämnat in en ansökan om tillstånd enligt 10 §, till dagen för inspektionens beslut om tillstånd. Motsvarande ska gälla också för förvaltare som har ett annat referensland än Sverige, och av sin behöriga myndighet har getts tillstånd och fullföljt underrättelseförfarandet som avses i direktivet.

Genom övergångsbestämmelserna följer att möjligheten att marknadsföra AIF-fonder enbart i Sverige med stöd av tillstånd enligt 4 kap. 3 §, 5 kap. 4 och 9 §§ kommer att gälla parallellt med möjligheten att driva motsvarande verksamhet med stöd av marknadsföringspass. Tidpunkten för när dessa bestämmelser ska upphöra att gälla, och därmed också förvaltarens tillstånd, bestäms sedan kommissionen har antagit sådana delegerade akter som avses i artikel 68 i AIFM-direktivet. Om en icke EES-baserad AIF-förvaltare inte har ett tillstånd eller fullföljt det underrättelseförfarande som avses i AIFM-direktivet vid denna tidpunkt måste verksamheten upphöra. Desamma gäller för svenska och utländska EES-baserade AIF-förvaltare som till dess har marknadsfört icke EES-baserade AIF-fonder med stöd av tillstånd enligt 4 kap. 3 § respektive 5 kap. 4 §.

Remissinstanser som har haft möjlighet att yttra sig eller yttrat sig över utredningens förslag (Förvaltare av alternativa investeringsfonder, SOU 2012:67)

Sveriges riksbank, Göta hovrätt, Sundsvalls tingsrätt, Kammarrätten i Stockholm, Förvaltningsrätten i Stockholm, Marknadsdomstolen, Domstolsverket, Åklagarmyndigheten, Ekobrottsmyndigheten, Konsumentverket, Allmänna reklamationsnämnden (ARN), Datainspektionen, Stockholms handelskammare, Kommerskollegium, Riksgäldskontoret, Finansinspektionen, Skatteverket, Kronofogdemyndigheten, Första AP-fonden, Andra AP-fonden, Tredje AP-fonden, Fjärde AP-fonden, Sjätte AP-fonden, Sjunde AP-fonden, Bokföringsnämnden, Kammarkollegiet, Konkurrensverket, Bolagsverket, Tillväxtverket, Regelrådet, FAR SRS, Fastighetsägarna Sverige, Finansbolagens Förening, Fondbolagens förening, Fristående Sparbankers Riksförbund, Företagarna, Handelshögskolan i Stockholm, Juridiska fakultetsnämnden vid Stockholms universitet, Kollegiet för svensk bolagsstyrning, Konsumenternas Bank- och finansbyrå, Landsorganisationen i Sverige LO, Näringslivets Regelnämnd (NNR), Svensk Försäkring, Svenska Bankföreningen, Svenska Fondhandlareföreningen, Svenska Riskkapitalföreningen, Svenskt Näringsliv, Sveriges advokatsamfund, Sveriges Akademikers Centralorganisation, Sveriges Aktiesparares Riksförbund, Sveriges Finansanalytikers förening, Sveriges Kommuner och Landsting, Tjänstemännens centralorganisation TCO, Aktietorget AB, Burgundy AB, Euroclear Sweden AB, Nasdaq OMX Stockholm AB, Nordic Growth Market NGM AB och Swedfund International AB.

Sammanfattning av promemorian Kompletterande bestämmelser för AIF- förvaltare (dnr Fi2013/4323)

Den 22 juli 2013 trädde lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder i kraft. I lagen regleras verksamhet som får drivas av förvaltare av alternativa investeringsfonder (AIF-förvaltare). Både EES-baserade och icke EES-baserade AIF-förvaltare kan få tillstånd att driva verksamhet i Sverige med stöd av lagen. Finansinspektionen har tillsyn över AIF-förvaltare och ska ingripa om en sådan förvaltare åsidosätter sina skyldigheter enligt nämnda lag eller andra författningar som reglerar förvaltarens verksamhet.

Lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder innehåller inte några bestämmelser som genomför de harmoniserade reglerna för tredjelandsituationer, dvs. de regler som gäller förvaltnings- och marknadsföringspass vid gränsöverskridande verksamhet avseende icke EES-baserade AIF-förvaltare och icke EES-baserade alternativa investeringsfonder (artiklarna 35 och 37–41). Av AIFM-direktivet följer att de bestämmelser som genomför dessa regler ska börja tillämpas tidigast 2015 (artiklarna 66.3 och 67).

I promemorian föreslås bestämmelser som genomför reglerna om lagval och domsrätt i AIFM-direktivet. Dessa regler är en del av de harmoniserade reglerna för tredjelandsituationer. I promemorian föreslås även bestämmelser som upphäver vissa av de nuvarande bestämmelserna om icke EES-baserade AIF-förvaltare och alternativa investeringsfonder i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, vilka dock kommer att kunna tillämpas åtminstone till 2018 (se artiklarna 66.4 och 68 i AIFM-direktivet).

Vidare föreslås att en hänvisning i bestämmelserna om ingripande mot icke EES-baserade AIF-förvaltare i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder utgår. Den hänvisningen har medfört att Finansinspektionens möjligheter att ingripa har blivit snävare avgränsade än det som är avsett. Genom att hänvisningen utgår kan Finansinspektionen ingripa mot en sådan AIF-förvaltare som driver verksamhet i Sverige och som åsidosätter sina skyldigheter enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder eller andra författningar som reglerar förvaltarens verksamhet i Sverige oavsett enligt vilken bestämmelse i lagen som förvaltaren har tillstånd att driva verksamheten.

I promemorian föreslås slutligen ändringar i lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism som innebär att förvaltning av alternativa investeringsfonder ska omfattas av samma bestämmelser i den lagen som fondverksamhet enligt lagen (2004:46) om värdepappersfonder.

Lagändringarna som avser bestämmelserna om Finansinspektionens möjligheter att ingripa mot icke EES-baserade AIF-förvaltare respektive om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism föreslås träda i kraft den 1 juli 2014. Övriga lagändringar föreslås träda i kraft den dag regeringen bestämmer.

Promemorians lagförslag

Förslag till lag om ändring i lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 4 §, 2 kap. 4, 5, 12 och 14 §§ samt 3 kap. 7 § lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism ska ha följande lydelse

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

4 §¹

I fråga om verksamheter som avses i 2 § 1–7 och 17 gäller lagen även filialer i Sverige till utländska juridiska personer med huvudkontor i utlandet.

I fråga om verksamheter som avses i 2 § 1–7, 17 och 19 gäller lagen även filialer i Sverige till utländska juridiska personer med huvudkontor i utlandet.

2 kap.

4 §²

Med utomstående i 3 § tredje stycket avses

1. fysiska eller juridiska personer med verksamhet som anges i 1 kap. 2 § 1–3, 5–7 och 17, godkända eller auktoriserade revisorer och advokater med hemvist inom EES, som har tillstånd eller är registrerade i ett särskilt yrkesregister, eller

2. fysiska eller juridiska personer med verksamhet som anges i 1 kap. 2 § 1–3, 5–7 och 17, godkända eller auktoriserade revisorer och advokater med hemvist utanför EES, som har tillstånd eller är registrerade i ett särskilt yrkesregister, om de tillämpar bestämmelser rörande kundkännedom och bevarande av handlingar som motsvarar kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra

1. fysiska eller juridiska personer med verksamhet som anges i 1 kap. 2 § 1–3, 5–7, 17 och 19, godkända eller auktoriserade revisorer och advokater med hemvist inom EES, som har tillstånd eller är registrerade i ett särskilt yrkesregister, eller

2. fysiska eller juridiska personer med verksamhet som anges i 1 kap. 2 § 1–3, 5–7, 17 och 19, godkända eller auktoriserade revisorer och advokater med hemvist utanför EES, som har tillstånd eller är registrerade i ett särskilt yrkesregister, om de tillämpar bestämmelser rörande kundkännedom och bevarande av handlingar som motsvarar kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra

¹ Senaste lydelse 2010:764.

² Senaste lydelse 2010:764.

att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism³ och om det finns tillsyn över att dessa bestämmelser följs.

att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism⁴ och om det finns tillsyn över att dessa bestämmelser följs.

5 §⁵

Bestämmelserna om grundläggande kundkännedom och om fortlöpande uppföljning av affärsförbindelser i 3, 4 och 10 §§ gäller inte för

1. svenska myndigheter,
2. verksamhetsutövare som anges i 1 kap. 2 § 1–7, 17 och 18, och som har hemvist
2. verksamhetsutövare som anges i 1 kap. 2 § 1–7 och 17–19, och som har hemvist

a) inom EES,
b) i en stat utanför EES om staten har bestämmelser om åtgärder mot penningtvätt som motsvarar dem som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism och om det finns tillsyn över att dessa bestämmelser följs,

3. företag inom EES vars överlåtbara värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG⁶, eller

3. företag inom EES vars överlåtbara värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG⁶,

4. företag utanför EES vars överlåtbara värdepapper är upptagna till motsvarande handel och omfattas av motsvarande informationsskyldighet som företag under 3,

5. livförsäkringar, om den årliga premien uppgår till ett belopp motsvarande högst 1 000 euro eller engångspremien uppgår till ett belopp motsvarande högst 2 500 euro,

6. pensionsförsäkringar enligt 58 kap. 4–16 §§ inkomstskattelagen (1999:1229) som inte får återköpas,

7. pensionsavtal och pensionsrätter för anställda eller i den försäkrades förvärvsverksamhet, om inbetalning sker i form av avdrag på lön och överlåtelse av rättigheter inte är tillåten,

8. elektroniska pengar enligt lagen (2011:755) om elektroniska pengar

³ EUT L 309, 25.11.2005, s. 15 (Celex 32005L0060).

⁴ EUT L 309, 25.11.2005, s. 15 (Celex 32005L0060).

⁵ Senaste lydelse 2011:773.

⁶ EUT L 145, 30.4.2004, s. 1 (Celex 32004L0039).

⁶ EUT L 145, 30.4.2004, s. 1 (Celex 32004L0039).

a) om det penningvärde som kan lagras på ett elektroniskt medium som inte kan laddas uppgår till högst 250 euro, eller

b) när det gäller elektroniska medier som kan laddas, det penningvärde som omsätts under ett kalenderår inte överstiger 2 500 euro och högst 1 000 euro kan lösas in under samma period, eller

9. när det gäller verkliga huvudmän bakom gemensamma konton som förvaltas av advokater eller andra oberoende jurister som har hemvist

a) inom EES, om uppgifter om de verkliga huvudmännens identitet kan göras tillgängliga på verksamhetsutövarens begäran, eller

b) i en stat utanför EES, om uppgifter om de verkliga huvudmännens identitet kan göras tillgängliga på verksamhetsutövarens begäran och advokaten eller den oberoende juristen omfattas av skyldigheter som motsvarar dem som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism och om det finns tillsyn över att dessa skyldigheter uppfylls.

12 §⁷

Verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § 1–7, 17 och 18 ska tillämpa bestämmelserna om kundkänedom och bevarande av handlingar enligt 2 kap. även för sina filialer och majoritetsägda dotterföretag med hemvist utanför EES, om inte hemvistlandets lag hindrar detta.

Verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § 1–7 och 17–19 ska tillämpa bestämmelserna om kundkänedom och bevarande av handlingar enligt 2 kap. även för sina filialer och majoritetsägda dotterföretag med hemvist utanför EES, om inte hemvistlandets lag hindrar detta.

En verksamhetsutövare ska vidta åtgärder för att effektivt hantera risken för penningtvätt och finansiering av terrorism om bestämmelserna som anges i första stycket inte kan tillämpas samt skriftligen underrätta Finansinspektionen om detta.

14 §⁸

Verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § 1–7, 17 och 18 får inte föra anonyma konton eller utfärda anonyma motböcker.

Verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § 1–7 och 17–19 får inte föra anonyma konton eller utfärda anonyma motböcker.

3 kap.

7 §⁹

En verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § 1–7, 17 och 18 ska ha ett system för att snabbt och fullständigt kunna lämna upplysningar om huruvida de under de senaste fem åren har haft en affärs-

En verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § 1–7 och 17–19 ska ha ett system för att snabbt och fullständigt kunna lämna upplysningar om huruvida de under de senaste fem åren har haft en affärs-

⁷ Senaste lydelse 2010:764.

⁸ Senaste lydelse 2010:764.

⁹ Senaste lydelse 2010:764.

förbindelse med en viss person och, om så skulle vara fallet, om förbindelsens art. förbindelse med en viss person och, om så skulle vara fallet, om förbindelsens art. Bilaga 7

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2014.

Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Härigenom föreskrivs att 14 kap. 22 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

14 kap.

22 §

Om en icke EES-baserad AIF-förvaltare som driver verksamhet i Sverige med stöd av tillstånd enligt 5 kap. 10 § åsidosätter sina skyldigheter enligt denna lag eller andra författningar som reglerar förvaltarens verksamhet i Sverige, gäller 1 och 2 §§.

Finansinspektionen ska underrätta behörig tillsynsmyndighet i det land där förvaltaren är etablerad om de åtgärder som enligt 1 § har vidtagits med stöd av denna paragraf.

Om en icke EES-baserad AIF-förvaltare som driver verksamhet i Sverige med stöd av tillstånd enligt 5 kap. åsidosätter sina skyldigheter enligt denna lag eller andra författningar som reglerar förvaltarens verksamhet i Sverige, gäller 1 och 2 §§.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2014.

Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Bilaga 7

Härigenom föreskrivs¹ att det i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska införas fem nya paragrafer, 8 kap. 32–36 §§, samt närmast före 8 kap. 32 § en rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

8 kap.

Lagval och domsrätt

32 §

På ett rättsförhållande mellan en investerare som har hemvist inom EES och en icke EES-baserad AIF-förvaltare ska lagstiftningen i förvaltarens referensland tillämpas, om rättsförhållandet rör investerarens rättigheter eller skyldigheter i egenskap av ägare av andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond.

På ett sådant rättsförhållande som avses i första stycket mellan en investerare som avses där och en icke EES-baserad alternativ investeringsfond som marknadsförs eller förvaltas i Sverige, ska lagstiftningen i hemlandet eller referenslandet för den AIF-förvaltare som förvaltar fonden tillämpas.

I de fall som avses i första och andra styckena får dock avtalas att rättsförhållandet ska vara underkastat lagstiftningen i ett annat bestämt land inom EES. Ett avtalsvillkor om att lagstiftningen i ett land utanför EES ska tillämpas på rättsförhållandet är ogiltigt.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 1.7.2011, s. 1, Cexlex 32011L0061).

33 §

En tvist om ett rättsförhållande som rör en investerarens rättigheter eller skyldigheter i egenskap av ägare av andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond får tas upp av svensk domstol om tvisten är mellan en investerare som har hemvist inom EES och

1. en icke EES-baserad AIF-förvaltare som har Sverige som referensland, eller

2. en icke EES-baserad alternativ investeringsfond som marknadsförs eller förvaltas i Sverige.

34 §

Om det inte finns någon behörig domstol när svensk domsrätt föreligger enligt denna lag, ska tvisten tas upp av Stockholms tingsrätt.

35 §

Ett avtalsvillkor om att domstolarna i ett land utanför EES ska vara behöriga att pröva en sådan tvist som avses i 33 § är ogiltigt.

36 §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare som har Sverige som referensland får delges handlingar enligt delgivningslagen (2010:1932) genom förvaltarens rättsliga representant.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

Förslag till lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Bilaga 7

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder

dels att 4 kap. 8 § samt 5 kap. 5 och 10 §§ ska upphöra att gälla,

dels att 4 kap. 6 §, 5 kap. 6–8, 11 och 12 §§, 13 kap. 4 § samt 15 kap. 1 § ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 kap.

6 §

En AIF-förvaltare med tillstånd enligt 3 kap. 1 § får utöver sådana andelar eller aktier i alternativa investeringsfonder som får marknadsföras enligt 1, 2, 4 eller 5 §, efter underrättelse till Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltrad EES-baserad alternativ investeringsfond till professionella investerare i Sverige.

En AIF-förvaltare ska fastställa och vidta åtgärder som förhindrar att andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond marknadsförs till icke-professionella investerare i Sverige. Det gäller dock inte sådana fonder som förvaltaren får marknadsföra till icke-professionella investerare enligt 1, 2 eller 4 §. Det gäller inte heller för marknadsföring av sådana fonder som anges i 5 § första stycket i förhållande till sådana investerare som anges i 5 § andra stycket.

Ytterligare bestämmelser om marknadsföring av matarfonder till alternativa investeringsfonder finns i 7 och 8 §§.

Ytterligare bestämmelser om marknadsföring av matarfonder till alternativa investeringsfonder finns i 7 §.

5 kap.

6 §

En utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd som avses i direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltrad alternativ investeringsfond till icke-professionella investerare i Sverige. Tillstånd får ges bara om

En utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd som avses i direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltrad alternativ investeringsfond till icke-professionella investerare i Sverige. Tillstånd får ges bara om *fonden*

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 1.7.2011, s. 1, Cexlex 32011L0061).

1. fonden uppfyller kraven i 4 kap. 2 § första stycket, eller
2. andelarna eller aktierna i fonden är upptagna till handel på en reglerad marknad eller motsvarande marknad utanför EES och det finns ett faktablad för fonden som uppfyller kraven i 10 kap. 2 §.

Om marknadsföringen avser andelar eller aktier i en icke EES-baserad alternativ investeringsfond eller en matarfond till en alternativ investeringsfond vars mottagarfond, eller dess förvaltare inte är EES-baserad, gäller dessutom 5 § andra och tredje styckena.

Om marknadsföringen avser andelar eller aktier i en icke EES-baserad alternativ investeringsfond eller en matarfond till en alternativ investeringsfond vars mottagarfond, eller dess förvaltare inte är EES-baserad, gäller dessutom 11 § andra stycket.

7 §

En utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd eller är registrerad i enlighet med nationell lagstiftning som genomför direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i 4 kap. 5 § första stycket till professionella investerare i Sverige samt sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

En utländsk EES-baserad AIF-förvaltare som i sitt hemland har tillstånd eller är registrerad i enlighet med nationell lagstiftning som genomför direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder får efter underrättelse enligt 3 § respektive efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i 4 kap. 5 § första stycket till professionella investerare i Sverige samt, efter tillstånd av Finansinspektionen, till sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

En sådan AIF-förvaltare får även, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i första stycket till investerare som avses i första stycket, om kraven i 5 § andra stycket 2 och 3 är uppfyllda.

En sådan AIF-förvaltare får även, efter tillstånd av Finansinspektionen om förvaltaren är registrerad eller marknadsföringska ske till icke-professionella investerare, marknadsföra en av förvaltaren förvaltd icke EES-baserad alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i första stycket till investerare som avses i första stycket. För marknadsföring till sådana icke-professionella investerare får tillstånd ges bara om kraven i 11 § andra stycket är uppfyllda.

8 §

Verksamhet enligt 1–3 och 5–7 §§ får drivas genom att AIF-förvaltaren inrättar en filial i Sverige eller erbjuder och utför tjänster i Sverige från sitt hemland.

För AIF-förvaltarens verksamhet i Sverige tillämpas 4 kap. 6 § andra stycket vid marknadsföring av andra alternativa investeringsfonder än

1. specialfonder,
2. sådana fonder som får marknadsföras till icke-professionella investerare efter tillstånd enligt 6 §, och
3. sådana fonder som får marknadsföras efter tillstånd enligt 7 §, såvitt gäller sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket.

Vid förvaltning av en specialfond tillämpas 12 kap. I fråga om verksamhet som drivs genom filial här i landet ska även 8 kap. 1, 19–21 och 23 §§ tillämpas. Vid förvaltning enligt 1 och 2 §§ tillämpas även 8 kap. 28 §. För förvaringsinstitut till alternativa investeringsfonder som förvaltas enligt 5 kap. 1 eller 2 § tillämpas 9 kap.

11 §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd alternativ investeringsfond till icke-professionella investerare i Sverige. *För tillstånd krävs, utöver det som anges i 10 §, att*

1. fonden uppfyller kraven i 4 kap. 2 § första stycket och AIF-förvaltaren driver motsvarande verksamhet *och står under betryggande tillsyn av en tillsynsmyndighet i det land där förvaltaren är etablerad,* eller

2. andelarna eller aktierna i fonden är upptagna till handel på en reglerad marknad eller en motsvarande marknad utanför EES och det finns ett faktablad för fonden som uppfyller kraven i 10 kap. 2 §.

En icke EES-baserad AIF-förvaltare får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en av förvaltaren förvaltd alternativ investeringsfond till icke-professionella investerare i Sverige *om fonden får marknadsföras till professionella investerare i Sverige och*

1. fonden uppfyller kraven i 4 kap. 2 § första stycket och AIF-förvaltaren driver motsvarande verksamhet, eller

För en icke EES-baserad alternativ investeringsfond eller en matarfond till en alternativ investeringsfond vars mottagarfond eller förvaltare inte är EES-baserad får tillstånd ges bara om det finns lämpliga samarbetsarrangemang mellan Finansinspektionen och tillsynsmyndigheten för fonden, mottagarfonden

12 §

En icke EES-baserad AIF-förvaltare får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i 4 kap. 5 § första stycket till *professionella investerare i Sverige och* sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket. Tillstånd får ges bara om kraven i 10 § är uppfyllda.

En icke EES-baserad AIF-förvaltare får, efter tillstånd av Finansinspektionen, marknadsföra andelar eller aktier i en alternativ investeringsfond som uppfyller kraven i 4 kap. 5 § första stycket till sådana icke-professionella investerare som anges i 4 kap. 5 § andra stycket. Tillstånd får ges bara om *fonden får marknadsföras till professionella investerare i Sverige och* kraven i 11 § andra stycket är uppfyllda.

13 kap.4 §²

En AIF-förvaltare som förvaltar alternativa investeringsfonder som i betydande grad använder finansiell hävstång ska för varje sådan fond regelbundet informera Finansinspektionen om den samlade nivån på finansiell hävstång och den finansiella hävstångens sammansättning. Informationen ska innehålla uppgift om fondens fem mest betydande långgivare och om de belopp som lånats från dessa.

Första stycket ska även tillämpas av icke EES-baserade AIF-förvaltare med tillstånd enligt 5 kap. 10–12 §§ att i Sverige marknadsföra alternativa investeringsfonder.

15 kap.

1 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka uppgifter eller handlingar som ska ingå i

1. en anmälan för registrering enligt 2 kap. 3 §,
2. en underrättelse enligt 2 kap. 4 §,
3. en ansökan om tillstånd enligt 3 kap. 2 §,
4. en ansökan om tillstånd att förvalta en alternativ investeringsfond enligt 3 kap. 1 §, 5 kap. 2 § och 6 kap. 7 §,
5. en ansökan om tillstånd till marknadsföring enligt 4 kap. 2–5 och 8 §§ samt 5 kap. 5–7 och 10–12 §§,
6. en anmälan om väsentlig ändring enligt 3 kap. 10 §, 4 kap. 11 §, 5 kap. 9 § och 6 kap. 6 och 7 §§, samt

5. en ansökan om tillstånd till marknadsföring enligt 4 kap. 2–5 §§ samt 5 kap. 6, 7, 11 och 12 §§,

² Ändringen innebär att andra stycket upphävs.

7. en verksamhetsplan enligt 3 kap. 5 §, 4 kap. 9 § samt 6 kap. 1 och Bilaga 7
3 §§.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

Remissinstanser som har haft möjlighet att yttra sig eller yttrat sig över promemorians förslag

Sveriges riksbank, Hovrätten över Skåne och Blekinge, Stockholms tingsrätt, Sundsvalls tingsrätt, Kammarrätten i Stockholm, Förvaltningsrätten i Stockholm, Domstolsverket, Åklagarmyndigheten, Ekobrottsmyndigheten, Konsumentverket, Stockholms handelskammare, Kommerskollegium, Riksgäldskontoret, Finansinspektionen, Skatteverket, Kronofogdemyndigheten, Första AP-fonden, Andra AP-fonden, Tredje AP-fonden, Fjärde AP-fonden, Sjätte AP-fonden, Sjunde AP-fonden, Regelrådet, FAR SRS, Fastighetsägarna Sverige, Finansbolagens Förening, Fondbolagens förening, Fristående Sparbankers Riksförbund, Företagarna, Juridiska fakultetsnämnden vid Stockholms universitet, Konsumenternas Bank- och finansbyrå, Näringslivets Regelnämnd (NNR), Svensk Försäkring, Svenska Bankföreningen, Svenska Fondhandlareföreningen, Svenska Riskkapitalföreningen, Svenskt Näringsliv, Sveriges advokatsamfund, Sveriges Aktiesparares Riksförbund, Sveriges Finansanalytikers förening, Aktietorget AB, Euroclear Sweden AB, Nasdaq OMX Stockholm AB och Nordic Growth Market NGM AB.

Parallelluppställning över genomförandet av direktiv 2011/61/EU (AIFM-direktivet) i svensk rätt

Artikel i AIFM-direktivet	Svenska bestämmelser
1	–
2.1 och 2.2	1 kap. 12 § första och andra styckena lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder (LAIF)
2.3	1 kap. 13 § andra stycket LAIF
3.1	1 kap. 13 § första stycket LAIF
3.2	2 kap. 1 och 2 §§ LAIF
3.3	2 kap. 3–5 §§ LAIF
3.4	2 kap. 1 § första stycket LAIF
3.5	–
3.6	–
4.1 a	1 kap. 2 § första stycket LAIF
4.1 b	1 kap. 3 § första stycket LAIF
4.1 c	1 kap. 11 § 6 LAIF
4.1 d	1 kap. 11 § 26 LAIF
4.1 e	1 kap. 11 § 18 LAIF
4.1 f	1 kap. 9 § första stycket LAIF
4.1 g	1 kap. 10 § LAIF
4.1 h	1 kap. 9 § första stycket LAIF
4.1 i	Definitionen har inte tagits in i lag
4.1 j	1 kap. 11 § 5 och 11 a § 1 LAIF
4.1 k	1 kap. 2 § andra stycket LAIF
4.1 l	1 kap. 3 § fjärde stycket LAIF
4.1 m	1 kap. 11 § 15 LAIF
4.1 n	1 kap. 11 § 8 LAIF
4.1 o	1 kap. 11 § 10 LAIF
4.1 p	1 kap. 5 § 1 och 2 LAIF
4.1 q	1 kap. 6 och 6 a §§ LAIF
4.1 r i–iii	1 kap. 7 § LAIF
4.1 r iv–vi	1 kap. 8 § LAIF
4.1 s	1 kap. 11 § 25 LAIF
4.1 t	1 kap. 11 § 4 LAIF
4.1 u	1 kap. 11 a § 3 LAIF
4.1 v	1 kap. 11 § 7 LAIF
4.1 w	1 kap. 4 § LAIF
4.1 x	1 kap. 11 § 14 LAIF
4.1 y	1 kap. 11 § 17 LAIF
4.1 z	1 kap. 11 a § 2 LAIF
4.1 aa	1 kap. 2 § tredje stycket LAIF
4.1 ab	1 kap. 3 § fjärde stycket LAIF
4.1 ac	1 kap. 11 § 19 LAIF
4.1 ad	1 kap. 11 § 11 LAIF
4.1 ae	1 kap. 11 § 16 LAIF

Bilaga 9

4.1 af	1 kap. 11 § 20 LAIF
4.1 ag	1 kap. 11 § 21 LAIF
4.1 ah	1 kap. 11 § 13 LAIF
4.1 ai	1 kap. 11 § 1 LAIF
4.1 aj	Definitionen har inte tagits in i lag
4.1 ak	1 kap. 11 § 16 LAIF
4.1 al	1 kap. 9 § andra stycket LAIF
4.1 am	1 kap. 9 § andra stycket LAIF
4.1 an	1 kap. 11 § 24 LAIF
4.1 ao	1 kap. 11 § 9 och 27 LAIF
5.1	1 kap. 3 § andra och tredje styckena samt 14 § LAIF
5.2	14 kap. 1 § LAIF
5.3	14 kap. 1 § LAIF
6.1 första stycket	3 kap. 1 § första stycket LAIF
6.2 och 6.3	3 kap. 1 § tredje stycket LAIF
6.4	3 kap. 2 § LAIF
6.5	3 kap. 1 och 2 §§ LAIF
6.6	3 kap. 2 § tredje stycket och 7 kap. 6 § LAIF
6.7	13 kap. 6 § LAIF
6.8	8 kap. 21 § a lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden
7.1	3 kap. 1 § LAIF
7.2–7.4	3 kap. 5 § LAIF
7.5	13 kap. 10 § LAIF
7.6 och 7.7	–
8.1	3 kap. 3 och 4 §§ LAIF
8.2	3 kap. 6 § LAIF
8.3	3 kap. 7 § LAIF
8.4	3 kap. 9 § LAIF
8.5	3 kap. 8 § LAIF
8.6	–
9.1	7 kap. 1 § första stycket LAIF
9.2	7 kap. 1 § andra stycket LAIF
9.3	7 kap. 3 § LAIF
9.4	7 kap. 3 § LAIF
9.5	7 kap. 4 § LAIF
9.6	7 kap. 3 § LAIF
9.7	7 kap. 5 § LAIF
9.8	7 kap. 4 § tredje stycket LAIF
9.9	–
9.10	7 kap. 7 § LAIF
10	3 kap. 10 § LAIF
11 a och b	14 kap. 4 § första stycket 1, 2 och 4 LAIF
11 c–f	14 kap. 1 § LAIF
12.1 första stycket a–c, e och f	8 kap. 1 § LAIF
12.1 första stycket d	8 kap. 19 § första och andra styckena LAIF

12.1 andra stycket	8 kap. 19 § tredje stycket LAIF	Bilaga 9
12.2 a	8 kap. 23 § LAIF	
12.2 b	3 § lagen (1999:158) om investerarskydd	
12.3	–	
13.1	8 kap. 22 § LAIF	
13.2	–	
14.1	8 kap. 19 § LAIF	
14.2	8 kap. 20 § LAIF	
14.3	8 kap. 21 § LAIF	
14.4	–	
15.1	8 kap. 4 § första stycket samt 13 kap. 1 § första och andra styckena LAIF	
15.2	8 kap. 4 § andra stycket LAIF	
15.3	8 kap. 4 § tredje stycket LAIF	
15.4	8 kap. 5 § LAIF	
15.5	–	
16.1	8 kap. 3 § LAIF	
16.2	8 kap. 3 § LAIF	
16.3	–	
17	–	
18.1	8 kap. 1 och 2 §§ LAIF	
18.2	–	
19.1	8 kap. 7 § första stycket LAIF	
19.2	8 kap. 7 § andra stycket LAIF	
19.3	8 kap. 8 § LAIF	
19.4	8 kap. 10 § första stycket, 11 § samt 12 § första och tredje styckena LAIF	
19.5	8 kap. 12 § andra stycket LAIF	
19.6	8 kap. 12 § fjärde stycket LAIF	
19.7	13 kap. 8 § första stycket LAIF	
19.8	8 kap. 10 § andra stycket LAIF	
19.9	13 kap. 8 § andra stycket LAIF	
19.10	8 kap. 31 § LAIF	
19.11	–	
20.1 första stycket a, b, e och f	8 kap. 14 § första och tredje styckena LAIF	
20.1 första stycket c och d	8 kap. 16 § LAIF	
20.1 andra stycket	8 kap. 15 § LAIF	
20.2	8 kap. 17 § LAIF	
20.3	8 kap. 14 § andra stycket och 30 § första stycket LAIF	
20.4	8 kap. 18 § första och andra styckena LAIF	
20.5	8 kap. 18 § andra stycket LAIF	
20.6	8 kap. 18 § tredje stycket LAIF	
20.7	–	
21.1	9 kap. 1 § LAIF	
21.2	9 kap. 3 § LAIF	
21.3 första stycket	9 kap. 4 § första stycket LAIF	
21.3 andra stycket	9 kap. 5 § första stycket LAIF	

Bilaga 9

21.3 tredje stycket	9 kap. 7 § LAIF
21.4	9 kap. 8 § LAIF
21.5 a	9 kap. 4 § andra stycket LAIF
21.5 b	9 kap. 5 § andra stycket LAIF
21.6 första stycket	9 kap. 6 § LAIF
21.6 andra stycket	13 kap. 13 § LAIF
21.6 tredje stycket	–
21.7	9 kap. 9 § LAIF
21.8 a i, 21.8 b i och 21.8 b iii	9 kap. 10 § LAIF
21.8 a ii och 21 b ii	9 kap. 11 § LAIF
21.9	9 kap. 12 § LAIF
21.10 första stycket	9 kap. 2 § första stycket och 8 kap. 1 § 1 LAIF
21.10 andra stycket	9 kap. 2 § andra och tredje styckena LAIF
21.10 tredje stycket	9 kap. 10 § andra stycket LAIF
21.11 första stycket och andra stycket a–c	9 kap. 13 § LAIF
21.11 andra stycket d	9 kap. 14 § LAIF
21.11 tredje stycket	9 kap. 15 § LAIF
21.11 fjärde stycket	9 kap. 16 § LAIF
21 11 femte stycket	9 kap. 13 § LAIF
21.12 första och andra styckena	9 kap. 17 § LAIF
21.12 tredje stycket	9 kap. 18 § LAIF
21.13 första stycket	9 kap. 19 § LAIF
21.13 andra stycket	9 kap. 20 § LAIF
21.14	9 kap. 21 § LAIF
21.15	9 kap. 23 § LAIF
21.16	9 kap. 24 § LAIF
21.17	–
22.1	10 kap. 4 § LAIF
22.2 a–d	10 kap. 5 § första stycket LAIF
22.2 e och f	10 kap. 6 § LAIF
22.3 första stycket	10 kap. 5 § andra stycket LAIF
22.3 andra och tredje styckena	10 kap. 7 § LAIF
22.4	–
23.1	10 kap. 1 § första stycket LAIF
23.2	10 kap. 8 § LAIF
23.3	10 kap. 1 § andra stycket LAIF
23.4	10 kap. 9 § LAIF
23.5	10 kap. 10 § LAIF
23.6	–
24.1	13 kap. 2 § första stycket LAIF
24.2	13 kap. 2 § andra stycket LAIF
24.3	13 kap. 3 § LAIF
24.4	13 kap. 4 § LAIF
24.5 första stycket	13 kap. 5 § LAIF
24.5 andra stycket	–
24.6	–

25.1	2 § första och andra styckena förordningen (2009:93) med instruktion för Finansinspektionen	Bilaga 9
25.2	13 kap. 10 § LAIF	
25.3 och 25.4	8 kap. 5 och 6 §§ LAIF	
25.5	–	
25.6	–	
25.7	–	
25.8	8 kap. 6 § och 13 kap. 10 § LAIF	
25.9	–	
26.1	11 kap. 1 § LAIF	
26.2	11 kap. 3 § LAIF	
26.3	11 kap. 4 § LAIF	
26.4	11 kap. 7 och 11 §§ LAIF	
26.5 första–tredje styckena	11 kap. 1 § LAIF	
26.5 fjärde stycket	11 kap. 2 § LAIF	
26.6	Se avsnitten 14.2 och 14.3	
26.7	–	
27.1	11 kap. 4 § LAIF	
27.2–27.4	11 kap. 5 § LAIF	
27.5	11 kap. 6 § LAIF	
28.1–28.3	11 kap. 7 § LAIF	
28.4 och 28.5	11 kap. 8 § LAIF	
29.1 a	11 kap. 10 § LAIF	
29.1 b	11 kap. 9 § LAIF	
29.2	11 kap. 9 § LAIF	
29.3 a	11 kap. 9 § LAIF	
29.3 b	11 kap. 10 § LAIF	
30	11 kap. 11 § LAIF	
31.1 första stycket och 31.2 första stycket	4 kap. 6 § LAIF	
31.1 andra stycket	4 kap. 7 § LAIF	
31.2 andra stycket	4 kap. 9 § LAIF	
31.3	4 kap. 10 § LAIF	
31.4	4 kap. 11 § LAIF	
31.5	–	
31.6	4 kap. 6 § andra stycket LAIF	
32.1 första stycket	5 kap. 3 § och 6 kap. 3 § LAIF	
32.1 andra stycket	5 kap. 4 § och 6 kap. 4 § LAIF	
32.2	6 kap. 3 § LAIF	
32.3 och 32.4	5 kap. 3 § och 6 kap. 5 § LAIF	
32.5	5 kap. 8 § andra stycket LAIF	
32.6	15 kap. 2 § 19 LAIF	
32.7	6 kap. 6 § LAIF	
32.8	–	
32.9	4 kap. 6 § andra stycket och 5 kap. 8 § andra stycket LAIF	
33.1	5 kap. 1 och 8 §§ och 6 kap. 1 § första stycket LAIF	
33.2 och 33.3	6 kap. 1 § andra–fjärde styckena LAIF	
33.4	5 kap. 1 § andra stycket och 6 kap. 2 §	

	LAIF
33.5	–
33.6	6 kap. 6 § LAIF
33.7	–
33.8	–
34.1	6 kap. 7 § LAIF
34.2 och 34.3	–
35.1	4 kap. 8 a §, 5 kap. 3 § och 6 kap. 4 a § LAIF
35.2 första stycket	4 kap. 8 a § och 6 kap. 4 a § LAIF
35.2 andra stycket	13 kap. 13 § LAIF
35.3 första stycket	4 kap. 8 a § LAIF
35.3 andra stycket	4 kap. 9 § LAIF
35.4 första stycket	4 kap. 10 § LAIF
35.4 andra stycket	4 kap. 10 § och 5 kap. 3 § LAIF
35.5	6 kap. 4 b § LAIF
35.6	6 kap. 4 b § LAIF
35.7	6 kap. 4 b § LAIF
35.8	5 kap. 8 § LAIF
35.9	15 kap. 2 § 19 LAIF
35.10	4 kap. 11 § och 6 kap. 6 § LAIF
35.11	–
35.12	–
35.13	–
35.14	–
35.15	13 kap. 13 § LAIF
35.16	–
35.17	–
36.1	4 kap. 8 § och 5 kap. 5 § LAIF
36.2–36.4	–
37.1	5 kap. 10 a § LAIF
37.2	5 kap. 10 b och 10 e §§ LAIF
37.3	5 kap. 10 b § LAIF
37.4 första stycket	5 a kap. 1–7 §§ LAIF
37.4 andra stycket	5 a kap. 8 och 9 §§ LAIF
37.4 tredje stycket	5 kap. 10 c § LAIF
37.5 första stycket	5 kap. 10 a § och 5 a kap. 10 § LAIF
37.5 andra stycket	5 kap. 10 b § och 5 a kap. 10 § LAIF samt 20 § förvaltningslagen (1986:223) (FL)
37.5 tredje stycket	–
37.5 fjärde stycket	5 a kap. 10 § LAIF
37.5 femte stycket	5 a kap. 11 § LAIF
37.5 sjätte stycket	5 a kap. 11 § LAIF
37.6	13 kap. 13 § LAIF
37.7 första stycket	5 kap. 10 b § LAIF
37.7 andra stycket	13 kap. 13 § LAIF
37.7 tredje stycket	13 kap. 13 § LAIF
37.8 första stycket	5 kap. 10 c § LAIF
37.8 andra stycket	13 kap. 13 § LAIF

37.9 första stycket	5 kap. 10 d § LAIF
37.9 andra stycket	–
37.9 tredje stycket	5 kap. 10 d § LAIF
37.9 fjärde stycket	5 kap. 10 d § LAIF
37.9 femte stycket	5 kap. 10 d § LAIF
37.9 sjätte stycket	13 kap. 13 § LAIF
37.10	2 § förordningen (2013:587) om förvaltare av alternativa investeringsfonder
37.11 första stycket	5 a kap. 12 och 13 §§ LAIF
37.11 andra stycket	5 a kap. 14 § LAIF
37.11 tredje stycket	–
37.11 fjärde stycket	5 a kap. 14 § LAIF
37.11 femte stycket	5 a kap. 14 § och 14 kap. 4 § första stycket 5 LAIF
37.11 sjätte stycket	5 a kap. 15 § LAIF
37.12 första stycket	5 a kap. 16 § LAIF
37.12 andra stycket	5 a kap. 17 § LAIF
37.12 tredje stycket	13 kap. 13 § LAIF
37.13 första stycket	16 kap. LAIF
37.13 andra stycket	8 kap. 32–35 §§ LAIF
37.14	–
37.15	–
37.16	–
37.17	–
37.18	–
37.19	13 kap. 13 § LAIF
37.20	–
37.21	–
37.22	–
37.23	–
38.1	–
38.2	–
38.3	–
38.4	–
38.5	13 kap. 10 § LAIF och 5 § 1 förordningen (2009:93) med instruktion för Finansinspektionen
38.6	13 kap. 10 § LAIF
38.7	–
38.8	–
38.9	–
38.10	–
39.1	5 kap. 10 a och 10 i §§ LAIF
39.2	5 kap. 10 h § LAIF
39.3	5 kap. 10 h § LAIF
39.4 första stycket	5 kap. 16 § LAIF
39.4 andra stycket	5 kap. 18 § LAIF
39.5	5 kap. 18 § LAIF
39.6	5 kap. 18 § LAIF
39.7	5 kap. 13 § LAIF

Bilaga 9

39.8	15 kap. 2 § 19 LAIF
39.9	5 kap. 10 h och 18 §§ LAIF
39.10	–
39.11	5 kap. 13 § LAIF
40.1	5 kap. 10 j, 10 k och 17 §§ LAIF
40.2 första stycket	5 kap. 10 j och 17 §§ LAIF
40.2 andra stycket	13 kap. 13 § LAIF
40.3	5 kap. 10 j § LAIF
40.4	5 kap. 10 j § LAIF
40.5 första stycket	5 kap. 17 § LAIF
40.5 andra stycket	5 kap. 18 § LAIF
40.6	5 kap. 18 § LAIF
40.7	5 kap. 18 § LAIF
40.8	5 kap. 13 § LAIF
40.9	15 kap. 2 § 19 LAIF
40.10	5 kap. 10 j och 18 §§ LAIF
40.11	–
40.12	–
40.13	–
40.14	–
40.15	13 kap. 13 § LAIF
40.16	–
40.17	–
41.1	5 kap. 10 f, 10 g och 14 §§ LAIF
41.2	5 kap. 14 § LAIF
41.3	5 kap. 14 § LAIF
41.4	5 kap. 15 § LAIF
41.5	5 kap. 10 g § LAIF
41.6	5 kap. 15 § LAIF
41.7	–
41.8	–
42.1 första stycket	5 kap. 10 § LAIF
42.1 andra stycket	13 kap. 13 § LAIF
42.2	–
42.3	–
43	4 kap. 1–5 §§ samt 5 kap. 2 § fjärde stycket, 6 §, 7 §, 11 och 12 §§ LAIF
44 första och tredje styckena	1 kap. 9 § första stycket LAIF
44 andra stycket	–
44 fjärde stycket	13 kap. 1 andra stycket LAIF samt 2 § och 5 § 1 förordningen med instruktion för Finansinspektionen
45.1	13 kap. 1 § första och andra styckena LAIF
45.2	13 kap. 1 § tredje stycket LAIF
45.3	13 kap. 6 § LAIF
45.4	14 kap. 19 § första och andra styckena LAIF
45.5 och 45.6	14 kap. 19 § tredje stycket LAIF
45.7	14 kap. 21 § första stycket LAIF

45.8	14 kap. 21 § andra och tredje styckena LAIF	Bilaga 9
45.9	14 kap. 22 § LAIF	
45.10	13 kap. 13 § LAIF	
45.11	–	
46.1	14 kap. 1, 9, 19–23 §§ LAIF	
46.2 a, b, d och h	13 kap. 7 § LAIF	
46.2 c	13 kap. 9 § LAIF	
46.2 e, g, och j	14 kap. 1 och 9 §§ LAIF	
46.2 i och k	14 kap. 1, 3 och 9 §§ LAIF	
46.3	13 kap. 10 § LAIF	
46.4	14 kap. LAIF	
47	–	
48	14 kap. 11–14 §§ LAIF	
49.1 och 49.2 första stycket	20 och 21 §§ FL samt 16 kap. 1 § LAIF	
49.2 andra stycket	16 kap. 1 och 2 §§ LAIF	
50.1–50.5	13 kap. 10, 11 och 13 §§ LAIF	
50.6	–	
51	8 kap. 1–3 §§ och 30 kap. 4 § offent- lighets- och sekretesslagen (2009:400)	
52	13 kap. 12 § LAIF	
53.1	13 kap. 10 och 11 §§ LAIF	
53.2	13 kap. 10 § LAIF	
53.3 och 53.4	–	
54.1 och 54.2	13 kap. 11 § LAIF	
54.3	13 kap. 10 och 11 §§ LAIF	
54.4	–	
55	13 kap. 13 § LAIF	
56	–	
57	–	
58	–	
59	–	
60	–	
61.1	Punkten 2 i övergångsbestämmelserna till LAIF	
61.2	Punkterna 4 och 5 i övergångsbestäm- melserna till LAIF	
61.3	Punkten 6 i övergångsbestämmelserna till LAIF	
61.4	Punkten 7 i övergångsbestämmelserna till LAIF	
61.5	Punkten 8 i övergångsbestämmelserna till LAIF	
62	–	
63	13 kap. 1 § 9 lagen (2004:46) om värdepappersfonder	
64	–	
65	–	
66.1 och 66.2	Punkten 1 i ikraftträdandebestäm- melserna till LAIF	

Bilaga 9

66.3	Ikraftträdandebestämmelserna till lagen om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder
66.4	Ikraftträdandebestämmelserna till lagen om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder
67	–
68	–
69	–
70	–
71	–
Bilaga I	1 kap. 4 § och 3 kap. 1 § andra stycket LAIF
Bilaga II	8 kap. 22 § och 15 kap. 2 § 5 LAIF
Bilaga III	4 kap. 9 § LAIF
Bilaga IV	6 kap. 3 § LAIF